

A FALLEN-SOROZAT BEFEJEZŐ RÉSZÉ

RAPTURE

boldogság

sinigra
selection

LAUREN KATE

LAUREN KATE
RAPTURE
BOLDOGSÁG

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

Írta: Lauren Kate
A mű eredeti címe: Rapture

A művet eredetileg kiadta:
Delacorte Press, an imprint of Random House Children's Books,
A Random House Group Company

Fordította: Godó Klára
A szöveget gondozta: Egyed Erika

Copyright © 2012 by Tinderbox Books, LLC and Lauren Kate

Jacket illustration copyright © 2012 by Fernanda Brussi Gonsalves with
Amber Lynn Jackson of Beyond the Sea Arts and Isobel Eksteen

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 373 065 2

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2013-ban
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektor: Szécsényi Tibor, Korom Pál
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában - akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást - nem sokszorosítható.

JASONNAK -
A SZERELMED NÉLKÜL SEMMI NEM VÁLNA VALÓRA

*„minden a pusztulás felé halad,
csak szerelmünk nem lesz halott...”*

*John Donne
(Kálnoky László fordítása)*

PROLÓGUS

ZUHANÁS

ELŐSZÖR CSEND LETT...

A Menny és a Bukás közti térben a Menny dicső zengése egy pillanat alatt semmivé lett, és mélységes csend követte. Daniel lelke szinte megfeszült, hogy valamilyen neszt kivegyen. Aztán jött a szabadesés, olyan zuhanás, amelyet még az ő szárnya sem védhetett ki. A Trónus mintha egész égitesteket aggatott volna rájuk. Alig verdestek a szárnyaikkal, de ha mégis, az sem volt semmilyen hatással a zuhanásra. Hová tarthat? Úr előtte és úr mögötte. A semmi felette és a semmi alatta. Pusztán a sűrű sötétség, ami körbeveszi, és Daniel megmaradt lelkének elmosódott körvonala. Hangok hiányában a képzeletére támaszkodott. Valami hangokon túli, valami végzetszerű töltötte be az elméjét, a Lucindára vetett átok folyton ismétlődő szavai.

Megfog halni... Soha nem jut túl az ifjúkorán... Újra meg újra meghal, még hozzá pontosan abban a pillanatban, amikor eszébe jut a választásod! Soha nem lesztek igazán egymáséi!

Nem más volt ez, mint Lucifer gyalázatos átka, a Trónusnak a mennyei mezőkön, a Réten hozott ítéletének megkeseredett záradéka. És a szerelméért most eljön a halál. Daniel vajon megállíthatja? Felismeri majd egyáltalán? Mióta tud egy angyal bármit is a halálról? Daniel ugyan tanúja volt, hogy a halál békében is eljöhet az újonnan teremtet halandók, az emberek némelyikéhez, de a halál kérdése alapján véve nem foglalkoztatta az angyalokat.

Halál és ifjúság. Lucifer átkának két sarkalatos pontja. Egyik

sem jelent semmit Daniel számára. Csak azt tudja, hogy a Lucindától való elszakadása nem olyan büntetés, amelyet el bír viselni. Mindig együtt kellene lenniük!

- *Lucinda!* - kiáltotta.

Azt várta, hogy Lucinda pusztá gondolatára előnti a melegség, de csak a sajgó hiányát érezte, és túlcordult benne a fájdalom.

Érzékelnie kellene felebarátait is maga körül, azokat, akik rosszul vagy túl későn döntöttek, akik egyáltalán nem választottak, és a határozatlanságuk miatt ki lettek átkozva. Tisztában volt vele, hogy nincs igazán egyedül, annyian lehulltak közülük, amikor az alattuk lévő felhőtakaró a semmibe szakadt. Mégsem látott, nem érzékelt senki mást. Ez előtt a pillanat előtt soha nem volt egyedül. Most úgy érezte magát, mint a létező világok legutolsó angyala.

Ne így gondolkozz! Így elveszíted önmagad!

Próbált fogódzót találni... Lucinda, a névsorolvasás, Lucinda, a választás... de zuhanás közben egyre nehezebbé vált az emlékezés. Mik is voltak például a Trónus előtt kimondott legutolsó szavai... ?

A Menny kapui...

A Menny kapui be...

Képtelen volt felidézni, hogy mi következett ezután. Csak homályosan tudta feleleveníteni a felvillanó hatalmas fényességet és a Réten átsöprő legkíméletlenebb hideget, azt, ahogy a Kert fái egymásra dőlnek. A világmindenség egészében érezhető tomboló zavart, ami a felhőtakaró megállíthatatlan hullámverését okozta, amely megvakította az angyalokat és megsemmisítette dicsfényüket. Még valaminek történnie kellett, valami történt még a Rét megszűnése előtt, olyasmi, mint az...

Ikerképződés.

A névsorolvasáskor egy vakmerő, fényességes angyal szállt a magasba, és azt állította, hogy ő Daniel, aki a jövőből tért vissza. A szemében, mely olyan... éltesnek látszott, szomorúság

tükröződött. Vajon az az angyal, Daniel lelkének egyik változata, mélységesen szenvedett?

És Lucinda?

Daniel rettenetes haragra gerjedt. Megkeresi Lucifert, az összes gondolatunk zsákutcájában lakozó angyalt! Daniel nem tartott a hitszegőtől, legyen az akár maga az Esthajnalcsillag. Akármikor, akárhol jutnak is ki ebből a légüres térből, Daniel bosszút áll rajta! Először azonban megtalálja Lucindát, hiszen nélküle semmi nem számít. A szerelme nélkül semmi sem lehetséges.

Olyan szerelem az övék, amely miatt lehetetlen akár Lucifert, akár a Trónust választani. Nem is állhatott más oldalra, örökké csak a Lucindáéra. Daniel most fizetni fog ezért a választásért, bár azt még nem értette, miféle formában kapja a büntetést. Azt tudta csak, hogy Lucinda elhagyta a helyet, ahová tartozik: Daniel oldalát. Váratlanul élesen, kegyetlenül belényilallt a lelki társától való elszakadás fájdalma. Szótlanul nyögött fel, elméje elhomályosult, és, legnagyobb rémületére, ettől kezdve már arra sem emlékezett, hogy *miért*.

Előrebucskázott, lejjebb a még sűrűbb feketeségbe.

Többé már képtelen volt látni, érezni, sőt felidézni, hogy került ide, a semmibe, lefelé zuhanva a nemléten át... merrefelé is? Mennyi ideje? Emlékezete akadozott, megfakult. Egyre nehezebb és nehezebb volt előhívni a végtelen fehér réten lévő angyal által mondott szavakat, aki annyira emlékeztetett a...

Kihez hasonlított az az angyal? És mit mondott, ami annyira fontos volt?

Daniel nem tudta, semmit sem tudott többé. Csak azt, hogy a végtelen úron bucskázik át. Ellenállhatatlan vágyat érzett arra, hogy megtaláljon valamit... valakit. Heves vágyat arra, hogy megint teljes egésznek érezhesse magát...

Itt azonban nem volt más, csak a sötétség a sötétségben...

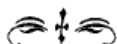
A csend lefojtotta a gondolatait...

A mindenséget jelentő űr.

Daniel tovább zuhant.

EGY

A FIGYELŐK KÖNYVE

JÓ REGGELT!
A Luce arcát végigsimító meleg kéz a füle mögé tuszkolta a haját. Luce oldalra fordulva ásított egyet, és kinyitotta a szemét. Mélyen aludt az imént, éppen Danielről álmodott.

- Ó! - akadt el a lélegzete, és az arcához kapott. *Itt van!*

Daniel ült mellette. Fekete pulóvert és ugyanazt a piros sálát viselte, amely akkor is a nyaka köré volt tekerve, amikor a Sword & Crossban először megpillantotta. Szébb volt az élet, mint az álma. Súlya alatt kissé besüppedt az ágy széle, ezért Luce felhúzta a lábait, hogy még szorosabban hozzásimulhasson.

- Nem álom vagy! - állapította meg.

Daniel szeme a szokásosnál fátyolosabban, de még így is a legfénylőbb ibolyaszínben ragyogott, ahogy Luce arcát szemrevételezte, és úgy tanulmányozta a vonásait, mintha most látná először. Lehajolt, ajkát az övére tapasztotta. Luce átölelte, karját a tarkója köré fonta, és boldogan visszacsókolta. Nem törődött azzal, hogy nem mosott fogat, azzal sem, hogy kócos lehet. Nem érdekelte más, csak Daniel csókja. Most, hogy együtt voltak, egyikük sem bírta abbahagyni a vigyorgást.

Aztán megrohanták az emlékek:

A borotvaéles karmok, a fakóvörös szemek. A halál és a rothadás fojtogató bűze. A mindent elborító sötétség, a tökéletes pusztulás, amitől a fény, a szerelem és a világon az összes jó dolog ócska, törött, halott érzést keltett.

Lucifer valaha mást jelentett neki. Bill, a harapós természetű

vízköpő, akit barátként kezelte, és aki valójában maga Lucifer volt... bár ez most teljes képtelenségnek tűnik. Túl közel engedte magához, és amikor nem azt tette, amit Lucifer kért tőle (hogy végezzen saját lelkével az ókori Egyiptomban), az úgy határozott, hogy fátylat borít a múltra.

Megbolygatja az időt, eltöröl mindent a Bukástól kezdve.

Minden egyes élet, minden egyes szerelem, minden egyes pillanat, amelyet a halandók és az angyali lelkek valaha is átéltek, Lucifer esztelen szeszélyének lesz kitéve, felgöngyölíti és elsöpri, mintha a világ csak egy táblajáték lenne, ő pedig az a nyafogó gyerek, aki rögtön feladja, amint vesztesre áll. Luce-nak fogalma sincs arról, hogy mit akar nyerni ezzel.

A bőre tüzelt, mialatt felidézte Lucifer dühét, aki maga *akar-ta*, hogy Luce a saját szemével lássa, hogy fogja el a reszketés a kezei közt, amikor visszarepíti a Bukás idejére. Meg akarta mutatni neki, hogy ez őt, Lucifert is személyesen érinti. Aztán félredobta, és hálóként kivetett egy Derengőt, hogy felfogja a Mennyből aláhulló összes angyalt.

Daniel a csillagokkal telehintett úrben elkapta Luce-t, de Lucifer abban a szent pillanatban megszűnt létezni, és sugallatára a Bukás újrakezdődött. Ott van most is a többi zuhanó angyal közt, a múltbeli énjével egyetemben. A többiekhez hasonlóan Lucifer is tehetetlenül, elszigetelve hullott alá, a felebarátaival, de tőlük mégis elszakítva, együtt, mégis egyes-egyedül. Évezredekkel ezelőtt a Mennyből a Földre kilenc földi napig tartott a zuhanás az angyaloknak. Mivel Lucifer második Bukása követi ezt a verziót, Luce-nak, Danielnek és társaiknak kilenc napja van arra, hogy megállítsák.

Ha nem sikerül, és Lucifer meg az angyalokkal teli Derengő eléri a Földet, az olyan törést okoz az időben, ami visszaverődik egészen az eredeti Bukásig, és minden kezdődik újra előlről. Úgy, mintha az akkor és a ma közötti hétezer év soha meg sem történt volna. Pedig Luce végre kezdte megérteni az átkot, már majdnem rájött, miféle szerepet játszik benne, kezdte lát-

ni, ki is ő, és mi válik belőle. A világ történelme és jövője forgott kockán, hacsak Luce, a hét angyal és a két Nefilim meg nem állítják Lucifert. Kilenc napjuk van, és fogalmuk sincs, hogy fogjanak hozzá.

Előző éjjel Luce olyan kimerült volt, hogy arra sem emlékezett, mikor dőlt le az ágyra, és húzta a vállára ezt a vékony, kék takarót. A faházikó gerendái közt pókhálók feszültek, az összecusukható asztalka még tele volt azokkal a félig elfogyasztott forró csokis bögrékkel, amelyeket előző este Gabbe készített mindenkinek. Mégis, az egész álomszerűnek tűnt Luce-nak. A Derengőből az angyalok számára biztonságosabb övezetbe, ide, erre a Tybee melletti kis szigetre történt leszállását rettenetes kimerültség homályosította el. Már a többiek beszélgetése közben álomba zuhant, hagyta, hogy Daniel hangja elringassa.

A házikóban csend honolt, a Daniel alakja mögötti ablakban az égbolt a hamarosan nyakukon lévő napkelte szűrkéjét mutatta. Luce felnyúlt, hogy Daniel arcát megérintse. A fiú elfordította a fejét, és csókot lehelt Luce tenyerébe. Luce összeszorította a szemét, nehogy sírva fakadjon. Azok után, amin keresztlimentek, miért kell Luce-nak és Danielnek még a sátánt is legyőznie, hogy szabadon szerethessék egymást?

- Daniel! - csendült fel Roland hangja a ház bejárata felől. Kezét vastag gyapjúkabátja zsebébe dugta, rasztáit szürke gyapjú sísapka koronázta. Bágyadt mosolyt küldött Luce felé. - Eljött az idő!

- Minek az ideje? - támaszkodott Luce a könyökére. - Indulnunk kell? Máris? El akartam búcsúzni a szüleimtől! Bizonyára meg vannak rémülve.

- Úgy gondoltam, elviszlek hozzájuk most - szólt közbe Daniel -, hogy elbúcsúzhass.

- De hogy magyarázom meg, hogy eltűntem a hálaadási vacsora után?

Felderengtek előtte Daniel előző éjjel mondott szavai: bár ál-

talában olyan, mintha egy örökkévalóságot töltenének a Derengőkben, a valóságban pusztán pár óra telik el. Mégis, a lányok eltűnésének néhány órája Harry és Doreen Price számára érződhet örökkévalóságnak.

Daniel összenézett Rolanddal.

- Gondoskodtunk róla - közölte Roland, átadva Danielnek a kocsikulcsokat.

- És ugyan hogy gondoskodtatok róla? - érdeklődött Luce. - Apám egyszer csak amiatt felhívta a rendőrséget, mert fél órát késtem a suliból...!

- Ne aggódj már, kölyök! - nyugtatgatta Roland. - Fedezünk! Csak egy gyors jelmezcserre szükségeltetik - mutatott az ajtó melletti hintaszéken lévő hátizsákra. - Gabbe utánad hozta a dolgadoit.

- Öhöm, köszi! - rebegte Luce zavarodottan.

Hol van most Gabbe? És hol vannak a többiek? Előző éjjel a kis házikó dugig volt, az angyalszárnyak ragyogása és a fahéjas forró csoki illata kifejezetten meghitté varázsolta. Ennek a családiasságnak az emléke most azzal az eshetőséggel társult, hogy úgy kell búcsút mondania a szüleinek, hogy maga sem tudja, hová megy. A reggel mindettől olyan keserű lett.

A fapadlót durvának érezte a csupasz talpa alatt. Végignézett magán, és rájött, hogy még mindig azt a szűk, fehér ingruhát viseli, amit Egyiptomban hordott, a legutóbbi életében, amelyet a Derengők révén felkeresett. Bill erőltette rá. Nem, nem is Bill. *Lucifer!* Aki beleegyezően kacsintott, amikor Luce a csilлагnyilat az övébe dugta, hogy az általa adott tanácsot fontolgatva mindenképp semmisítse meg a lelkét.

Soha, de soha, de soha! Oly sok dolog vár még Luce-ra az életben!

A régi zöld hátizsákban, amellyel valaha nyári táborba járt, Luce megtalálta a kedvenc pizsamáját (a piros-fehér csíkos flanel kétrészeset), méghozzá takarosán összehajtva, alatta a hozzá illő fehér papuccsal.

- De hisz már reggel van! - csodálkozott. - Mi végre a pizza-ma?

Daniel megint összenézett Rolanddal, de ezúttal igyekeztek nem nevetni.

- Bízz bennünk! - kérte Roland.

Miután átöltözött, Luce követte Danielt a ház elé, hagyta, hogy széles vállai felfogják előle a szelet, amíg lesétáltak a kavicsos vízpartra. A Tybee-vel szemközti kis sziget körülbelül másfél kilométerre volt Savannah tengerpartjától. Roland ígérete szerint a tenger túloldalán kocsi vár rájuk. Daniel elrejtette a szárnyait, de megérezhette, hogy Luce épp azt a helyett fürkészi a vállán, ahonnan elő szoktak bújni.

- Amikor mindent elrendeztünk, odarepülünk, ahova csak kell, hogy megállítsuk Lucifert. Addig viszont ajánlatos lenn a földön meghúzódunk.

- Oké! - felelte Luce.

- Versenyzünk a túlsó partra?

Luce lehelete szinte megfagyott a levegőben.

- Tudod jól, hogy legyőznék!

- Igaz! - Daniel félkézzel átölelte a derekát, hogy melegítse. - Talán mégis jobb, ha hajóval megyünk! Legalább nem szenved csorbát az a híres önérzetem!

Luce figyelte, ahogy a fiú eloldozza a kisméretű fém evezőshajót a csúsztatósólyától. A lány fények felidézték számára azt a napot, amikor a Sword & Cross melletti eldugott tóban versenyeztek egymással. A bőre szikrázott, miközben felkapaszkodtak a tó közepén magasló sziklaperemre, hogy ott lélegzethez jussanak, aztán meg ledőltek a langyos kőre, és hagyták, hogy a nap melege megszáráítsa a testüket. Akkor még alig ismerte Danielt (azt semmiképp sem tudta, hogy angyal), és mégis végzetes szerelemre gyúlt iránta.

- A tahiti életemben sokszor úsztunk együtt, nem igaz? - kérdezte meglepődve, hogy még egy alkalom eszébe jut, amikor Daniel hajában vízcseppek csillámlottak.

Daniel kitartóan nézte, és Luce tudta, milyen sokat jelent neki, hogy végre megoszthatja vele közös múltjuk pusztán általa őrzött számos emlékének némelyikét. A fiú annyira meghatódott, hogy Luce azt gondolta, talán sírva is fakad.

Daniel ehelyett gyengéd csókot lehelt a homlokára, és így szólt:

- Akkor is folyton legyőztél, Lulu!

Nem sokat beszéltek, míg Daniel evezett. Luce számára már az elég volt, hogy nézheti, ahogy a fiú izmai minden evezőcsapásnál megfeszülnek és elernyednek; hallhatja, ahogy az evezők elmerülnek meg előbukkannak a hideg vízből; belélegezheti az óceán sós vizének illatát. A háta mögött felkelt a nap, melengette a tarkóját, ám ahogy közeledtek a szárazföld felé, olyasmit látott, amitől borsódzott a háta. Nyomban felismerte az 1993-as fehér Taurust.

- Mi a baj? - Daniel észrevette Luce tartásán, hogy megdermed, amint a hajó partot ér. - Ó, az! Vagy úgy! - Szenvtelenül mondta, mialatt kiugrott a hajóból, és a kezét Luce-nak nyújtotta.

A talaj laza volt, bőségesen ontotta a különféle illatokat. Luce-t a gyerekkorára emlékeztette, a pajkosságok és kalandok ígéretével teli őszi futkározásokra Georgia erdeiben.

- Nem arról van szó, amire gondolsz - nyugtatta meg Daniel.
- Amikor Sophia elmenekült a Sword & Crossból, miután... - Luce kivárt, és az arca megvonaglott a fájdalomtól, mert reménykedett, hogy Daniel nem mondja ki, *miután Penn megölte* - ... miután kiütközött az igazi énje, az angyalok elkobozták a kocsiját. - Daniel arca megkeményedett. - Ennyivel minimum tartozik nekünk, sőt, sokkal többel!

Luce Penn falfehér arcára gondolt, miközben elszáll belőle az élet.

- És hol van most Sophia?

Daniel megrázta a fejét.

- Nem tudom. Sajnos, valószínűleg nemsokára megtudjuk.

Van egy olyan érzésem, hogy beleavatkozik a terveinkbe! - Előhúzta a kulcsokat a zsebéből, és az egyiket az utasoldali ajtóba dugta. - Most azonban nem emiatt kéne aggódnom!

Luce ránézett, miközben belesüppedt a szürke szövet ülésbe. - Nos, akkor mi miatt kellene aggódnom?

Daniel elfordította a kulcsot, és a kocsi lassan döcögve életre kelt. Amikor legutóbb ebben az ülésben ült, attól szorongott, hogy magára maradt a fiúval. Az első éjszaka volt, hogy megcsókolták egymást, legalábbis az akkori ismeretei szerint. Luce igyekezett a biztonsági övét a helyére erőltetni, amikor váratlanul Daniel érintését érezte a kezén.

- Ne feledd - mondta szelíden, és odanyúlt, hogy becsatolja, de közben a keze elidőzött Luce-én -, ennek külön fortélyja van!

Arcon csókolta a lányt, majd hátramenetbe kapcsolt, és az eső áztatta fák közül kifordult egy keskeny, de kétsávos aszfaltozott útra.

- Daniel? - kérdezte újból Luce. - Mi egyébbel kapcsolatban kellene aggódnom?

Daniel Luce pizsamájára nézett.

- Mennyire jól tudod eljátszani, hogy hányingered van?

Amíg Luce végigosont a hálósobája ablaka előtti három azálea-bokor mellett, a fehér Taurus bekanyarodott a szülei háza mögötti keresztutcába. Nyáron paradicsomszárak kúsznának fel a fekete talajból, de télen az oldalsó kert terméketlen és kopár volt, nem kifejezetten otthonos. Nem is emlékezett, mikor állt idekint utoljára. Három különböző bentlakásos suliból is meglógott már, de a saját szülei házából még soha. Ráadásul most éppen belóg, de azt sem tudja, hogy működik az ablaka. Körülnézett a nyugalmas környéken, észrevette, hogy a reggeli lap harmatos műanyag zacskóban fekszik szülei pázsitjának a szélén, látta a régi, háló nélküli kosárlabdapalánkot Johnsonék feljáróján, az úton átellenben. Nem változott semmi, mióta elment. Semmi, Luce kivételével. Ha Billnek sikerül a tervét

megvalósítania, vajon ez a környék is eltűnik majd?

Még egy utolsót intett a kocsiban várakozó Danielnek, mély levegőt vett, aztán a hüvelykujjával felfeszegette az ablak alsó részét a repedező, valaha kékre festett ablakpárkányról. Az azon nyomban felcsússzam. Bentről már kiakasztotta valaki az ablaktáblát. Luce várt egy kicsit, aztán tátva maradt a szája, mert a fehér muszlinfüggöny szétnyílt, és egykori ellensége, Molly Zane félig szőke, félig fekete feje töltötte be a rendelkezésre álló teret.

- Mi a pálya, Fasírt?

Luce haja égnek állt a gúnynév hallatán, melyre a Sword & Crossban töltött első napján szolgált rá. *Ezt* értette Daniel és Roland azon, hogy gondoskodnak az otthoni helyzetről?

- Molly, mit keresel te itt?

- Ugyan már! Nem harapok! - nyújtotta felé a kezét Molly.

Körméről lepattogzott a smaragdzöld körömlakk. Luce megfogta a kezét, és a nyakát behúзва, először csak féllábbal átlépett az ablakon.

A hálószobája kicsinek és idejétmúltnak tűnt, akár valami hajdani időkapszula. Az ajtaján belülről az Eiffel-torony beke-retezett plakátja díszelgett. A falitáblán a thunderbolti általános iskola úszócsapatának szalagjai lógtak. Amott meg, a zöldessárga hawaii mintás takaró alatt a legjobb barátja, Callie.

Callie kikászálódott az ágynemű közül, és nekiiramodott, hogy Luce karjai közé vesse magát.

- Folyton azt mondták, hogy nem lesz semmi bajod, de azon az átlátszó, *'amúgy teljességgel meg vagyunk ám rémülve, ezért egy árva szót sem árulunk el neked'* módon! Fel tudod fogni egyáltalán, milyen rémisztő volt? Mintha lesöpörtek volna a föld felszínéről...!

Luce szorosan megölelte. Amennyire Callie tisztában lehetett vele, Luce csupán az előző éjszaka óta hiányzott.

- Hé, ti ott, elég lesz már! - zsörtölődött Molly, miközben szétválasztotta a lányokat egymástól. - Később annyit lelken-

dezhettek egymásért, amíg el nem kopik a szátok, de nem azért feküdtem egész éjjel abban az olcsó műszálas parókában az ágyadban, azt tetteve, hogy 'Gyomorrontásos Luce' vagyok, hogy ti aztán egyből lebuktassatok bennünket! - forgatta a szemét. - Amatőrök!

- Várj csak! Mit csináltál? - kérdezett vissza Luce.

- Miután... eltűntél - mondta Callie lélegzetvisszafojtva -, tisztában voltunk vele, hogy ezt soha nem magyarázzuk ki a szüleid előtt. Azaz, én magam is alig voltam képes felfogni, holott a saját szememmel láttam! Míg Gabbe helyrepofozta a hátsó udvart, én azt mondtam a szüleidnek, hogy hányingered lett, és lefeküdtél, Molly meg úgy tett, mintha te lennél, így...

- Szerencsére ezt találtam a szekrényedben! - forgatott meg egy hullámos, rövid fekete parókát az egyik ujja körül. - Halloweenről maradt?

- A Csodanő, ja! - rándult meg Luce arca, mert nem az első alkalom volt, hogy megbánta a felső tagozatos halloween jelmezét.

- Mindegy, működött!

Különös volt a valaha Lucifer oldalán álló Mollyt úgy látni, hogy segíteni próbál. Persze Camhez és Rolandhoz hasonlóan ő sem akar megint elbukni. Itt vannak hát, együtt az egész csapat, az ő kivételes hálótársai.

- Fedeztél engem? Nem is tudom, mit mondjak! Köszönöm!

- Ugyan! - kapta Molly a fejét Callie felé, és mindent elkövetett, hogy kitérjen a hálája elől. - Ez az elvetemült forgatta olyan jól a nyelvét, neki köszönd! - Az egyik lábát kilógatta az ablakon, és visszaszólt: - Nem gondoljátok, srácok, hogy inentől magatok is boldogultok? Ugyanis, a palacsintázó csúcs-találkozóra van meghívásom.

Luce Molly felé villantotta a feltartott hüvelykujját, majd lehuppant az ágyra.

- Ó, Luce! - suttopta Callie. - A távozásod után az egész hátsó udvart valami vastag szürke porréteg borította! És az a szőke

lány, Gabbe, egy kézlegyintéssel *eltüntette!* Ekkor mondtuk a szüleidnek, hogy rosszul lettél, ezért mindenki hazament, mi meg elkezdtünk mosogatni. Először azt hittem, hogy ez a Molly szörnyű bige, de tulajdonképpen elég vagány. - Résznyire szűkült a szeme. - De hova lettél? Mi történt veled? Rettentően megijesztettél!

- Azt sem tudom, hol kezdjem - felelte erre Luce.

Kopogás hallatszott, amit a hálósoba nyitódó ajtajának jól ismert nyikorgása követett. Luce édesanyja állt az ajtóban, az alvástól kócos fűrtjeit sárga hajcsattal szedte kordába. Szép arcán nyoma sem volt sminknek. Fűzfából font tálcát tartott a kezében, rajta két pohár narancslé, két tányér vajás pirítós és egy doboz fájdalomcsillapító pezsgőtabletta.

- Úgy látom, valaki már jobban érzi magát!

Luce megvárta, hogy az anyja letegye a tálcát az éjjeliszekrényre, aztán átölelte a derekát, és az arcát rózsaszín bársonyköntösébe fúrta. Könnyek égették a szemét. Szípgott.

- Kislányom! - szólalt meg az anyja, végigtapogatva Luce homlokát és az egész arcát az esetleges láz miatt.

Olyan régóta nem szólt ilyen szelíd, bensőséges hangon Luce-hoz, olyan jó volt hallani!

- Szeretlek, anya!

- Ne mondd nekem, hogy túl beteg vagy a fekete péntekhez! Ma kezdődik a nagy karácsonyi bevásárlás! - jelent meg Luce apja az ajtóban egy zöld műanyag locsolókannát tartva.

Mosolygott, de a keret nélküli szemüvege mögött Mr. Price tekintete aggodalomról tanúskodott.

- Jobban vagyok - mondta neki Luce -, de...

- Ó, Harry! - vágott közbe Luce anyja. - Tudod, hogy csak egy napra jött! Vissza kell mennie az iskolába. - Ezzel Luce-hoz fordult. - Édesem, Daniel telefonált nemrég. Azt mondta, beugrik érted, és visszavisz a Sword & Crossba. Mondtam neki, hogy természetesen mi is szívesen elviszünk apáddal, de...

- Nem! - mondta Luce hirtelen, felidézve a Daniel által a ko-

csiban felvázolt tervet. - Még ha én nem is leszek ott, nektek muszáj elmennetek a szokásos fekete pénteki bevásárló körútunkra! Ez Price-éknál családi hagyomány!

Megegyeztek, hogy Luce Daniellel utazik, a szülei pedig Callie-t viszik ki a reptérre. Míg a lányok be nem fejezték az evést, Luce szülei az ágy szélén ülve meséltek a hálaadásról. (Gabbe olyan egy angyal, kifényesítette az összes porcelán-edényt!) Mire azokhoz a fekete pénteki leárazásokhoz értek, amelyekre vadásztak (Apád mindig csak szerszámokat akar!), Luce ráeszmélt, hogy a semmitmondó tölteléksszavakon kívül (Aha! Ó, tényleg?) egyet sem kellett szólnia.

Amikor a szülei végül felálltak, hogy a tányérokat kivigyék a konyhába, Callie pakolni kezdett, Luce pedig a fürdőszobába ment, és magára zárta az ajtót. Úgy tűnt, évmilliók óta most először lehet egyedül. Leült az öltözőasztalka előtti székre, és belenézett a tükörbe. Önmagát látta, de valahogy megváltozott. Való igaz, Lucinda Price néz vissza rá. Ugyanakkor... Ajka teltségében Layla bujkált, hajának tömött hullámaiban Lulut vélte felfedezni, mogyoróbarna tekintetének izzása Lu Xinre emlékeztette, a csillogása pedig Luciára. Nincs egyedül. Talán soha többé nem lesz már magányos. Szemből, a tükörből Lucinda eddigi életének összes megtestesülése nézett vissza rá, azon tűnődve: *mi lesz velünk? Mi lesz a történetünkkel, a szerelmünkkel?*

Lezuhanyzott, és tiszta farmert, a fekete lovaglócsizmáját és hosszú ujjú fehér pulcsit öltött magára. Ráült Callie bőrröndjére, amíg a barátnője azzal bajlódott, hogy becipzározza. Még hozzá síri csendben.

- Callie, te vagy a legjobb barátom! - bökte ki végül Luce. - Most olyan dolgok történnek velem, amit magam sem értek, de mindez nem veled kapcsolatos. Sajnálom, és nem is tudom, hogy fogalmaztam meg pontosabban, de hiányzol! Annyira hiányzol!

Callie válla mozduladanná dermedt.

- Valaha mindent megosztottál velem!

Pillantásuk azonban elárulta, hogy mindkét lány tisztában van azzal, hogy ez többé nem lehetséges.

A ház előtt becsapódott egy autó ajtaja.

A nyitott rolókon át Luce figyelte, ahogy Daniel a szülei házához vezető ösvényen lépked. Bár még csak alig egy órája tette ki őt, Luce mégis érezte, hogy a fiú láttán felgyorsul a szívverése, az orcái felhevülnek. Daniel lassan bandukolt, a vörös sál, mintha lebegne, úszott mögötte a szélben. Még Callie is őt bámulta.

Luce szülei az előtérben várták őket. Luce mindenkit hosszan megölelt. Először az apját, majd az anyját, végül Callie-t, aki erősen megszorongatta, és gyorsan a fülébe súgta:

- Gyönyörű szép volt tegnap éjjel, ahogyan beléptél abba az... *árnyékba!* Csak azt akartam, hogy tudd!

Luce szemét ismét mardosni kezdték a könnyek. Ő is jól megszorongatta Callie-t, és visszasúgta:

- Köszönöm!

Elindult az ösvényen Daniel ölelő karja és a vele járó ismeretlen felé.

- Nézd már, két szerelmes pár, mindig együtt jár! - kántálta Arriane a fejét kidugva egy hosszú könyvespolc mögül.

Keresztbe vetett lábbal ült a könyvtári széken, és néhány rongylabdával zsonglörködött. Kezeslábast és katonai bakancsot viselt, sötét haját vékony varkocsba fonta.

Luce nem volt elragadtatva, hogy visszakерült a Sword & Cross könyvtárába. A mindent elpusztító tűz óta ugyan helyreállították, de még most is érződött a szaga annak a fertelemnek, ami ott elégett benne. A tantestület a tűzvészt véletlen balesetként magyarázta, amelynek sajnos halálos áldozata is

lett (Todd, az az elég magának való fiú, akit Luce szinte nem is ismert a halála éjjeléig), de Luce jól tudta, hogy a felszín alatt ennél sötétebb dolog lappang. Önmagát vádolta. Ez az egész túlságosan is közel hozta Trevor emlékét, azét a fiút, aki valaha nagyon tetszett neki, és aki szintén megmagyarázhatatlan tűzesetben vesztette életét.

Amint Daniellel elfordultak a könyvespolcnál az olvasóterem felé, Luce észrevette, hogy Arriane nincs egyedül. Mindannyian ott voltak: Gabbe, Roland, Cam, Molly, Annabelle (a hosszú lábú, rózsaszín hajú angyal), sőt még Miles és Shelby is, akik izgatottan integettek, és igen határozottan különböztek nemcsak a többi angyaltól, de a halandó tizenévesektől is.

Miles és Shelby egymás... egymás kezét fogná? Mire azonban megint rájuk nézett, kezük az asztal alá süllyedt, ahol mindnyájan ültek. Miles lejjebb rángatta a baseballsapkája ellenzőjét. Shelby megköszöri a torkát, és egy könyvbe temetkezett.

- A te könyved! - jelezte Luce, amint észrevette a vastag könyvgerincet az alján szétmálló barna ragasztóval.

A kifakult borítón a következőt olvasta: *A Figyelők - A középkori Európa mítosza - írta Daniel Grigori*. Önkéntelenül is a halványoszürke borító után nyúlt. Behunyta a szemét, hiszen Pennt juttatta az eszébe, aki a könyvet megtalálta, méghozzá azon az éjjelen, amelyet Luce diákként utoljára a Sword & Crossban töltötte. A könyv borítójának belsejébe ragasztott fénykép volt az első, ami meggyőzte, hogy talán igaz lehet, amit Daniel a közös történetükről mesélt. Egy másik életében, az angliai Helstonban készült fényképről volt szó. És bár lehetetlennek tűnt, de a fényképen lévő fiatal nő minden kétséget kizáróan ő volt.

- Ezt meg hol találtad? - kérdezte Luce.

A hangja elárulhatta, mert Shelby ezt felelte:

- Amúgy miért is olyan rettentően fontos ez a poros régiség?

- Nagy becsben tartjuk, hiszen már csak ez az egyetlen bizo-

nyítékunk maradt - magyarázta Gabbe. - Sophia meg is próbálta elégetni.

- Sophia? - Luce a szívéhez kapott. - Miss Sophia megpróbálta... a könyvtárbeli tűz? Azt ő okozta? - A többiek bólintottak. - Akkor ő ölte meg Toddot is! - mondta ki Luce tompán.

Tehát *mégsem* Luce hibája! Sophia kezén még egy élet szárad, de ettől Luce nem érezte jobban magát.

- Majdnem belehalt a sokkba, amikor aznap éjjel a könyvet elé tetted! - tette hozzá Roland. - Mindannyian megdöbbenünk, főleg, hogy túlélted, és volt alkalmad elmesélni!

- Arról beszélgettünk, hogy Daniel megcsókolt - idézte fel Luce elpirulva. - Meg arról a tényről, hogy túléltem. Ez döbbenette meg Miss Sophiát?

- Részben - vélte Roland de még csomó minden van abban a könyvben, amiről Sophia nem akarhatta, hogy tudj.

- Nem volt valami jó pedagógus, igaz? - fűzte hozzá Cam Luce-ra hunyorogva, ami ezúttal azt jelentette, *rég láttalak!*

- Miről nem akarta, hogy tudjak?

Az angyalok kivétel nélkül Daniel felé fordultak.

- Tegnap éjjel azt mondtuk neked, hogy az angyalok nem emlékeznek, Kova csapódtak be a zuhanás után - kezdte Daniel.

- Igen, és ha már szóba került... hogy is lehetséges ez? - vetette közbe Shelby. - Az ember azt gondolná, egy ilyen nagyszabású dolog nyomot hagy a régi jó emlékezőgépezetben!

Cam elvörösödött.

- Próbálj te kilenc napig több dimenzió át billiónyi kilométert zuhanni, aztán törött szárnnyal a fejedre érkezni, majd isten tudja, meddig, agyarázkódással hanykolódni, évtizedekig a sivatagban kóborolni bármilyen apró jel után kutatva azzal kapcsolatban, hogy ki is vagy egyáltalán, mi is vagy, hol is vagy... és akkor beszélj nekem a régi jó emlékezőgépezetről!

- Oké, szóval a tekintélyelvűséggel van gondod - mondta erre Shelby egy pszichológus hangszínét mímelve. - Ha *nekem*

kéne diagnosztizálnom. ..

- Nos, de legalább arra emlékszel, hogy köze volt valami sivataghoz! - jegyezte meg Miles diplomatikusan, Shelbyt is megneveltetve.

Daniel Luce-hoz fordult.

- A könyvet azután írtam, hogy Tibetben elveszítettelek..., de még mielőtt Poroszországban találkoztunk. Azért tudtam, hogy felkerested azt a tibeti életet, mert odáig követtelek, így talán megérted, hogy az ottani elvesztésed körülményei miért vezettek többévrnyi kutatáshoz meg tanulmányokhoz. Kiutat akartam találni az átokból!

Luce a távolba nézett. A tibeti halála után Daniel szinte azon nyomban levetette magát a szikláról, és Luce most rettegett, hogy újra megteszi.

- Camnek igaza van! - folytatta Daniel. - Egyikünk sem képes az emlékezetébe idézni, hova érkeztünk. Addig kóboroltunk a siva-tagban, míg már egyáltalán nem is volt sivatag. Bebarangoltuk a síkságokat, a völgyeket és a tengereket, amelyek aztán megint sivataggá váltak. Addig mentünk, amíg apránként egymásra bukkantunk, és elkezdtük összeilleszteni a történet darabjait. Az ideig eszünkbe sem jutott, hogy valaha angyalok lehettünk!

- A Bukás után viszont készültek olyan földi relikviák, ezek a történetünk tárgyi bizonyítékai, melyeket az emberiség megtalált, és a hitük szerint kincsként, az, általuk meg nem értett istentől származó ajándékként őrzött. Az ereklyék közül három hosszú évekig feküdt Jeruzsálem egyik templomában eltemetve, de a keresztes hadjáratok alatt eltulajdonították őket, és különböző helyekre vándoroltak. Egyikünk sem tudja, hová.

- Aztán pár száz évvel ezelőtt folytattam a kutatásokat, de a középkorra koncentráltam, és amolyan guberáló teológusként az összes fellelhető forráson végigmentem az ereklyék utáni vadászatban - folytatta Daniel. - A lényeg az, ha összegyűjtjük

a három leletet, és a Sínai-hegyen egymás mellé tesszük...

- Miért pont a Sínai-hegyen? - érdeklődött Shelby.

- Az a legközelebbi átjáró a Trónus és a Föld között - magyarázta Gabbe hátravetve a haját. - Mózes ott kapta meg a Tízparancsolatot, és ott lépnek be az angyalok, ha üzenetet hoznak a Trónustól.

- Úgy képzeld el, mint Isten földi ugródeszkáját! - tette hozzá Arriane, a rongylabdát olyan magasra hajítva, hogy a felettük lógó lámpába ütközött.

- Mielőtt megkérdezed - vette át Cam Shelbyt szuggerálva -, a Sínai-hegy nem a Bukás eredeti helyszíne!

- Az túlságosan egyszerű lenne! - vélte Annabelle.

- Ha az ereklyéket mind összehordjuk a Sínai-hegyen - folytatta Daniel -, akkor elméletileg képesek leszünk kitalálni a Bukás pontos helyszínét.

- Elméletileg! - gúnyolódott Cam. - Tényleg nekem kell szólnom, hogy azért vannak megkérdőjelezhető pontok Daniel kutatásának hitelességét illetően... ?

Daniel összeszorította az állkapcsát.

- Van jobb ötleted?

- Nem gondolod - emelte fel a hangját Cam -, hogy az elméleted nem elég nagy súlyt fektet arra a másik lehetőségre, hogy az ereklyék létezése nem több szóbeszédnél? Ki tudja, képesek-e arra, amit feltételezésünk szerint tudniuk kell?

Luce az angyalokat és démonokat fürkészte. Ők az egyedüli szövetségesei a saját maga, Daniel... és a világ megmentésére irányuló küzdelemben.

- Szóval, ez az ismeretlen helyszín az, ahol mától kilenc napra lennünk kell.

- Kevesebb mint kilenc nap múlva! - helyesbített Daniel. - Kilenc nap múlva ugyanis már késő. Lucifer és az a temérdek angyal, aki kiűzetett a Mennyből, addigra megérkeznek.

- Mi van, ha megelőzzük Lucifert a Bukás helyszínén - lamentált Luce -, akkor mi lesz?

Daniel a fejét rázta.

- Nem tudjuk igazán. Soha nem szóltam senkinek erről a könyvről, mert Camnek igaza van, nem tudtam, mi sül ki belőle. Még arról is csak évekkel később értesültem, hogy Gabbe kiadatta, ám addigra elment a kedvem a kutatástól. Megint meghaltál, és nélküled, anélkül, hogy ott lennél és eljátszanád a szereped...

- A szerepemet? - kérdezett vissza Luce.

- Ezt mi sem értjük teljesen...

Gabbe oldalba bökte Danielt, hogy elhallgattassa.

- Úgy érti, hogy idővel minden napvilágra kerül.

Molly a homlokára csapott.

- Tényleg? „Minden napvilágra kerül?” Mindössze ennyit tudtok, srácok? Erre alapoztok?

- Erre és a *te* fontos szerepedre - mondta Cam Luce felé fordult. -Te vagy az a sakkfigura, akiért nemcsak a jó és a gonosz erői, de rajtuk kívül mindenki más is hadakozik!

- Micsoda? - suttogta Luce.

- Hallgass! - Daniel figyelmesen fürkészte Luce-t. - Ne is figyelj rá!

Cam felhorkant, de egyikük sem vett róla tudomást. Megült velük a szobában, akár egy hívatlan vendég. Az angyalok és a démonok hallgattak. Egyikük sem volt hajlandó kiszivároztatni semmi egyebet Luce szerepéről a Bukás megakadályozásában.

- Tehát az összes tény, ez az erekléguberálás - összegezte Luce -, mind szerepel a könyvben?

- Többé-kevésbé - ismerte be Daniel. - Kicsit foglalkoznom kellene a szöveggel, hogy felfrissítsem a memóriámat. Remélhetőleg akkorra tudni fogom, hogyan vágjunk bele!

A többiek arrébb húzódtak, hogy helyet adjanak az asztalnál Danielnek. Luce érezte, hogy Miles megsimítja az alkarját. Alig szóltak egymáshoz, mióta Luce visszajött a Derengőből.

- Beszélhetek veled? - kérdezte Miles elég halkán. - Luce?

Miles izgatott arckifejezéséről a szülei hátsó udvarában töltött utolsó néhány pillanat jutott eszébe, amikor Miles létrehozta Luce tükörképét. Soha nem beszéltek meg igazán azt a csókot sem, amely a Shoreline-beli hálószobája melletti tetőn esett meg. Miles biztosan tudja, hogy hibáztak, miért érzi Luce mégis minden áldott alkalommal, hogy a fiú iránti kedvessége kacérkodásszámba megy?

- Luce! - jelent meg Gabbe Miles mellett. - Úgy gondoltam, megemlítem - pillantott Milesra -, hogy amennyiben szeretnéd Penn sírját felkeresni, most van rá egy kis idő.

- Jó ötlet! - bólintott Luce. - Kösz!

Bocsánatkérően Milesra nézett, de az csak a szemébe húzta a baseballsapkáját, és súgott valamit Shelby fölébe.

- Öhöm! - köhintett Shelby méltatlankodva. Daniel mögött állt, és a válla fölött igyekezett belekukkantani a könyvbe. - Mi lesz velem és Milesszal?

- Ti visszamentek a Shoreline-ba - közölte velük Gabbe olyan hangon, mint Luce shoreline-beli tanárai, amit Luce még sosem vett észre rajta. - Riadóztatnotok kell Stevent és Francescát. Talán szükségünk lesz a segítségükre... és persze a tiétekre is. Figyelmeztessétek őket - vett egy mély lélegzetet hogy valóban megtörténik! Elindult a végjáték, bár nem úgy, ahogy számítottunk rá. Mondjatok el mindent nekik! Tudni fogják, mit tegyenek.

- Rendben! - egyezett bele Shelby savanyú ábrázattal. - Te vagy a főnök!

- Jodeléji-hú! - jódlizta Arriane a szája előtt tölcseért formálva. - Hm, ha Luce szeretne kimenni, valakinek le kell segítenie az ablakból! - dobolt pironkodva az asztalon. - Ugyanis barikádöt építettem a könyvtári könyvekből a bejárat elé arra az esetre, ha valamelyik Sword & Crossos késztetést érezne arra, hogy rossz szándékkal félbeszakítson bennünket!

- Stip-stop!

Azzal Cam már fel is karolta Luce-t, aki vitatkozni kezdett,

de egyik angyal sem tartotta rossz ötletnek. Sőt, Daniel észre sem vette. A hátsó kijáratnál Shelby és Miles is azt suttogetta Luce-nak, hogy vigyázzon magára, de nem ugyanolyan lelkesen. Cam az ablakhoz kísérté Luce-t, mosolya melegséget sugárzott. Felcsúsztatta az ablaktáblát, és együtt nézték a kihalt campust, ahol életükben először találkoztak, ahol először öszszelelegedtek, ahol Cam behúzta a csőbe, és megcsókolta. Nem voltak egyértelműen rossz emlékek... Cam szökken ki előbb az ablakon, finoman a párkányra huppant, majd a karját Luce felé nyújtotta.

- Nemes hölgy!

Erős volt a szorítása, amitől Luce törékenynek és súlytalan-nak érezte magát, amíg Cam egy röpke pillanat alatt két emelettel lejjebb lebbent vele. A szárnyai nem látszottak, de így is olyan kecsesen mozgott, mintha repülne. Puhán érkeztek a harmatos pázsitra.

- Feltételezem, hogy nem kívánod tovább a társaságom - mondta Cam. - Mármint, a temetőben... nem úgy, érted, nem úgy általában!

- Hát persze! Nem, köszi!

Cam a távolba nézett, majd a zsebébe nyúlt, és előhúzott egy aprócska ezüstcsengettyűt. Antik darabnak látszott, rajta héber írás. Luce felé nyújtotta.

- Csak csengess, ha szeretnéd, hogy visszavigyelek!

- Cam! - kezdett neki Luce. - Mi az én szerepem ebben az egészben?

Cam felemelte a kezét, hogy megsimogassa az arcát, de aztán úgy tűnt, meggondolta magát. A keze a levegőben maradt.

- Danielnek igaza van. Nem a mi dolgunk, hogy elmondjuk neked!

Nem várta meg a választ, hanem behajlította a térdét, és felszállt a levegőbe. Még csak vissza sem nézett.

Luce egy darabig csak a campust figyelte, hagyta, hogy a Sword & Cross ismerős, párás levegője az arcához tapadjon.

Képtelen volt megmondani, hogy hatalmas, hivalkodó neogótikus épületeivel és szomorú, elpusztított zöld területeivel a komor iskola másképp fest-e, vagy ugyanúgy, mint régen. Aztán átsétált a campuson, át a mozdulatlan, sík zöld területeken, el a lehangoló kollégium mellett, egészen a temető kovácsoltvas kapujáig. Ott várt egy kicsit, mert érezte, hogy a karja libabőrös lesz.

A temető még mindig úgy festett, mint a campus kellős közepén lévő emésztőgödör, és olyan szaga is volt. Az angyalok ütközetének pora már letisztult benne. Még elég korán volt, a diákok nagy része aludt, de amúgy sem valószínű, hogy bármelyikük a temetőben bóklászna, hacsak nem épp a büntetését tölti. Belépett a kapun, és lefelé ballagott a düledező sírkövek és csatakos sírhalmok között.

Penn végső nyugvóhelye a temető legtávolabbi, keletre eső szögletében volt. Luce leült barátja parcellájának a végébe. Nem hozott virágot, nem ismert semmilyen imádságot, így csak letenyерelt a hideg, nedves fűre, behunyta a szemét, és a saját üzenetét küldte Penn-nek, miközben azon emésztette magát, hogy talán sosem jut el hozzá.

Luce felpaprikázva ért vissza a könyvtár ablaka alá. Nincs neki szüksége sem Camre, sem az ő mesebeli csengőjére! Fel tud ő mászni egyedül is arra a párkányra! Nem is volt olyan nehéz feljutni a ferde tető legalsó részéig, onnan pedig könnyedén feljebb mászhatott még pár szintet, amíg közel nem került a könyvtárablakok sora alatti hosszú, keskeny párkányhoz. Úgy hatvan centi széles lehetett. Ahogy a párkány mentén araszolt, Cam és Daniel torzsalkodásának a hangját sodorta felé a szél.

- Mi lesz, ha egyikünket elkapják? - nyugtalanzkodott Cam

emelt hangon. - Te is tudod, Daniel, hogy együtt erősebbek vagyunk!

- Ha nem érünk oda időben, az erőnk nem számít! *Eltörölnek bennünket!*

Luce maga elé képzelte őket a fal túloldalán. Camet öklöbe szorított kézzel és villogó zöld szemmel látta, Danielt pedig egykedvűen, megingathatatlanul, a mellkasán összefont karral.

- Nem bízom benne, hogy nem a saját érdekedet akarod érvényre juttatni! - csattant fel Cam nyersen. - A Luce-szal kapcsolatban tanúsított gyengeséged erősebb az adott szónál!

- Nincs mit megbeszélünk! - Daniel nem is változtatott a hangszínén. - Nincs más választásunk, mint különválni!

A többiek hallgattak, feltehetően ugyanazt gondolták, amit Luce. Cam és Daniel annyira úgy viselkedett, mint két testvér, hogy emiatt senki sem merészelt közéjük állni.

Luce közben elért az ablakig, és látta, hogy a két angyal szemben áll egymással. Megkapaszkodott az ablakpárkányban. Kis büszkeséget érzett, amiért képes volt segítség nélkül visszaérni a könyvtárig, de ezt persze soha nem ismerné be. Feltehetően egyik angyal sem vette észre. Felsőhajtott, és egyik lábát beemelte az ablakon. Ekkor azonban az ablak megremegett. Az üvegtábla megcsörrent, és a párkány olyan erővel rázkódott meg a kezei alatt, hogy majdnem lezuhant. Még erősebben kapaszkodott, de magában is érezte a vibrálást, mintha a szíve és a lelke is belemegne.

- Földrengés! - suttogta maga elé.

Épp csak sikerült megtámaszkodnia lábbal a párkány szélén, amikor a szorítása lazult az ablakkereten.

- Lucinda!

Daniel az ablakhoz rohant. Megmarkolta a lány kezét. Cam is megjelent, egyik kézzel Luce hátát, a másikkal a tarkóját tartotta. A könyvespolcok fodrozódni kezdtek, a könyvtári világítás pislákol, miközben a két angyal áthúzta Luce-t az ide-oda

rengő ablakon, még mielőtt az üvegtábla kicsúszs az ablakkeretből, és ezernyi szilánkra tört. Luce segélykérően nézett Danielre. A fiú még mindig a csuklóját szorította, de a tekintete Luce mögé, az ablakon kívülre vándorolt. Az eget tanulmányozta, amely ekkorra haragos szürkévé változott.

Luce minden másnál szörnyűbbnek találta a *bensőjében* még sokáig érezhető remegést, olyan érzés volt, mintha villamoszékben ülne. A rengés egy egész örökkévalóságnak tűnt, bár csak öt, vagy talán tíz másodpercig tartott, de elég volt, hogy Luce, Cam és Daniel tompa puffanással a könyvtár poros padlójára essen.

A remegés abbamaradt, halálos csend lett körülöttük.

- Mi a pokol volt ez? - kérdezte Arriane, miközben feltápaszkodott a padlóról. - Tudtom nélkül Kaliforniába jutottunk volna? Senki nem mondta, hogy Georgiában is vannak törésvonalak!

Cam kihúzott egy hosszúkás üvegszilánkot az alkarjából. Luce visszatartotta a lélegzetét, mert bár az arca nem mutatta, hogy fájdalommal küszködne, élénkvörös vér csordogált a könyökén.

- Ez nem földrengés volt! Szeizmikus időcsúszás!

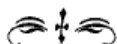
- Micsoda? - kérdezett vissza Luce.

- Az első a sok közül! - Daniel kinézett a törött ablakon, és a már tiszta kék égbolton gyülekező fehér gomolyfelhőket fürkészte. - Minél közelebb ér hozzánk Lucifer, annál hevesebbek lesznek.

Camre pillantott, aki ezt fejbólintással nyugtázta.

- Tik-tak, emberek! - szólalt meg Cam. - Fogy az idő! Ideje fel- szállnunk!

KETTŐ

SZÉTVÁLÓ UTAK

Gabbe eléjük lépett.

- Camnek igaza van! Hallottam róla, hogy a Rend említ ilyesféle eltolódásokat. - Halványsárga kasmírkardigánjának ujjait dörzsölgette, mint akinek soha nem lesz elég melege. - Időcsúszás a neve. Az idősíkok egymásra tolódása.

- És minél közelebb jut hozzánk Lucifer - tette hozzá Roland a tőle megszokott szerény bölcsességgel vagyis minél közelebb leszünk a Bukás végállomásához, ezek az időcsúszások annál gyakoribbak és erősebbek lesznek. Akadozik az idő kereke, előkészül, hogy végképp átíródjon.

- Ahogy a számítógéped is egyre gyakrabban fagy le, mielőtt az egész géped megadja magát, és elnyeli a húszoldalas félévi beszámolódat? - kérdezte Miles. Mindenki összezavarodott, úgy bámult rá.

- Mi van? - faggatta őket. - Az angyaloknak meg a démonoknak nem szokásuk házi feladatot csinálni?

Luce az egyik üres asztal mellett leereszkedett a faszékre. Üresnek érezte magát, mintha az időcsúszás valami lényegeset rázott volna ki belőle, amit örökre elvesztett. Az angyalok civakodó hangja összevissza keringett a fejében, és nem nyert értelmet. Meg kell állítaniuk Lucifert, de Luce azt is látta, hogy egyikük sem tudja pontosan, miképp tegyék.

- Velence, Bécs és Avalon. - Daniel tiszta hangja áttört a zsi-vajon.

Luce mellett ült, egyik karját Luce széktámláján nyugtatta. Ujjhegyeivel Luce vállát simogatta. Amikor eléjük tartotta a

Figyelők könyvét, egyszeriben elcsendesültek. Mindenki rá figyelte. Daniel a szöveg egyik tömött bekezdésére mutatott. Luce eddig nem is vette észre, hogy a könyv latinul íródott. Néhány szót felismert a Doverben töltött évek latintanulmányainak köszönhetően. Daniel több szót aláhúzott meg bekarikázott, a margóra pedig feljegyzéseket írt, ám a könyvet megrongálta az idő vasfoga, és ez a lapokat szinte olvas-hatatlanná tette.

Arriane közelebb merészkedett.

- Ez aztán komoly macskakaparás!

Danielt ez sem rettentette el. Mialatt a fiú újabb jegyzeteket firkantott, Luce a kézírása komolyságát és kecsességét figyelte, és jóleső érzés töltötte el, mert rájött, hogy korábban látta már így valahol. Továbbra is tobzódott az olyan emlékekben, amelyek azt bizonyították, hogy a Daniellel való szerelmi kapcsolata réges-régóta tart, és igen mélyen gyökerezik. Bármilyen jelentéktelen dolog eszébe juttatta, például egy évszázadokon átívelő kézzel írott szöveg, amely tanúsítja, hogy Daniel bizony csak az övé.

- Ez a Mennye ura által előidézett Bukást követő teremtés napjainak dokumentuma, melyet a kiűzött, elszigetelt angyalok jegyezték fel - mondta lassan Daniel. - Egy teljességgel rendszertelen história.

- História? - ismételte meg Miles. - Szóval, csak végigböngészünk néhány könyvet, amelyek elárulják, merre vegyük az irányt?

- Ez nem ilyen egyszerű! - mondta neki Daniel. - Akkoriban még nem készültek olyan könyvek, amelyek bármit is jelentenének a számodra. Hisz a teremtés napjairól beszélünk! A mi történelmünk, a mi történeteink más módon lettek megörökítve.

Arriane elmosolyodott.

- Innentől lesz érdekes, nem igaz?

- Az egész történet rengeteg múltbéli emléken megőrződött,

ezredéves ereklyékben. Van közöttük három, amely a jelenlegi kutatásunkhoz különösképpen kapcsolódik, három olyan, amely talán megadja a választ arra, hogy miért a Földre zuhantak az angyalok. Azt sem tudjuk, melyek ezek a relikviák, csak azt, hogy hol bukkantak fel utoljára: Velencében, Bécsben és Avalonban. Ezen a három helyszínen voltak a kutatásom idején, vagyis a könyv megírásakor. Az már ugyan jó ideje történt, de még annak idején sem lehetett biztos az ember, hogy bármik legyenek is ezek a fontos darabok, továbbra is ott találhatóak.

- Mindez isteni, de kilátástalan ábrándkergetés lehet a vége - jegyezte meg Cam nagyot sóhajtva. - Remek! Arra pazaroljuk hát az időnket, hogy olyan rejtélyes tárgyak után kutatunk, amelyek talán elárulják, amit tudnunk kell, de lehet, hogy mégsem, ráadásul olyan helyeken, ahol talán századok óta fekszenek, de lehet, hogy mégsem?

Daniel vállat vont.

- Tömören szólva, igen!

- Három relikvia. Kilenc nap. - Annabelle szemhéja megreb-bent.

- Nem túl sok idő!

- Igaza volt Danielnek! - Gabbe tekintete ide-oda cikázott az angyalok között. - Szét kell válnunk!

Ezen vitázott hát Cam és Daniel, mielőtt a szoba remegni kezdett! Azon, hogy nagyobb az esély az összes ereklye megtalálására, ha szétválnak útjaik!

Gabbe megvárta Cam vonakodó beleegyezését, aztán így szólt:

- Akkor eldöntetett! Daniel és Luce... ti kapjátok az első várost. - Belenézett Daniel jegyzeteibe, aztán biztatóan Luce-ra mosolygott: - Velence. Menjete Velencébe, és találjátok meg az első ereklyét!

- De mi az első ereklye? Lehet ezt tudni egyáltalán?

Luce a könyv fölé hajolt, s a lap szélén egy tollal készült raj-

zot látott. Felszolgálótálcának látszott, anyja a régiségboltokban mindig ilyesmiket keres. Daniel is megszemlélte, finoman csóválta a fejét a több száz éve rajzolt képecske fölött.

- Ezt bírtam összehozni az apokrifok, a korai egyházak szentírásra vonatkozó, de elutasított írásainak tanulmányozásából!

A tárgy maga ovális alakú, az alja pedig üvegből volt, amit Daniel ügyesen úgy érzékeltetett, hogy az áttetsző alap túloldalán besatírozta a földet. A tálcának (vagy bármi is ez az erekle) mindkét végén apró, csorba fogantyúk álltak ki. Daniel még egy méretarányt jelző skálát is rajzolt alá, vázlatának megfelelően a megmunkált tárgy elég nagy, körülbelül nyolcvanszor száz centiméteres lehetett.

- Nem igazán emlékszem rá, hogy én rajzoltam! - mondta Daniel csalódottan. - Nem tudom jobban, mint ti, hogy mi lehet!

- Biztos vagyok benne, hogy amint odaértek, kitaláljátok! - Gabbe nagyon igyekezett bátorítóan beszélni.

- Ki ám! - helyeselt Luce is. - Biztosan sikerül!

Gabbe pislogott egyet, elmosolyodott, aztán folytatta:

- Roland, Annabelle és Arriane, ti hárman Bécsbe mentek! Végül., - A Szája megrándult, mert rájött, mit kell mondania, de bátor arcot vágott hozzá. - ... Mollynak, Camnek és nekem Avalon jut!

Cam hátrafelé körözött a villával, majd villámgyorsan kieresztette elképesztő aranyszínű szárnyait, de a jobb szárnya hegyével úgy arcon csapta Mollyt, hogy az pár méterrel hátrébb penderült.

- Ha még egyszer megteszed, agyonütlek! - fújt rá Molly, bosszúsan vizsgálgatva a szőnyegen lehorzsolt könyökét. - Sőt, tulajdonképpen... - indult el magasba emelt öklökkel Cam felé, de Gabbe közbeavatkozott.

Erőltetetten sóhajtozva rángatta szét Mollyt és Camet.

- Ami az agyoncsapást illeti, nem szívesen ütném agyon közületek azt, aki legközelebb provokálja a másikat - közben

édesen mosolygott két démontársára de esküszöm, megteszem! Ez aztán jó hosszú kilenc nap lesz!

- Reméljük is, hogy hosszú! - mormogta Daniel a bajusza alatt.

Luce Danielhez fordult. Képzeletében az útikalauzok Velen-céjét látta: képeslapra illő fényképeket a kanálisokban összezsúfolódó hajókról, a katedrálisok magasba nyúló tornya mögötti naplementékről ó a sötét hajú, fagyaltozó lányokról. Sajnos, ahova most indulnak, nem ilyen utazás lesz. Főleg nem így, hogy a világvége borotvaéles karmokkal nyúl utánuk!

- És ha megtaláljuk mindhárom relikviát? - kérdezte Luce.

- A Sínai-hegyen találkozunk - magyarázta Daniel és egyesítjük az ereklyéket...

- Meg elrebegünk egy kisebb imát, hogy vessen azonnal fényt oda, ahol a zuhanás után landoltunk - motyogta Cam komoran a homlokát dörzsölve. - Azok pedig, akik megmaradtak, mintegy varázsszóra ráveszik a létezésünket az állkapcsában tartó pokoli, pszichopata gonoszt, hogy ugyan hagyjon már fel azzal a világuralomra törő butuska tervével. Mi lenne ennél egyszerűbb? Szerintem minden okunk megvan a bízakodásra.

Daniel kipillantott a nyitott ablakon. A nap már a kollégium épülete felett járt, Luce-nak hunyorognia kellett, hogy kilásson.

- Indulnunk kell, amint lehet!

- Oké! - egyezett bele Luce. - Hazamegyek, bepakolok, fogom az útlevelem...

Vagy százféle irányba zakatolt az agya, előbb fejben akarta összeszedni a tennivalók listáját. A szülei még néhány órán át biztosan a plázában lesznek, az elég idő, hogy hazaugorjon, és összeszedje a holmiját...

- Ó, milyen édes! - kacagott fel Annabelle, és pár centivel a föld fölött melljük lebbent. Izmos, viharfelhőhöz hasonló, sötét ezüstszárnnyai áttüremkedtek rikító rózsaszín pólója látha-

tatlan nyílásán. - Bocs, hogy közbevágok, de... még sohasem utaztál angyallal mostanáig, nem igaz?

Dehogynem utazott! Az érzés, ahogy Daniel szárnyai a magasba repítik, olyan természetes volt számára, mint a levegő. Talán maguk a repülések nem tartottak túl sokáig, de mégis mindig felejthetetlenek voltak. Luce ezen alkalmakkor érezte magát legközelebb a fiúhoz: amikor a karjai körbefonták a derekát, és a szíve Luce szíve mellett vert, amikor hófehér szárnyai mindkettejüket egyszerre védelmezték, és feltétel nélküli, szédületes szerelmet sugároztak felé.

Álmában már több tucatszor repült Daniellel, de a való életben csak három alkalommal: egyszer a Sword & Cross mögötti eldugott tó felett, másodszor a Shoreline partvonala mentén, legutóbb pedig éppen múlt éjszaka, le a felhők közül, egészen a kis faházig.

- Nem hinném, hogy ilyen messzire repültünk volna valaha is együtt - ismerte be végül.

- Úgy tűnik, számotokra már az is probléma, hogy az alapokig eljussatok! - Cam nem állhatta szó nélkül.

Daniel tudomást sem vett róla.

- Szerintem normális körülmények között élveznéd az utazást. - Elborult a tekintete. - Az elkövetkezendő kilenc napban azonban erre nem lesz lehetőség!

Luce érezte, ahogy Daniel egyik kezét a hátára teszi, a másikkal pedig összefogja a haját, és félresöpri a nyakából. Megcsókolta a pulóvere nyakánál, a hajvonal alatt, miközben átölelte a derekát. Luce behunyta a szemét. Tudta, mi következik. A világon a legelragadóbb nesz... az a könnyed suhogás, ahogy élete szerelme szétterjeszti patyolatfehér szárnyait. Luce szívét melegség öntötte el, és behunyt szemmel is érzékelte, hogy a világ némileg elsötétedett Daniel szárnyának árnyékában. Mire felnyitotta a szemét, már előtte magasodtak, sőt hatalmasabbnak látszottak, mint valaha. Finoman hátrébb hajolt, hogy kényelmesen odafészkelje magát Daniel mellkasához,

miközben a fiú az ablak felé fordult.

- Csak ideiglenesen válunk el egymástól! - jelentette be a többieknek Daniel. - Sok szerencsét, kapkodjátok a szárnyatokat!

Daniel minden egyes szárnycsapásával háromszáz métereket haladtak. Ahogy felfelé kapaszkodtak, Georgia hűvös, sűrű, párás levegője még inkább lehűlt, csípőssé vált. Sivított a szél a füle mellett. A szeme könnyel telt meg. A föld alattuk egyre távolodott, a rajta lévő világ egybeolvadt, káprázatos zöld festménnyé zsugorodott. A Sword & Cross előbb olyan apró lett, mint a hüvelykujjuk lenyomata, aztán végleg eltűnt.

Óriási örömet okozott neki, szinte beleszédült, amikor először megpillantotta a tengert, miközben hátuk mögött a nappal a látóhatár szélén felbukkanó sötétség felé közeledtek.

Daniellel szárnyalni izgalmasabb, intenzívebb élmény volt minden jelenlegi emlékénel, valami mégis megváltozott, Luce mára kitanulta a csínját-bínját. Felszabadult, harmóniát érzett Daniellel, elengedte magát a karjai közt, és követte a teste vonulatát. A lábát bokánál könnyedén keresztbe tette, cipősarka a fiú lábujján támaszkodott. A testük Daniel szárnyainak legapróbb mozdulataival összhangban hajladozott, azok magasan a fejük fölé feszülve kitakarták a napot, aztán villámgyorsan visszacsapódtak, hogy befejezzék az újabb szédületes szárnycsapást.

Sűrű köd nyelte el őket, amikor elhagyták a felhők vonalát. Nem volt más körülöttük, csak leheletvékony fehérség és áthatolhatatlan, mindent körülölelő pára. Újabb szárnycsapás következett, újabb meglódulás az ég felé. Luce-nak ideje sem maradt azon álmélkodni, hogy is képes itt, a légkör határán lélegezni. Daniellel van, csodásan érzi magát, a világmindenség megmentésére indulnak!

Daniel repülése nemsokára egyenletessé vált, már nem rakétaként, inkább mesebeli, rejtett erővel bíró madárként szárnyalt tovább. Le sem lassultak, a sebességük talán még nőtt is kicsit azzal, ahogy testük párhuzamba került a földdel. A szél süvöltése lecsillapodott, a világ vakító fehér lett, és valószerűtlenül elcsendesedett. Olyan békés volt, mintha éppen előttük keletkezne, még az első hangok kialakulása előtt.

- Jól érzed magad?

Daniel hangja beburkolta, érezte vele, hogy a szerelmes aggodalom a világon bármi bajt helyrehozhat. Balra billentette a fejét, hogy a fiúra nézzen. Daniel arca nyugalmat sugárzott, az ajkain halvány mosoly bujkált. A szeméből olyan dús ibolyaszínű fény áradt, hogy Luce-t pusztán az a magasban tartotta volna.

- Majd megfagysz! - dörögte a fiú a fölébe, miközben az ujjait simogatta, hogy felmelegítse.

Luce testén melegség futott át.

- Most már jobb! - nyugtatta meg a lány.

Áttörtek a felhőtakarón. Ez arra a pillanatra emlékeztette, amikor a repülőgép ovális ablakából az addig elmosódott táj egyszínű szürkéből egyszeriben végtelen színekavalkáddá válik. Azzal a különbséggel, hogy az ablak és a repülő itt nem létezett, ezáltal nem maradt semmi Luce bőre, az estébe hajló keleti felhők kagylóhéj-rózsaszínje, valamint a felettük húzóódó levegőég harsány indigókékje között.

Elragadó felhőjáték alakult ki a távolban. Luce-t felkészületlenül érte, mint mindig. Más világ ez, magasabb rendű, a szerelem legmagasabb tornyainak csúcsán, ahol csak ő és Daniel tartózkodhat. Ugyan melyik halandó nem álmodik erről? Hány alkalommal sóvárgott Luce is, hogy a repülőgép ablakának a másik oldalán lehessen? Hogy ott bolyonghasson a különös, fakóarany napban sütkérező esőfelhőkön tapodva? Es most itt van, legyőzte a bőrén is érezhető távoli világ szépsége.

Nem időzhettek. Daniel és Luce egyszer sem állhat meg az

elkövetkező kilenc napban, különben vége a világnak.

- Mennyi idő, míg Velencébe érünk? - érdeklődött Luce.

- Már nem olyan sok. - Daniel épphogy csak suttogott a fölébe.

- Olyan vagy, mint az órák óta várakozópályán rostokló pilóta, aki ötödszörre ismétli el az utasoknak, hogy „már csak tíz perc” - incselkedett vele Luce.

Amikor Daniel nem válaszolt, Luce felnézett rá. A fiú zavarodottan ráncolta a homlokát. A hasonlat nem jelentett neki semmit.

- Soha nem ültél repülőn! - értelmezte Luce. - Minek is, mikor képes vagy erre? - Luce a fiú bámulatos, verdeső szárnyai felé intett.

- Valószínűleg meg is őrjítene az a sok várakozás a felszállás előtt, meg a leszállás utáni hosszú gurulás!

- Veled szívesen repülőre ülnék! Elutazhatnánk a Bahamákra. Oda szoktak repülni az emberek, nem igaz?

- De! - Luce nyelt egyet. - Menjünk!

Képtelen volt másra gondolni, mint hogy hány hihetetlen dolognak kell a lehető legpontosabban történnie kettejük életében ahhoz, hogy egyszer majd közönséges párként utazhassanak. Túlságosan fájó volt éppen most a jövőre gondolni, amikor olyan sok minden forgott kockán. A jövőjük most éppolyan homályba vesző és távoli, akár az alattuk lévő föld... de Luce remélte, hogy ugyanolyan csodaszép lesz.

- Tényleg, meddig tart még?

- Ezzel a sebességgel úgy négy-öt óra hosszát.

- Nem kéne pihenned? Vagy feltöltődnöd? - Luce vállat vont, eltűnődve azon, mennyire zavarba ejtően bizonytalan még mindig Daniel képességeivel kapcsolatban. - Nem fáradnak el a karjaid?

Daniel felkuncogott.

- Mi van?

- Most szálltam le a Mennyből, és édes öregem, majd' lesza-

kad a karom! - szorította meg Luce derekát csipkelődve. - Már a gondolat is abszurd, hogy fáradhatna bele a karom valaha is abba, hogy tartalak!

Majd mintha be akarná bizonyítani, Daniel hátranyújtózott, szárnyát magasan a válla fölé húzta, és gyöngéden suhintott vele. Ahogy testük kecsesen felfelé lendült egy felhő mentén, Daniel egyik kézzel elengedte Luce derekát, szemléltetve, hogy így is biztosan tartja. Szabad kezével előrenyúlt, és végigsimította Luce ajkát, hátha a lány megcsókolja az ujjait. Luce nem okozott neki csalódást, mire Daniel újra a derekára tette a kezét, és élesen balra dőlve a másikat húzta elő. Luce arra a kezére is csókot lehelt. Daniel begörbített hátai Luce válla fölé hajolt, és úgy ölelte tovább, olyan szorosan, hogy Luce derekát mindkét karjával elengedhette, és valahogy mégis a levegőben maradt. Olyan felséges, határtalanul örömteli érzés volt, hogy Luce felkacagott. Daniel hatalmas kört írt le a levegőben, Luce haját a légáram egészen az arcába fújta. Nem tartott semmitől, szárasait tovább.

Megfogta Daniel kezét, amint a fiú visszatalált a derekára.

- Olyan, mintha erre születtünk volna! - mondta Luce.

- Ja! Olyasmi.

Egy percre sem lankadva repült tovább. Áttörtek a felhőkön a nyílt levegőbe, rövid, festői zivatarokon haladtak at, de később a szembeszélben pillanatok alatt megszáradtak. Iszonyú sebességgel előzték le az Atlanti-óceánt átszelő repülőgépeket, Luce úgy képzelte, az utasok nem is vesznek észre mást, csak egy rendkívüli ezüst fényvillanást, és talán a légörvény finomabb lökését, amelytől az italok felszíne kicsit fodrozódhat.

Már az óceán fölött hasították a levegőt, amikor a felhőréteg elvékonyodott. Luce még ilyen messziről is érezte a mélységes sós víz illant. Mintha egy másik bolygó óceánjának illata lenne, annyira különbözött a Shoreline meszes vagy az otthon édesvízzel kevert tengervízének aromájától. Daniel szárnyának a töredezett vízfelszínre vetődő pompás árnyéka valamelyest

megnyugtatta Luce-t, bár azt nehezen hitte el, hogy ő is része a háborgó tengeren tükröződő káprázatnak.

- Luce? - szólt Daniel.

- Igen?

- Milyen érzés volt ma reggel a szüleiddel lenni?

Luce tekintete végigtapogatta az alattuk húzódó sötét vízfelületen szétszórt magányos szigetek körvonalát. Titokban eltűnődött, hol is lehetnek, vajon milyen messze vannak otthonról.

- Nehéz! - ismerte be. - Szerintem, úgy voltam velük, ahogy te is biztos voltál vagy milliószor ezelőtt! Tartózkodtam tőlük, akiket szeretek, mert nem lehettem velük őszinte.

- Ettől tartottam.

- Ebből a szempontból veled és az angyalokkal könnyebb, mint a saját szüleimmel és a legjobb barátnőmmel!

Daniel egy percre elgondolkozott.

- Én nem ezt akartam neked! Nem kéne, hogy így legyen! Soha nem akartam mást, mint szeretni téged!

- Én is! Csak erre vágyom!

Ám ahogy kimondta, és elnézett a fakó keleti égbolt felé, Luce nem tehetett mást, újra meg újra lejátszotta az otthon töltött utolsó percekét, és azt kívánta, bárcsak másképp viselkedett volna! Apukáját kicsivel szorosabban kellett volna megölelni! Amikor kísétált az ajtón, figyelnie, valóban figyelnie kellett volna anyukája tanácsára! Több időt kellett volna szánni arra, hogy a legjobb barátját kikérdezze a legutóbbi doverbeli eseményekről! Nem kellett volna olyan önzőnek lennie, és gyorsan elrohannia! Most, persze, minden másodperc egyre távolabb repítette Thunderbolttól, a szüleitől és Callie-től, és Luce minden egyes pillanatban viaskodhatott azzal az elhatalmasodó érzéssel, hogy talán egyikőjüket sem látja viszont soha.

Luce teljes szívvel hitt abban, amire ő, Daniel és a többi angyal készült, de nem ez volt az első alkalom, hogy Daniel ked-

véért magára hagyta azokat az embereket, akik sokat jelentenek neki. A Porosz- országban látott temetésre gondolt, a szerettei sötét gyapjúkabátjára és kisírt, vörös szemükre, a Luce korai, hirtelen halála felett érzett gyásztól fátyolos tekintetükre. Gyönyörű szép édesanyja jutott eszébe a középkori Angliából, ahol a Valentin- napot töltötte; Helen, a testvére; és kedves barátnői, Laura és Eleanor. A felkeresett életek közül ez volt az egyetlen, amelyben nem élte át a saját halálát, de eleget látott, hogy tudja, a szeretteit összetöri Lucinda szükségszerű pusztulása. Már attól görcsbe rándult a gyomra, hogy rágondolt. Luce eztán Luciát idézte fel, olaszországi énjét, aki az egész családját elvesztette a háborúban, és *Danielen* kívül senkije sem maradt, így élete (bármily rövid volt is) Daniel szerelme által nyert értelmet.

Luce még erősebben dőlt a fiú mellkasának, mire Daniel becsúsztatta a kezét Luce pulóverének az ujjába, és ujjbegyével körbe-körbe cirógatta a karját, apró karikákat rajzolgatott a bőrére.

- Meséld el az életeid legjobb pillanatát!

Luce azt akarta mondani, hogy *minden alkalom ilyen, amikor rád találok*, de ez nem volt ennyire egyszerű. Már az is megerőltette, hogy elkülönítve idézze fel őket! Elmúlt életei kezdtek összeolvadni egymással, egymáson örvénylettek és elmozdultak, akárcsak a kaleidoszkóp darabjai. Ott van az a gyönyörű pillanat Tahitin, amikor Lulu Daniel mellkasát tetoválja. Aztán az, amikor az ősi Kínában felhagynak az ütközettel, csak mert a szerelmük fontosabb bármilyen háborús csatározásnál. Felsorolhatna többtucatnyi érzéki, túlfűtött pillanatot, többtucatnyi szédületes, keserédes csókot. De Luce tudta, hogy nem azok a legjobb részek.

A legjobb ugyanis az, ami most van! Az évszázadokon átívelő utazásaiból ezt vinné magával: azt, hogy számára Daniel a mindenséggel ér fel, és hogy ez kölcsönös. A legjobb módja annak, hogy a szerelmük mélységét megtapasztalja, ha mos-

tantól minden pillanatot együtt élnek meg. Egyik felhőről a másikra, együtt, kézen fogva. Luce biztos lehetett benne, ha az elkövetkezendő kilenc nap alatt szükség lesz rá, ő és Daniel mindent kockára tesznek a szerelmükért.

- Nagyon tanulságos! - mondta végül Luce. - Már az első alkalommal, amikor egyedül léptem át, eltökéltem, hogy megtöröm az átkot. De akkor túl sok inger ért, és összezavarodtam, aztán kezdtem rájönni, hogy minden általam felkeresett életben megtudtam magamról valami fontosat!

- Mint például?

Már olyan magasan voltak, hogy a lassanként sötétségbe boruló égbolt peremén látni lehetett a Föld sejtelmes görbületét.

- Megtudtam, hogy nem önmagában a csókok végez velem, az inkább ahhoz köthető, hogy éppen mi mindennek vagyok a tudatában, mennyit fogadtam be az addigi történetemből és énemből.

Érezte, hogy Daniel bólogat mögötte.

- Számomra mindig is ez volt a legnagyobb talány!

- Megtudtam, hogy bár a múltbéli énjeim nem mindig voltak túl kedves emberek, a bennük lakozó lelket mindezek ellenére ugyanúgy szeretted. És a te példádön megtanultam, hogyan ismerjem fel a lelked. Olyan... sajátos kisugárzásod van, olyasféle ragyogás, amelyet azonnal felismerek, amint belépek egy újabb életbe, még ha külsőleg nem is hasonlítasz a mostani fizikai valódhoz! Szinte olyanformán látom a lelked, mintha bármelyik életedben elfedné az akkori arcodat. Lehetsz a számomra ismeretlen egyiptomi éned, *egyszersmind* az a Daniel is vagy, akire úgy vágyom, akit úgy szeretek!

Daniel elfordította a fejét, hogy Luce-t halántékon csókolja.

- Te valószínűleg nem így érzed, de mindig benned volt a lelkem felismerésének képessége!

- Nem, nem voltam képes... korábban nem láttam...!

- Dehogynem, csak nem tudtál róla! Azt hitted magadról, hogy megőrültél! Láttad a Derengőket, de árnyékoknak nevez-

ted őket! Úgy hitted, egész életeden át kísértenek. És amikor először meglátni a Sword & Crossban, vagy amikor először beismerted magadnak, hogy kedvelsz, bizonyosan láttál valami mást is, valami megmagyarázhatatlant, olyasmit, amit igyekeztél letagadni.

Luce hunyorogva idézte fel:

- Valaha, amikor elhaladtál mellettem, ibolyaszín ködfátylat húz- tál magad után a levegőben, de amint pislogtam egyet, azonnal szertefoszlott.

Daniel elmosolyodott:

- Erről nem is tudtam!

- Ezt hogy érted? Épp most mondtad...

- Mindig úgy képzeltem, hogy látsz *valamit*, de nem tudhat- tam, mi az. Bármilyen vonzó tulajdonságot ismertél is fel ben- nem, a lelkemben, az mindig különbözőképp nyilvánult meg, attól függően, hogy akkor és ott mit kellett látnod. - Luce-ra mosolygott. - Így játszik össze a te lelked az enyémmel! Az ibolyaszín kisugárzás szép. Örülök neki, hogy az lett belőle.

- És te, milyennek látod az én telkemet?

- Még ha megpróbálnám, sem lennék képes szavakba önteni, de a szépsége felülmúlhatatlan!

Ugyanígy lehetett leírni a világon átívelő repülésüket. A kö- rülöttük lévő végeláthatatlan galaxisban szikráztak a csillagok. A kráterek lyuggatta, hatalmas Holdat félig elrejtette a fakó, sötét felhőtakaró. Luce melegben és biztonságban érezte ma- gát a szeretett angyal karjaiban. Ezt a fényűzést annyira hiá- nyolta a Derengőkön átnyúló kalandozásai során! Nagyot só- hajtva behunyta a szemét...

És *Billt* látta maga előtt!

Az erőszakos látomás megtámadta az elméjét, bár ez nem az a velejéig gonosz, dühöngő szörnyeteg volt, akivé Bill a legu- többi találkozásukkor átváltozott. Csak a hétköznapi Bill, az ő kőből készült vízköpője, aki kézen fogva repítette le Tahitiban a hajóroncs árbocáról, ahová a Derengőből érkezett. Hogy ez

az emlék miért Daniel karjai közt támadta meg, maga sem tudta. Ennek ellenére szinte a tenyerében érezte Bill apró kőkezét. Eszébe jutott, mennyire meglepte az ereje és a kelleme. Úgy emlékezett, hogy biztonságban érezte magát vele. Most viszont kirázta a hideg az undortól, és Daniel mellett kényszeredetten megvonaglott.

- Mi az?

- Bill. - A név fanyar ízt hagyott a szájában.

- Lucifer.

- Jól tudom, hogy ő Lucifer. *Tudom!* De kis ideig nekem mást jelentett. Valahogy barátként gondolok rá. Rémképek üldöznek amiatt, hogy mennyire közel engedtem magamhoz! Szégyellem!

- Ne tedd! - Daniel még jobban magához ölelte. - Oka van ám annak, hogy Esthajnalcsillagnak hívták. Lucifer ugyanis gyönyörű volt. Van, aki szerint közülünk a leggyönyörűbb! - Luce rejtett féltékenységet vélt felfedezni Daniel hanghordozásában. - Ő volt a legközkedveltebb, nemcsak a Trónus előtt, de nagyon sok angyal között is. Gondolj csak a halandók feletti hatalmára! Az az erő ugyanabból a forrásból fakad. - A hangja megremegett, aztán feltűnően ingerült lett: - Nem kell szégyellned magad, Luce, hogy megszeretted...

Daniel hirtelen elhallgatott, bár érződött, hogy lenne még mit mondania.

- A végén a viszonyunk egyre feszültebb lett - ismerte el Luce -, de azt soha nem gondoltam volna, hogy ilyen szörnyeteggé válik!

- Akkor a legnagyobb a sötétség, amikor a leghatalmasabb fényesség alszik ki! Nézd! - Daniel hátrébb húzta a szárnyait, azok szélesen felcsapódtak. Körözni kezdett az előttük tornyosuló felhő körül. A felhő egyik oldalát megvilágították a lenyugvó nap utolsó sugarai, aranyos rózsaszínben pompázott. A másik oldala viszont, vette észre körözés közben Luce, borús volt, esőtől duzzadó. - A ragyogás és a sötétség összefonó-

dik, hisz mindkettő szükséges, hogy mindez az legyen, ami. Ugyanez igaz Luciferre.

- És Camre is? - érdeklődött Luce, miközben Daniel befejezte a kört, és folytatták repülésüket az óceán felett.

- Tudom, hogy nem bízol benne, pedig lehet. Én is azt teszem. Cam sötét oldala legendás, de az csak egy apró szelete a személyiségének!

- Akkor miért állt Lucifer oldalára? Miért teszi bármelyik angyal is?

- Cam nem... - kezdte Daniel. - Legalábbis, először nem. Napon bizonytalan idők jártak. Példa nélkül álló, felfoghatatlan idők. A Bukás alatt voltak angyalok, akik azonnal Lucifer mellett döntöttek, ám a többiek, mint Cam is, azért lettek a Trónus által kitaszítva, mert nem határoztak elég gyorsan. A történelem fennmaradó része a táborok közti lassú választással telik, az angyalok hol visszatérnek a mennyei karba, hol a pokol bugyraiba kerülnek, míg csak néhány bukott marad, aki még nem választott.

- És itt tartunk most? - kérdezte Luce, bár tisztában volt vele, hogy Daniel nem szeret arról beszélni, miért nem választott tábor ez ideig.

- Régen úgy szeretted Camet! - kezdte Daniel, hogy elterelje a témát magáról. - Egy nyúlfarknyi földi életben nagyon közel álltunk egymáshoz mi hárman. Cam sokkal később, csak miután összetörték a szívét, akkor állt át Lucifer oldalára.

- Mi? Ki volt az a lány?

- Egyikünk sem szeret róla beszélni. Soha nem is szabad elárulnod, hogy tudsz róla! - szögezte le Daniel. - Én rossz néven vettem a választását, de nem mondhatom, hogy nem értem meg. Nem is tudom, mihez kezdenék, ha egyszer végleg elveszítenélek! Az egész világ homályba borulna számomra.

- Ez nem történhet meg! - vágta rá gyorsan Luce.

Tudta, hogy ez az élet az ő utolsó esélye. Ha most meghal, soha többé nem jöhet vissza.

Ezernyi kérdés zakatolt a fejében, nemcsak a lányról, akit Cam elveszített, de a Daniel hangjában bujkáló különös remegésről, mialatt Lucifer vonzerejéről beszélt, arról, hogy ő hol tartózkodott Daniel zuhanása közben... de aztán a szempillái elnehezültek, és a teste el- ernyedett a kimerültségtől.

- Pihenj csak! - búgta a fülébe Daniel. - Felébresztelek, amint leszállunk Velencében!

Luce-nak csak erre a biztatásra volt szüksége, elengedte magát, és elszunnyadt. Lehunyta a szemét a sötétben villódzó, több ezer méterrel alatta háborgó hullámok előtt, és berepült az álmok országába, ahol a *kilenc nap*nak nem volt jelentősége, ahol kedvére megmártózhatott, szárnyalhatott vagy elidőzhetett a pompás felhőkoszorúban, ahol a zuhanás legapróbb veszélye nélkül, szabadon repülhetett a végtelenbe.

HÁROM

AZ ELSÜLLYEDT SZENTÉLY

LUCE ÚGY ÉREZTE, hogy Daniel már vagy félórája dörömböl a viharvert fakapun az éjszaka kellős közepén. A háromszintes velencei lakóház az egyik professzoré volt, egy kollégájáé, és Daniel meg volt győződve róla, hogy szívesen látja okét éjszakára, hiszen igen jó barátok voltak „évekkel ezelőtt”, ami Daniel esetében elég nagy időtartamot ölelhetett fel.

- Biztos nagyon mélyen alszik - ásított egyet Luce, akit Daniel öklének állhatatos dobolása félig-meddig újra álomba ringatott.

Vagy ez a helyzet, gondolta tétován, vagy a professzor valami érthetetlen terminusokkal teli könyv fölé görnyed egy éjjel-nappal nyitva tartó bohém kávéházban, és a borát kortyolgatja.

Hajnali három óra volt. A velencei kanálisok ezüstös pókhálójára érkeztek, melyet a sötétbe borult város egyik távoli óratornyának harangjátéka kísért, és Luce-t végleg legyőzte a fáradtság. Nekitámaszkodott a hűvös fém postaládának, de olyan szerencsétlenül, hogy kilazította a falból az egyik szöveget, amelyik egyenesen tartotta. Ettől a láda megdőlt, Luce pedig hátratántorodott, és majdnem belepottyant a zavaros vizű feketészöld kanálisba, amelynek vize koromfekete nyelvként nyalogatta a magasított bejárat mohával benőtt lépcsőjét.

A ház olyan benyomást keltett, mintha szinte egészben akarná levetni magáról a külső burkolatát: az ablakpárkányok fájáról fényes lemezekében pattogzott le a kék festék, a vörös téglakon sötétzöld moha kúszott felfelé, a magasított bejárat nedves betonja málladozott a lábuk alatt. Luce egy percig azt gondolta, valóban érezhető, hogy a város süllyed.

- Itthon kell lennie! - mormolta Daniel még mindig kopogtatva.

Amikor leszálltak a rendszerint csak gondolával megközelíthető kiugró párkányon a kanális mentén, Daniel ágyat és forró italt ígért Luce-nak odabent, ami kevéske változatosságot jelentett volna a nyirkos, de frissítő szembeszélhez képest, amelyben órákon át repültek.

Végre a lépcsőn lefelé dobogó lábak lassú csoszogása hallatszott, felkeltve a reszkető Luce figyelmét. Daniel fújt egyet, és megkönnyebbülten hunyta be a szemét, míg a rézfogantyú elfordult. A zsanérok megnyikordultak, és az ajtó kitárult.

- Ki az ördög...?

Az idősebb olasz úr hófehér, drótszerű hajtincsei a szélrózsa minden irányában szálltak szerteszét. Feltűnően bozontos, ősi szemöldöke és ahhoz illő bajsza volt, sötétszürke köntöse V kivágásából pedig sűrű, őszes mellszőrzet türemkedett ki. Luce nézte, hogy Daniel pislogni kezd a meglepetéstől, mintha újra elgondolkodna a cím helyességén. Ekkor azonban az öregember halványbarna szeme felcsillant. Előrelódult, és Da-

nielt szorosan magához ölelte.

- Már kezdtem aggódni, hogy eljössz-e egyáltalán, mielőtt elkerülhetetlenül feldobom a talpam! - duruzsolta a férfi rekedten.

Tekintete Luce-ra vándorolt, és úgy elmosolyodott, mintha nem is ébresztették volna fel, mint aki hónapok óta csak őket várja. - Végre elhoztad Lucindát ennyi év után! Milyen nagyszerű meglepetés!

Mazotta professzornak hívták. Együtt hallgattak történelmet a Bolognai Egyetemen még a harmincas években. Nem ijedt meg, nem hozta zavarba az, hogy Dánielen nem látszanak az öregedés jelei, Mazotta tisztában volt vele, miféle szerzet. Úgy tűnt, rettentően örül annak, hogy újra találkozhat a régi barátjával, és az örömet csak fokozta, hogy barátja bemutatja neki élete szerelmét.

A dolgozósobájába kísérte őket, ami egyúttal a pusztulás különböző fokozatainak bemutatására szolgált. A könyvespolcai középen elhajlottak, az íróasztala sárguló papírhalmokkal volt tele, a kávéfoltok pettyezte szőnyeget szálásra koptatták. Mazotta azonnal nekilátott, hogy mindkettejüknek sűrű forró csokoládét készítsen... egy öregember régi rossz szokása, magyarázkodott reszelősen, mialatt oldalba bökte Luce-t. Daniel azonban alig ivott egy kortyot, máris Mazotta kezébe nyomta a könyvét, és kinyitotta az első ereklje leírásánál.

Mazotta vékony drótkeretes szemüveget csúsztatott az orrára, és a lapokra hunyorítva olaszul motyogott valamit maga elé. Felállt, a könyvespolchoz sétált, megvakarta a fejét, visszafordult az íróasztal felé. Aztán megint fel-alá járkált a dolgozóban, belekortyolt a csokoládéjába, majd visszatért a könyvespolchoz, és előhúzott egy vaskos, bőrkötéses kötetet. Luce

elfojtott egy ásítást. Úgy érezte, szemhéjai keményen küzdenek valami súlyos teher megtartásával. Keményen küzdött az álom ellen, még a tenyerét is megcsipkedte, hogy ébren maradjon, de Daniel és Mazotta professzor hangja lassan távoli ködfelhőként mosódott össze, ahogy azon vitáztak, hogy minden, amit a másik mond, egyszerűen képtelenség.

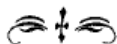
- Ez egyáltalán nem a Szent Ignatius-templom ablaktáblája! - tette csípőre a kezét a professzor. - Azok inkább hatszögletűek, míg ez az ábra kifejezetten téglalap alakú.

- Mit keresünk itt? - kiáltott fel hirtelen Daniel megcsörrentve a falon lógó, kék vitorlást ábrázoló amatőr festményt. - Nyilvánvaló, hogy a bolognai könyvtárban kéne lennünk! Van még hozzá kulcsod, bejuthatunk? Az irodádban kellene lennie...

- Daniel, tizenhárom évvel ezelőtt nyugalmazott egyetemi tanár lettem! Meg aztán nem fogunk az éjszaka közepén kétszáz kilométert utazni azért, hogy megnézzük... - hallgatott el. - Nézd Lucindát, már állva alszik, akár egy ló!

Luce tántorogva fintorgott egyet. Tartott tőle, hogy megint rátér az álmok útjára, mert félt a Billel való esetleges találkozástól. Manapság, amint lehunyta a szemét, hajlamos volt Bill felbukkanni. Ébren szeretett volna maradni, hogy távol maradjon tőle, hogy ré- sze legyen az ereklyéről szóló beszélgetésnek, hiszen másnap azt kell megtalálniuk. Ám az álom annyira ragaszkodott hozzá, hogy nem utasíthatta vissza. Másodpercekkel, de az is lehet, hogy órákkal később, Daniel felemelte a földről, és felcipelte egy szűk, sötét lépcsősoron.

- Sajnálom, Luce! - Úgy képzelte, a fiú ezt mondja neki, de ahhoz, hogy válaszoljon, túl mélyen aludt. - Már rég hagynom kellett volna, hogy lepihenj! De annyira félek! - suttogta. - Félek, hogy kifutunk az időből!

Luce pislogott egyet, majd hátrahajolt, és meglepődött, hogy ágyban fekszik. Aztán újabb meglepetés érte, amit az alacsony üvegvázából a feje fölé hajló szép szál fehér bazsarózsa okozott.

Kivette a virágot a vázából, és megpörgette az ujjai közt. Víz-cseppek peregtek a rózsaszín brokát takaróra. Az ágy megnyikordult, ahogy a párnát nekitámasztotta a sárgaréz ágytámlának, hogy körbenézessen a szobában.

Egy pillanatra megkavarta, hogy egy számára ismeretlen helyre került, de a fejében lassan elhomályosultak a Derengőkön átvezető utazás álmokképei, és végül teljesen felébredt. Nem volt többé mellette Bill, hogy elárulja, hová keveredett. Bill csak az álmaiban volt jelen, előző este pedig Luciferként. Azt a szörnyet látta, aki jót nevet azon az elvetemült gondolaton, hogy ő és Daniel megváltoztathat vagy megakadályozhat bármit.

Az éjjeliszekrényen álló vázának fehér borítékot támasztottak.

Daniel!

Csupán a puha, édes csókjára emlékezett, meg arra, hogy a karját elhúzza, miután előző éjjel Luce-t gondosan betakarta, és becsukja maga után az ajtót. *Hova ment vajon azután?* Feltépte a borítékot, és kihúzott belőle egy kemény lapot. Más nem volt benne. A lapon három szó állt:

Az erkélyen vagyok.

Luce nevetve dobta le magáról a takarót, és az ágy szélére ülve letette a lábát a padlóra. Nesztelen léptekkel, a fehér bazsarózsaát az ujjai közé szorítva ment végig az óriási, kézzel szőtt szőnyegen. A hálószooba több mint hat méter magas volt, keskeny ablakai szinte a katedrális mennyezetéig íveltek. Az egyik gazdagon díszített barna függöny mögött megtalálta a teraszra vezető üvegajtót. Elfordította a fém kallantyút, és ki-

lépett, arra számítva, hogy Danielt ott találja, és a karjaiba veheti magát.

Ám a hold alakú terasz üresen kongott. Nem volt ott más, mint az alacsony kőkerítés, és egy szinttel lejjebb a kanális zöld vize, egy üveglapos asztalka, és mellette összecsukható vörös vászonszék. Gyönyörű volt a reggel. Egyszerre érződött a levegő párája és csípőssége. A folyón keskeny, fényes fekete gondolák siklottak egymás után, olyan előkelően, akár a hatytyúk. Egy szinttel feljebb pár pettyes szajkó csicsergett a ruhaszáritó kötélén, a kanális túloldalán pedig paszellszínű árnyalatokra festett házak sorakoztak igen szorosan egymás mellett. Az már igaz, hogy mindez valóban elragadó volt, a legtöbb ember álom Velencéje, de Luce nem turistáskodni jött. Azért van itt Daniellel, hogy megmentse ne csak a saját, de az egész világ történelmét. Az idő ketyeg, és Daniel nincs sehol.

Az erkélyasztalon ekkor észrevett egy másik borítékot, egy kisebb elvihető pohárnak és kisméretű papírzacskónak támasztva. Újfent feltépte a lapot, ahol megint három szót talált csak:

Kérlek, várj itt!

- Bosszantó, de romantikus! - jegyezte meg hangosan.

Leült az összecsukható székre, és belekukkantott a papírzacskóba. A maroknyi apró, fahéjjal és porcukorral megszórta és lekvárral töltött fánk mámorító illatot küldött felé. A zacskó még meleg volt, néhol átütött rajta egy-egy olajfolt. Luce bekapott egyet, aztán belekortyolt a kis fehér pohárba, és a valaha ivott legzamatosabb, legélvezetesebb eszpresszót kóstolhatta meg.

- Ízlik a bombolini? - kiáltott fel Daniel valahonnan alulról.

Luce azonnal felpattant, és a korláton áthajolva látta, hogy Daniel egy angyalképekkel telefestett gondolában álldogál. Vastag piros szalaggal árkötött lapos szalmakalapot viselt, és a

hajót széles fa evezőlapáttal kormányozta lassan Luce felé. Luce szíve éppen úgy nekilódult, mint minden alkalommal, amikor Danielt egy új életben először pillantotta meg. De most itt van a fiú. És az övé. És mindez a jelenben történik.

- Mártogasd a kávéba, aztán meséld el, milyen a mennyország! - tanácsolta Daniel mosolyogva.

- Hogy jutok le innen, hozzád? - kiáltotta Luce.

Daniel a Luce által valaha látott legkeskenyebb csigalépcsőre mutatott, a mellvédtől kissé jobbra. Luce a bazsarózsaszálat a füle mögé csúsztotta, felkapta a kávéját és a zacskó fánkot, és elindult a lejárathoz. Végig magán érezte Daniel tekintetét, amíg átmászott a mellvéden és leszaladt a lépcsőn. A körlépcső minden fordulójánál elkapta a fiú ibolyakék szemének villogását. Mire leért a lépcső aljára, Daniel már nyújtotta is a kezét, hogy Luce-t a hajóba segítse.

Szikkasztott közöttük a levegő, amire azóta sóvárgott, hogy magához tér. Vágyott a minden érintésükben benne rejlő párázslásra. Daniel körülfogta a derekát, és annyira közel húzta magához, hogy hely már nemigen maradt közöttük. Olyan hosszan és mélyen csókolt meg, hogy Luce egészen beleszédült.

- Na, minden napnak így kéne kezdődnie!

Daniel végigtapogatta a Luce füle mögé tűzött bazsarózsa szirmait. A lány hirtelen érezte, hogy könnyed súly nehezedik a nyakára, és amikor odanyúlt, keze egy vékony láncot talált, amely - miután az ujjait végigfuttatta rajta - ezüstmedálban végződött. Az orra elé húzta, és ránézett az elejére metszett vörös rózsára. Ez az ő medálja! Daniel adta neki a Sword & Crossban töltött utolsó éjszakán!

A *Figyelők könyvének* borítójába dugva tartotta addig a kis ideig, amíg a faházban egyedül időzött, bár azok a napok elég homályosan éltek benne. Aztán már csak arra emlékezett, hogy Mr. Cole sietve viszi ki a reptérre, hogy le ne késsék a kaliforniai gépet. Eszébe sem jutott a medál meg a könyv, míg

a Shoreline-ba nem ért, de addigra már egészen biztos volt benne, hogy elhagyta.

Daniel csempészhette a nyakába, amíg aludt. Luce szeme megint megtelt könnyel, de ezúttal a boldogságtól.

- Hol találtad...?

- Nyisd csak ki! - mosolyodott el Daniel.

Amikor a medált legutóbb a kezében tartotta, zavarba ejtette a hajdani Luce és Daniel fényképe. Daniel akkor azt ígérte, hogy a legközelebbi találkozásukkor elárulja, hol készült a kép. Ez nem történt meg. A Kaliforniában együtt töltött lopott idő túlnyomó része zaklatott és túl rövid volt, tele buta kis veszedeésekkel, bár most el sem tudta képzelni, hogy Daniellel megint vitába bonyolódjon.

Luce örült, hogy várt vele, mert amikor a medált ezúttal felnyitotta, és meglátta az üveglapja mögötti parányi fényképet - Danielt csokornyakkendőben, önmagát meg rövid hajjal, főkéntben -, azonnal felismerte, kit ábrázol.

- Lucia! - suttogta.

A fiatal nővérke volt, akivel az első világháború alatti Milánóba való átlépésekor találkozott. A lány ugyan sokkal fiatalabb volt, amikor Luce összefutott vele, aranyos és kissé cserfes, de olyan eredeti, hogy Luce-t tüstént ámulatba ejtette. Elmosolygott, ahogy felidézte, Lucia milyen hosszan bámulta a rövid, modern frizuráját, meg tréfálkozott, hogy az összes katonára beleesett Luce-ba. Főként az maradt meg benne, hogy ha ő kicsivel tovább időzik az olasz kórházban, és a körülmények... nos, teljes egészében mások, ők ketten igazi jó barátok lettek volna.

Sugárzó arccal nézett fel Danielre, de csakhamar elsötétült az arca. Daniel úgy bámult rá, mint akit orrba vertek.

- Mi a baj?

Luce elengedte a medált, és Danielhez lépve mindkét kezével átkarolta a nyakát. A fiú kábán csóválta a fejét.

- Egyszerűen nem vagyok hozzászokva, hogy mindezt meg-

oszthatom veled! Az a tekintet, ahogy felismered, kit ábrázol a kép! Számomra a leggyönyörűbb dolog, amit valaha láttam!

Luce egyszeriben elpirult, de el is mosolyodott. Úgy érezte, a szava is elakad, és sírni támadt kedve. Tökéletesen megértette Danielt.

- Úgy sajnálom, hogy így magadra hagytalak! - vallotta be Luce- nak. - Bolognába kellett mennem, hogy leellenőrizzek valamit Manzarotta egyik ottani könyvében. Úgy véltem, minden rendelkezésre álló pihenésre szükséged van, bármi- lyen rövid is, ráadásul olyan gyönyörű voltál álmodban, hogy nem vitt rá a lélek, hogy felébresszelek!

- És megtaláltad, amit kerestél? - érdeklődött Luce.

- Valószínűleg! Mazotta mondott valami érdekeset az egyik helybéli piazzával kapcsolatban. Mazotta ugyan leginkább művészettörténész, de jobban ismeri a teológiát bármely ha- landónál, akivel valaha is találkoztam!

Luce leereszkedett a gondola alacsony, vörös bársonyülésére, amely fekete bőrpárnákkal és magasított faragott háttámlával kétszemélyes pádként szolgált a szerelmeseknek. Daniel a víz- be merítette az evezőt, és a hajó meglódult. Siklás közben Luce az egész várost tükröződni látta a csillogó, halványzöld víz üvegszerű, de hullámos felszínén.

- A jó hír - szólalt meg Daniel kinézve a kalapja karimája alól - , hogy Mazotta úgy véli, tudja, hol található a lelet. Hajnalig ébren tartottam a kötekedésemmel, míg végül összepárosította a rajzomat egy érdekes régi fényképpel.

- És?

- Az derült ki - Daniel könnyed csuklómozdulatára a gondo- la kecsesen vette be az éles kanyart, majd egy alacsonyan ívelt híd alá siklott -, hogy nem tálca, hanem egy glória.

- Glória? Azt hittem, csak a képeslapon ábrázolt angyaloknak van glóriájuk! - döntötte félre a fejét hitetlenkedve Luce. - Ne- ked is *van* glóriád?

Daniel úgy mosolygott, mint aki bájosnak találja a kérdést.

- Nem, abban az aranykarika értelemben, azt hiszem, nincs glóriám. Ha úgy akarjuk elmagyarázni, hogy a halandók is értsék, a glóriánk a belőlünk áradó fény megnyilvánulása. Például az ibolyaszín fény, amelyet a Sword & Crossban láttál körülöttem. Ezek szerint Gabbe nem mesélte, hogy modellt ült da Vincinek?

- Mit csinált? - Luce majdnem megfulladt a bombolinitól.

- Természetesen da Vinci nem tudta róla, hogy angyal, de Gabbe elmesélése szerint Leonardo beszélt arról a fényről, amely látszólag Gabbéből sugárzott. Emiatt festette le a feje fölötti glóriával.

- Húha! - ingatta a fejét Luce elképedve, miközben elsiklottak a sarki erkélyen egymáshoz illő puha kalapban csókolózó szelmespár mellett.

- És ez nem csak rá igaz. A művészek azóta így ábrázolják az angyalokat, amióta először a Földre estünk.

- És az a glória, amelyet ma kell megtalálnunk?

- Az egy másik művész alkotása. - Daniel tekintete elkomorodott. Az egyik nyitott ablakból sercegő dzsesszlemez fúvósának a dallama szűrődött ki, és úgy tűnt, hogy Daniel történetének zenei aláfestéseként teljesen betölti a gondola körüli terület. - Egy angyalszobor, és sokkal régebbi, még a preklasszikus korból származik. Annyira antik, hogy nem ismert az alkotó kiléte. Anatóliából származik, és akár a többi műalkotást, ezt is a második keresztes hadjárat alatt rabolták el.

- Szóval, egyszerűen megkeressük a szobrot egy templomban, egy múzeumban vagy hol, leemeljük a glóriát az angyal fejéről, és elszáguлдunk a Sínai-hegy felé? - kérdezte Luce.

A pillanat tört részére Daniel tekintete elsötétedett.

- Egyelőre ez a terv, igen.

- Túl egyszerűnek tűnik! - jegyezte meg Luce.

Közben észrevette a körülötte lévő épületek leleményesebb részleteit: a magas csúcsíves ablakokat az egyiken, meg a másik ablakból előkúszó zöldellő fűszernövényes kertet. Úgy

tűnt, itt minden afféle derűs megadással ereszkedik alá a ragyogó zöld vízbe.

Daniel elnézett Luce mellett, szemében a napsütötte vízfelület tükröződött.

- Majd meglátjuk, mennyire lesz egyszerű!

A háztömb távolabbi végénél lévő, fából készült jelzőtábla felé hunyorgott, aztán arrébb kormányozta a hajót a kanális közepéről. A gondola megremegett, ahogy Daniel egy kúszónővényekkel befutott téglafal mellett megállásra készítette. Megragadta az egyik kikötőcölöpöt, és köré tekerte a gondola kötelét. A hajótest nyikorgott, ahogy nekifeszült a cölöpnek.

- Mazotta ezt a címet adta meg - intett Daniel a régies, hajlított kőhíd felé, amely a romantikus és a lerobbant közötti kategóriába tartozott. - Itt felmegyünk a lépcsőn a palazzo felé! Nem lehet messze!

A gondolából a járdára szökkent, és a kezét Luce felé nyújtotta. A lány belékapaszkodott, s kézen fogva, együtt vágtak át a hídon.

Egyik péksüteményes a másikat követte, és miközben elsétáltak ezek és a VENICE feliratú pólókat kínáló utcai árusok mellett, Luce nem tudta nem észrevenni a körülöttük lézengő boldog párokat: úgy tűnt, bárhová néz, mindenki csókolózik vagy nevetgél. A füle mögül kihúzta a bazsarózsaszálat, és a táskájába rejtette. Daniel és ő nem nászutasok, hanem küldetésük van, és amennyiben kudarcot vallanak, nem lesz több romantikus légyott a világon! Felgyorsították a lépteiket, befordultak a szűk utcácskába, aztán onnan jobbra, a jókora nyílt piazzára.

Daniel megtorpant.

- Itt kéne lennie! Itt, a téren! - nézett a kezében lévő címre, és hitetlenkedve, fáradtan csóválta, a fejét.

- Mi a baj?

- A Mazotta által megadott cím azé a *templomé*! Ezt nem említette - mutatott a sudár tornyos, háromszögletű, rózsaszínűre festett üveglakos ferences épületre. Súlyos, tiszteletet paran-

csoló dóm volt, kívülről halvány narancssárga, ablakai és a hatalmas kupola körül feltűnő, fehér szegéllyel. - Biztosan benn lesz a szobor... és a glória...!

- Oké! - tett Luce egy lépést a templom felé, miután elképedten vállat vont. - Gyerünk, nézzük meg!

Daniel áthelyezte a testsúlyát. Hirtelen elsápadt.

- Nem tehetem, Luce!

- És miért nem?

Daniel egész teste megbénult a nyilvánvaló idegességtől. Karjait mintha az oldalához szegezték volna, az állkapcsát meg olyan erősen szorította, mintha össze lenne drótozva. Luce nem volt hozzászokva, hogy Daniel bizonytalan legyen. Elég különösen viselkedett.

- Ezek szerint te nem tudod? - kérdezte Luce-tól. Luce megrázta a fejét, Daniel pedig felsóhajtott. - Azt hittem, hogy a Shoreline-ban esetleg tanultatok róla... igazából az a helyzet, hogy amennyiben bukott angyal lép Isten szentélyébe, az egész építmény, a benne lévőkkel együtt lánggra lobban!

Gyorsan befejezte a mondatot, épp amikor egy csapat kiránduló, skót szoknyás német iskoláslány haladt át a téren mellettük, a templom bejárata elé sorakozva. Luce látta, hogy néhányuk megfordul, hogy Danielre nézzen, és egymás között sugdolózza és kuncogva a hajfonatukat simogatták arra az esetre, ha netalántán feléjük pillantana. Ám Daniel egyfolytában csak Luce-t nézte. Még mindig idegesnek látszott.

- Ez a büntetésünk egyik kevésbé ismert részlete. Ha a bukott angyal vissza kíván lépni Isten kegyelme és fennhatósága alá, közvetlenül a Trónushoz kell folyamodnia. Nincs ennél rövidebb út.

- Azt állítod, hogy még soha nem léptél be egyetlen templomba sem? Egyetlenegyszer sem az itt töltött több ezer év alatt?

Daniel megrázta a fejét.

- Sem szentélybe, sem zsinagógába, sem mecsetbe. Soha. A

legközelebb a Sword & Cross úszómedencéjénél jutottam. Amikor levették róla a szentséget, és tornateremként új rendeltetése lett, a tilalom megszűnt. - Behunyta a szemét. - Arriane egyszer régen megszegte ezt, még az elején, mielőtt megújította volna a Mennyel kötött szövetségét. Szegény, nem tudhatta. Ő úgy festette le...

- Ott szerezte hát a nyakán lévő sebhelyeket?

Luce ösztönösen a nyakához nyúlt, és visszaemlékezett a Sword & Crossban töltött első órára, amikor Arriane egy lopott svájci bicskát nyújtott felé, és azt követelte, hogy Luce azon nyomban vágja le a haját. Luce pedig képtelen volt levenni a szemét az angyal különös, márványos sebhelyeiről.

- Nem - nézett el a messzeségbe Daniel feszengve. - Annak más oka van.

A bejárat előtt turistacsoport pózolt az idegenvezetővel. A beszélgetésük alatt vagy tízen keveredtek be vagy ki a templomból anélkül, hogy láthatóan egy kicsit is értékelték volna az épület szépségét vagy jelentőségét... Daniel, Arriane és az a tömérdek angyal pedig nem lépheti át a küszöbét.

Luce viszont megteheti.

- Majd én bemegyek! A vázlatodból tudom, hogy fest az a glória. Ha valóban benn van, megtalálom, és...

- Az igaz, te bemehetsz - bólintott kurtán Daniel. - Nincs más megoldás.

- Nem probléma! - Luce közönyt színlelt.

- Itt várok! - Daniel egyszerre tűnt kelletlennek és megkönyebbültnek. Megszorította Luce kezét, leült a tér közepén lévő szökőkút kiugró peremére, és elmagyarázta, hogy kell kinéznie a glóriának, és hogyan lehet levenni. - De vigyázz! Több mint ezer éves és nagyon törékeny! - Daniel mögött egy pufók angyalka végeláthatatlan vízsugarat köpött. - Ha bármi gondod van, Luce, ha bármi csak egy kicsit is gyanús, rohanj ki hozzám, itt megtalálász!

A keresztszerkezetes, alacsony keresztgerendás templomban

sötét és hűvös volt, levegőjében erős tömjénillat terjengett. Befelé menet Luce felkapott egy angol nyelvű szórólapot, de aztán rájött, hogy nem is tudja a szobor nevét. Dühös volt magára, amiért nem kérdezte meg (hisz Daniel nyilván tudja). Végigsétált a keskeny főhajóban, egymás után hagyta maga mögött az üres templomi padsorokat, tekintete a hosszúkás ablakok festett üvegein sorakozó Kálvária egyes állomásait fűrkészte.

Bár kint a piazzán nyüzsögtek az emberek, a templomban viszonylagos nyugalom honolt. Luce tudatában volt, mekkora zajt csap a lovaglócsizmája a márványon, miközben elhalad a templom két oldalán sorakozó elkerített kápolnák egyikében lévő Madonnaszobor előtt. A szobor élettelen márványszemei hihetetlenül nagynak tűntek, ujjai elképesztően hosszúak és vékonyak voltak, ahogy imádkozva egymásnak feszültek.

Glóriát sehol sem látott Luce.

A főhajó végében állt, a templom közepén, éppen a főkupola alatt, amely engedte, hogy a reggeli napfény visszafogott ragyogása beszűrődjön toronymagas ablakain. Az egyik oltár előtt egy férfi térdelt hosszú, szürke palástban. Egyedüli látható testrésze a sápadt arca és a szíve előtt összekulcsolt kézfeje volt. Latinul kántált maga elé, alig hallhatóan. *Dies irae, dies illa*. Luce felismerte a szavakat a dover-beli latinóráról, de az nem jutott eszébe, mit is jelentenek.

Ahogy Luce közelebb ért hozzá, a férfi abbahagyta a dúdolást, és úgy emelte fel a fejét, mintha Luce pusztja jelenléte szakította volna félbe az imáját. Luce még sohasem látott ehhez fogható sápadt arcbőrt, a vékony ajkából szinte kifutott a szín, annyira mérgesen szorította össze. Luce elkapta róla a tekintetét, s hogy teret adjon a férfinak, befordult a bal oldali kereszthajóba, amely tulajdonképpen a templom kereszt alakját képező rövidebb, padsorok közti átjáró volt...

És egy félelmetes angyalal találta szemben magát.

Olyan szoborral, amelyet a legfinomabb világos rózsaszín

márványból faragtak, és teljesen elütött a Luce által eddig megismert angyaloktól. Nyoma sem volt benne a Camben leledző szenvedélyes életerőnek, a Danielben csodált határtalan összetettségnek. Ezt a szobrot egy közömbös hívő alkothatta a többi szenvtelen hívő számára. Az angyal jellegtelennek tűnt Luce számára. Felfelé nézett, a mennybolt felé, és kidolgozott teste áttetszett a mellkasán és a derekán átvetett szövet lágy redői közül. A Luce arcától három méterre lévő, ég felé fordított arcot gyakorlott kéz formálta aprólékosan, az ornyergétől a füle mögé göndörödő apró kis tincsekig. Kezével az ég felé intett, mint aki egy réges-régen elkövetett bűn bocsánatáért esedezik a fölötte állóhoz.

- *Buon giorno!*

A váratlan hangtól Luce összerezzent. Nem vette észre a néhez, földig érő fekete palástban megjelenő papot, mint ahogy nem látta a kereszthajó széléről nyíló parókiát sem, amelynek faragott mahagóni ajtaja mögül az illető felbukkant. Puha, viaszszerű orra, óriási fülcimpái voltak, és olyan magas termet, hogy egészen Luce fölé tornyosult, amitől persze a lány igencsak kellemetlenül érezte magát. Luce magára erőltetett egy mosolyt, és hátrébb lépett. Hogy fog ő ereklét lopni ilyen nyilvános helyről? Miért is nem jutott eszébe ez az előbb, kint a téren? Még beszélni sem tud...

Aztán bevillant, hogy hiszen *tud* olaszul! Megtanulta, többé-kevésbé azonnal, amikor a Derengőből egyenesen a Piave folyó melletti harcvonalra lépett át.

- Csodálatos ez a szobor! - mondta hát a papnak.

Az olasz nem volt tökéletes, inkább úgy beszélt, mint aki valaha folyékonyan tudott, de azóta elvesztette a magabiztosságát. És mégis, a kiejtése elég jó volt, és úgy tűnt, a pap minden további nélkül megérti:

- Valóban az!

- Ahogy a művész a... vésővel bánik - folytatta Luce kitárva mindkét karját, mint aki szakértő szemmel értékeli a művet -,

mintha ő szabadította volna ki az angyalt a kő fogságából!

Álmélkodó tekintetét újra a szoborra irányítva Luce igyekezett a lehető legártatlanabbul nézni, mialatt körbejárta az angyalt. Az már biztos, hogy aranyozott üveggel teli glória fedi a fejét. Csakhogy ez nem volt kicsorbulva azokon a helyeken, ahol Daniel jelezte. Talán helyreállították.

A pap megfontoltan bólintott, és így szólt:

- Egyetlen angyal sem szabad a Bukás vétke óta. A hozzáértő szem ezt is látja.

Daniel elárulta a nyitját, hogyan veheti le a glóriát az angyal fejéről: úgy kell megragadni, akár egy kormánykereket, és az óramutató járásával ellentétesen kétszer határozottan, de vigyázva elfordítani. Mivel üvegből és aranyból készült, később került a szoborra. A foglalatot tehát belevésték a kőbe, és a glóriában egy annak megfelelő mélyedést alakítottak ki. Csak két erős (de óvatos!) tekerés! Attól meglazul a foglalatában.

Luce felpillantott a pap és az ő feje fölé tornyosuló hatalmas szoborra. *Hát, persze!*

A pap közvetlenül Luce melle állt.

- Ez Rafael, az isteni gyógyító.

Luce nem ismert egyetlen Rafael nevű angyalt sem. Eltűnődött azon, vajon valóban létezik, vagy csak az egyház találta ki.

- Hm, azt olvastam egy ismertetőben, hogy még a klasszicista kor előttről származik. - A glóriát az angyal fejével összekötő márványdarabot tanulmányozta. - Ez a szobor nem a keresztes hadjáratok során került a templomba?

A pap keresztbe fonta a karját a mellkasán, amitől a hosszú, bő palástujj felcsúszott a könyökéig.

- Az eredetire gondol! Arra, amelyik Dorsodurótól délre, a Chiesa dei Piccoli Miracoli templomában rejtőzött a Fókák szigetén, de a templommal és a szigettel együtt nyoma veszett, amikor tudomásunk szerint jó pár évszázada a tengerbe került.

- Nem - nyelt nagy nehezen Luce -, ezt nem tudtam!

A pap kikerekedett barna tekintete Luce-ba mélyedt.

- Ön biztosan először van Velencében! - jegyezte meg. - Vég-ső soron itt minden a tengerbe omlik. Valójában azért annyira nem rossz a helyzet. Másképp hogy lennének ennyire szakava-tottak a másolatok területén? - Felbámult az angyalra, és vé-gigfuttatta ujját a márványtalapzat peremén. - Ez itt rendelésre készült, mindössze ötvenezer líráért! Hát nem fantasztikus?

Nem fantasztikus volt, hanem rettenetes! A valódi glória el-sűllyedt volna a tengerben? Ott aztán soha nem találják meg! Soha nem tudják meg a Bukás igazi helyszínét, és soha nem lesznek képesek Lucifert megakadályozni abban, hogy elpusz-títsa őket. Még csak most kezdték az egész utazást, és már úgy tűnik, hogy minden elveszett!

Luce hátratántorodott, alig maradt annyi levegője, hogy a papnak megköszönje. Elnehezedett, elvesztette az egyensú-lyát, és majdnem felbukott a falféheren imádkozó istenhívő-ben, aki mogorván nézett utána, míg Luce ki nem sietett az ajtón. Amint átlépte a küszöböt, futni kezdett. Daniel a szökő-kút mellett kapta el a könyökénél fogva.

- Mi történt?

Valószínűleg lerítt minden az arcáról. Elmondta Danielnek, mi történt, de minden egyes szónál egyre jobban elkeseredett. Mire odáig jutott, hogy a pap a jutányos másolatról dicseke-dett, még egy könnycsepp is legurult az arcán.

- Biztos vagy benne, hogy la Chiesa dei Piccoli Miracolinak nevezte a katedrális? - faggatta Daniel, és megfordult, hogy átnézzen a tér túloldalára. - A Fókák-szigetén?

- Biztos, Daniel, reménytelen az egész! Eltemette az óceán...

- Márpedig mi megtaláljuk!

- Micsoda? Hogyan?

Daniel már kézen is fogta, féloldalasan benézett a templom-kapun, aztán szaladni kezdett a téren át.

- Daniel...

- Tudsz úszni, nem?
- Ez nem jó vicc!
- Nem, nem az. - Daniel abbahagyta a futást, megfordult és ránézett. A két tenyerébe fogta Luce arcát. Luce szíve hevesen zakatolt, de Danid pillantásának hatására minden lelassult benne. - Nem tökéletes, de ha ez az egyetlen lehetőség az ereklye megszerzésére, hát így módon szerezzük meg! Semmi sem állíthat meg bennünket! Ezt már tudod. Nem engedhetjük, hogy bármi is az utunkba álljon!

Percekkel később újra a gondolatban voltak. Daniel a tenger felé evezett, minden egyes evezőcsapása motorként lökte előre a hajót. Messze maguk mögött hagyták a kanális összes gondolatját, sikerrel vették be az alacsonyabb hidak alatti és az épületek kilógó sarka körüli hajtúkanyarokat, vizet fröcskölve a szomszédos gondolatokban utazók döbrent arcára.

- Ismerem azt a szigetet! - szólalt meg Daniel még csak ki sem fulladva. - Valaha a Szent Márk és a La Giudecca között terült el. Sajnos azonban sehol a közelben nem lehet kikötni hajóval, úgyhogy itt kell hagynunk a gondolat. Kiugrunk, és odaúszunk!

Luce kitekintett a gondola oldalánál kavargó zöld vízre, amely sebesen mozgott alatta. Nincs fürdőruhája! A kihülés veszélye! A nyúlós iszap beláthatatlan mélységeiben lakozó olasz tengeri szörnyek! Szinte ráfagy a gondola ülésére, a víznek meg sárral fűszerezett szennyvízszaga van! Mindez átvilant Luce agyán, de amikor Daniel tekintetébe kapaszkodott, félelmei elcsitultak.

Danielnek szüksége van rá, az pedig nem kérdéses, hogy Luce mindenben mellette áll.

- Rendben!

Amikor kiérték a nyílt lagúnába, ahová a szigetek partja közötti csatornák torkollnak, turisták káosza fogadta őket: a vízen nemcsak vízibuszok (vaporettek) hemzsegték, amelyek a turistákat és gurulós bőröndjeiket juttatják el a szállodákba, de rikító, áramvonalas kajakok is, amelyek hátulról feltett napszemüveget viselő hátizsákos amerikaiakat szállítottak. Gondolák, bárkák és rendőrségi motorcsónakok szelték a vizet nagy sebességgel mindenfelé, épphogy csak elkerülve egymást.

Daniel könnyedén manőverezett, és a távolba mutatott:

- Látod azokat a tornyokat?

Luce a színpompás hajók felett abba az irányba bámult. A láthatár halvány vonalát látta, ahol az ég kékesszürkéje összeér a víz sötétebb kékesszürkéjével.

- Nem!

- Koncentrálj, Luce!

Pár perc múlva két apró, zöldes torony vált láthatóvá, szerintem messzebb, mint ameddig valaha ellátott távcső nélkül.

- Ó! Hát ott!

- Mindössze annyi maradt a templomból.

Ahogy a körülöttük lézengő hajók száma csökkent, Daniel sebesebben evezett. A víz felszíne egyre jobban fodrozódott, a színe sötét smaragdzölddé mélyült, és a szaga kezdett inkább a tengeréhez, mint a meglepően hívogató velencei mocsokhoz hasonlítani. Luce haja csapkodott a szélben, amely annál hűvösebben fúj, minél messzebb kerültek a szárazföldről.

- Csak reménykedhetünk, hogy a glóriánkat nem tulajdonította el valamelyik ásatást végző mélytengeri bűvárcsapat!

Korábban, még mielőtt Luce visszaszállt a gondolába, Daniel megkérte, hogy várjon rá egy percet, azzal eltűnt egy szűk sikátorban, majd szinte másodpercek múlva visszatért egy kis rózsaszín műanyag tasakkal. Ezt most odadobta Luce-nak, aki úszószemüveget húzott elő belőle. Marha drágának látszott, és nem túl praktikusnak: mályvaszínű és fekete, a lencsék szélén divatos angyalszárnyakkal. Luce már nem is emlékezett, mi-

kor úszott utoljára szemüvegben, de amikor kinézett a fekete árnyékos vízre, örült, hogy van valami, amit a szemére húzhat.

- Úszószemüveg, de semmi fürdőruha? - kérdezte.

Daniel elpirult.

- Ezek szerint hülyeséget csináltam! Úgy siettem, és csak azon járt az eszem, amire mindenképp szükséged lesz a glória megszerzéséhez. - Az evezőt megint a vízbe merítette, és egy motorcsónaknál is gyorsabban forgatta. - Úszhatsz alsóneműben is, nem igaz?

Erre Luce pirult el. Normális körülmények között ez a kérdés izgalmas lehetett volna, olyan, amin mindketten kuncoghatnak egy sort. De nem ez alatt a kilenc nap alatt. Luce bólintott. Már csak nyolc nap van hátra. És Daniel halálosan komolyan beszélt. Luce ezért nyelt egy nagyot, és így szólt:

- Persze!

A két zöldesszürke toronycsúcs egyre növekedett, egyre részletesebben látszott, míg végül szinte előttük tornyosult. Magas kúpok voltak, és elrozsdásodott vörösréz lemezekből készültek. Annak idején kis könnyecsepp alakú rézzászlók koronázták, amelyeket úgy szabtak, hogy fodrozódjanak a szélben. Mára az egyik viharvert zászló teljesen szét volt szaggatva, a másik meg mindenestül letört. A nyílt tengerből meredező templomtornyok különösen festettek, ahogy sejtetni engedték a tátongó mélyben a katedrális. Luce eltűnődött, milyen régen sülyedhetett el a templom, és vajon milyen mélyen lehet. Kirázta a hideg annak gondolatára, hogy ebben a nevetséges szemüvegben és az anyja által vásárolt alsóneműben kell lemerülnie oda.

- Hatalmas lehet ez a templom! - találgatta.

Úgy értette, *nem hinném, hogy képes leszek véghezvinni! Nem tudok levegőt venni a víz alatt. Hogy fogjuk megtalálni a tenger közepén elsüllyedt kis glóriát?*

- Le tudlak vinni egészen a kápolnáig, de annál tovább nem. Már ha a kezembe kapaszkodsz. - Daniel kinyújtotta meleg

kezét, hogy Luce-t talpra segítse a gondolában. - A levegővétellel nem lesz gond! A templom viszont még mindig fel van szentelve, ezért neked kell megtalálnod a glóriát, és kihozni nekem!

Daniel lerángatta a pólóját a fején át, és a gondola padjára ejtette. A hajóban tökéletesen egyensúlyozva villámgyorsan kibújt a nadrágjából, aztán lerúgta a tornacipőjét. Luce figyelte, s érezte, hogy görcsbe rándul a gyomra, míg rá nem jött, hogy azért, mert neki magának is vetköznie kell. Lerúgta a csizmáját, lehúzta a zokniját, és olyan szemérmesen lépett ki a nadrágjából, amennyire csak tudott. Daniel eközben a kezét fogta, hogy segítsen neki egyensúlyozni, és nézte őt, de nem úgy, ahogy Luce remélte. Daniel aggódott érte, látta, hogy Luce libabőrös lesz. Megdörzsölte a lány karját, amikor az ledobta magáról a pulóvert, és bumfordi alsóneműjében dideregve állt a velencei lagúna kellős közepén ringó gondolában.

Luce megint megrázkódott, a fagy és a félelem megfoghatatlan keveréke csak növekedett benne. A hangja viszont bátran csengett, és amikor végre a szemére húzta az úszószemüveget, ami ugyan szorította, így szólt:

- Oké, ússzunk egyet!

Ugyanúgy egymás kezét fogták, mint amikor legutóbb a Sword & Crossban együtt úsztak. Ahogy talpuk elemelkedett a gondola lakkozott pallójáról, Daniel felfelé rántotta Luce-t, magasabbra, mint ahogy ő magától képes lett volna ugrani... aztán alámerültek. Luce teste belehasított a tengervízbe, és az nem is volt annyira hideg, mint gondolta. Valójában minél közelebb úszott Danielhez, annál melegebb lett a körülöttük lévő sodrás.

Daniel teste ragyogott.

Hát persze hogy ragyog! Luce nem szándékozott hangot adni a sötétből és attól való félelmének, hogy milyen megközelíthetetlen lesz az a víz alatti templom, de rá kellett döbbenjen, hogy Daniel, mint mindig, most is vigyáz rá. Bevilágította

Luce glóriához vezető útját, mégpedig ugyanazzal a ragyogó izzással, melyet Luce oly sokszor látott már az eddig felkerekedett életeiben. Daniel ragyogása kijátszotta a komor vizet, körülölelte Luce-t, olyan szívderítő és rendkívüli volt, akár az elfeketedett égbolton vakmerően átívelő szivárvány.

Ibolyaszínű fényárban fürödve kézen fogva úsztak egyre lejjebb. A víz selymes volt, és olyan hallgatólag, akár egy üres sírbolt. Úgy három méter múlva a tenger még sötétebb lett, de Daniel fénye több méterre bevilágította körülöttük az óceánt. Még három méter, és látótávolságra került a templom homlokzata.

Mesés szép volt! Az óceán megvédte az enyészettől, és Daniel dicsfényének sugárzása kísérteties, ibolyaszín fényt kölcsönzött réges-régóta háborítatlan köveinek. A vízfelszín fölé meredező két torony a szentek kőszobraival szegélyezett lapos tetőt döfte át. Kivehető volt Jézus és néhány apostolának képmása a félig megrongálódott mozaikos falburkolaton, bár mindent sűrű algaréteg borított, és hemzsegek benne a tengeri élőlények: apró ezüstszerű halak cikáztak ide-oda az ablaklan benyílókból, tengeri rózsák ágaskodtak a csodatételek ábrázolásaiból, és angolnák csusszantak ki a padló repedéseiből, amelyet Velence egykori polgárai koptattak. Daniel Luce mellett maradt, követte és bevilágította a mesébe illő útvonalat.

Luce a templom jobb oldala felé úszott, bekukucskált a berepedezett ólomüveg ablakokon, mialatt folyamatosan méricskélte a felszínig tartó távolságot, ahol majd levegőt vehet. Azon a ponton, ahol Luce maga is számított rá, kezdte érezni a tüdejére nehezedő nyomást. Még nem készült fel, hogy felmenjen, hisz csak most értek ide, ahonnan végre valami oltárnak tetszőt láthatnak. Összeszorított foggal tűrte még egy kicsit a maró érzést.

Daniel kezét fogva belesett a templom kereszthajója közelében lévő egyik ablakon. A fejével vállig bemerészkedett, Daniel pedig, amennyire csak tudott, a templom fala mellé lapult,

hogy világítson Luce-nak.

Luce nem látott mást, mint korhadó padsorokat és egy kettéhasadt kőoltárt. Minden más árnyékba borult, Daniel képtelen volt közelebb férközni, hogy ennél több fényt adjon. Luce érezte, hogy feszül a tüdeje, páni félelem fogta el, ami aztán valahogy mégis alábbhagyott, és Luce azt képzelte, hogy fényűzően tengernyi ideje maradt, de aztán a feszítő érzés és a pánik visszatért. Olyan volt, mintha különböző légzőkészülékek léteznének, s néhányukon könnyűszerrel átlép, mielőtt a dolgok igazán végzetessé válnának. Daniel folyton őt fürkészte, de közben bólogatott, mintha nyugtázná, hogy Luce még egy kicsivel tovább bírja.

Amikor Luce elúszott egy újabb néhai ablak előtt, aranyszín csillant a templom mélyen fekvő szegletében. Daniel is észrevette. Luce mellé úszott, vigyázva, nehogy a templom belsejébe kerüljön. Luce-t kézen fogva rámutatott. Pusztán a glória teteje látszott. A szobor maga úgy festett, mintha a padló összeomlott részén át még mélyebbre süllyedt volna. Luce közelebb úszott, buborékokkal zavarta össze az előtte lévő teret, és fogalma sem volt, hogyan szabadítja majd ki onnan. Egyszerűen nem bírt tovább lenn maradni. A tüdeje majd szétrobbant. Jelzett Danielnek, hogy el kell indulnia felfelé.

Daniel megrázta a fejét. Luce meghökkent, mire Daniel kihúzta a templomból, és a karjába vette. Mélyen megcsókolta, ami olyan jólesett, hogy... Nem, nem is csak csókolta! Levegőt lehelt Luce tüdejébe, akinek elakadt a lélegzete a csókjaitól, és érezte, ahogy tiszta levegő áramlik belé, és életben tartja, holott már majdnem összeesett a tüdeje. Úgy tűnt, Danielnek kifogyhatatlan készlete van levegőből, és Luce mohón szívta is magába, amennyit csak tudott. Végigsimogatták a másik színt csupasz testét, éppolyan szenvedéllyel, mintha pusztán élvezetből csókolóznának. Luce nem is akarta abbahagyni. De már csak nyolc napjuk maradt. Végül, amikor fejbólintással jelezte, hogy majd kidurran, Daniel elvigyorodott, és arrébb

úszott.

Visszatérték ahhoz a vékony nyilashoz, ahol valaha az ablak lehetett. Daniel odaúszott, majd megállt, és úgy helyezkedett el szemben a nyilassal, hogy a fénye bejuthasson, és megvilágítsa Luce útját. Luce lassan átvergődött az ablakon, a templombelsőben pedig egyszeriben fázni kezdett, és hihetetlen bezártságérzet tört rá. Mindez különösnek tetszett, hiszen maga a katedrális hatalmas volt: a mennyezete vagy harminc méter magasan lehetett, és Luce az egész helyet a magáénak tudhatta. Talán ez volt a baj. Úgy érezte, hogy az ablak másik oldalán Daniel túlságosan messze van tőle. Viszont legalább láthatta az angyalt maga előtt... kívül meg Daniel ragyogását, nem is olyan messze tőle. Az arany glória felé úszott, és két kézzel megragadta. Emlékezett Daniel instrukcióira, és úgy fordította el a glóriát, mintha távolsági buszt vezetne.

Nem engedett. Luce még keményebben megragadta, és minden erejét összeszedve előre-hátra rángatta. Végtelenül lassan, de megmoccant a glória, és egy centit elfordult balra. Luce megint nekifeszült, hogy még jobban eltekerje, végső elkeseredésében légbuborékokat eregetett. Már majdnem kezdett kiemelni, amikor a glória valahogy meglazult, és engedelmeskedett neki. Daniel Luce-t figyelte, az arcát elöntötte a büszkeség. Összefonódott a tekintetük, mivel a lány is őt nézte. Luce egyáltalán nem gondolt már a levegővételre, egyfolytában azon erőlködött, hogy a glóriát lecsavarja.

Sikerült, végre a kezében tartotta. Örvendezve felkiáltott, és csodálkozott, milyen tetemes súlyú. Ám amikor felnézett Daniélre, az többé már nem őt figyelte. Felfelé, a messzi távolba meredt.

Egy pillanattal később pedig nem volt sehol.

NÉGY

A FELELŐTLEN EGYEZSÉG

LUCE EGYEDÜL TAPOSTA A VIZET A SÖTÉT BEN.
Hol lehet Daniel?

Közelebb úszott a padlólapok közti kráterhez, amin át az angyal lesüllyedt. Csak néhány másodperccel ezelőtt Daniel ragyogása még vele volt, Luce egész útját bevilágítva.

Fel! Ez az egyetlen lehetőség!

A tüdejére egyre erősebb nyomás nehezedett, amely aztán átterjedt a teste többi részére. Az agya is lüktetett. A vízfelszín messze van, és mostanra végleg elfogyott az a levegő, amit Daniel lehelt belé. Luce az arca elé tett kezét sem látta. Képtelen volt gondolkodni. Nem eshet pánikba! Elrúgta magát a korhadó padlólaptól, és a vízben arrafelé bukfencezett, amerre szerinte a katedrális alagsori ablaka lehet, az, amelyen át bejutott. Reszkető kézzel tapogatta végig az alapzat megbámult falait, azt a szűk rést keresgélve, amelyen át kell passzíroznia magát ahhoz, hogy kijusson.

Megvan!

Ujjaival átnyúlt a rom külső felére, és érezte, hogy a víz arrafelé jóval melegebb. Az átjáró a sötétben még keskenyebbnek tűnt, mint amikor Daniel lent volt, és ragyogva bevilágította az utat Luce előtt. Lehetetlennek látszott, hogy átférjen, de ez volt az egyetlen kivezető út. A glóriát esetlenül az álla alá dugva Luce előrerugaszkodott, könyökét az épület oldalának feszítette, hogy utána az egész testét áthúzza. Előbb a vállát, aztán a derekát, majd...

Fájdalom hasított a csípőcsontjába. A bal lába beszorult, be-

leakadt valamibe, amit nem látott, és nem is ért el. Könnyek marták a szemét, reményvesztett kiáltás tört fel belőle. Nézte, ahogy a szájából felszálló buborékok egyre feljebb és feljebb lebegnek, oda, ahol neki is lennie kéne... és több életerőt és levegőt cipelnek magukkal, mint ami benne maradt. Luce kínlódott, fél teste az ablakon kívül volt már, a másik viszont beszorulva. Megdermesztette a rémület. *Bárcsak itt lenne Daniel...!*

De nincs.

A glóriát egy kézzel tartva, a másik kezét visszaerőltette a keskeny ablakon át, és a teste mellett lecsúsztatva próbálta a lábát elérni. Ujjai hűvös, képlékeny, de felismerhetetlen anyagot tapintottak. Egy darab levált belőle és a kezében maradt, aztán semmivé morzsolódott. Undorodva megvonaglott, igyekezett kirántani a lábát annak a valaminek a szorításából. A látása kezdett elhomályosulni, mialatt a körmével tépte, marcangolta, még a bokája is kisebesedett az erőlködéstől, hogy kiszabadítsa... aztán egyszer csak engedett. A lába előrelenyúlt, és a térde olyan erősen ütődött bele az omladozó falba, hogy biztos lehetett benne, megvágta, de nem számított, nagy bőszen áterőltette teste többi részét is az ablakon.

Nála volt a glória. Megszabadult!

Annyi levegő semmiképpen sem maradt a tüdejében, hogy kitartson a felszínig. A teste csúnyán rázkódott, lábai alig engedelmeskedtek az úszás parancsszavának, szeme előtt zavaros, fekete-vörös karikák táncoltak. Elnehezedett, mintha meg nem kötött ragasztóban úszna.

Ekkor azonban valami elképesztő történt: a Luce-t körülölelő sötét víztömeg kivilágosodott, reszketve csillámlott, és Luce-t a nyári hajnalokra emlékeztető meleg fény burkolta be. Egy kéz jelent meg, és utána nyúlt. *Daniel!* Luce egyik kezét belecsúsztatta a fiú erős, széles markába, miközben a másikkal szorosan a mellkasához ölelte a glóriát. Luce behunyta a szemét, amíg felfelé evickélt Daniellel a víz alatt.

Egy pillanatnak tűnt, és máris kibukkantak a felszínen, ahol

vakítóan ragyogó napfény fogadta őket. Luce ösztönösen szívtá tele a tüdejét, amíg csak fért belé, és maga is megdöbbsent a torkából előtörő nyers morgás hallatán. Egyik kezét a nyakához tette, hogy a levegő útját egyengesse, a másikkal meg az úszószemüveget tépte le a fejről.

Az egész nagyon különös volt. Úgy tűnt, a testének még sincs annyi oxigénre szüksége, mint azt elméje sugallta. Szédelgett, visszahőkölt a váratlan, erős napfénytől, de furcsamód nem volt az eszmélet- vesztés határán. Nem lett volna olyan sokáig lenn a mélyben, mint gondolta? Sokkal tovább bírja visszatarítani a levegőt? Luce hagyta, hogy sportolói büszkeségének fellobbanása legyőzze a túlélés miatti megkönnyebbülést.

A víz alatt Daniel belekapaszkodott.

- Jól vagy?

- Hova tűntél? - kiáltott fel Luce. - Én majdnem...

- Luce - intette Daniel -, sss...!

Daniel végigtapogatta Luce kezét, és szó nélkül megszabadította a glória terhétől. Luce-ban addig nem is tudatosult, mennyire nehéz, csak amikor elvette tőle. De miért viselkedik Daniel ilyen furán, hogy lopva szerzi meg tőle a glóriát, mint-ha rejtegetnivalója lenne? Luce-nak nem kellett mást tennie, csak követni Daniel sötét ibolyaszínbe forduló tekintetét.

Ahogy Daniellel sebesen úszva a felszínre evickéltek, másutt bukkantak fel, mint ahol alámerültek. Luce rájött, hogy míg az előbb előlről látták az elsüllyedt katedrálist - vagyis nem többet belőle, mint az elsüllyedt ikertornyok meredező csúcsát -, most szinte pontosan a templom közepe fölött voltak, ott, ahol valaha a főhajó lehetett.

Kétoldalról külső támvégek sora szegélyezte, melyek annak idején a templom főhajójának mostanra málladozó falait támaszthattak meg. Az ívelt támfalakat befeketítette a rá telepedett alga, és közel sem nyúltak olyan magasra, mint a homlokzat templomtornyai. Ferde kőborításuk kiemelkedett a vízfelszínből, és ez tökéletes ülőhelyként szolgált annak a húsz-

egynéhány Kitaszítottnak, aki Luce-t és Danielt ebben a pillanatban körbevette. Amint Luce felismerte őket - a rozsdabarnára cserzett viharkabátok, a sápadt arcok és halott tekintetek érdekét elfojtott egy ijedt sóhaj.

- Sziasztok! - szólt az egyik.

Nem Phil volt, az a mézesmázos Kitaszított, aki előbb Shelby fiújának a szerepében tetszelgett, majd az angyalok elleni támadást irányította Luce szüleinek hátsó kertjében. Luce nem is látta Philt a Kitaszítottak között, nem látott mást, csak egy csapat kiüresedett, fásult teremtményt, akiket nem ismert, de nem is akar közelebbről megismerni.

A Kitaszítottak, vagyis azok a bukott angyalok, akik nem tudtak időben dönteni, bizonyos mértékig szöges ellentétben álltak Daniellel, aki inkább megtagadta a válaszadást, csak-hogy Luce mellett maradhasson. A döntésképtelenségük miatt a Mennyből kivetett, a Pokol által szinte teljesen megvakított Kitaszítottak százalmas gyülekezetet alkottak. Bár nem érzékeltek mást, mint a lélek halovány izzását, ugyanúgy bámultak Luce-ra, akár legutóbb, hátborzongató, kifejezéstelen tekintettel. A testét ugyan nem látták, de mégis érzékeltek valamit a lelkéből, ami azt súgta nekik, hogy Luce lehet a felbecsülhetetlen értékű *jutalom*.

Luce kiszolgáltatottnak érezte magát, mint akit törbe csaltak. A Kitaszítottak rosszindulatú tekintetétől még a tenger is lehűlt. Daniel közelebb úszott hozzá, és Luce érezte, hogy valami bársonyszerű simítja végig a hátát. Daniel kiterjesztette a szárnyát a víz alatt.

- Nem igazán tanácsos megkísérelni a menekülést - szólalt meg unottan az egyik Kitaszított Luce mögött, mintha csak megérezte volna Daniel szárnyainak víz alatti kavargását. - Ha egy pillantást vettek a hátatok mögé, magatok is meggyőződhetek a számbeli fölényünkről, ráadásul ebből csak egyetlen darabra van szükségünk! - azzal szétnyitotta a viharkabátját, hogy felfedje az ezüst csillag-nyilakkal teli tegezt.

Az elsüllyedt velencei sziget kőromjain gubbasztó fölényeskedő Kitaszítottak teljesen közrefogták őket. Ágrólszakadtnak látszottak, ballonkabátjuk összegyűrődött a derekukon, és eltakarta piszkos, vécépapír-vékonyságú szárnyukat. Luce jól emlékezett a szülei hátsó udvarán zajlott ütközetből, hogy a női Kitaszítottak éppolyan szívtelenek és könyörtelenek, mint férfi társaik. Csak pár napja történt, de úgy tűnt, mintha évek teltek volna el azóta.

- Bár, ha inkább próbára tennétek bennünket...

A Kitaszított komótosan ráhelyezte a húrra a nyílveesszőt, és Daniel nem is tudta teljességgel leplezni a borzongását.

- Csendet! - Az egyik Kitaszított szólásra emelkedett a támfalon.

Ő nem viharkabátot, hanem hosszú, szürke leplet viselt, és Luce felszisszent, amikor hátrahúzta a csuklyáját és felfedte fakó arcát. A katedrálisban kántáló sápatag férfi volt. Egész idő alatt Luce-t figyelte, mindent hallott, amit a lány a papnak mondott. Egészen idáig követte. A férfi vértelen ajka mosolyra görbült.

- Nos - dörmögte -, hát nem megtalálta a glóriáját?

- Ez egyáltalán nem tartozik rád! - kiáltotta Daniel, de Luce kihallotta hangjából a végső kétségbeesést.

Még mindig nem értette, miért, de a Kitaszítottak határozottan a saját ügyüknek tekintették őt. Hittek abban, hogy Luce-nak fontos szerepe van a megszabadításukban, köze van a Mennybe való visszatérésükhöz, de a gondolatmenetük éppolyan követhetetlen volt számára most, mint akkor, a szülei kertjében.

- Ne sértegezz bennünket a hazugságaiddal! - csattant fel a leplet viselő Kitaszított. - Tisztában vagyunk vele, mi után kutattok, te pedig tudhatod, hogy a mi küldetésünk az, hogy megállítsunk benneteket!

- Nem gondolkodsz világosan! - vélte Daniel. - Nem annak látod a helyzetet, ami. Még *te* sem akarhatod...

- ... hogy Lucifer újraírja a történelmet? - A Kitaszított halott-sápadt tekintete a Luce és közte lévő térbe fúródott. - Ó, de-hogynem! Tulajdonképpen nagyon is szeretnék!

- Hogy mondhatasz ilyet? Minden... velünk együtt a jelenleg ismert teljes világ... megsemmisül! A világmindenségnek, minden tudatnak és eszmének vége szakad.

- Tényleg azt hiszed, hogy az utóbbi hétezer év alatti létezésünk érdemes arra, hogy fennmaradjon? - szűkült össze a vezetőjük szeme. -Jobb, ha megsemmisítenek bennünket! Jobb, ha kiradírozzák ezt a kilátástalan létet, még mielőtt teljesen elenyészünk. Legközelebb... - Világtalan szemét újfent Luce irányába szegezte, aki csak nézte, ahogy forgatja a szemgödrében, hogy aztán szinte a veséjébe látva állapodjon meg. Perzselt a tekintete. - Legközelebb nem vonjuk ilyen esztelen módon magunkra az égiek haragját! A Trónus szívesen visszafogad majd bennünket. Okosabban intézzük a dolgainkat! - Vak tekintete egyre tovább időzött Luce lelkén. Elmosolyodott. - Legközelebb lesz... segítségünk!

- Ugyanúgy nem lesz semmitek, mint most! Állj félre az útból, Kitaszított! Ez a harc meghaladja a képességeidet!

A palástot viselő Kitaszított a csillagnyíllakon matatott, és elmosolyodott.

- Olyan elképesztően egyszerű lenne végezni most veled!

- Már egy sereg angyal küzd Lucindáért. Megállítjuk Lucifert, és amikor ez bekövetkezik, és lesz időnk a magadfajta csekélységekkel foglalkozni, megbánjátok még ezt a percet, azzal együtt, amit a Kitaszítottak a Bukás óta cselekedtek!

- A következő körben a Kitaszítottak kezdettől fogva a lányra összpontosítanak majd! Megigézzük, ahogyan te is tetted! Rá vesszük, hogy higgyen minden szavunknak, ahogy a tiednek is hisz! Tanulmányoztuk az eszközeidet. Tisztában vagyunk vele, mit kell tennünk!

- Bolondok! - kiáltotta Daniel. - Abban reménykedtek, hogy legközelebb bármivel is bölcsőbbek vagy merészebbek lesztek?

Azt hiszitek, emlékezni fogtok erre a pillanatra, erre a beszélgetésre, a ti nagyszerű tervetekre? Nem történik más, mint hogy ugyanazokat a hibákat elkövetitek, amelyeket ezúttal. Mindannyian ezt fogjuk tenni! Egyedül Lucifer emlékszik majd a korábbi tévedéseire. És az ő törekvései pusztán alantas vágyai kielégítésére szolgálnak. Bizonyára emlékeztek arra, hogy fest a lelke - tette hozzá Daniel csípősen -, ha már mást nem is láttok!

A Kitaszítottak felemelkedtek omladozó ülőhelyeikről.

- Én emlékszem - hallotta Luce a mögötte lévő Kitaszított erőtlen hangját.

- Lucifer volt a legtündöklőbb angyal az összes közül - idézte fel egy másik, nosztalgiával telve. - Mindannyiunkat elvakított a szépsége!

Luce ekkor döbbsen rá, hogy a Kitaszítottak mennyire érzékenyek a testi fogyatékoságukkal kapcsolatban.

- Elég a mellébeszélésből! - harsant egy hang felettük. A leplet viselő Kitaszított volt, aki az egész jelenetet uralta. - A Kitaszítottak a következő körben igenis látni fognak! És a látásuk bölcsességhez, a bölcsességük pedig a Menny kapuján át vezet! Megint érdemesek leszünk a jutalomra! És a lány fog vezetni bennünket!

Luce Daniel testének támaszkodva is beleborzongott.

- Talán mindnyájan kapunk még egy esélyt a megváltásra! - folyamodott hozzájuk Daniel. - Ha képesek leszünk megállítani Lucifert. .. nincs semmi ok arra, hogy a ti fajtátoknak is ne...

- Nem! - támadt a palástos Kitaszított Danielre a támpillérről, és csupasz, megviselt szárnyai egy roppanó ág reccsenésével tárultak szét.

Daniel engedett a szárnya szorításán Luce dereka körül, a glóriát megint Luce kezébe nyomta, és védekezésre készen kiemelkedett a vízből. A csuklyás vezér nem volt méltó ellenfele, Daniel csak kilőtt, és jobb kézzel behúzott neki egyet. A Kitaszított vagy hat métert repült hátra, kavicsként kacsázott a

víz felszínén. Felegyenesedett, és visszatért a támpilléren elfoglalt korábbi helyére. Kifehéredett kezének egyetlen intésével jelezte a csapat többi tagjának, hogy a levegőbe emelkedve fogják körbe őket.

- Te is jól tudod, hogy Luce kicsoda! - kiabálta Daniel. - Tudod jól, mit jelent számunkra! A létezésed során legalább most az egyszer cselekedhetnél bátran ahelyett, hogy gyáván meghátrálsz!

- De hogyan? - dacolt vele a Kitaszított. Palástjának szegélyéről víz csordogált.

Daniel nehezen lélegzett. Luce-t fürkészte, és a vízen át megcsillanó glóriát. Ibolyaszín tekintete egy pillanatig rémültnek tűnt..., de aztán olyat tett, amire Luce a legkevésbé sem számított. Mélyen belenézett a palástot viselő Kitaszított élettelen, fehér szemébe, tenyérrel felfelé odanyújtotta a kezét, és így szólt:

- Csatlakozzatok hozzánk!

A Kitaszított hosszú ideig sötéten kacagott. Daniel meg sem rezzent.

- A Kitaszítottak nem szolgálnak mást, csak saját magukat!

- Ezt már korábban tisztáztuk! Senki nem kényszerít arra, hogy bárkihez szegődjete, de ne is hadakozzatok az egyetlen helyes ügy ellen! Ragadjátok meg a lehetőséget, hogy benneteket is beleértve mindenkit megmenthessünk! Álljatok mellénk a Lucifer elleni küzdelemben!

- Ez csapda! - kiabálta be az egyik Kitaszított lány.

- Be akar csapni a szabadsága megszerzése érdekében!

- Kapd el a lányt!

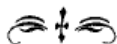
Luce szörnyülködve figyelte a feje felett köröző Kitaszítottat, aki egyre közeledett hozzá, miközben a szeme sóváran elkerekedett, fehér keze pedig remegett, ahogy Luce után nyúlt. Közelebb, egyre közelebb ért. Luce felsikoltott...

Senki nem hallotta, mert ebben a percben a világ *fodrozódni* kezdett. Úgy tűnt, hogy a levegő, a fény és a légkör minden

eleme megduplázódik és kettéhasad, majd a mennydörgés zajára önmagába csúszik. Megint ugyanaz történt. A viharkabátok és piszkos szárnyak sűrűjében az ég elhomályosult és vizenyős szürkévé vált, akárcsak legutóbb, a Sword & Cross könyvtárában, amikor minden rengeni kezdett.

Újabb időcsúszás. Lucifer közeledik.

Hatalmas hullám csapott át Luce feje felett. Hadonászni kezdett, szorosan markolta a glóriát, és kétségbeesetten csapkodott, hogy a fejét a víz felett tartsa. Láta Daniel arcát, miközben bal felől óriási robaj hallatszott. Daniel fehér szárnyai Luce felé repültek, de nem elég gyorsan. Az utolsó, mintegy lassított felvétel, amit Luce a víz alá merülés előtt látott: a zöldesszürke templomtorony a tenger fölé hajol, és végtelen lassan Luce irányába dől. Az árnyéka egyre nő, míg végül tompa puffanással löki őt a mélységes sötétségbe.

Luce arra ébredt, hogy valami hullámsík alatta: vízágyon fekvő.

Az ablakok előtt összehúzott, vörös, horgolt csipkefüggönyök lógtak. A bonyolult mintájú csipkék közt beszűrődő szürkés fény azt sugallta, hogy alkonyodik. A feje hasogatott, és a bokájába is belenyilallt a fájdalom. A másik oldalára fordult a fekete selyem ágynemű közt... és szembetalálta magát egy álmos tekintetű, hatalmas, szőke hajkoronájú lánnyal.

A lány nyöszörgött, és szaporán verdeste erősen ezüstösre festett szempilláit, míg az öklét lazán a homlokára fektette.

- Ó! - szólalt meg, és sokkal kevésbé látszott meglepettnnek, amiért Luce mellett ébred, mint Luce. - Milyen sokáig is maradtunk ki tegnap éjjel? - hadarta olaszul. - Őrült egy buli volt!

Luce hirtelen hátradőlt, és kiesett az ágyból. Puha, fehér szőnyegbe süppedt. Hűvös, barlangszerű, áporodott szagú szo-

bában volt, a falat sötétszürke tapéta fedte. Középen, a hatalmas szőnyegen óriási dupla ágy. Luce-nak fogalma sem volt, hol lehet, hogy került oda, kinek a köntösét viseli, ki ez a lány, és a lány szerint miféle társasági összejövetelen vett részt előző éjjel. Valamiképp egy Derengőbe zuhant volna? Az ágy mellett zebramintás zsámoly állt, rajta gondosan összehajtogatva a gondolában hagyott ruhái... a fehér pulóver, amelyet két napja a szülei házában kapott magára, és a viseltes farmerja; lovaglósizmái pedig egymásnak döntve a zsámoly mellett. Az ezüstmedál, elején a metszett rózsával, melyet a csizmájába tuszkolt, mielőtt Daniellel a vízbe merült volna, az éjjeliszekrényen feküdt egy homokfújt üvegtálcán. Átvetette a fején, majd sietve a farmerjába bújt. Az ágyon fekvő lány újra álomba zuhant, arcát a fekete selyempárnába fúrta, csak kócos, szőke haja lógott ki alóla. Luce átlesett a magas ágytámlán, és két üres bőrfotel látott a tulsó falra erősített nagyképernyős tévével és az alatta lévő kandallóban ropogó tűzzel átellenben.

Hol lehet Daniel?

Már a másik csizmájának a cipzárját húzta fel, amikor hangok ütötték meg a fülét az ágygal átellenben lévő repedezett üvegajtó felől.

- Daniel, ezt nem fogod megbánni!

Mielőtt Daniel felelhetett volna, Luce keze már az ajtó fogantyúján volt, és meg is találta őt a túloldalon, a nappaliban, egy hasonlóan zebramintás zsámolyon üldögélve Phil, a Kitaszított felé fordulva.

Daniel azonnal felpattant, amint megpillantotta Luce-t az ajtónyílásban. Phil is feltápáskodott, és mereven állt meg a szék mellett. Daniel megcirógatta Luce-t, végigsimította a homlokát. A lánynak eddig nem tűnt fel, az mennyire érzékeny, valahol megsérülhetett.

- Hogy érzed magad?

- A glória...

- .. a glória nálunk van! - intett Daniel a szomszédos szoba

felé. Az ott lévő masszív fa étkezőasztalon roppant nagy, aranszélű üvegkorong nyugodott. Az asztal mellett egy Kitaszított ült, és joghurtot kanalazott, míg egy másik a mellkasán összefont karral az ajtófélfának dőlt. Mindketten Luce felé fordultak, de lehetetlen volt megmondani, tudatában vannak-e annak, hogy ezt teszik. Luce feszélyezettnek érezte magát a társaságukban, ellenséges indulat rohanta meg, de bízott Daniel nyugodt viselkedésében.

- Mi lett azzal a Kitaszítottal, akivel harcba bocsátkoztál? - érdeklődött Luce, és tekintetével a palástot viselő sápadt teremtményt kereste.

- Miatta nem kell aggódnod! Én inkább *téged* féltetek! - Daniel olyan gyöngéden beszélt, mintha magukban lennének.

Luce felidézte, ahogy a katedrális összeomlik a víz alatt, és a templomtorony csúcsa felé billen. Emlékezett rá, hogy Daniel szárnyának árnyéka vetül mindenre, miközben a tornyok felé hajolnak.

- Csúnyán beütöttesd a fejed! A Kitaszítottak segítettek kihúzni a vízből, és idevezettek bennünket, hogy lepihenhess.

- Milyen sokáig aludtam? - kérdezte Luce. Már leszállt a nap.
- Mennyi időnk maradt, hogy...?

- Hét napunk, Luce! - válaszolta Daniel csendesen.

Luce hallotta a hangján, milyen érzékenyen érinti, hogy az idő elillan a kezükből.

- Nos, akkor nem kellene több időt vesztegetnünk itt! - pillantott Luce Philre, aki éppen egy camparis üvegből töltötte újra a saját és Daniel poharát valami pirossal.

- Lucinda Price, nem tetszik a lakásom? - jegyezte meg Phil, azt tettetve, hogy először néz körül a posztmodern nappaliban.

A falakat Jackson Pollock-szerű festmények pötytyözték, de Phil volt az, akire Luce nem tudott nem nézni. Arca puffadtabb volt, mint legutóbb, kifejezéstelen szemei körül komoly, sötétlila karikák táncolták. Luce ereiben minden alkalommal

megfagyott a vér, ha eszébe jutott, hogy a szülei hátsó udvara fölött Phil a foszlányokban lógó szárnyai közé szorítva tartja Luce hasonmását a levegőben, készen arra, hogy valamilyen távoli, sötét helyre repítse.

- Természetesen, én nem látom túl jól, de tudomásom szerint olyan szándékkal rendezték be, hogy egy magadfajta ifjú hölgy vonzónak találja. Ki gondolta volna, hogy Shelbyvel, a Nefilim barátoddal töltött idő alatt ilyen komoly hajlamom alakul ki a halandókkal, az emberi testtel kapcsolatban? Találkoztál a barátnőmmel a hálósobában? Olyan aranyos lány, tényleg, mindnyájan olyan édesek!

- Mennünk kell! - rántotta meg Luce Daniel pólóját ellentmondást nem tűrően.

A szobában lévő másik Kitaszított felemelkedett, hogy felhívja magára a figyelmet.

- Biztos nem maradhattok egy itatra? - kérdezte Phil, miközben a harmadik poharat is teletöltötte a cseresznyepiros folyadékkal.

Nem tehetett róla, de kicsit mellélötytyent.

Daniel a pohár karimája fölé tette a kezét, és inkább a szén-savas grépfrútléből öntött magának.

- Luce, ülj le! - utasította Daniel felé nyújtva a poharat. - Még nem állunk teljesen készen a távozásra.

Amikor mindketten helyet foglaltak, a két Kitaszított is követte példájukat.

- A barátod igen gyakorlatias! - dicsérte Phil, felrakva sáros katonai bakancsát a márványozott kávézóasztalkára. - Megegyeztünk, hogy a Kitaszítottak csatlakoznak hozzátok az Esthajnalcsillag megállítására irányuló törekvésetekben.

Luce közelebb hajolt Danielhez:

- Beszélhetnék veled, *egyedül*?

- Igen, hát persze! - válaszolta Phil Daniel helyett. Ismét katonásan felemelkedett, és a másik Kitaszított felé biccentett: - Mi meg tartunk egy kis szünetet!

Philt libasorban követte a másik is, és eltűntek a fából készült csapóajtó mögött, a lakás konyhájában. Amint magukra maradtak, Daniel Luce térdére tette a kezét.

- Nézd, tudom, hogy nem a kedvenceid...

- Daniel, el akartak rabolni engem!

- Igen, tudom, de ez akkor volt, amikor még azt hitték... - Daniel egy kis szünetet tartott, közben megsimogatta Luce haját, és kibontotta azt az összegubancolódott részt, amelybe az ujjá beleakadt. - ... azt hitték, hogy amennyiben a Trónus elé állítanak, azzal jóváteszik a korábbi árulásukat. Mostanra viszont teljesen megváltozott a játék, részben Lucifer tette miatt... részben, mert közelebb jutottál az átok megtöréséhez, mint azt a Kitaszítottak valaha is remélhették.

- Micsoda? - kezdte Luce. - Szerinted közel vagyok az átok megtöréséhez?

- Mondjuk azt, hogy még soha nem voltál ennyire közel! - mondta erre Daniel, mire Luce igencsak fellelkesedett, holott nem értette.

- Amíg a Kitaszítottak segítenek az ellenségeinkkel folyó harcban, te arra összpontosíthatsz, amit tenned kell!

- A Kitaszítottak segítenek? De hisz most ütöttek rajtunk!

- Phillel átbeszéltük a dolgot. Megegyeztünk. Figyelj, Luce! - Daniel karon fogta, és bár nem volt rajtuk kívül más a szobában, suttogva mondta: - A Kitaszítottak kisebb veszélyt jelentenek velünk, mint ellenünk! Kellemetlen a jelenlétük, de mivel képtelenek a hazugságra, mindig tudni fogjuk, hányadán állunk velük.

- De miért kell egyáltalán velük együtt lennünk?

Luce hirtelen nekidőlt a mögötte lévő zebracsíkos párnának.

- Luce, fel vannak fegyverezve! Jobb felszerelésük és több harcosuk van, mint bármelyik másik széthúzó csoportnak, amelyikkel szembekerülhetünk! Eljőhet az idő, amikor szükségünk lesz a csillagnyilaikra és a pusztá erejükre. Nem kell a legjobb barátjuknak lennünk, de testőrnek tökéletesek, és ha az

ellenségükről van szó, könyörtelenek! - Daniel hátradőlt, és tekintete az ablakon kívül állapodott meg, mintha éppen valami nyugtalanító repült volna el előtte. - És mivel ők is mindeképp indítanak lovat ebben a futamban, ennyi erővel legyenek inkább velünk!

- Mi van, ha még mindig úgy hiszik, én vagyok az a jutalom vagy mi a franc?

Daniel egyszerre csak gyengéden elmosolyodott.

- Abban egészen biztos vagyok, hogy ezt hiszik! Sokan közülük. De egyedül te döntheted el, hogyan fogod betölteni a szerepedet ebben a régi históriában, amit még a Sword & Crossban kezdtünk azzal, hogy először megcsóoltuk egymást. Az, hogy akkor felnyílt a szemed, csak az első lépés volt. A Derengőkben eltöltött idő alatt tanultak felvérteztek. A Kitaszítottak ezt nem vehetik el. Senki nem teheti. Mindamellett - vigyazodott el senki egy ujjal sem érhet hozzád, amíg melletted vagyok!

- Daniel? - Luce belekortyolt a grépfrútitalba, érezte, ahogy a buborékok lefelé pezsegnek a torkában. - Hogy tölthetem be a szerepemet ebben a régi történetben?

- Fogalmam sincs - felelte Daniel -, de alig várom, hogy megtudjam!

- Én is!

A konyhaajtó kicsapódott, és az ajtónyílásban a sápatag, szinte bájos lány arca jelent meg. Szőke haját ezúttal kifogástalan lófarokba fogta össze.

- A Kitaszítottak belefáradtak a várakozásba! - kántálta, akár egy robot.

Daniel Luce-ra nézett, aki megeresztett egy biccentést.

- Beküldheted őket! - intett Daniel a lánynak.

Azok gyorsan benyomultak. Phil kivételével, aki közelebb merészkedett Luce-hoz, mindegyikük gépiesen a korábbi helyzetét vette fel. A joghurtevő kanala esetlenül ütődött a már üres műanyag pohár oldalának.

- Szóval, téged is meggyőzött? - érdeklődött Phil a fotel kar-
támlájára kuporodva.

- Ha Daniel megbízik bennetek, én...

- Én is így gondoltam! - vágott közbe Phil. - Manapság, ha a
Kitaszítottak kinyilvánítják, hogy szövetségre lépnek, megszál-
lottan állhatatosak! Értjük mi, hogy mi forog kockán, amikor
egy ilyen... döntést meghozunk! - Az utolsó előtti szót nyoma-
tékosabban ejtette, miközben baljóslatúan Luce felé biccentett.
- Az a döntés, hogy szövetségre lépj az egyik oldallal, rendkí-
vül fontos, nem gondolod, Lucinda Price?

- Daniel, ez meg miről beszél? - kérdezte Luce, bár gyanítot-
ta, hogy tudja.

- Arról, ami mostanság mindenkit a legjobban foglalkoztat! -
magyarázta Daniel fásultan. - A Menny és a Pokol közti vi-
szonylagos egyensúlyról.

- Ennyi ezredév elteltével szinte tökéletes az egyensúly! -
huppant vissza Phil a Luce-szal és Daniellel szemközti fotelba.
Elevenebbnek tűnt, mint Luce valaha látta. - Szinte minden
angyal szövetkezett az egyik táborral, akár a sötéttel, akár a
világossal, már csak egyvalaki maradt, aki még nem válasz-
tott...

Egyetlen angyal, aki még nem döntött.

Emlékkép villant Luce előtt: a Derengőből lép át Las Vegasba
Shelbyvel és Milesszal. Egy korábbi életének féltestvérével,
Verával akart ott találkozni, de aztán Arrianével egy palacsin-
tázóban kötöttek ki. Arriane azt mondta, rövidesen eljön a le-
számolás. Nemsokára. És a végén, amikor az összes többi an-
gyal lelke kiosztásra került, az égvilágon mindent egyetlen
elsőrangú angyal választása dönt el. Luce meg volt róla győ-
ződve, hogy Daniel az angyal, aki még nem határozott.

Daniel bosszúsnak látszott, míg várta, hogy Phil befejezze
végre a mondandóját.

- Na és, persze, ott vannak még a Kitaszítottak!

- Mit értesz ezalatt? - firtatta Luce. - A Kitaszítottak még nem

választották egyik oldalt sem? Én mindig azt hittem, hogy Lucifer oldalán álltok!

- Ez csak azért van, mert nem kedvelsz bennünket! - nyugtázta Phil tökéletes közönnyel. - Nem, a Kitaszítottak nem is választhatnak! - Úgy fordította a fejét, mintha kinézne az ablakon, majd felsóhajtott: - El tudod képzelni, milyen érzés ez...?

- Phil, rossz ajtón kopogtatsz! - szakította félbe Daniel.

- Az kellene, hogy mi is számítsunk! - folytatta Phil egyszeriben Danielhez fohászkodva. - Nem akarunk mást, mint hozzájárulni a kozmikus egyensúlyhoz!

- Ti nem is választhattok? - ismételte meg Luce, amikor eljutott a tudatáig. - Ez lenne a büntetések a határozatlanságotokért?

A Kitaszított kényszeredetten bólintott.

- Aminek az az eredménye, hogy a létezésünk semmit nem jelent a mindenség egyensúlyára nézve. Sőt, a halálunk sem!

Phil lelógatta a fejét.

- Azt tudod, hogy mindez nem rajtam múlik! - fűzte hozzá Daniel. - És végképp nem Luce-on! Csak vesztegetjük az időt...!

- Ne légy olyan elutasító, Daniel Grigori! - kérte Phil. - Mindnyájunknak van valami célja. Beismered vagy sem, szükséged van ránk ahhoz, hogy a sajátodat megvalósítsd! Csatlakozhatunk volna Zhsmaelim Vénjeihez is! Az, amelyiket Miss Sophia Blissnek hívják, kifejezetten árgus szemmel figyeltet benneteket! Természetesen elég megfontolatlan, de ki tudja, talán sikerrel jár ott, ahol te kudarcot vallasz.

- Akkor miért nem hozzájuk csapódtatok? - érdeklődött Luce csípősen Daniel védelmére kelve. - Legutóbb, amikor a barátomat, Dawnt elraboltátok, nem volt semmi problémátok azzal, hogy Sophiának dolgoztok!

- Az tévedés volt! Akkoriban még nem tudtuk, hogy a Vének megölték a másik lányt.

- Pennt - csuklott el Luce hangja.

Phil sápadt arca is megrándult.

- Ez megbocsáthatatlan! A Kitaszítottak soha nem ártanának egy ártatlan léleknek! Még kevésbé olyannak, aki ilyen egyenes jellemmel és ennyire kifinomult elmével rendelkezik!

Luce úgy nézett Danielre, mint aki azt szeretné kifejezni, hogy talán túlságosan elhamarkodottan ítélte meg a Kitaszítottakat, de a fiú összeráncolt szemöldökkel Philt tanulmányozta.

- Tegnap mégis találkoztál Miss Sophiával! - szólalt meg végül.

A Kitaszított megrázta a fejét.

- Cam megmutatta az aranyozott meghívót - támadt tovább Daniel. - A halandók Churchill Downs nevű ügetőjén találkoztatok vele, hogy megbeszéljétek Luce üldözését!

- Tévedés! - Phil felegyenesedett. Ugyanolyan magas volt, mint Daniel, de beteges és gyenge. - Tegnap Luciferrel találkoztunk! Isten teremtménye nem utasíthatja vissza Esthajnalcsillag meghívását! Nyilván Miss Sophia és a cimborái is ott voltak. A Kitaszítottak érzékelték is a zavaros lelküket, de nem működünk együtt velük!

- Várj csak - szólt közbe Luce -, ti *tegnap* találkoztatok Luciferrel? - Ez azt jelenti, hogy pénteken, vagyis aznap, amikor Luce és a többiek a Sword & Crossban tárgyalták meg éppen, hogyan találják meg az ereklýeket, hogy megállíthassák Lucifert a múlt eltörlésére irányuló tervének végrehajtásában. - De hisz akkor már visszatértünk a Derengőből! Lucifernek pedig a Bukás helyszínén kellett lennie!

- Nem feltétlenül! - magyarázta Daniel. - Még ha ez a találkozó később is történt, mint ahogy visszatértetek a Derengőből, akkor is Lucifer múltjáról van szó! Amikor Lucifer vízköpőnek maszkírozva utánad indult, a kiindulási pontja fél nappal későbbre és több száz kilométerrel távolabbra esett a te kiindulási helyedtől!

Bár Luce agytekervényei kissé belefájdultak ebbe az okoskodásba, egy dologban biztos volt: nem bízott Philben. Odafor-

dult hozzá:

- Szóval, te végig tudtad, hogy Lucifernek az a terve, hogy eltörölje a múltat! Úgy akartál segíteni neki ebben, ahogyan arra is megesküdtél, hogy nekünk segítesz?

- Azért találkoztunk vele, mert nekünk kötelező elmennünk, bármikor szólít! Mindenkinek az, kivéve a Trónusnak és... - szünetet tartott, aztán vékony mosoly öntötte el az ajkát - ..nos, nem ismerek egyetlen életerőtől duzzadó lelket sem, aki ellenszegülhetne Lucifer hívásának. - Félrebillentette a fejét Luce előtt: - Te igen?

- Elég már! - avatkozott közbe Daniel.

- Mellesleg - folytatta Phil -, nem kellett neki a segítségünk! Est- hajnalcsillag teljesen kirekesztett bennünket! Azt mondta... - Phil behunyta a szemét, és pár pillanatig úgy festett, akár egy közönséges kamasz, egészen helyes volt - ... azt mondta, nem bízhat semmit a véletlenre, és itt az idő, hogy a saját kezébe vegye az ügyet. A találkának így igen hirtelen vége szakadt.

- Ez lehetett az a pillanat, amikor Lucifer elindult utánad a Derengőben! - jegyezte meg Daniel Luce-nak.

Luce élmelyegni kezdett, ahogy felidézte, milyen sebezhető és magányos állapotban talált rá Bill az alagútban. Eszébe jutottak azok a pillanatok, amikor örült, hogy Billt maga mellett tudja, és az segítséget nyújt Luce küldetéséhez. Egy darabig szinte úgy tűnt, maga Bill is szeret Luce-szal lenni.

Phil kifejezéstelen tekintete változatlanul Luce-t fürkészte, mintha a lelke háborgását vizsgálgatná. Érti vajon, milyen nyugtalanság fogja el Luce-t, amikor a Billel kettesben töltött időre gondol? Daniel is érezheti?

Nem mondhatni, hogy Phil rámosolygott, de a szokásosnál jóval kevésbé látszott élettelennek.

- A Kitaszítottak megvédenek! Számos ellenségedről tudunk. - Phil Danielre nézett. - A Rend is mozgásba lendült.

Luce Danielre pillantott:

- A Rend?

- A Mennyet szolgálja. Inkább bosszúságot, mint fenyegetést jelent. Phil megint lehajtotta a fejét.

- A Kitaszítottak úgy hiszik, hogy a Rend valószínűleg... megháborodott, és elszakadt a Mennytől.

- Micsoda? - érződött, hogy Danielt ez váratlanul érte.

- Elpártolt, és igen gyorsan terjeszkedik. Te mondtad, hogy Bécsben is vannak barátaid?

- Arriane - akadt el Luce lélegzete -, Gabbe meg Roland! Veszélyben vannak?

- Bécsben is vannak barátaink - vallotta be Daniel -, és Avalonban is!

- A Rend éppen Bécset árasztja el!

Mire Luce hátrafordult, hogy Daniel szemébe nézzen, az már a szárnyait bontogatta. A szárnyak előrelódultak, pompájuk teljességgel bevilágította a szobát. Úgy tűnt, Phil mindezt észre sem veszi, vagy csak nem hatja meg, mert kortyolt egyet a piros likőrből. A többi Kitaszított üres tekintete az emlékezetükbe égett irigységgel fúródott Daniel szárnyaiba.

A hálósobába vezető üvegajtó feltárult, és a másnapos olasz lány, akivel Luce az ágyat megosztotta, bukkant fel az ajtónyílásban, és mezítláb becsoszogott a nappaliba. Danielre pillantott, majd megdörzsölte a szemét.

- Húha, ez aztán a klassz kis álom! - motyogta olaszul, mielőtt eltűnt a fürdőszoba ajtaja mögött.

- Elég a szavakból! - szólalt meg Daniel. - Ha a seregetek valóban olyan erős, ahogy állítod, a haderő harmadát irányítsd Bécs felé, hogy az ott tartózkodó három bukott angyal védelmére keljenek! A másik harmadot Avalonba küldd, ahol Camet és még két bukott angyalt találjátok!

Amikor Phil beleegyezően bólintott, a nappaliban tartózkodó másik két Kitaszított szétnyitotta szürkésbarna szárnyát, és akárcsak két óriási légy, kiröppent a nyitott ablakon.

- Seregünk fennmaradó harmada az én hatáskörömbbe tarto-

zik. Elkísérünk benneteket a Hegyre. Emelkedjünk most a levegőbe, és én útközben összeszedem a többieket!

- Jó! - egyezett bele gyorsan Daniel. - Te készen állsz, Luce?

- Mehetünk!

Luce Daniel mellkasának feszítette a hátát, hogy a fiú felkarolhassa, aztán levesse magát az ablakból, és Luce-szal a karjában a Velence fölötti sötét égbolt felé szárnyaljon.

ÖT

EZERNYI CSÓK TENGERÉN

EGY MAGASHEGYI SIVATAGBAN értek földet, még a hajnal beállta előtt. A keleti látóhatárt már fénysáv kapcsolta az éghez, okkersárga felhőkkel hintve tele az elmaradhatatlan rózsaszín és arany árnyalatokat, amelyek majd begyógyítják az éjszaka sötétlila sebeit.

Daniel leültette Luce-t egy lapos tetejű kődarabra, amelynek környéke könyörtelenül száraz volt ahhoz, hogy akár a legszívosabb sivatagi cserjét is eltartsa. Végtelenül kopár hegyvidék terült el körülöttük, néhol sötét völgyekbe zuhant meredeken, másutt eget verő, a fizika törvényeinek ellentmondó szögben elhelyezkedő, vörösesbarna vándorkövek csúcsáig emelkedett. Hideg, szeles idő volt, és a levegő olyan száraz, hogy még a nyelés is fájdalmat okozott. A lapos sziklán jóformán alig maradt helyük felállni, nemhogy az öt Kitaszított is elférjen, aki még velük utazott.

Ahogy Daniel bevonta a szárnyait, Luce haja finom homokkal lett tele.

- Meg is érkezünk! - Szinte áhítatosan hangzott.
- De hová? - húzta fel Luce a fehér pulóvere nyakát, hogy legalább a füleit védje a szélről.
- A Sínai-hegyre.

Luce belélegezte a száraz, homokos levegőt, és körbefordult, hogy mindenfelől megcsodálhassa a kilátást. Eközben a keleten sorakozó homokkő hegyek árnyéka egyre hosszabbra nyúlt a törékeny aranyfényben.

- Ezen a helyen adta át Isten Mózesnek a Tízparancsolatot?

- Nem - mutatott Daniel a háta mögé, ahol egy sor babaméretű turista ereszkedett lefelé a déli irányban húzódó kissé barátságosabb vidék irányába. A hideg sivatagi levegő közelebb hozta a hangjukat. Fel-feltörő kacagásuk tompán és kísértetiesen verődött vissza a hallgatag hegycsúcsokról. Az egyikük fejéről kék, műanyag vizespalack dőlt az ég felé. - *Azon* a helyen adta Isten Mózesnek a Tízparancsolatot! - Daniel széttárta a karját, és lenézett a kövekkel körbevett körre, ahol épp álltak. - Ezen a helyen néhány angyal állt, aki tanúja volt az egésznek! Gabbe, Arriane, Roland, Cam - mutogatott a sziklák között hol az egyik, hol a másik helyre, megjelölve az angyalok pontos helyét -, meg még párán rajtuk kívül.

- És mi a helyzet veled?

Daniel Luce felé fordult, és három kisebb lépést tett felé úgy, hogy a felsőtestük egymáshoz ért, lábfejük pedig egymásra került.

- Itt... - csókolta meg a lányt - vagyok!

- Hogy történt?

Daniel a távolba meredt.

- Az volt az emberrel kötött első hivatalos szerződés. Azelőtt csak Isten és az angyalok között született megállapodás. Az angyalok közül néhányan becsapva érezték magukat, amiért ez felborította a dolgok természetes rendjét. Mások úgy hitték, hogy mi hoztuk a bajt magunkra, és ez csak a természetes fejlődés következménye. - Szemében pár pillanatra erősebben lobbant fel az ibolyaszín. - Már a többieknek is úton kell lenniük idefelé! - Daniel a Kitaszítottakhoz fordult, sötét sziluettjüket egyre jobban kirajzolta a keletről feltörő világosság. - Itt maradnátok őrködni, amíg megérkeznek?

Phil meghajolt. A másik négy Kitaszított felsorakozott mögötte, piszkos szárnyuk feslett széle csapkodva hullámozott a levegőben.

Daniel maga elé húzta a bal oldali szárnyát, és a testét ezzel mindenki előtt eltakarva jobb kézzel alányúlt, akár egy bűvész

a köpenyébe.

- Daniel? - kérdezte Luce közelebb lépve hozzá. - Mi a baj?

A fiú a fogsorát kivillantva ingatta a fejét, majd hirtelen meg-rázkódott, és felkiáltott fájdalmában. Luce ilyet még soha nem látott tőle. Az egész teste megfeszült.

- Daniel?

A fiú ekkorra ellazulva terpesztette szét megint a szárnyait, és a kezében valami csillogó fehérséget tartott.

- Ezt már régebben meg kellett volna tennem! - közölte.

Hosszú, a selyemhez hasonló tapintású, de annál talán egye-netlenebb, keskeny ruhadarabnak látszott. Úgy harminc centi hosszú és jó pár centi széles volt, meg-megrebbent a hús fuval-latban. Luce nem tudta levenni róla a szemét. Daniel szárnyá-nak egyik foszlánya lenne, és ő maga tépte ki? Rémületében felkiáltott, és gondolkodás nélkül utánanyúlt. Valóban egy toll!

Amikor Daniel szárnyát nézte, ha belefeledkezett az ölelésé-be, megfeledkezett róla, hogy az különálló tollakból áll. Luce mindig azt feltételezte, hogy rejtélyes, nem evilági összetétele isteni álmokból szőtt anyag lehet. Ilyen tollat Luce még soha ezelőtt nem látott: széles volt, sűrű, süttött belőle az életerő, amely Daniel egész lényét is áthatotta.

Ujjai közé fogta a valaha érintett leglágyabb, ugyanakkor legerősebb anyagot. A legesleggyönyörűbb dolog volt a vilá-gon... egészen addig, amíg a tekintete arra a vércsíkra nem esett, amely onnan szivárgott, ahonnan Daniel a tollat kitepte.

- Miért csináltad? - kérdezte.

Daniel átadta a tollat Philnek, aki habozás nélkül a viharka-bátja hajtókájára tűzte.

- Ez amolyan jelzőzászló - magyarázta Daniel, egykedvűen a véres szárnyra pillantva. - Ha a többiek véletlenül egyedül ér-nek ide, ebből tudni fogják, hogy a Kitaszítottak a barátaink. - Daniel követte Luce tekintetét, mert a lány szeme kikerekedett az aggodalomtól, ahogy a szárnya véres részét nézte. - Ne ag-

gódj miattam! Begyógyul! Gyerünk...

- Hova megyünk? - érdeklődött Luce.

- Nemsokára felkel a nap - mondta Daniel, átvéve Philtől egy kis bőr irattáskát -, és feltételezem, hogy alaposan megéheztél!

Luce csak most ébredt rá, hogy valóban ez a helyzet.

- Gondoltam, félrelopózhatnánk, mielőtt bárki más felbukkan!

Szűk ösvény vezetett le meredeken attól a kőtáblától, ahol mindnyájan leszálltak, az alatta lévő kis kiszögellésig. Óvatosan lépkedve, kéz a kézben araszoltak lefelé az egyenetlen hegyoldalon, és amikor az túl meredek lett, hogy arrafelé menjenek tovább, Daniel siklórepülésbe kezdett, de szárnyait szorosan a törzse mellett tartva végig közel maradt a talajhoz.

- Nem akarom megrémíteni a túrázókat - magyarázta. - Az ember a Föld legtöbb pontján nem hajlandó beismerni, ha csodát vagy angyalt lát. Futó pillantást vetne ránk, mialatt elrepülünk mellette, és meggyőzné magát arról, hogy csak a káprázat csalóka játéka volt. De egy ilyen helyen...

- Az ember valóban láthat csodát! - fejezte be Luce helyette. - Másra sem vágyik!

- Igaz. És a látás csodához vezet.

- A csoda meg...

- Kellemetlenséghez! - kuncogott halkán Daniel.

Luce nem tehetett róla, ő is vigyorogni kezdett, élvezte, hogy Daniel kis időre legalább kizárólag az ő csodája marad.

Leültek egymás mellé a semmi kellős közepén fekvő lapos kis területre, amelyet óriási gránit sziklatömb védett a szélről és az idegen tekintetektől, nem számítva ide a szabálytalan kövek közt vigyázva lépegető halványbarna szirti foglyot. A Luce elé táruló sziklatömbön túli látvány életre szóló élményt nyújtott: az egész hegyláncolatot láthatta, a csúcsok hol árnyékban, hol fényben fürdöttek, és ahogy a nap felbukkant a rózsaszín látóhatáron, percről percre mindegyik ragyogóbbá vált.

Daniel kinyitotta az irattáska cipzárját, és belekukkantott. Nevetve csóválta meg a fejét.

- Mi olyan vicces? Mi van benne? - kíváncsiskodott Luce.

- Mielőtt Velencéből eljöttünk, megkértem Philt, hogy pakoljon össze néhány dolgot a konyhaszekrényekből. Így jár, aki holmi világtalan Kitaszítottra bízza a tápláló menü összeállítását! - Azzal előhúzott egy doboz paprikás chipset, egy piros csomag Maltesert, egy maréknyi kék alufóliába csomagolt Baci csokit, egy csomag rágót, jó pár csökkentett kalóriatartalmú kisüveges szénsavas üdítőitalt és néhány zacskó azonnal oldódó kávét.

Luce nevetésben tört ki.

- Kihúzod ezekkel? - érdeklődött Daniel.

Luce befészkelte magát a karjai közé és elropogtatott néhány kerek csokigolyót, miközben nézte, ahogy a keleti égbolt rózsaszínbe, majd aranyba hajlik, aztán világoskékre vált, és a nap átszeli a távoli hegyormokat és völgyeket. A fény különös árnyékokat vetett a hegy szakadékaiba. Luce először azt feltételezte, hogy némelyikük Derengő lehet, de aztán rájött, hogy mégsem... egyszerűen csak a fényváltozásból eredő árnyékok voltak. Ráeszmélt, hogy jó pár napja nem látott egyetlen Derengőt sem.

Furcsa. Hetek, hónapok óta egyre gyakrabban jelentek meg előtte, míg aztán alig tudta elmozdítani bármiről a tekintetét anélkül, hogy meg ne lásson egyet, amint egy sarokban sötéten remegve őt csalogatja. Mostanra viszont, úgy látszik, teljesen felszívódtak.

- Daniel, mi lett a Derengőkkel?

Daniel hátradőlt a sziklapárkánynak, és mélyen kifújta a levegőt, mielőtt így felelt:

- Luciferrel vannak, és a mennyei seregekkel. Ők ugyanúgy a Bukás részesei.

- Tessék?

- Ez korábban soha nem történt meg. A Derengők a történe-

lem részei, jelentős események árnyai. A Bukás idézte elő a létezésüket, így aztán, amikor Lucifer elkezdte ezt a játékot, vissza kellett húzódnuk oda.

Luce igyekezett elképzelni: a hatalmas, teljességgel elsötétült földgolyót milliányi remegő árnyék veszi körül, nyúlványaik napfoltokként nyaldossák az örökkévalóság felszínét.

- Ezért kellett iderepülnünk ahelyett, hogy átléptünk volna - magyarázta Luce.

Daniel bólintott, és bekapott egy chipset, de inkább csak a halandók között felvett megszokásból, mint abból a szükségletből, hogy egyen végre valamit.

- Ahogy visszatértünk a múltból, az árnyékok pillanatokon belül eltűntek. Ez az időszak, amelyben most élünk... Lucifer áldozathozatalának kilenc napja... a pokol tornácának az ideje. Elszakadt a történelem többi részétől, és amennyiben kudarcot vallunk, teljességgel megsemmisül.

- Akkor pontosan hol történik? Úgy értem, a Bukás.

- Másik dimenzióban, nem olyan helyen, amelyet körülírhatnék. Közelebb voltunk hozzá, amikor elkaptalak a Lucifertől való különválásod után, de még akkor is nagyon, de nagyon messze.

- Soha nem gondoltam, hogy ezt fogom mondani, de... - Luce a hegyre vetődő közönséges árnyékok mozdulatlanságát figyelte - ...hiányoznak a Derengőim! Nekem a múlthoz való kapcsolatot jelentették.

Daniel Luce kezét a tenyerébe vette, és mélyen a szemébe nézett.

- A múlt valóban lényeges az ott felhalmozott ismeret és bölcsesség miatt, de az ember könnyen elvész benne. Meg keli tanulnod magadban tartani a múltban szerzett tudást, miközben a jelenben éled tovább az életed!

- De most, hogy eltűntek...

- Most, hogy eltűntek, te magad is képes vagy rá!

Luce a fejét rázta.

- Hogyan?

- Lássuk csak! - kezdte Daniel. - Látod a látóhatár közelében azt a folyót? - mutatott a sivatag végtelenjében kígyózó, alig észrevehető halványkék vonalra.

Olyan messze volt, Luce épphogy csak ellátott odáig.

- Igen, látom, legalábbis azt hiszem.

- Jó pár egymástól eltérő időszakban éltem a közelében, de egyik alkalommal, pár száz évvel ezelőtt, volt egy Oded nevű tevém. Túlzás nélkül a leglustább teremtmény, akit a Föld valaha a hátán hordott! Elalélt az etetés kellős közepén, az meg, hogy vacsoraidőre odaérjünk a legközelebbi beduin táborhoz, egy kisebb csodával felért. De amikor abban az életben először találkoztam veled...!

- Oded rohanni kezdett - folytatta Luce gondolkodás nélkül. - Én felsikoltottam, mert azt hittem, el fog tiporni. Mondtad is, hogy még soha nem láttad így mozogni!

- Igen, nos - ismerte be Daniel -, kedvelt téged!

Elhallgattak, egymásra néztek, és Daniel nevetésben tört ki, amikor Luce-nak leesett az álla a felismeréstől.

- Megcsináltam! - kiáltott fel. - Megtaláltam az emlékezetemben, a részemmé tettem! Mintha csak tegnap történt volna! Gondolkodás nélkül felidéztem!

Ez tényleg csodával ért fel! Az a sok emlék, amely elveszett Lucinda Daniel karjai közt elszenvedett összes halálakor, valamilyen úton- módon kezdett visszatalálni hozzá, mint ahogy Luce is folyton visszatalált Danielhez.

Nem is így van! *Luce* találta meg a hozzájuk vezető utat!

Olyan ez, mintha Luce Derengőkön át vezető kalandozása nyomán nyitva maradt volna egy kapu. Azok a moszkvai, helstoni és egyiptomi emlékek mind vele maradtak, és mostanra még több vált elérhetővé közülük. Fellelkesedett, mert valahogy még biztosabban érezte, ki is ő valójában. Nem egyszerűen csak a thunderbolti Lucinda Price Georgiából. Hanem az összes eddig megtestesült, tapasztalatokból, tévedésekből,

sikerekből és legfőképp szerelemből összegyúrt lány egyszerre.

Ő Lucinda.

- Gyorsan! - mondta Danielnek. - Próbáljunk meg egy másikat!

- Rendben, mit szólsz egy másik sivatagi élethez? A Szaharában éltél éppen, amikor rád bukkantam. Magas voltál, bandáztál, és te voltál a falu leggyorsabb futója. Egy nap arra vezetett az utam, mert fel akartam keresni Rolandot, és éjszakára megálltam a legközelebbi forrásnál. Minden férfi gyanakvással figyelt engem, kivéve...

- ...kivéve az apám, aki három zebrabőrrel fizetett a zsákodban lévő késért!

Daniel elvigyorgott.

- Körömszakadtáig alkudozott velem!

- Hát ez elképesztő! - jegyezte meg Luce szinte kifulladásra. Menynyi minden lehet még benne, amiről nem tud! Milyen messzire mehet ezzel? Szembefordult Daniellel, felhúzta a térdét a mellkasáig, és annyira előrehajolt, hogy a homlokuk majdnem összeért. - Te mindenre emlékszel a közös múltunkból?

Daniel tekintete ellágyult:

- Az események sorrendje néha összekeveredik a fejemben. Bevallom, hogy az egyedül töltött hosszabb időszakokra egyáltalán nem emlékszem, de minden esetben pontosan fel tudom idézni azt, amikor az arcodat először megpillantom, az ajkadra lehelt minden egyes csókot, az összes közösen átélt eseményt!

Luce nem várta meg, hogy Daniel előrehajoljon és megcsókolja, ehelyett ő tapasztotta ajkát a fiúéra, élvezte Daniel meglepett, élvezeteg sóhajtozását, és egyúttal meg akarta szabadítani a Luce elvesztése felett érzett eddigi összes fájdalomtól.

Daniellel csókolózni egyszerre volt szívderítően újszerű és ezer közül is könnyen felismerhető, akár az a gyermekkori em-

lék, amely mindaddig álomszerűnek tűnik, amíg a padláson, egy ósdi dobozban rá nem bukkanunk a fényképes bizonyítékra. Luce azt érezte, mintha egy hangárnyi rettenetesen fontos képet fedezett volna fel, és a bennük eltemetett pillanatok a fogságból kiszabadulva átkerültek lelke rejtett zugaiba.

Ugyan most a jelenben csókolja Danielt, de *ebben* különös módon mintha az összes eddigi csókjuk benne lenne. Szinte kézzel fogható a szerelmük, a nyelvén ízlelheti történetük tömény kivonatát. Ajka nemcsak a jelen pillanatban tapogatja végig Danielét, de több másik, köztük régebben elcsattant csókban, több ehhez hasonló korábbi alkalommal. Luce ajka akkor is itt volt, Daniel karja pedig hasonlóan a lány derekán pihent. Ahogy Daniel finoman Luce fogsorához érinti a nyelvét, azzal egy sereg másik, kivétel nélkül mámorító csókot idéz fel benne. Amikor a fiú végigsimítja a hátát, egyszerre több száz ehhez hasonló borzongást érez. És amikor Luce szeme rebbenve felnyílik, majd lecsukódik, a kusza szempilláin át-szűrődő látvány, Danielé, ezernyi csók tengerén ringatja.

- Daniel!

A Kitaszított tompa hangja véget vetett Luce ábrándozásának. A sápadt fiú állt felettük, arról a szikláról nézett le rájuk, amelynek támaszkodtak. Szürke, szinte áttetsző szárnyán keresztül Luce még az égen éppen átvonuló felhőket is látta.

- Mi az, Vincent? - kérdezte Daniel feltápáskodva.

Biztos még a Bukás előtt, a Mennyben közösen töltött időkből ismeri minden Kitaszított nevét.

- Elnézést a zavarásért - kezdte a Kitaszított, aki minden alapvető emberi figyelmességet nélkülözve meredt Luce tűzpiros orcájára. De legalább nem látja!

Luce felpattant, lesimította a pulóverét, és hűvös tenyerét a forró arcbőrére szorította.

- Megérkeztek a többiek? - szólt fel Daniel.

A Kitaszított rezzenéstelenül állt felette.

- Nem egészen!

Daniel a jobb kezét Luce dereka köré fonta. Könnyed szárny-suhintással úgy jutott fel a tizenöt méter magas függőleges kőszikla tetejére, mintha egy halandó egy lépéssel átugorna egy egész lépcsősort. Luce gyomra meglódult a felszökkenésük okozta izgalomtól.

Daniel, miután letette Luce-t a sima kőlapra, megfordult, és látta, hogy az őket kísérő öt Kitaszított egy hatodik alak köré tömörül. Daniel arcizma összerándult, ijedtében még a szárnyait is hátrarántotta, amikor meglátta a hatodik Kitaszítottat.

Alacsony, vékony csontozató fiú volt, hatalmas lábakkal. A fejét nemrég borotválhatta kopaszra, Úgy tizennégy körül lehetett, már ha a Kitaszítottak halandó években öregszenek. Valaki összeverte, mégpedig elég csúnyán. Az arca annyira fel volt sértve, mintha többször egymás után kőfalnak hajították volna. A szája erősen vérzett, a fogsorát is friss vér borította. Luce először nem jött rá, hogy vér, mert a Kitaszítottak vére nem piros volt, hanem halványszürke, megegyezett a hamu színével.

A sziklán hanyatt fekve nyögdécselt, és suttogott valamit. Luce nem értette, hagyta, hogy a többiek a segítségére legyennek. Megpróbálták felemelni, hogy levehessék róla a mocskos viharkabátot, amely több helyen el volt hasadva, sőt az egyik ujjja teljesen hiányzott. Ekkor azonban a Kitaszított olyan hangosan felüvöltött, hogy még Phil is megenyhült, és visszafektetette.

- Eltört a szárnya! - tájékoztatta őket Phil, és Luce döbbenten látta, hogy a piszkos szárnyak valóban természetellenes pózban terülnek el a hátához képest. - Nem is értem, hogy volt képes visszatérni!

Daniel letérdelt a Kitaszított elé, ezzel védve a fiút az arcába tűző napsugarak ellen.

- Mi történt, Daedalus?

Egyik kezét a Kitaszított vállán pihentette, ez úgy tűnt, enyhíti a fiú fájdalmát.

- Csapda! - hadarta Daedalus rekedten, hamuszínű vért köpködve a kabátja hajtókéjára.

- Milyen csapda? - kérdezte Vincent.

- Ki állította? - tudakozódott Daniel.

- A Rend! Az erekljét akarják. Bécsben várnak... a barátaidra! Hatalmas sereggel!

- Sereg? Most már nyíltan szembeszállnak az angyalokkal? - csóválta a fejét Daniel hitetlenkedve. - Pedig nem is lehet csilagnyiluk!

Daedalus vértelen szeme kidülledt a fájdalomtól.

- Nem tudnak megölni. Csak megkínozni...

- Harcba bocsátkoztál a Renddel? - Daniel egyszerre aggódott és lepődött meg. Luce még mindig nem értette, mi az a Rend. Homályosan úgy képzelte őket, mint a Menny világ felé ágazó sötét meghosszabbításai. - Hogy történt?

- Próbáltuk felvenni a harcot, de túlerőben voltak.

- És mi lett a többiekkel, Daedalus? - Phil hangja még mindig szenvtelen volt, de Luce először hallotta ki belőle a felszín alatt lappangó szánakozást.

- Franz és Arda - kezdte a fiú, akinek a szavak pusztája kiejtése is fájdalmat okozott - is erre tart.

- És Calpurnia? - érdeklődött Phil.

Daedalus behunyta a szemét, és amilyen óvatosan csak tudta, megrázta a fejét.

- Eljutottak az angyalokig? - kérdezte Daniel. - Arriane, Roland és Annabelle? Ők biztonságban vannak?

A Kitaszított szemhéja megrebbent, aztán lecsukódott. Luce még sohasem érezte magát ennyire távol a barátaitól. Ha bármi történik Arrianével, Rolanddal vagy bármelyik angyallal...

Phil Daniel mellé furakodott, közel a sebesült fiú fejéhez. Daniel hátrébb araszolt, hogy Philnek helyet adjon, aki a vihar kabátja belsejéből óvatosan előhúzott egy hosszú, tompa csillagnyilat.

- Ne! - kiáltott fel Luce, de azonnal a szájára csapta a kezét. -

Nem tehetitek...!

- Ne aggódj, Lucinda Price! - mondta Phil anélkül, hogy viszszanézett volna.

Benyúlt a fekete bőrtáskába, amelyet Daniel visszahozott a párkányról, és elővett belőle egy kis üveg diétás üdítőt. Fogai segítségével lepattintotta róla a kupakot. Az messzire gurult, aztán lepottyant a szikla pereméről. Phil ekkor nagyon lassan beledugta a csillagnyilat az üveg szűk nyakába. Sercegve, sisteregve csúszott bele az üdítőbe. Phil fintorgott, miközben az üveg füstölgött és gőzölgött a kezében. Émelyítően édes illat szállt fel belőle, Luce szeme pedig kikerekedett, mert a gyönyörű barnás folyadék, ez a hétköznapi üdítőital örvényleni kezdett, és szivárványszínekben játszó ezüstös színt öltött. Phil kihúzta a csillagnyilat az üvegből. A nyílveesszőt vigyázva végighúzta az ajkai közt, mint aki megtisztogatja, aztán visszadugta kabátja belső zsebébe. Ajka egy pillanatra ezüstösen fénylett, de aztán tisztára nyalta.

Az egyik ott álló Kitaszított felé biccentett, annak a lánynak, akinek takaros szőke copfja egészen a háta közepéig ért. A lány önkéntelen mozdulattal Daedalus feje alá nyúlt, hogy pár centire felemelje a szikláról. Phil egy kézzel szelíden szétfeszítette a fiú vérző ajkait, és a szájába öntötte az ezüstös folyadékot. Daedalus arca eltorzult, köpködni és köhécselni kezdett, de aztán minden vonása elsimult. Ivott, nagyokat nyelt, végül szürcsölve ért az üveg aljára.

- Mi volt ez? - kérdezte Luce.

- Az italban van egy olyan kémiai anyag - magyarázta Daniel -, egy érzéstelenítő mérég, amelyet a halandók aszpartámnak hívnak. Azt hiszik, hogy az ő tudósaik állították elő. Valójában ez ősi, mennyei anyag... olyan mérég, amely a csillagnyíl ötvözetében előforduló ellenméréggel összekeverve reakcióba lép, és az angyalok számára jól használható gyógyital keletkezik belőle. Olyan kisebb gyengélkedések esetére, amilyen ez is.

- Most viszont pihennie kell - szólalt meg a szőke lány -, de

felfrissülve fog ébredni.

- Ugye megbocsátjátok, de távoznunk kell - mondta Daniel talpra állva.

Fehér szárnyait maga után húzta a köves felszínen, de aztán kiegyenesedett, és vállaival a magasba emelte. Luce keze után nyúlt.

- Menjetek a barátaitokhoz! - tanácsolta Phil. - Vincent, Olianna, Sanders és Emmet majd elkísér benneteket. Én meg a többiekkel együtt csatlakozom hozzátok, amint Daedalus felépül és repülhet!

A négy Kitaszított előrelépett, fejet hajtott Luce és Daniel előtt, mintha a parancsukra várnának.

- A kelet felé vezető útvonalon repülünk - tájékoztatta őket Daniel. - A Fekete-tengernél északnak fordulunk, aztán Moldova után nyugatnak. Arrafelé nyugodtabbak a széláramlatok.

- És mi lesz Gabbével, Mollyval meg Cammel? - kérdezte Luce.

Daniel Philre nézett, aki felnézett az alvó Daedalusról.

- Az egyikünk majd őrt áll itt. Ha a barátaitok megérkeznek, a Kitaszítottak üzennek nektek!

- Nálad van a jelzőzászló? - kérdezte Daniel.

Phil megfordult, hogy felmutassa a dús, fehér tollat, amelyet a kabátja gomblyukába tűzött. Parázslott és hajladozott a szélben, tündöklése rendkívüli módon elütött a Kitaszított halálosan fakó bőrétől.

- Remélem, lesz okod használni! - Daniel szavai megrémisztettek Luce-t, hiszen azt jelentették, hogy az Avalonba tartó angyalok szerintéppolyan nagy veszélynek vannak kitéve, mint a Bécsben rekedtek.

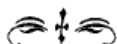
- Daniel, szükségük van ránk! - könyörgött Luce. - Induljunk!

Daniel melegen és hálásan nézett rá, aztán habozás nélkül a karjába vette. Az egymásba fűzött ujjaik közé ágyazott glóriával a birtokukban Daniel behajlította a térdét, és felrugaszkodott a levegőégbe.

HAT

KÖNNYÚNEK TALÁLTATOTT

BÉCSBEN SZEMERKÉLT AZ ESŐ.

A város ködfüggönybe burkolózott, ami lehetővé tette, hogy Daniel, Luce és a Kitaszítottak még az éjszaka, beállta előtt észrevétlenül leereszkedjenek egy robusztus épület ereszére. Először Luce vette észre a fénylő rézkupolát, amely tengerzölden pompázott a ködben. Daniel a kupola előtt tette le Luce-t a réztető enyhén lejtős részére, amely tele volt esővíz tocsákkal, és alacsony márvány mellvéd szegélyezte.

- Hol vagyunk? - kérdezte Luce az aranybojtokkal ékesített kupolát nézegetve, amelynek ovális ablakkereteibe virágmin-tákat metszettek, a halandó tekintetek számára olyan magasan, hogy csak az láthatta, aki egy angyal karjaiból nézte.

- A Hofburg császári palotánál. - Daniel átlépett egy kőből faragott esővíz-elvezetőt, és a tető peremére állt. Szárnyával végigsöpörte a fehér márványkorlátot, amitől az szürkésbar-nára koszolódott. - A bécsi császárok, aztán a királyok, most pedig az államfők otthona.

- Itt lenne hát Arriane a többiekkel?

- Kétlem - mondta Daniel -, de alkalmas hely ahhoz, hogy összeszedjük magunkat, mielőtt keresni kezdjük őket.

A kupola mögött a palota fennmaradó részét alkotó épület-szárnyak labirintusszerű hálózata húzódott. Némelyik négyszög alakban kerített körbe egy-egy árnyas udvart tíz emelettel lejjebb; mások hosszan és szögegyenesen nyúltak annal is messzebb, ameddig a köd látni engedte. A réztető különböző lemezei a zöld egymástól eltérő árnyalataiban csillogtak...

emez rikító zöldben, a másik meg szinte pávakékben... mintha az épület darabjait apránként, hosszú idők során rakták volna össze, mintha azok különböző korok különböző esőzéseiben rozsdásodtak volna be.

A Kitaszítottak szétmorzsolódtak a kupola körül, nekidőltek a palotatetőn szétszórt, koromtól sötétlő tömzsi kéményeknek, melyek között középen zászlórúd emelkedett, s rajta piros-fehér sávós osztrák zászló lengedezett. Luce Daniel és egy márványszobor közé került. A szobor kezében arany lándzsát szorongató lovagi sisakot viselő harcost ábrázolt. A harcos városra emelt tekintetét követve mindenfelől tüzelőfa- és esőillat terjengett.

Bécs a ködfátyol alatt milliónyi karácsonyi égő csillogásában tündökölt. A város hemzsegett az idegenszerű autóktól és a gyors léptű gyalogosoktól, akik épp annyira hozzászoktak már a mindennapi városi élethez, amennyire Luce nem. A távolban hegyek magasodtak, és a Duna ölelte erős karjával a város külső övezeteit. Daniellel bámészkodva Luce érezte, hogy korábban már járt errefelé. Azt nem tudta, mikor, de a végtelenszer ismétlődő déjá vu élménye kerítette hatalmába.

A palota előtti köríves sétány karácsonyi sátor tetős standjainak sora felől jövő alig hallható nyüzsgésre összpontosított, nézte, ahogy gyertyák reszketnek a gömb alakú piros és zöld üveglámpásokban, figyelte, ahogy a gyerekek kerek fakutyákat húznak maguk után, és kergetik egymást. Váratlanul megnyugvás kerítette hatalmába, mert emlékezett, hogy egyszer Daniel pontosan idelent ajándékozta meg egy vörös bársonypántlikával. Az emlék valóságos volt, örömteli és az övé.

Nem lehet Luciferé. Lucifer nem veheti el tőle sem ezt, sem a többi emléket! Sem Luce-tól, sem a lábai előtt elterülő káprázatos, elképesztő és elhibázott világtól.

Luce megborzongott attól a határozott kívánságától, hogy Lucifert megbuktassa, és a haragtól, amiért Lucifer tetteinek köszönhetően mindez könnyedén semmivé válhat. Pusztán

mert Luce nem tett eleget a kíváncsainak.

- Mi a baj? - tette Daniel a vállára a kezét.

Luce nem akarta elárulni. Nem akarta, hogy Daniel megtudja, akármikor Luciferre gondol, undorodik magától.

A szél erősen csapkodott körülöttük, szétfújta a város felett úszó ködfátylat, hogy felfedje a folyó túloldalán lassan forgó óriáskereket. Útja során az emberek úgy pörögtek benne, mintha a világnak sosem szakadna vége, mintha az a kerék mindörökké foroghatna velük.

- Nem fázol? - fonta szárnyait Daniel Luce köré.

Természetfölötti súlyuk valahogy túl sok volt Luce-nak, arra emlékeztették, hogy a halandókra jellemző fogyatékosága... és Daniel ezzel kapcsolatos aggodalma... csak lelassítják őket. Az volt az igazság, hogy Luce majd megfagyott, majd éhen halt, és fáradt is volt, de mégsem akarta, hogy Daniel agyonkényeztesse. Van annál fontosabb dolguk is!

- Jól vagyok.

- Luce, ha fáradt vagy, esetleg tartasz valamitől...

- Daniel, mondtam, hogy jól vagyok! - csattant fel Luce, noha nem állt szándékában, és azonnal meg is bánta.

A homályos ködfátyolon át kivehette a ló vontatta, turistákat szállító hintókat, meg a saját életüket irányító emberek elmosódott körvonalát. Nekik sikerült az, amivel Luce mostanában küszködött.

- Túl sokat elégedetlenkedtem, amióta eljöttünk a Sword & Crossból? - kérdezte.

- Dehogy! Bámulatosan viselkedtél...

- Nem halok bele vagy ájulok el, csak mert hideg van és esik az eső!

- Ezzel tisztában vagyok! - Daniel egyenessége meglepetésként érte Luce-t. - És tudnom kellett volna, hogy *te* is tisztában vagy vele! A halandókat többnyire korlátok közé szorítják a testi szükségleteik, illetve a testük működése: a táplálkozás, az alvás, a hőmérséklet, a fedél a fejük felett, az oxigén, a szűnni

nem akaró halálfélelem és a többi. Mindezek miatt a legtöbbször képtelen lenne felkészülni erre az útra.

- Hosszú utat tettem meg idáig, Daniel! Itt *akarok* lenni! Nem engedtelek volna egyedül útra kelni. Közösben egyeztünk meg ebben.

- Jól van, akkor hallgass ide: hatalmadban áll, hogy eloldozd a földi kötelékeidet. Hogy megszabadulj tőlük.

- Micsoda? Nem kellene aggódnom a hideg miatt?

- Nem!

- Rendben! - Luce jéghideg kezeit a farmerja zsebébe gyömöszölte. - És az almás pite?

- Fejben dől el, hagyjuk a tárgyi dolgokat!

Kényszeredett mosoly ült ki Luce arcára.

- Nos, az már bebizonyosodott, hogy képes vagy lélegezni helyettem!

- Ne becsüld alá magad! - mosolygott vissza kurtán Daniel. - Neked több közöd van hozzá, mint nekem! Próbáld csak ki! Mondogasd magadnak, hogy *nem* fázol, *nem* vagy éhes, *nem* vagy fáradt!

- Rendben! - sóhajtott fel Luce. - Nem vagyok...

Hitetlenkedve motyogni kezdett, de aztán elkapta Daniel pillantását. Danielét, aki hitt abban, hogy Luce olyan dolgokra képes, amelyekről maga sem képzelte, hogy valaha véghezviszi. Daniel hitt benne, hogy Luce akarata jelenti a meghatározó különbséget a glória megszerzése és elvesztése között. És lám, most is a kezében tartja! Ez már bizonyíték.

Most meg azt mondja neki, hogy csak azért vannak a halandókra jellemző szükségletei, mert elhiteti magával! Luce elhatározta, hogy ad egy esélyt ennek az örült ötletnek. Kihúzta magát, és a következő szavakat mormolta a ködös félhomályba:

- Én, Lucinda Price, *nem* fádom, *nem* vagyok sem éhes, sem fáradt.

A szél tovább fújdogált, a távolban lévő óratorony ötöt

ütött... és valami egyszeriben elemelkedett róla, de annyira, hogy többé nem érezte magát kimerültnek. Pihentnek tűnt, felkészült mindenre, amit az éjszaka megkövetelhet tőle, és eldöntötte, hogy sikerrel jár.

- Szép munka, Lucinda Price! - dicsérte meg Daniel. - Pontban ötkor öt érzéken lettél úrrá!

Luce Daniel szárnyai után nyúlt, beléjük bugyolálta magát, és hagyta, hogy átjárja a melegük. Daniel szárnyainak súlya ezúttal új, magabiztos korszakában találta:

- Meg tudom csinálni!

Daniel ajka végigsiklott a feje búbján.

- Tudom!

Luce ekkor elfordult Danieltől, és meglepve tapasztalta, hogy a Kitaszítottak már nem lebzselnek ott körülöttük, és nem bámulnak rájuk halott tekintettel. Eltűntek.

- Elmentek, hogy megkeressék a Rendet - magyarázta neki Daniel. - Daedalus adott pár támpontot a hollétükkel kapcsolatban, és arra nézve, hol tartják a többieket, valószínűleg jobb tippre lesz szükségem, hogy jó sokáig elterelhessem a Rend figyelmét, amíg a Kitaszítottak kiszabadítják őket!

Leült a párkányra, és a lábát átvette a várost figyelő, aranyra másolt sas madáron. Luce lehuppant mellé.

- Nem szabadna, hogy sokáig tartson, persze attól függ, milyen messze vannak innen. Aztán vagy fél óra, míg átesünk a Rend formáinak - Daniel számolgatás közben oldalra billentette a fejét -, hacsak nem úgy döntenek, hogy ítélőszéket hívnak össze, mint legutóbb is, amikor engem zargattak! Megtalálom a módját, hogy ma éjjelre kimentsem magam. Későbbi időpontra halasztjuk, amelyet aztán nem fogok betartani! - Tenyerébe vette Luce kezét, és megint rá figyelt: - Legkésőbb hétig megjárom! Az mostantól csak két óra!

Luce haja átnedvesedett a ködtől, de Daniel tanácsát követve azt mondogatta magában, hogy ez nincs rá semmilyen hatással, és mintegy varázsszóra, valóban nem is jelentett többé

problémát.

- Aggódsz a többiekért?
- A Rend nem fogja megsebesíteni őket!
- Akkor Daedalust miért bántották?

Luce maga elé képzelte a feldagadt, lila szemű Arrianét meg a kitört fogú, véres Rolandot. Nem akarta, hogy csak egy csöppet is hasonlítsanak Daedalushoz.

- Ó! - kezdte Daniel. - A Rend azért elég félelmetes tud lenni! Élvezik, ha fájdalmat okoznak, és talán szereznek is múltó kis kellemetlenséget a barátainknak is, de maradandó sérülést biztosan nem. Gyilkolni nem gyilkolnak. Az nem az ő stílusuk.

- Akkor hát mi az ő stílusuk? - Luce keresztbe tette a lábát maga alatt a nyirkos tetőn. - Még mindig nem árultad el nekem, kik ők, és mivel állunk szemben!

- A Rend a Bukás után született meg. Kisebb angyalok parányi csoportja, akiket először kérdeztek meg a névsorolvasásnál, hogy melyik oldalra állnak, és ők a Trónust választották...

- Névsorolvasás volt? - csodálkozott Luce, mert nem volt benne biztos, hogy jól hallotta. Inkább iskolai osztálynak hangzott, mint Mennyországnak.

- A mennybéli szakadás után mindannyiunknak választania kellett. Így aztán a kisebb hatalommal rendelkező angyaloktól kezdve mindegyikünket egyesével szólították, hogy esküdjünk arra, továbbra is hűek leszünk a Trónushoz. - Daniel tekintete a ködbe veszett, olyan volt, mintha újra maga előtt látná. - Egy örökkévalóságig tartott, mire az alacsonyabb rangúaktól kezdve fölfelé az összes angyalt a nevéen szólították. Valószínűleg legalább olyan sokáig tartott neveink felsorolása, mint Róma felemelkedése és bukása. Persze, nem sikerült teljesen befejezni a névsorolvasást, mert... - Daniel szaggatottan vett egy nagy levegőt.

- Mert mi lett?

- Mert olyasmi történt, amitől a Trónus elvesztette a hitét az angyalok seregében...

Mostanra Luce tudta, hogy amikor Daniel hangja ennyire elhalkul, az nem azért van, mert nem bízik Luce-ban, vagy mert a lány esetleg nem értené, hanem mert annak ellenére, hogy eddig mennyi mindent látott és tapasztalt, valószínűleg még mindig túl korainak tartja, hogy Luce megtudja a teljes igazságot. Ezért aztán meg sem kérdezte, bár veszettül szeretne volna végre tudni, hogy a Trónus minek a hatására hagyta abba a névsorolvasást, holott a legmagasabb rangú angyalai még nem is választottak tábor? Hagyta, hogy Daniel majd akkor beszéljen, amikor készen áll rá.

- A Mennyből kiűzetett mindenki, aki nem az ő oldalára állt. Emlékszel, mondtam, hogy néhány angyalnak már nem volt esélye választani? Ők az utolsók között voltak a névsorolvasásnál, méghozzá a legmagasabb rangúak. A Bukás után a Menny elvesztette arkangyalainak a többségét. - Daniel behunyta a szemét. - Ebben a nehéz helyzetben az állítólag lojálisán működő Rend vette magára a felelősséget.

- Tehát, csak mert a Rend esküdött először hűséget a Mennynek... - foglalta volna össze Luce.

- ...úgy érezték, mindenkinél hatalmasabb dicsőség illeti meg őket - fűzte hozzá Daniel, Luce gondolatát befejezve. - Azóta meg álszenteskedve jogot formálnak arra, hogy égi felügyelőként, védőszentként szolgáljanak! De ezt a státuszt önkényesen sajátították ki, senki nem szentelte fel őket. Amikor a Bukás után az arkangyalok eltűntek, a Rend kihasználta a hatalom hiányában beálló légüres teret. Kihásították maguknak ezt a szerepkört, és a Trónust meggyőzték a jelentőségéről.

- Befolyásolni tudták Istent?

- Többé-kevésbé. Megígérték, hogy visszaadják a bukottakat a Mennynek, összeszedik az eltévelyedett angyalokat, és visszaviszik őket a nyájba. Számos évezredet töltöttek azzal, hogy bennünket noszogattak, hogy ismét bízzuk magunkat a „jó” oldalra, de valahogy ezalatt nem foglalkoztak azzal, hogy a nézőpontunkat igyekezzenek megváltoztatni. Manapság leg-

inkább próbálják megakadályozni, hogy bármit is elérjünk.

Acélos tekintete jól tükrözte a dühét, Luce el is tűnődött, hogy mi lehet olyan rossz a Mennyben, ami önkéntes száműzetésre kényszerítette Danielt. Nem volt a mennybéli béke vonzóbb annál, mint ahol most áll, ahol mindenki azt várja, hogy mikor dönt már végre?

Daniel keserűen felnevetett.

- De, ugyebár, az angyaloknak van szárnya, visszarepülnek ők a Mennybe, nincs szükségük a Rendre, hogy oda eljussanak. Kérdezd csak meg Gabbét vagy Arrianét! Az egész Rend egy vicc! És mégis, egyszer-kétszer sikerrel jártak.

- De nem veled, ugye? - érdeklődött Luce. - Hiszen te sem az egyik, sem a másik oldalt nem választottad. Ezért üldöznek téged, nem igaz?

Zsúfolt piros villamos fordult meg a lenti kikövezett körpályán, majd egy szűk utcán felfelé kapaszkodott.

- Évekig a nyomomban voltak - ismerte be Daniel -, hazugságokat terjesztettek rólam, botrányokat koholtak ellenem.

- És te mégsem foglaltál állást a Trónus mellett! De miért nem?

- Mondtam már neked! Ez nem ilyen egyszerű! - volt Daniel válasza.

- Az viszont elég nyilvánvaló, hogy nem állsz Lucifer oldalára!

- Az igaz, de... Képtelenség több ezredév vitáit pár percbe belesűríteni! Rajtam kívülálló tényezők bonyolítják a helyzetet. - Daniel megint a távolba meredt, elnézett a város felett, aztán le, a kezére. - Kifejezetten sértő, hogy választásra kérnek. A teremtőre nézve sértő azt követelni névsorolvasáskor, hogy egy ilyen körömpiszoknyi, kicsinyes és korlátozott gesztussal leszűkítsd a végtelen szeretetedet! - Felsóhajtott. - Nem is tudom! Talán csak túl fejlett az igazságérzetem.

- Nem... - kezdte Luce.

- Mindegy, a Rendre visszatérve. Ők aztán a mennybéli bü-

rokraták! Úgy gondolok rájuk, mint a gimnáziumigazgatókra. Papírt tologatnak, a már senkit sem érdeklő előírások jelentéktelen megszegését is büntetik, és mindezt az erkölcsösség nevében!

Luce megint kinézett a városra, amely ekkorra mintha sötét kabátba burkolózott volna. A Dover savanyú leheletű igazgatóhelyettese jutott eszébe, a nevére nem is emlékezett, akit soha nem érdekelt a történet Luce által előadott változata, és aki a Trevor életét követelő tüzeset után simán aláírta a Luce kicapatásáról szóló papírokat.

- Már én is megégettem magam efféle emberek miatt!

- Mindegyikünkkel előfordult! Ezek az alakok csak kukacoskodnak az általuk koholt és tisztességesnek tartott lényegtelen rendszabályok betartásával kapcsolatban! Egyikünk sem kedveli őket, de sajnos a Trónus hatalmat adott nekik azáltal, hogy megfigyelhetnek bennünket, sőt ok nélkül is őrizetbe vehetnek, és az általuk választott esküdtszék által mindenféle bűnért elítélhetnek!

Luce megint megborzongott, de ezúttal nem a hideg miatt.

- És úgy véled, elkapták Arrianét, Rolandot és Annabelle-t? De miért? Miért tartanák fogva őket?

Daniel sóhajtott egyet.

- *Tudom*, hogy elkapták Arrianét, Rolandot és Annabelle-t! A gyűlöletük elvakítja őket, nem vesznek tudomást arról a tényről, hogy a hátráltatásunkkal Lucifer keze alá játszanak. - Nagy nehezen nyelt egyet. - A legjobban attól tartok, hogy az ereklýe is a birtokukba került!

A távoli ködből négy pár foszlányokban lógó szárny bukkant elő. A Kítaszítottak. Egyre közelebb értek a palotatetőhöz. Luce és Daniel feltápászkodott a köszöntésükre. A Kítaszítottak Luce mellett szálltak le, szárnyaikat az oldalukhoz húzták, ami papíresernyőhöz hasonlatos ropogó hangot adott. Arc kifejezésük nem árult el érzelmet, magatartásukban semmi sem utalt arra, hogy az útjuk sikerrel járt-e.

- Nos? - érdeklődött Daniel.

- Lenn a folyónál a Rend átvette a hatalmat - jelentette be Vincent az óriáskerék irányába mutatva. - A múzeum egyik elhagyatott szárnyában. Felújítás alatt áll, teljesen felállványozták, így aztán észrevétlenül letáborozhattak benne. Riasztóval sincs felszerelve.

- Biztos vagy benne, hogy a Rend az? - kérdezte Daniel sietősen.

Az egyik Kitaszított bólintott:

- Észrevettük a védjegyüket, az arany jelzést... a nyakukra festett, hét fő erényt jelképező hétágú csillagot!

- És mit tudtok Arrianéről, Rolandról és Annabelle-ről? - kérdezte Luce.

- A Renddel vannak. Megkötözték őket a szárnyuknál fogva - mondta Vincent.

Luce elfordult, és beharapta az alsó ajkát. Milyen borzasztó lehet, ha egy angyalnak megzabolázzák a szárnyát! Képtelen volt Arrianéra a szivárványszínekben játszó szárnyai szabadon verdesése nélkül gondolni. El sem tudott képzelni olyan anyagot, amely elég erős Roland márványozott szárnyainak féken tartására.

- Hát ha tudjuk, merre vannak, menjünk, és szabadítsuk ki őket! - szólt oda nekik.

- Na, és az ereklye? - kérdezte Daniel Vincentet visszafogottan.

Luce-nak tátva maradt a szája:

- De Daniel, veszélyben vannak a barátaink!

- Náluk van? - erősködött Daniel. Luce-ra pillantott, és átkarolta a derekát. - Az égvilágon *minden* veszélyben van! Ki fogjuk szabadítani Arrianét meg a többieket, de meg kell találunk az ereklyét is!

- Az ereklyéről nincs információnk - ingatta a fejét Vincent. - A múzeum raktárát erősen őrzik, Daniel Grigori! Az érkezésedre várnak!

Daniel a város felé fordult, ibolyaszín tekintete végigpásztázta a folyót, mintha csak a múzeum raktárépületét akarná megtalálni.

A szárnya lüktetett.

- Már nem kell sokáig várniuk!

- Ne! - kérlelte Luce. - Csapdába sétálsz! Mi lesz, ha ugyanúgy túsul ejtenek, mint a többieket?

- Ők biztosan felbosszantották őket valamivel. Amíg a protokollnak megfelelően viselkedem, és legyezem a hiúságukat, a Rend nem fog bebörtönözni! - mondta. - Egyedül megyek! - A Kitaszítottakra nézett, majd hozzátette: - És fegyvertelenül!

- De a Kitaszítottak vannak megbízva azzal, hogy vigyázzanak rád - szólalt meg Vincent szokásos, monoton hangján. - Majd a távolból követünk, és...

- Nem! - Daniel felemelte a tenyerét, hogy Vincentet megállítsa. - Ti a raktárépület tetején lesztek! Ott érezkelhető volt a Rend jelenléte?

Vincent bólintott.

- Néhányuké. A többség viszont a főbejárat környékén lézeng.

- Az jó! - nyugtázta Daniel. - A saját rendtartásukat használok ellenük! Ha odaérek a főbejáráthoz, a Rend arra vesztegeti majd az időt, hogy beazonosítson, leellenőrizze, csempészkereskedelmet folytatok-e, van-e valami, amire ráfoghathják, hogy törvénybe ütközik. És amíg én a bejárat közelében elterelem a figyelmüket, a Kitaszítottak behatolnak a raktárépület tetején át, és kiszabadítják Rolandot, Arrianét és Annabelle-t! És ha ott fenn szembetaláljátok magatokat a Rend egyik tagjával...

A Kitaszítottak szinte egyszerre nyitották szét a viharkabátjukat, és fedték fel az alájuk rejtett tegezekben sorakozó tompa hegyű csillagnyilakat és a hozzájuk való összecsucott íjakat.

- Nem ölhetitek meg őket! - figyelmeztette a Kitaszítottakat Daniel.

- Kérlek, Daniel Grigori! - kérlelte Vincent. -

Mindannyiunknak jobb lesz nélkülük!

- Nem csak a szabályokkal kapcsolatos kicsinyes megszállottságuk miatt nevezik őket Rendnek. Emellett nélkülözhetetlen ellensúlyt biztosítanak Lucifer erőivel szemben. Elég gyorsak vagytok ti ahhoz, hogy kitérjete a köpönyegük elől! Csak hátráltatnunk kell őket, ahhoz pedig elegendő a fenyegetés!

- Nekik sincs más vágyuk, mint *téged* késleltetni! - berzenkedett Vincent. - Aztán majd ez a rengeteg késleltetés a teljes megsemmisüléshez vezet!

Luce már éppen meg akarta kérdezni, hogy ez a terv hol számol vele, amikor Daniel váratlanul magához vonta.

- Arra kell kérjelek, hogy maradj itt, és őrizd az ereklyét! - Mindketten a harcos katona szobrának talapzatához támasztott glóriára néztek. Gyöngyöztek rajta az esőcseppek. - Kérlek, ne ellenkezz! A Rendet nem engedhetjük az ereklye közelébe! Te is és az is itt van a legnagyobb biztonságban. Olianna itt marad, hogy vigyázzon rád.

Luce a Kitaszított lányra pillantott, aki kifejezéstelenül, a tekintetében feneketlen szürkeséggel bámult vissza rá.

- Rendben, itt maradok.

- Reménykedjünk, hogy a második ereklye még mindig szabadon van! - jegyezte meg Daniel a szárnyát hátrafeszítve. - Miután a többiek kiszabadultak, kitaláljuk, hogy keressük meg!

Luce ökölbe szorította a kezét, behunyt szemmel megcsókolta Danielt, és egy utolsó pillanatra még jó erősen magához szorította. Egy másodperccel később a fiú már ott sem volt, fenséges szárnya egyre kisebbnek látszott, ahogy a mellette repülő három Kitaszítottal belehasított az éjszakába. Nemsokára alig tűntek nagyobbnak a felhők közti porszemeknél.

Olianna meg sem moccant. Úgy állt ott, mint bármelyik, tetőn lévő szobor vihartákos változata. Mellkasán összefont karral Luce felé fordult. Olyan szorosan lófarokba húzta szőke haját, hogy a homlokán úgy látszott, mindjárt elszakad. Nyers

fűrészporszagot sodort Luce felé a szél, ahogy a viharkabátjába nyúlt. Luce néhány lépésnyit hátra is tántorodott, mert egy ezüst csillagnyilat húzott elő, és helyezett az íj húrjára.

- Ne félj tőlem, Lucinda Price! - nyugtatta Olianna. - Csak felkészülök, hogy megvédjelek, ha ellenség közelegne!

Luce meg sem próbálta elképzelni, miféle ellenséget láthat lelki szemeivel a szőke lány. Megint leült a tetőn, és az aranylándzsás harcos szobra mögé rejtőzött a szél elől, inkább csak megszokásból, mint szükségből. Úgy helyezkedett, hogy még lássa a magas, barnatéglás óratorony arany számlapját. Öt óra harminc. Számolta a Daniel és a Kitaszítottak visszatéréséig hátralévő percek.

- Nem akarsz leülni? - kérdezte Oliannát, aki a felhúzott íjjal közvetlenül Luce mögött állt lesben.

- Inkább őrt állnék...

- Ja, nem hinném, hogy lehetne őrt ülni - mormolta Luce. - Ha- ha-ha!

Lentről sziréna harsant, egy rendőrautó gyorsított fel a körforgalomban. Miután elhaladt, és a környék megint elcsendesedett, Luce nem tudta, hogy töltse be a köztük beállt csendet.

Bámulta az órát, és hunyorgott, hátha az segít átlátnia a ködön. Vajon Daniel odaért már a raktáépülethez? Mit tesz majd Arriane, Roland és Annabelle, ha meglátja a Kitaszítottakat? Luce rádöbbent, hogy Daniel csak Philnek adott jelzőtollat a szárnyából. Honnan tudnák az angyalok, hogy bízhatnak a Kitaszítottakban? Összegörnyedve ült, amitől az egész teste elzsibbadt. Egyszerre tehetetlennek és csalódottnak érezte magát. Miért üldögél és várakozik itt hülye szóvicceket gyártva? Részt kellene vennie ebben! Végül is a Rend nem őt akarja! Segítenie kéne a barátai megmentésében, vagy megtalálni az ereklyét, ahelyett, hogy bajbajutott hercegkisasszonyként itt gubbaszt, mint aki csak arra vár, hogy a lovagja visszatérjen!

- Emlékszel még rám, Lucinda Price? - kérdezte a Kitaszított, de olyan halkán, hogy Luce alig hallotta.

- Miért szólítanak bennünket a Kitaszítottak egyszerűen a teljes nevünkön? - fordult hátra Luce, és látta, hogy a lány felé billenti a fejét, az íjat és a nyilat pedig Luce vállán pihenteti.

- Lucinda Price, ez a legnagyobb tisztelet jele. Hiszen most a szövetségeseid vagyunk! A tiéd és Daniel Grigorié. Nem emlékszel rám?

Luce egy pillanatra elgondolkodott.

- Nem te voltál az egyik Kitaszított, aki a szüleim kertjében harcolt az angyalokkal?

- Nem!

- Elnézést! - vont a vállát Luce. - Nem emlékszem mindenre a múltamból. Valahol már találkoztunk?

A Kitaszított egy hajszálynira megemelte a fejét.

- Korábban ismertük egymást.

- De mikor?

A lány is vállat vont, a válla egészen finoman emelkedett meg, és Luce hirtelen rádöbbent, mennyire szép.

- Csak korábban. Nehéz megmagyarázni.

- Mit nem az?

Luce előrefordult, nem volt kedve még egy rejtélyes beszélgetést megfejteni. Begyömöszölte összefagyott kezeit fehér pulóvere ujjába, és figyelte a csúszós kis utakon felfelé és lefelé haladó forgalmat, a tekervényes sikátorok lejtős helyeire beszorult parányi autókat, a kivilágított hidakon átmasírozó hosszú, sötét kabátos embereket, akik a bevásárlást cipelték haza a családjuknak.

Luce keservesen elhagyatottnak érezte magát. Vajon gondol rá a családja? Abba a szűk hálóba képzelik, ahol a Sword & Crossban aludt? Vajon Callie visszatért már a Doverba? Vajon a hideg ablak melletti beugróban üldögél összekuporodva, hogy a sötétvörös körömlakkja megszáradjon, mialatt a különös hálaadás alatti kiruccanásáról cseverézik telefonon egy másik barátjával, aki ezúttal, bizony, nem Luce?

Sötét felhő sodródott az óratorony elé, és mire az elütötte a

hatot, teljesen eltakarta. Daniel egy jó órája, ment el, de legalább egy évnek tűnt. Luce hallgatta a templom zúgó harangjait, nézte a hatalmas régi toronyóra mutatóit, és hagyta, hogy a gondolatai visszaszállingózzanak a newtoni idő kigondolása előtt leélt életeihez, amikor az idő pusztán az évszakokat jelentette, a vetést és a betakarítást.

A toronyóra hatodik ütése után még egy hallatszott... de sokkal közelebről, és mire Luce megpördült, csak azt látta, hogy Olianna hirtelen térdre omlik. Előreesett, és teljes súlyával Luce karjai közé zuhant. Luce megfordította a rongyokba öltözött angyalt, és megérintette a Kitaszított arcát. Olianna elvesztette az eszméletét. Luce annak a zaját hallotta, hogy a Kitaszítottat fejen találták.

Luce előtt jól megtermett alak állt, fekete köpenyben. Arcát barázdák szántották, és rettenetesen öregnek tűnt, fénytelen kék szeme és szabálytalan, feketéssárga fogakkal teli szája alól előreugró álla alatt több rétegben csüngött a bőr. A fegyverként használt zászlórudat az irdatlan jobb kezében tartotta. Az osztrák zászló még mindig a végén lógott, gyengéden csapkodta a tető felszínét. Luce felpattant, és érezte, hogy a keze ökölbe szorul, bár nyomban el is tűnődött, mire megy vele egy ilyen roppant monstrum ellen.

Az idegen szárnyai olyan halványkék színben játszottak, amely talán csak egy árnyalattal tért el a fehértől. És bár a teste Luce fölé tornyosult, a szárnya kisebb, tömöttebb volt, és csak alig nagyobb távolságot hidalt át a kinyújtott karjánál. Apró, aranyló dolog volt a férfi köpenyének elejére tűzve: egy toll... márványmintázatú, aranyos fekete toll. Luce jól tudta, kinek a szárnyából származik. De miért adna Roland a saját szárnyából jelzőtollat pont ennek az alaknak?

Nem tenne ilyet! Ez a toll meggörbült, elrepedt, és hiányzott is róla néhány pihe a tollszár mellől. A hegye pedig vértől piroslott, és ahelyett, hogy felfelé állt volna, mint az a tökéletes tolldísz, amelyet Daniel ajándékozott Philnek, úgy látszott,

inkább lekókadtt, mintha elhervadt volna, amikor ráerősítették ennek a hátborzongató angyalnak a palástjára.

Rá akarják szedni!

- Ki vagy? - kérdezte Luce térdre esve. - És mit akarsz?

- Mutass egy kis tiszteletet!

Az angyal nyaka megvonaglott, mintha ugatni készülne, de a torkát elhagyó hang, habár alig hallható és éltes, mégis dallamos volt.

- Szolgálj meg a tiszteletet - felelt rá Luce -, és azonnal megadom!

Az alak félig-meddig ördögi mosolyt küldött felé, majd lehajtotta a fejét. Ezután lehúzta a köpönyege csuklyáját, és felfedte a tarkóját. Luce csak úgy pislogott a szürkületben. Az illető nyakára égetett jelzés szikrázott a holdfénnel keveredő utcai lámpák ragyogásában. Luce a csillag hét ágát számolta meg.

A Rend egyik tagja állt előtte!

- Most már felismersz?

- Hát így működik a Trónus végrehajtói hatalma? Bottal veri fejbe az ártatlan angyalokat?

- Egyik Kitaszított sem ártatlan! Sőt, ami azt illeti, senki sem az, amíg be nem bizonyosodik róla!

- Azzal, hogy hátulról leütöttél egy lányt, bebizonyítottad, hogy te aztán becsületes és feddhetetlen vagy!

- Ez szemtelenség! - húzta fel az orrát Luce megjegyzésére. - Ezzel nem jutsz nálam messzire!

- Nem is akarok! - Luce tekintete Oliannára esett, a lány sápadt kezére, és a benne szorongatott csillagnyílna.

- Pedig itt nem maradhatsz! - szólt a Rend tagja akadozva, mint akinek erőlködni kell, hogy lépést tartson kettejük csapongó kötekedésével.

Luce pont akkor kapott a csillagnyíl után, amikor a Rend képviselője felé lódult. Ám az angyal sokkal gyorsabbnak és erősebbnek bizonyult, mint a kinézete sejtette róla. Kicsavarta a csillagnyílat Luce kezéből, és egy jól irányzott pofonnal le-

döntötte a lábáról a tető kövezetére, a csillagnyíl hegyét pedig közvetlenül Luce szíve fölé tartotta.

Nem ölhetnek meg halandót! Nem ölhetnek meg halandót, hajtogatva Luce magában, de aztán eszébe jutott a Billel kötött alku: Luce egyetlen *elpusztítható*, halhatatlan része a lelke. És attól bizony nem válik meg, nem ám, azok után, amin keresztülment, nem, amikor ennyire közel jár a célhoz!

Felhúzta a lábát, és felkészült, hogy úgy rúgjon, ahogy a kung fu filmekben látta, amikor az idegen hirtelen elhajította az íjat és a nyilat, egyenesen le a tetőről. Luce félrekapta a fejét, arcát a hideg kőszobornak nyomta, és nézte, ahogy a fegyver a levegőben bukfencezve zuhan Bécs utcáinak karácsonyi kivilágításban fürdő forgatagába.

A Rend angyala beledörgölte a kezét a köpenyébe.

- Mocskos dolgok ezek!

Vállánál fogva durván megragadta Luce-t, és talpra állította. A sötét angyal félrerúgta a Kítaszíttat... Olianna felnyögött, de meg sem moccant... és a lány vékony, viharkabátos teste alatt megtalálta az arany glóriát.

- Gondoltam, hogy itt lesz valahol! - nyugtázta a Rend angyala, majd megragadta, és a köpenye redői közé dugta.

- Ne! - nyúlt Luce vakmerően a sötét helyre, ahol a glóriát eltűnni látta, de az angyal másodszor is pofon vágta, amitől úgy esett hátra, hogy a haja a tető peremén túl lengedezett.

Az arcához szorította a kezét. Vért az orra.

- Sokkal veszélyesebb vagy, mint hiszik! - morogta az angyal vészjóslóan. - Nekünk azt mondták, nyafogós vagy, nem pedig bátor! Jobb lesz, ha meg is kötözlek, mielőtt elrepülünk!

Azzal az angyal gyorsan kibújt a köpönyegéből, és Luce fejére dobta, aki egy szörnyen hosszú pillanatig semmit sem látott. Aztán a bécsi éjszaka és az angyal megint láthatóvá vált. Luce észrevette, hogy a köpenye alatt a Rend küldötte másikat is viselt, pontosan ugyanolyat, amilyet levetett, és Luce köré tekint. Lehajolt, és meghúzott egy madzagot, mire a Luce-on

lévő köpeny kényszerzubzonyként összezsugorodott. Rugdosni kezdett, de aztán megvonaglott, mert a köpeny ettől csak még szorosabbá vált körülötte.

Elsikoltotta magát:

- Daniel!

- Nem hallja! - kárörvendezett zordan az angyal, miközben Luce-t az egyik karja alá csapva a tető pereme felé indult. - Akkor sem, ha az örökkévalóságig sikoltozol!

HÉT

MEGKÖTÖZÖTT ANGYALOK

A KÖPÖNYEG TELJESEN MEGBÉNÍTOTTA. Minél többet mocorgott Luce, az annál jobban összezűkülte körülötte. A durva anyagot furcsa kötél tartotta össze, amely húzta a bőrét, a testét pedig mereven tartotta. Ha Luce ellene feszült, a kötél válaszul szorosabb lett, s nemcsak a válla körül, hanem a bordáit is úgy összepréselte, hogy alig kapott levegőt.

A Rend angyala csontos karja alá szorította Luce-t, mialatt átverekedte magát az éjszakai égbolton. Mivel az arca az angyal által viselt megduplázódott, bűzös köpeny derekához nyomódott, Luce semmit sem látott, csak érezte, ahogy a szél az ő nyomorúságos, penészszagú bábjának felszínét csapkodja. Nem hallott mást, mint a szél süvítését, amelyet konok szárny-csapások törtek csak meg.

Hová viheti őt ez az angyal? Hogyan értesíthetné Danielt? Erre aztán valóban *nincs* idejük!

Kis idő múlva a szél elállt, de a Rend angyala még mindig nem szállt le. Luce-szal együtt keringett a levegőben. Az angyal ekkor felordított:

- Betolakodó! - üvöltötte.

Luce érezte, hogy mindketten zuhanni kezdenek, de csak a foglyul ejtője köpenyének sötét redőit látta, ami elnyelte rémült sikoltásait... míg végül a törött üveg robaja azt is elnémította.

Vékony, borotvaéles szilánkok hasították át az őt fogva tartó köpenyt, még a farmernadrágja szövetét is. Úgy marta a lábát,

mintha ezernyi helyen lenne összevagdlosva.

Amikor a Rend angyalának lába landoláskor becsapódott a talajba, Luce is megremegett az ütközés erejétől. Az angyal durván ledobta, de úgy, hogy a csípőcsontjára és a vállára esett. Pár métert gurult, aztán megállapodott. Láta, hogy egy hosszú, fából készült munkaasztal közelében fekszik, amelyen hegyekben állnak a napszitta anyagdarabok és porcelánok. Fészkelődött kicsit az ideiglenes menedék alatt, és majdnem sikerült megakadályoznia, hogy a köpeny még szorosabban fonódjon köré, de aztán az mégis kezdett összezárulni a légcsőve körül.

De most legalább látott valamit!

Húvös, barlangszerű teremben volt. Az alatta lévő padlót polírozott, szürke és vörös, háromszög alakú mozaikdarabokból rakták ki. A falakat csillogó mustárszínű márvány borította, mint ahogy abból készültek a helyiség közepén álló vaskos, négyszögletes oszlopok is. Luce futólag tanulmányozta a homályos lámpatestek hosszú sorát, amely végighúzódott a mennyezeten, felette tíz-tizenkét méter magasan. A tetőt törött üvegkráterek lyuggatták át, a túlsó oldalon kilátás nyílt a sötétszürke felhős éjszakára. Ez lehetett, ahol ő és az angyal nagy robajjal átestek.

Ez kétségkívül az a szárnya a múzeumnak, amely felett a Rend átvette a hatalmat, amelyikről Vincent beszélt Danielnek a réztetőn. Eszerint Daniel biztosan itt van kinn... Arriane, Annabelle és Roland pedig valahol bent kell legyenek! A szíve hevesen dobogott, de aztán hirtelen alábbhagyott.

A szárnyaikat megkötözték, mondták róluk a Kitaszítottak. Vajon ugyanúgy, ahogy Luce-t? Gyűlölte, hogy bár eljutott ide, még csak segíteni sem tud nekik, és gyűlölte, hogy meg kell mozdulnia a megmentésükért, holott éppen a mozgás sordorja életveszélybe. Talán valóban nincs borzalmasabb a *mozgásképtelenség*nél!

A Rend angyalának sáros fekete bakancsa jelent meg előtte.

Luce felpillantott a fölé tornyosuló alakra. Az angyalnak, aki lehajolt hozzá, rothadó molyirtószaga volt, és kiüresedett tekintettel bámulta Luce-t. Fekete kesztyűs keze a lány után nyúlt... Aztán ez a kéz ernyedten hullott alá... mintha csak kiütötték volna. Előre tántorodott, és teljes súlyával a munkaasztalnak csapódott, s azt annyival arrébb is tolta, hogy felfedte Luce-t. A levágott szoborfej, amely a Rend angyalát láthatólag eltalálta, hátborzongatóan gurult tovább a padlón, és éppen Luce arca előtt állapodott meg. Egyenesen a szemébe bámult.

Luce visszagördült az asztal alá, de a látótere szélén még több kékes szárnyat látott verdesni. A Rend tagjai. Közülük négyen szabálytalan alakzatban repültek a fal mentén közep-magasan lévő rejtett falmélyedés felé... ahol Luce ekkor megpillantotta a hosszú, ezüst- fűrészt lengető Emmetet.

Emmet dobhatta a szoborfejet, amely megmentette Luce-t a Rendtől! Ő lehetett a betolakodó, akinek a mennyezeten keresztüli becsapódása felbőszítette Luce elrablóját. Luce soha nem hitte, hogy valamikor ennyire örül majd egy Kitaszított látványának! Emmetet mindenféle emelvényen és talapzaton álló szobor vette körül, közülük némelyik le volt takarva, némelyik körülállványozva, egy pedig frissen lefejezve... valamint a Rend négy hihetetlenül vén angyala, akik meghosszabbodott köpönyegükben egyre közelebb lebbentek hozzá, akár csak valamiféle toprongyos vámpírok. Ez a fekete köpönyeg tűnt az egyedüli fegyverüknek, az egyetlen általuk alkalmazható eszköznek, amelyről Luce igen jól tudta, mennyire könyörtelen. A fájdalmas lélegzetvétel elég bizonyítéka volt ennek.

Visszafojtott egy ijedt sóhajt, amikor Emmet a viharkabátja alatti tegezből előhúzott egy csillagnyilat, és maga elé tartotta. De hiszen Daniel megígértette a Kitaszítottakkal, hogy nem pusztítják el a Rend tagjait!

A Rend levegőben úszó tagjai lassan hátráltak Emmettől, és azt sziszegték, hogy „Alávaló! Alávaló!”, de olyan hangosan,

hogy még Luce fogvatartója is megmoccant a hallatán a lány feletti asztalon. A Kitaszított ekkor olyat tett, ami mindenkit meglepett a teremben. Saját magára célzott a csillagnyíllal! Luce Tibetben már látta az önpusztító Danielt, ezért tudott egyet s mást e lelkiállapot remény- vesztett hangulatáról, a nekikeseredett magatartást kísérő szélsőséges gesztusokról. Emmet ellenben éppolyan határozottnak és hajlíthatatlannak tűnt, mint bármikor, ahogy az egyik Rendbéli bőrredős arcáról a másakra nézett.

A Rend egészen felbátorodott Emmet szokatlan viselkedése láttán. Közelebb lebbentek, olyannyira, hogy az elhagyatott országúton fekvő tetemhez közelítő keselyűk ráérős határozottságával kitakarták a vézna Kitaszítottat Luce tekintete elől. Hol lehetnek a többiek? A Kitaszítottak? És merre van Phil? A Rend vajon már őket is eltette láb alól?

Vastag, nehéz szövet szakadásának hangja visszhangzott a teremben. A Rend mozdulatlanul lebegett, terjedelmes, egymást részben takaró köpönyegeik egy szörnyűséges és szomorú helyre vivő Derengő tátongó bejáratára emlékeztettek. Ekkor a levegőt megint hasadás hangja szelte át, amit újabb szakadó hang követett... és a Rend négy angyala petyhüdt állal és tágra nyílt szemekkel rongybabaként Luce felé penderült. Megrongálódott palástjuk széthasadt, és felfedte a görcsösen rángatózó fekete szívüket és tüdejüket, valamint a bennük csörgedező halványkék vért.

Daniel valóban a Kitaszítottak lelkére kötötte, hogy a csillagnyilaikat ne használják a Rend elpusztítására, de azt egyáltalán nem mondta, hogy nem sebesíthetik meg őket!

A Rend négy angyala, akárcsak valami marionettbáb, amelynek elvágta a zsinórját, egy halomban a földre zuhant. Luce küszködve vette a levegőt, miközben onnan, ahol feküdtek, felnézett a beugróhoz, ahol Emmet éppen a Rend megfeketedett vérét törölte le a csillagnyila tollazatáról. Luce még soha nem hallott senkiről, aki a nyíl boldogabbik végét használta

fegyverként... és szemmel láthatóan maga a Rend sem.

- Lucinda itt van? - hallotta meg Luce Phil kiáltását.

Felnézve látta, ahogy Phil arca szinte sugárzik a tetőn lévő nyílásban.

- Itt vagyok! - kiáltott fel neki Luce, de mivel képtelen volt megállni, hogy ezzel együtt meg ne mozduljon, a köpeny még feszesebben fonódott a nyaka köré. És ahogy erre az arcát finrtorgatta, a köpönyeg kicsit még annál is szorosabbá vált.

Egy roppant nagy láb lendült át ekkor az asztal szélén, a rajta levő fekete bakancs Luce arcába csapódott, és éppen az orrán találta telibe, de úgy, hogy a szeme könnyekkel telt meg a fájdalomtól. A foglyul ejtője magához tért! Emiatt, valamint az őt félig megvakító, szemébe nyilalló fájdalom miatt Luce védekezően még beljebb húzódott az asztal alá. Ettől persze a rajta lévő köpeny teljesen körbezárult a nyaka körül, és szinte tökéletesen elszorította a légsövét.

Luce pánikba esett, és mivel hiába próbált levegőhöz jutni, már úgy vonaglott, mint akinek nem számít, hogy a köpeny akár teljesen összezsugorodik...

Ekkor jutott eszébe, mire jött rá Velencében, hogy jóval tovább képes visszatartani a lélegzetét, mint azt valaha is lehetségesnek gondolta. Meg amit Daniel nemrég mondott neki, hogy akkor győzi le a halandókra érvényes összes korlátot, amikor csak akarja! Ezért hát így tett, egyszerűen kényszerítette magát, hogy életben maradjon!

Ez persze nem akadályozta meg a foglyul ejtőjét abban, hogy félrelökje a Luce-nak fedezékül szolgáló munkaasztalt, egyúttal a földre repítve a rajta lévő agyagedényeket és meggyötört ókori szobordarabokat.

- Úgy tűnik... elég kényelmetlenül érzed magad! - vigyorgott, kivillantva vértől csatakos fogsorát, miközben kinyújtotta fekete kesztyűs kezét Luce köpenyének hajtókája felé.

Ám a Rend angyala azonnal megdermedt, amint a csillagnyíl tollazata átszakította azt a helyet, ahol egy pillanattal ezelőtt

még a jobb szemgolyója helyezkedett el. Az üressé vált szemgödörből a kék vér sugárban lövellt szerteszét, főleg Luce köpönyegére. Az angyal felkiáltott, és a karjaival hadonászva, őriöngve tántorgott a teremben összevissza, miközben pergamenszerű arcából továbbra is kitüremkedett a csillagnyíl hátsó fele.

Krétafehér kezek jelentek meg Luce előtt, aztán egy ócska, cserzett vihartkabát ujjja, amelyet rövid, szökés hajú fej követett. Phil arkifejezése nem árult el semmilyen érzelmet, amikor térdre esett, hogy szembenézhesen Luce-szal.

- Hát itt vagy, Lucinda Price! - Megragadta az összezsugorodott fekete köpönyeg gallérját, és felemelte Luce-t. - Azért tértem vissza a palotába, hogy megkeresselek!

Luce-t a szomszédos asztallapra tette. Luce azonnal eldőlt, képtelen volt egyenesen tartani magát. Emmet épp olyan érzelmentesen egyenesítette fel, mint az előbb a társa. Luce most legalább alaposabban körülnézhetett. Előtte három alacsony lépcsőfok vezetett le a terjedelmes központi terembe, amelynek közepén vörös bársonykötéllel kerítettek körbe egy toronymagas oroszlánszobrot, ami üvöltés közben a hátsó két lábára ágaskodott, és csupasz fogsorral vicsorgott az ég felé. A sörénye lepattozott és megsárgult.

A múzeum restaurációra szolgáló oldalépületének padlóját kéesszürke szárnyak borították, ami Luce-t arra a sáskáktól hemzsegő parkolóra emlékeztette, amelyet az egyik nyáron egy felhőszakadást követően látott Georgiában. A Rend tagjai nem pusztultak el, nem foszlottak szét csillagporrá a csillagnyilaktól, de oly sokan elvesztették az eszméletüket közülük, hogy a Kitaszítottak alig tudtak hova lépni anélkül, hogy össze ne roppantsák a szárnyukat. Phil és Emmet igen serényen dolgozott, a Rend legalább ötven tagját tették harcképtelenné. Rövid, kék szárnyuk időnként meg-megrándult, de a testük nem moccan többé.

Mind a hat Kitaszított (Phil, Vincent, Emmet, Sanders, a má-

sik Kitaszított lány, akinek a nevét Luce nem tudta, sőt még Daedalus is a bekötözött képével) állva maradt, és szövet- és csontmaradványokat söpört le a kékkel befröcskölt viharkabátjáról.

A szőke lány, aki gondos ápolással segédkezett, hogy Daedalus mihamarabb felépüljön, a hajánál fogva megragadta a Rend egyik alig szuszogó nőnemű angyalát. A vén boszorka penészkék szárnyai megremegtek, ahogy a szőke Kitaszított tovább csapkodta a Rend angyalának koponyáját egy márványoszlophoz. Az első négy vagy öt alkalommal az angyal még rikoztzott, amikor a feje a kőhöz csapódott. A visítások aztán alábbhagytak, és a kidülledt szeme teljesen felakadt.

Phil a Luce köré rögzített fekete kényszerzubbannyal szorgoskodott. Fürge ujjai pótolták a vaksága miatti esetlenséget. Valahonnan fölüle a Rend egyik eszméletét veszített angyala zuhant le, szétvert arca Luce nyaka és a válla között landolt. Luce érezte, ahogy meleg vére a nyakán csordogál. Összeszorította a szemét, és megrázkódott.

Phil lerúgta az angyalt az asztalról, egyenesen Luce félszemű fogvatartójának a karjába, aki továbbra is ügyetlenül botladozott át a termen, azt nyögdecselve:

- Miért én? Én mindig helyesen cselekszem!
- Nála van a glória... - kezdett bele Luce.

Phil figyelme azonban visszaterelődött a rendtagok szárnyainak gyomorforgató tömkelegére, mert a Rend egyik potrohos, tibeti szerzetesekre emlékeztető hajviseletű tagja feltápaszkodott, és hátulról lassacskán megközelítette Daedalust. A Kitaszított feje fölé durva fekete köpönyeg emelkedett, készen arra, hogy betakarja.

- Mindjárt visszajövök, Lucinda Price! - hagyta ott Phil az asztalon Luce-t megkötözve, miközben feltett egy csillagnyilat az íjára.

Egy szempillantás alatt Daedalus és a Rend angyala közé került.

- Dobd el a palástot, Zaban!

Phil ugyanolyan erőszakosnak tetszett, mint amikor először jelent meg előtte a szülei hátsó udvarában. Luce meglepetten tapasztalta, hogy név szerint ismerik egymást, ami persze természetes, hiszen egykoron nyilván mindnyájan együtt éltek a Mennyben. Most persze nehéz volt ezt elképzelnie.

Zaban vizenyős kék szeme és elkékült ajka szinte felderült a rá irányzott csillagnyíl láttán. Köpönyegét a vállára vetve Phil felé fordult, ezzel lehetővé téve, hogy Daedalus felkapja a Rend egy erőtlen angyalát a lábánál fogva. A fiú háromszor is körbeforgatta a vén angyalt maga körül, majd nagy robajjal kihajította a keleti ablakon, a kint magasodó állványzat tetejére.

- Phillip, valóban azzal fenyegetsz, hogy lelősz? - fürkészte Zaban a csillagnyílat. - Lucifer felé akarsz lendíteni a mérleg nyelvét? Miért is nem lepődök meg ezen?

Phil dühbe gurult.

- Nem számítasz te annyit, hogy a halálad kibillentse az egyensúlyt!

- De mi legalább *valamennyire* számítunk! A mi életünk összességében nagy különbséget jelent az egyensúly szempontjából. Az igazság sohasem mindegy! Ti, Kitaszítottak - mosolygott gúnyosan szánakozva - nem képviseltek semmit. És ez értéktelenné tesz benneteket.

Phil eleget hallott. Volt valami a Rendnek ebben a tagjában, amit ki nem állhatott. Felmordult, és elengedte a nyílat Zaban szíve felé.

- Ellentétes oldalon állunk! - dörmögött, míg várta, hogy a kék szárnyú figura elenyésszen.

Luce is az eltűnésére várt. Már látott ilyet ezelőtt. Ám a nyíl lepattant Zaban köpönyegéről, és a padlóra koppant.

- Ezt meg hogy... ? - lepődött meg Phil?

Zaban felnevetett, és előhúzott valamit a köpenye rejtett belső zsebéből. Luce türelmetlenül előrehajolt, hogy láthassa,

Zaban miképp védte meg magát. Ám túl mélyre sikerült, és emiatt legurult az asztalról. A képére esve érkezett a padlóra. Senki észre sem vette. Mindannyian arra az apró könyvecskére bámultak, amelyet Zaban a köpönyegéből húzott elő. Kissé feltápáskodva Luce láthatta, hogy bőrkötéses, és a Rend angyalainak szárnyához hasonló kék színe van. Összecsomózott aranyzsinór tartotta egybe. Bibliának látszott, olyasféle kiadásnak, amelyet annak idején a polgárháborúban harcoló katonák gyömöszöltek a szivarzsebükbe annak reményében, hogy a könyvecske majd megoltalmazza a szívüket is.

Ez a kis könyvecske éppen ezt tette.

Luce hunyorgott, hogy elolvashassa a címét, még pár centivel közelebb is vergődött a padlón, de még így is túl messze volt.

Phil viszont egyetlen mozdulattal visszaszerezte a csillagnyi-lát, és ugyanazzal a lendülettel kiütötte a könyvet Zaban kezéből. Pusztá szerencse, hogy az éppen pár lépéssel Luce mellett landolt, aki megint ficáncolni kezdett, bár tudta, hogy nem veheti fel. Így nem, hogy a köpönyeg ennyire megbénítja. Mégis tudnia kell, mit tartalmaznak azok az oldalak! Ismerősnek tűnt, mintha már látta volna réges-régen, jóval korábban. Elolvasta a könyv gerincén sorakozó arany betűket:

A Bukottak jegyzéke

Most persze Zaban rohant oda, épphogy csak meg tudott torpanni Luce előtt, aki kiszolgáltatva feküdt a padló közepén. Zaban ellenséges tekintetet vetett rá, majd zsebre vágta a könyvecskét.

- Nem, nem! - mondta neki. - Te ebbe nem nézhetsz bele! Nem láthatod, mit valósítottak meg a Rendhez tartozó szárnyak! Sem azt, hogy miféle teendőjük maradt a végső harmonikus egyensúly elérése érdekében! Így nem, hogy egész idő alatt túlságosan elfoglalt voltál ahhoz, hogy figyelembe vegyél

bennünket, hogy eszedbe vésd az igazságot, mivel önző módon egyik szerelemből a másikba estél!

Bár Luce ki nem állhatta a Rendet, most, hogy látta, valóban létezik a Bukottak jegyzéke, fúrta az oldalát a kíváncsiság, hogy megtudja, kiknek a neve áll azokon a lapokon, és lássa, Daniel neve hol áll a listán. A Bukottak folyton ezt emlegették. Azt az egyetlen angyalt, aki kibillentheti a mérleg nyelvét.

Ám mielőtt Zaban még több kritikával illethette volna, pompás fehér szárnypár töltötte be a látóterét: a tetőablakokon tángoló legnagyobb résen át leereszkedő angyal. Daniel pontosan előtte ért földet, majd szemügyre vette a Luce-t gúzsba kötő köpönyeget. Azután Luce megnyomorgatott nyakát tanulmányozta, még az izmai is kidagadtak a pólójából, ahogy igyekezett letépni róla a köpönyeget.

Luce a szeme sarkából látta, hogy Phil apró csákányt kap fel a közeli asztalról, amellyel aztán végighasítja Zaban mellkasát. A Rend angyala oldalra fordult, megpróbált elhúzódní, hogy ne érhesse el. A szerszám így a karját érte, ám a csapás olyan erőteljes volt, hogy mindenestül összezúzta Zaban csuklóját. Luce émelyegve nézte, míg Zaban vértelen, petyhüdt ökle a padlóra nem huppan. Attól eltekintve, hogy kék vér szivárgott belőle, akár az egyik ledöntött szoborhoz is tartozhatott.

- Na, erre kössél csomót! - gúnyolódott vele Phil, amíg Zaban ügyetlenül matatott a hiányzó testrésze után szektája tagjainak kék- re-zöldre vert, eszméletlenül heverő testeí között.

- Fájdalmat okoznak? - feszegette Daniel a Luce-t megbénító csomókat.

- Nem! - Luce kényszerítette magát, hogy az állítása megfeleljen a valóságnak.

Majdnem igaz is volt.

Amikor a nyers erő nem segített, Daniel igyekezett inkább tudományosan megközelíteni a problémát.

- Csak pár perce még a kezemben volt az egyik szabad vége - mormolta -, most meg a köpönyeg elnyelte valahogy!

Ujjai Luce testén araszoltak, ami ezúttal egyszerre tűnt köze-linek s elérhetetlenül távolinak.

Luce azt kívánta, hogy ha más testrésze nem is, de legalább a kezei legyenek szabadok, hogy Danielt azon nyomban meg-érinthesse és lecsillapíthassa. Bízott abban, hogy a fiú kiszaba-dítja. Bízott benne, bármit tegyen.

Hogyan segíthetne Danielnek? Luce behunyt szemmel elré-vedt, visszagondolt a tahiti életükre. Daniel akkoriban hajós volt. A tengerparton töltött békés délutánokon több tucat cso-mót és hurkot tanított meg neki. Luce-nak most be is villant az alpesi lepkehurok nevezetű csomó, amelynél a kötél közepén lévő hosszabb hurok két oldalán egy-egy lebernyeg helyezke-dik el, és igen hasznos az egymás mellé kötött többletsúly ci-pelésénél. Vagy a nyolcashurok, avagy szerelemcsomó, ame-lyik szív alakú, és bár egyszerűnek tűnik, csak egyszerre négy kézzel lehet kibogozni; mindegyiknek a kötél egy-egy szálát kell átbujtatnia a szívforma különböző részein.

A köpönyeg olyan szorosan fogta, hogy Luce képtelen volt megmoccanni. Daniel ujjai körbe-körbejártak a gallérja alatt, amitől az még feszesebb lett. Daniel szitkozódott, amiért önhi-báján kívül szorítja Luce nyakát.

- Nem megy! - kiáltott fel végül. - A Rend kényszerzubbonya végtelen csomóból tevődik össze. Csak az egyikük képes kiol-dani. Ki tette ezt veled?

Luce a márvány faun melletti sarokban támolgó és fájdal-mában szűkülő kékes szárnyú angyal felé kapta a fejét. A csil-lagnyíl tollazata még mindig kidudorodott a szeméből. El akarta mesélni Danielnek, a fogva tartója hogyan kötözte meg és hozta ide, miután Oliannát a zászlórúddal kiiktatta... De képtelen volt még megszólalni is. A köpeny most már túlságo-san szorította.

Ekkorra Phil szorosan fogta a jajveszékelő angyalt a véráztat-ta köpenyének gallérjánál fogva. Háromszor képen is törölte a Rend tagját, mire az abbahagyta az önsajnálkozó sopánkodást,

és kék szárnyait rémulten maga alá húzta. Luce észrevette, hogy ott, ahol a csillagnyíl a szemgödrét átfúrta, vastag ívben száradt rá a kék vér.

- Oldozd el Luce-t, Barach! - utasította Daniel rögvest, ahogy felismerte Luce fogvatartóját.

Luce el is tűnődött, vajon mennyire ismerhetik egymást.

- Arra ne is számíts! - hajolt félre Barach, és kék vérsugarat meg néhány apró, éles fogacskát köpött ki a padlóra.

Phil egy szempillantás alatt az angyal szeme közé célzott a felhúzott csillagnyíllal.

- Daniel Grigori azt parancsolta, hogy oldozd el! Te pedig kénytelen leszel engedelmeskedni!

Barach megrándult, de megvetően szemlélte a csillagnyílat.

- Hitvány alakok! Hitvány alakok!

Phil testére sötét árnyék vetült.

Luce homályosan tudta csak kivenni a Rend másik angyalát, egy penészkék szárnyú vén csoroszlyát. Most térhetett magához, azután, hogy kiütötték, és egyből Philre támadt, méghozzá ugyanazzal a csákánnyal, amelyet az Zabannal szemben alkalmazott...

Ám a Rend angyala ekkor egyszeriben porrá lett.

Vincent állt úgy három méterrel mögötte, kilótt íjjal a kezében. Biccentett egyet Phil felé, aztán visszafordult, hogy tovább fürkésze, hol moccan meg a kékes szárnyakból képződött szőnyeg.

Daniel Philhez fordult, és ezt motyogta:

- Óvatosnak kell lennünk, hányat pusztítunk el! A Rend ugyanis számít az egyensúly szempontjából! Még ha csak kicsit is.

- Sajnálatos! - jegyezte meg erre Phil különös irigységgel a hangjában. - A mészárlást majd a minimumon tartjuk, Daniel Grigori! Bár legszívesebben mindannyiukkal végeznénk! - Fel-emelte a hangját, hogy Barach is hallja: - Isten hozott a vakság birodalmában! A Kitaszítottak hatalmasabbak, mint gondolod!

Gondolkodás nélkül végzek veled, sőt, minél hamarabb, annál jobb! De mégis újra megkérlek: Oldozd el Luce-t!

Barach egy hosszú percig úgy állt, mint aki az esélyeit latolgatja, és csak úgy pislogott az egyetlen megmaradt ráncos kis szemhéjával.

- Oldozd el! Nem kap levegőt! - harsogta Daniel.

Barach mordult egyet, és közelebb lépett Luce-hoz. Öregségtől foltos kezeivel kioldotta azt a sor csomót, amelyre sem Phil, sem Daniel nem volt képes. Luce viszont még mindig nem érezte, hogy a nyakán enyhülne a szorítás. Addig nem, amíg Barach avas szagú lehelettel el nem kezdett suttogni valamit. Bár már szédelt az oxigénhiánytól, a szavak mégis átjutottak Luce zavaros emlékezetébe. Ősi héber szóváltozatok voltak. Luce-nak fogalma sem volt, honnan ismeri a nyelvet, mégis értette.

„És gyermekei bűneit látván a mennyből könnyek záporoztak.”

Épphogy csak hallotta a szavakat. Danielig és Philig biztosan nem is jutottak el. Luce nem lehetett biztos benne, hogy jól érti-e őket... de akkor is felismerte. Vajon hol hallhatta korábban? Az emlék gyorsabban utolérte, mint szeretete volna: a Rend egy másik tagja megragadja, és a másik testben létező Luce-t egy ennél régebbi köpönyegbe gyömöszöli. Mindez réges-régen történt. Már átélte ugyanezt valamikor, megkötözték korábban is, és akkor is elengedték. Abban az életben ugyanis Luce olyasmit szerzett meg, amit soha nem szabadott volna látnia: egy bonyolult csomókkal átkötött könyvet.

A Bukottak jegyzékét.

De mit csinált vele akkor? Vajon mit akart látni benne? Ugyanazt, amit most is szeretett volna: azoknak az angyaloknak a névsorát, akik még nem döntöttek. Ám a könyv elolvasására akkoriban sem volt felhatalmazása.

Tehát jó sok évvel ezelőtt Luce a kezében tartotta már ezt a

könyvet, és anélkül, hogy tudná, hogyan, majdnem kioldotta a biztonsági csomót. Ezután következett az a pillanat, hogy a Rend elfogta, és a köpönyeggel megbénította. Luce figyelte, ahogy az angyal kék szárnyai indulatosan megrezzennek, miközben újra meg újra bekötözi a könyvet. Ahogy mondta, biztosítani akarja, hogy Luce tisztátalan ujjai nem okoztak semmilyen kárt benne. Luce hallgatta, ahogy ugyanezeket a szavakat suttogja... ugyanazokat a különös szavakat... amikor egy csepp könnye a könyvre hull.

És mintegy varázsütésre, az aranszál magától kibomlik.

Luce a tekintetét most az előtte álló vén, szikár angyalra emelte, és követte a szeméből kigördülő ezüstös könnycseppet az orcája útvesztőjében. Az angyalon valóban megilletődöttség tükröződött, de inkább amolyan lekicsinylő módon, mint aki szánalmat érez Luce lelkének végzete miatt. Könnye a köpönyegre hullott, mire a csomók egyszeriben maguktól kioldódtak. Luce levegő után kapott. Daniel teljesen lerángatta róla a köpönyeget, Luce pedig a karjait azonnal a fiú köré fonta. Szabad volt! Még mindig Danielt ölelte, amikor Barach egészen Luce füléhez hajolt:

- Soha nem sikerül!

- Csönd legyen, gonosz szellem! - parancsolta Daniel.

Luce viszont tudni akarta, hogy Barach mit ért ez alatt.

- És miért nem?

- Nem te vagy az! - Barach csak ennyit mondott.

- Csendet! - ordított rá Daniel.

- Soha, de soha, de soha! Soha az életben! - kántálta az angyal csiszolópapír durvaságú arcát Luce-éhoz dörzsölve... egészen addig, míg Phil bele nem eresztette a nyilat a szívébe.

NYOLC

A MENNY KÖNNYÉT ONTJA

VALAMI TOMPÁN A LÁBUKHOZ VERŐDÖTT.
- A glória! - akadt el Luce lélegzete.

Daniel leguggolt, és megragadta a földön heverő arany ereklyét. A fejét ingatva álmélkodott azon, hogy miképpen maradhatott itt, holott a Rend angyala és annak furcsa, megmegújuló ruházata semmivé lett.

- Daniel Grigori, sajnálom, hogy megfosztottam Barach-ot az életétől - magyarázkodott Phil -, de képtelen voltam tovább eltérni a hazudozását!

- Már engem is kezdett idegesíteni! - ismerte be Daniel. - A többiekkel azért légy megfontoltabb!

- Fogd ezt! - mondta neki Phil, és fekete hátitáskáját a válláról lecsúsztatva Daniel felé nyújtotta. - Rejtsd el a Rend elől! Ez után sóvárognak.

Amint kinyitotta a táskát, Luce meglátta Daniel benne lapuló művét, *A Figyelők könyvét*. Phil becipzárázta a táskát, és Daniel gondjaira bízta.

- Most visszamegyek örködni. A Rend sebesült tagjai bármelyik pillanatban feltámadhatnak.

- Remekül helytálltatok a Rend ellen - mondta Daniel elismerően -, de...

- Tisztában vagyunk vele - fejezte be Phil. - Vannak még sokan! A múzeumon kívül is belebotlottál párba?

- Rengeteget láttam! - felelte Daniel.

- Ha megengeded, hogy szabadon használjuk a csillagnyilat, biztosíthatjuk a meneküléseket...

- Nem! Annyira nem akarom megzavarni az egyensúlyt! Nem lesz több öldöklés, hacsak nem egyértelmű önvédelem! Csupán igyekeznünk kell, hogy kijussunk, mielőtt a Rend tartalék csapatai megérkeznek. Most eredj, őrizzétek az ablakokat és a bejáratokat! Mindjárt csatlakozom hozzátok én is!

Phil biccentett, megpördült, és már ott sem volt. Átgázolt a szőnyeget alkotó kék szárnyak tengerén.

Ahogy magukra maradtak, Daniel végigtapogatta Luce testét.

- Megsebesültél?

Luce a nyakát dörzsölgetve nézett végig magán. Vért. A mennyezetről aláhulló üveg néhány helyen átvágta a farmerjét, de egyik sebesülés sem tűnt végzetesnek. Daniel korábbi tanácsát követve azt mondogatta magában, hogy *nem is fáj annyira*, és ettől az égető fájdalom valóban csillapodott valamennyit.

- Jól vagyok - nyugtatta meg gyorsan Danielt. - Veled mi történt?

- Pontosan az, amit akartunk! Feltartottam a Rend többségét, amíg a Kitaszítottak megtalálták az ide vezető utat. - Behunyta a szemét. - Azt persze soha nem akartam, hogy bajod essen! Úgy sajnálom, Luce, nem kellett volna otthagynom téged...

- Daniel, tényleg jól vagyok, és a glória is biztonságban van! Mi a helyzet a többi angyallal? A Rend angyalai még mennyien vannak?

- Daniel Grigori! - zendült fel Phil kiáltása a hatalmas terem másik feléből.

Luce és Daniel sebtében átvágott az épületszárnyon, átkelt a Rend-tagok kék szárnytengerén, egészen a terem boltozatos bejáratáig. Luce ekkor megtorpant. Tengerészkék egyenruhás ember feküdt arccal lefelé a mozaikburkolaton. A feje körül a vér tócsává duzzadt... a halandók vörös vére.

- M-megöltem! - dadogta Daedalus rémulten, a kezében nehéz vassisakot szorongatva. A sisak rostélyán vér csillogott. - Mivel a bejáratú ajtó felől rohant be, azt hittem, a Rendhez tartozik. Úgy gondoltam, csak kiütöm kis időre. De halandó.

A test mögött felborult gurulós vödör és felmosóröngy feküdt. Egy takarítót öltek meg. Eddig a pontig a Rend elleni harc valahogy nem tűnt valóságosnak. Kegyetlen volt és ér-

telmetlen, és igaz, hogy a Rend két tagja holtan végezte... de élesen elkülönült a halandók világától. Luce gyomra felkavarodott a mozaiklapokkal burkolt padló rései közt szivárgó vér látványától, de képtelen volt a szemét levenni róla.

Daniel az állát vakargatta.

- Hibát követtél el, Daedalus! De úgy védted az ajtót a behatolóktól, ahogy kell. Az, aki legközelebb belép, a Rendhez tartozik majd. - Végignézett a termen: - Hol vannak a bukott angyalok?

- Vele mi legyen? - nézett Luce a padlón fekvő halott férfira. A cipőit nemrég fényesíthette ki, és vékony arany karikagyűrűt viselt. - Csak egy szegény takarító volt, aki utána akart nézni annak, hogy mi ez a zaj. És most *halott*.

Daniel vállon ragadta Luce-t, homlokát a homlokához nyomta. Szaggatottan, forrón lélegzett.

- A lelke gyorsabban lelt békességre és boldogságra. Ennél jóval többen esnek még áldozatul, ha nem találjuk meg a barátainkat, ha nem szerezzük meg az erekljét és nem tűnünk el innen!

Megszorította Luce vállát, majd igen gyorsan elengedte a lányt. Luce visszafojtotta a halott ember miatt érzett bánatát, nyelt egy nagyot, aztán Phil felé fordult:

- Hol vannak?

Phil falfehér ujjával az ég felé bökött. A darabokra tört tetőablak közelében lévő keresztgerendáról három fekete vászonzsák lógott. Az egyik kipúposodott és himbálózni kezdett, mintha éppen születőben lenne valami.

- Arriane! - kiáltott fel Luce.

Ugyanaz a zsák ismét kidomborodott, ezúttal még hevesebben.

- Nem fogod időben kiszabadítani őket! - turbékolta egy hang a padlóról. Egy halképű Rend-tag könyökölt fel. - Egyre többen úton vannak ide a Rendből! Mindegyikötöket lekötözzük az Igazak köpönyegével, és Lucifert magunk intézzük el...!

A Phil által frizbiként elhajított bronz pajzs lecsipentett egy darabot a Rend angyalának fejéből, és hátralökte a kék szárnyhalomra. Phil Danielhez fordult:

- Ha a barátaid eloldozásához szükséged van a Rend segítségére, nagyobb szerencsével járunk, amíg kis számban vannak jelen!

Daniel tekintete ibolyaszínben égett, mialatt körbereküld az épületszárnyon az egyik restauráló állványzattól a másikig, majd a múzeumi restaurátorok munkapadjának látszó széles márványasztalig. Az asztalon halmokban álltak a papírok, és telis-tele volt szerszámokkal, melyek ez után az éjjel után többnyire használhatatlanokká váltak.

Daniel szenvedélyes alaposággal túrta végig, félrehajított egy üres vizespalackot, egy rakás műanyag mappát, egy elhalványult, bekeretezett képet. Végül két kézzel megragadott egy hosszú, strapabíró hasas kést.

- Fogd ezt! - szólt oda Luce-nak, miközben átvette Phil súlyos táskáját a vállán.

Luce szorosan az oldalához fogta, és visszatartotta a lélegzetét, mialatt Daniel hátrafesztette a szárnyait és a magasba emelkedett. Luce figyelte, ahogy varázslatos könnyedséggel száll fel, és eltűnődött, miképp lehetséges, hogy a félhomályos múzeumban mindent beragyognak a szárnyai? Amikor Daniel végre elérte a mennyezetet, egyenesen végighúzta kését a gerenda mentén, átvágva ezzel a kötelet, amelyről mindhárom fekete zsák lógott. Azok hangtalanul csusszantak a kezébe, aztán Daniel egyetlen szárnyshintással játszva lehozta az ölén az egész nyálábot a földre.

Daniel a fekete zsákokat egymás mellé fektette a padló még üres részére. Luce nagy sietve elindult felé, a zsákok szájánál látta a három angyal előbukkanó arcát. Testük ugyanazzal a merev, fekete köpönyeggel volt megkötözve, amely Luce-t is annyira összezsugorította, hogy alig kapott levegőt. Az angyalok száját ezenfelül kipecskelték egy-egy darabka fekete zsák-

vászonnal. Miközben Luce nézte őket, a pecek láthatóan egyre szorosabbra fonódott a barátai szája körül. Arriane megvonaglott, majd megfeszült, az arca egyre vörösödött, és olyan dühösnek tűnt, hogy Luce azt hitte, mindjárt felrobban.

Phil körbepillantott a földön kínlódó alakokon, és az egyiket megemelte a hónaljánál fogva. A Rend angyala kábultan pislogott.

- Daniel Grigori, akarod, hogy a Kiválasztottak kijelöljenek egy önkéntest a Rend angyalai közül, aki segít majd eloldozni a barátaidat?

- Soha nem fedjük fel a csomózásunk titkát! - A Rend angyalának sikerült legalább egy sziszegést kiszorítania magából. - Inkább belepusztulunk!

- Szerintünk is jobb lenne, ha belepusztulnátok - jegyezte meg Vincent a körükhöz közeledve mindkét kezében egy-egy csillagnyíllal, amelyből az egyiket az imént megszólaló Rend-angyal torkának szegezte.

- Vincent, fogd vissza magad! - utasította Phil.

Ekkor Daniel már az első fekete köpönyeg, Rolandé fölött térdelt, és a láthatatlan csomókkal babrált.

- Egyszerűen nem találom a végét!

- Talán a csillagnyíl elvágná - javasolta Phil az ezüstnyilat felé nyújtva -, akár a gordiuszi csomót!

- Az nem fog menni! A csomókat titkos varázslat védi. Lehet, hogy szükségünk lesz a Rendre.

- Várjatok! - esett térdre Luce Roland mellett, aki mozdulatlanul feküdt, de tekintete elárulta, mennyire tehetetlennek érzi magát.

Semminek sem lenne szabad korlátozni egy Rolandhoz hasonló lélek szabadságát! Ebben a köpönyegben Luce semmi nyomát nem látta annak a klasszisnak és eleganciának, ami a bukott angyalt azzá tette, aki... legyen az a Shoreline-beli Nefilimek legyőzése vívásban, a Sword & Cross egyik összejövételén felállított porgettyűrekord vagy a Derengőkbe való

olyan tetszetős átlépés, amelyet Luce mástól még nem látott. Az, hogy a Rend ezt tette a barátjával, annyira felbőszítette, hogy kicsordult a könnye.

Könnyek.

Ez az!

Eszébe ötlöttek a héber szavak. Luce-t az utazásai kiváló nyelvi adottságokkal ruházták fel. Behunyta a szemét, és pontosan emlékezett rá, ahogy az aranyszál lehullik a könyvről. Eszébe jutottak a Barach kicserepesedett ajkai által önelégülten mormolt szavak... Luce ezeket mondta most Rolandnak, azt sem tudva, mit jelentenek, de remélve, hogy a segítségére lesznek.

- És gyermekei bűneit látván a mennyből könnyek záporoztak.

Roland szeme tágra nyílt. A csomók meglazultak. A köpönyeg az oldalára hullott, és a szájában lévő pecék is elillant. Roland levegő után kapott, előbb feltérdelt, aztán felállt, és lenyűgöző erővel tárta szét arany szárnyait. Az első, amit tett, hogy jól vállon lapogatta Luce-t.

- Köszönöm neked, Lucinda! Vagy ezer évig tartozom neked egy jókora szívességgel!

Rolandot visszakapták ugyan, de a vére patakzott onnan, ahol Barach kitepte a szárnyából azt a megtévesztő jelzőtollat.

Daniel Luce keze után nyúlt, és a lányt a másik két megkötözött angyal felé húzta. Megfigyelte Luce-t, és tanult tőle. Daniel eztán Annabelle-nél segédkezett, míg Luce Arriane elé térdelt. Arriane képtelen volt nyugton maradni. A köpönyeg szinte hevederszerűen tartotta, de olyan szorosan, hogy Luce össze-összerezzen, hacsak ránézett. Összefonódott a tekintük. Arriane olyan hangot hallatott, amit Luce úgy értelmezett, hogy örül, hogy Luce-t viszontláthatja. Luce tekintete elhomályosult, ahogy eszébe jutott a Sword & Crossban töltött első napja, amikor tanúja lett, hogy Arrianét elektrosokkban részesítik. Az ultravagány angyal olyan elesettnak látszott abban a

helyzetben, hogy bár Luce akkor még alig ismerte, készítetést érzett, hogy mindenáron megvédje, ahogy régi barátot szokás. És ez a készítetés az idők során egyre erősödött benne.

Forró könnycsepp gördült le az orcáján, és Arriane mellkasának kellős közepén landolt. Luce elsuttogta a héber szavakat, miközben hallotta, hogy Daniel is éppen ugyanezt teszi Annabelle-nél. A fiúra pillantott. Daniel arca is nedvesen csillogott. A csomók egyszeriben meglazultak, majd teljesen szétbomlottak. Luce és Daniel saját kezűleg - és szívűleg - szabadította ki az angyalokat!

Arriane lenyűgöző, szivárványszínekben játszó szárnyának kiterjesztése kisebb szélleökést idézett elő, amelyet Annabelle ragyogó ezüstös szárnyának enyhébb fuvallata követett. A teremben szinte teljes csend honolt abban a percben, mikor a két lány szájában lévő pecek leesett. Arrianének még egy darabka ragasztószalag maradt a száján; valószínűleg ő volt az oka, hogy a többiekét egyáltalán kipecskelték! Daniel megragadta a ragasztószalag csücskét, és *sutty*, már le is rántotta róla.

- Ó, a francba! De jó végre kiszabadulni! - kiáltotta Arriane ujjával a szája körüli duzzadt vörös négyszöget nyomogatva. - Háromszoros hurrá Lucindának, a csomók királynőjének!

Sziporkázott, de a szemét könnyek borították. Észrevette, hogy Luce meglátta, és sietősen letörölte. Fel és alá járkált a szárnyakkal teleszórt padlón, gúnyos képet vágott az eszméletlenül fekvő Rendtagok mindegyikére, méghozzá hirtelen előrelendülve, mintha meg is akarná ütni őket. Farmer kezelsábasa szinte cafatokra szakadt, haja borzas és zsíros volt, a bal orcáján pedig Ausztrália formájú zúzódás éktelenkedett. A szivárványszínben pompázó szárnyak alsó vége behajtott, ahogy a mindennel teleszórt padlón maga után húzta.

- Arriane - suttogta Luce -, te megsebesültél!

- Az eszed tokja, kölyök! Ne aggódj ma miattam! - lövellt Luce felé egy félresikerült mosolyt. - Elég elevennek érzem

magam, hogy néhány öreg, ráncos Rend-feneket megbillentsek! - Körbenézett a teremben. - Bár sajna, igencsak úgy tűnik, hogy a Kitaszítottak megelőztek ebben!

Annabelle sokkal lassabban emelkedett fel Arrianenál, szét-tárta majd behajlította izmos, ezüstös szárnyait, és úgy nyújtogatta hosszú lábait, akár egy balerina. Ám amikor felnézett Luce-ra és Arrianéra, félrebillentett fejjel elmosolyodott:

- Kell lenni valaminek, amivel megfizetünk nekik ezért!

Arriane szárnya megremegett, majd pár centire felemelkedett a földtől, és nagy köröket rótt a múzeumi szárnyban, a pusztítás mértékét tanulmányozva.

- Kitalálok valamit...!

- Arriane! - figyelmeztette Roland, miközben felnézett abból a sutyorgásból, amit Daniellel folytatott.

- Mi va'? - biggyesztette le az ajkát Arriane. - Ro, te mostanában sose hagyod, hogy szórakozzak!

- Nincs időnk szórakozásra! - szólt közbe Daniel.

- Ezek a kövületek órákig kínoztak bennünket! - kiáltott le Anna-belle a kőoroszlán fejéről. - Ennyi erővel viszonyozhatnánk a kedvességüket!

- Nem! - mondta erre Roland. - Máris felbecsülhetetlen kárt okoztunk! Az energiánkat arra kéne inkább tartogatni, hogy a második ereklét megtaláljuk!

- Legalább azt engedd meg, hogy bebiztosítsuk, odalenn maradnak, amíg mi keresgélünk! - kérte Annabelle.

Roland Danielre nézett, aki bólintott.

Annabelle, mosollyal az arcán, a raktár hátsó falának támasztott asztalhoz suhant. Magában dúdolgatva kinyitott egy csapot. Egy vödörbe (Luce feltételezése szerint) gipszet vagy valami más kötőanyagot öntött, és vizet adott hozzá.

- Arriane - szólt fontoskodva -, segítsen, kérem!

- Igenis, hölgyem!

Arriane elvette az első vödröt Annabelle-től, és kedvesen mosolyogva a félig eszméletükön levő Rend-tagok fölé repült.

Ráérősen öntögetni kezdte a fejükre a híg cementhabarcsot, ami lefolyt az oldalukon, és a testek között tócsákba gyűlt össze. Néhányuk viaskodott az egyre sűrűsödő keverékkel, amely hamar megkötött, és afféle megszilárdult mocsár lett belőle. Luce felismerte a terv zsenialitását. Pár percen belül, mire teljesen megszárad, ebben a védtelen, kinyúlt testtartásban a kőkemény gipsz fogságában rekednek.

- Ez nem túl bölcs cselekedet! - morogta artikulátlanul az egyik Rend-tag a nedves gipsz alól.

- Az Örök Igazságosságnak állítunk emlékművet ezzel! - kiáltotta Annabelle.

- Tudod, én személy szerint azt hiszem, jobban kedvelem a Rendet jól betapasztva! - nevetett Arriane egy árnyalatnyinál azért több rosszmájúságot és kárörömet tanúsítva.

A lányok egyik vödört öntötték rájuk a másik után... minden vészjósló angyal fejére egy-egy teli vödör került, amíg már a hangjuk sem ért el hozzájuk, és a Kitaszítottaknak sürgősséglenné vált őket csillagnyilakkal őrizni.

Daniel és Roland távolabb állt a csoporttól, és visszafojtott hangon vitatkoztak. Luce pedig csak Arriane bíborvörös zúzóadását, a vért Roland szárnyán, meg az Annabelle vállán tángoló sebet bámulta.

Támadt egy ötlete.

Benyúlt a táskába, és előhúzott három diétás, szénsavas üdítőt meg egy maroknyi ezüst hüvelyben lapuló csillagnyilat. Lecsavarta a kupakokat. Gyorsan belemártott egy csillagnyilat mindegyikbe, tartotta az üveget, amíg az felforrt majd gőzölni kezdett, és várta, hogy a benne levő barnás folyadék ezüssté váljon. Végül felkelt a sarokból, ahova az előbb lekuporodott, és megörült, mert talált egy kínai porcelántálcát, amelyik valahogy túlélte a benti csatározást.

- Készen is van, angyalok! - jelentette be.

Daniel és Roland abbahagyta a beszélgetést, Arriane beszüntette a Rend nedves habarccsal locsolását, Annabelle megint

leereszkedett az oroszlánszobor sörényére. Egyikük sem szólt egy szót sem, de ahogy elvették az üvegeiket, és ünnepelve koccintottak egymással, majd inni kezdtek, mindhármukon látszott, hogy meghatódtak.

Ellentétben Daedalusszal, a Kitaszítottal, az angyaloknak nem kellett lehunyniuk a szemüket és aludni egyet, miután felhajtották az átalakított üdítőitalt. Talán mert nem voltak olyan csúnyán megsérülve, vagy mert ezek a magasabb rendű angyalok magasabb tűrőképességgel rendelkeznek. Mégis, az ital csillapította a fájdalmukat.

Utolsó gesztusként Roland tapsolt egyet, amitől hatalmas láng csapott fel a kezei közül. Tüzes hőhullámokat küldött a bebetonozott Rend felé, jól végigpörkölte gipszborításukat, ezzel még a köpönyegnél is jobban megnehezítve a szabadulásukat. Amikor végzett, Roland, Arriane, Annabelle és Luce leült Daniellel szemben az egyik magasabb asztalra. Daniel a táska után nyúlt, elhúzta a cipzárját, hogy megmutassa a többieknek a glóriát. Arriane félelemmel vegyes bámulattal kapott levegő után, és felé nyúlt, hogy megérintse.

- Hát, megtaláltad! - kacintott Luce-ra Annabelle. - Klassz!

- És mi a helyzet a második ereklyével? - érdeklődött Daniel.

- Megszereztétek? A Rend elvette tőletek?

Annabelle megrázta a fejét.

- Egyszerűen nem találtuk!

- De az biztos, hogy megvezettük őket! - tette hozzá Arriane, miközben résnyire szűkült szemmel a Rend felé nézett. - Azt hitték, ki tudják verni belőlünk!

- A könyved túl homályos, Daniel! - mondta Roland. - Azért jöttünk Bécsbe, hogy egy listát megkeressünk!

- Tudom - vetette közbe Daniel -, a desideratát, vagyis a hiányzó dolgok jegyzékét.

- De mindössze ennyit tudtunk! A megérkezésünk és a Rend általi elfogásunk közti órákban hét különböző városi levéltárban jártunk, mégsem találtunk semmit! Ostobaság volt. Túlsá-

gosan is felhívtuk magunkra a figyelmet!

- Ez az én hibám! - mormolta Daniel. - Századokkal ezelőtt, amikor azt a könyvet írtam, sokkal több mindent fel kellett volna fedeznem! Abban az időszakban sokszor megfontolás nélkül cselekedtem, és túlságosan is türelmetlen voltam. Most meg nem tudom felidézni, mi vezetett el a desideratumhoz, meg hogy pontosan mit is tartalmaz!

Roland vállat vont.

- Lehet, hogy egyébként sem számít! Mire ideértünk, a város már úgy hemzsegett tőlük, mint egy aknamező! Ha nálunk lett volna a hiánylista, egyszerűen elveszik tőlünk! Ráadásul megsemmisítik, ugyanúgy, ahogy lerombolták ezeket a műalkotásokat is!

- Amúgy a legtöbb darab hamisítvány! - jegyezte meg Daniel, amitől Luce legalább kevésbé szégyellte magát amiatt, amit a múzeummal tettek. - A Kitaszítottak pedig egyelőre elbánnak a Renddel. Nekünk most sietnünk kell, hogy a desideratumot megtaláljuk. Azt mondjátok, hogy a Hofburg-palota könyvtárában is jártatok?

Roland bólintott.

- És mi van az Egyetemi Könyvtárral?

- Ühüm, ott is voltunk - dünnyögte Annabelle -, és több mint valószínű, hogy egyhamar nem is szabadna ott mutatkoznunk! Arriane megsemmisítette a Különleges Gyűjteményük jó pár nagyon értékes pergamentekercsét...

- Hé! - csattant fel Arriane méltatlankodva. - Utána visszargasztottam őket!

Az előcsarnokból lépések dobogása hallatszott, mire minden szem a boltíves nyitott átjáróra szegeződött. A Rend vagy húsz tagja próbálkozott azzal, hogy berepüljön a terembe, de a Kitaszítottak a csillagnyilakkal az átjáróban tudták tartani őket. Egyikük észrevette a Daniel kezében lévő glóriát, és levegő után kapott:

- Megszerezték az első ereklyét!

- És összefogtak! Angyalok, démonok és - összeszűkültek szemmel Luce-ra pillantott - olyanok, akik nincsenek is tisztában a helyükkel, mind együtt munkálkodnak ezen a tisztátalan ügyön! A Trónus ezt nem támogatja! Soha nem találjátok meg a desideratumot!

- *Desideratum* - ízlelgette a szót Luce, homályosan felidézve egy hosszú és unalmas latinórát a Doverben. - Ez... ez az egyes szám! - Hátrafordult, és szembenézett Daniellel. - Még egy perccel ezelőtt te azt mondtad, hogy desiderata! Az a többes száma!

- A kívánt, a hiányzó dolog - suttogta Daniel. Ibolyaszín szemei lüktetni kezdtek, és nemsokára egész lénye ragyogni látszott... az arcát az elismerés mosolya árasztotta el. - Egyetlen dologról van szó. Így igaz.

Valahonnan a távolból felhangzott egy templomtorony mély harangja. Éjfélre járt. Lucifer még egy nappal közelebb került hozzájuk. Már csak hat nap volt hátra.

- Daniel Grigori - kiabálta túl Phil a harangzúgást -, nem tudjuk őket a végtelenségig feltartani! Neked és az angyaloknak menetek kell!

- Már indulunk is! - kiabálta vissza Daniel. - Köszönjük! - Az angyalokhoz fordult. - Felkeressük a városban található összes könyvtárat és levéltárat, amíg meg nem...

Roland bizonytalannak tűnt.

- Bécsben biztosan több száz könyvtár van!

- És legközelebb talán próbáljunk meg nem annyira veszélyesen viselkedni bennük? - javasolta Annabelle, fejét Arriane felé billentve. - A halandók számára is fontos a múlt!

Igaz, gondolta Luce, a halandók nagyon is törődnek a történelmükkel. A régmúlt életeinek emlékei is egyre gyakrabban merültek fel. Nem tudta sem megállítani, sem lelassítani őket. És miközben az angyalok előkészítették a szárnyaikat a felszállásra, Luce mozdulatlanul állt, mert elgyöngítette életének eddigi leghevesebb visszapergetett jelenete.

Karmazsinvörös hajszalagok. Daniel és a karácsonyi vásár. A hólétől latyakos út, felhőszakadás, meg hogy nincs nála kabát. Amikor a legutóbb Bécsben járt... van még valami ezzel a történettel kapcsolatban. .. valami más... egy kapu melletti jelzőharang...

- Daniel! - ragadta meg Luce a fiú vállát. - Mi van azzal a könyvtárral, ahova engem is elvittél? Emlékszel? - Luce behunyta a szemét. Nem is annyira gondolkodott, mint inkább átérzett az emlékezetében egy felszínesen eltemetett pillanatot. - A hétvégére érkezünk Bécsbe... arra nem emlékszem, hogy mikor, de elmentünk megnézni Mozartot, ahogy a *Varázsfuvola*t vezényli... a *Theater an der Wien*ben? Találkozni akartál az azzal a barátoddal, aki valami régi könyvtárban dolgozott, úgy hívták...

Luce elhallgatott, mert amikor felnyitotta a szemét, a többiek hitetlenkedve bámultak rá. Senki, legfőképp Luce nem számított rá, hogy ő lesz az, aki tudni fogja, hol is találják azt a desideratumot. Először Daniel tért magához. Mókásan Luce-ra vigyorgott, és a lány egyből tudta, megint büszkeség tölti el. Arriane, Roland és Annabelle viszont továbbra is szájtátva bámult rá, mintha csak most derült volna ki róla, hogy beszél kínaiul. Ami, ha már itt tartunk, szintén igaz volt. Arriane a füle tövét vakargatta:

- Csökkentenem kell a tudattágítóm adagját, vagy LP valóban segítség nélkül felidézte előttünk egyik régebbi életét, méghozzá az eddigi legkritikusabb pillanatban?

- Egy zseni vagy! - mondta neki Daniel, és odahajolva szenvedélyesen megcsókolta.

Luce elpirult, de hátradőlt, hogy a csókot kicsivel meghosszabbítsa, ám ekkor köhintést hallott.

- Hé, ti, de komolyan! - mondta Annabelle. - Lesz elég idő csókolózásra, ha itt sikerrel járunk!

- Mondanám én, hogy menjetek szobára, de attól tartok, soha nem látnánk viszont benneteket! - tette hozzá Arriane, mire

mindnyájan nevetésben törtek ki.

Mikor Luce felnyitotta a szemét, Daniel már szélesre tárta a szárnyait. Szárnyvégeivel arrébb söpörte a gipsz letöredezett darabjait, és eltakarta a rálátást a Rend angyalaira. A vállán átvetve a fekete bőrtáska csüggött, benne a glóriával.

A Kitaszítottak összegyűjtötték a szétszórt csillagnyilakat, és az ezüst tegezeikbe tették.

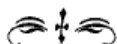
- Szárnytempó, Daniel Grigori!

- Neked is! - biccentett Philnek Daniel.

Úgy fordította Luce-t, hogy a lány háta a mellkasának simuljon, és a kezét kényelmesen a derekára tette. Luce szíve fölött összekulcsolták a másik kezüket.

- Az Alapítványi Könyvtár! - szólt oda Daniel a többi angyalnak. - Kövessetek, mert pontosan tudom, merre van!

KILENC

A DESIDERATUM

AZ ANGyalokat elnyelte a köd. Visszarepültek a folyó felett, a négy szárnypár minden egyes csapáskor rettetesen csattogott. Eléggé földközelsben maradtak ahhoz, hogy a nátriumlámpák tompított narancsszínű fénye a repülőterek leszállópályáinak a fényeire emlékeztessen. Csakhogy ennek a repülőnek még nem érkezett el a leszállóideje.

Daniel feszült volt. Luce érezte, ahogy az egész testét hatalmába keríti: mindkét Luce dereka köré fonódó karját, a vele egy magasságban lévő vállait, még azt is, ahogy a széles szárnyai felettük verdesnek. Luce tudta, mit érez. Ő is éppolyan izgatott volt, hogy végre odaérjen az Alapítványi Könyvtárba, mint azt Daniel szorítása a fiúról sugallta.

Csak néhány feltűnő építmény lógott ki a ködből, mint a hatalmas gótikus templomtorony csúcsa meg az elsötétített óriáskerék, amelynek kiüresedett piros fülkéi ott himbálóztak az éjszakában. Meg a palota zöldes rézkupolája, amelyre Bécsbe érkezésükkor először szálltak.

De várjunk csak... a palotát már rég elhagyták! Lehet vagy fél órája. Luce próbálta megkeresni Oliannát, akit a Rend angyala úgy megütött, hogy elvesztette az eszméletét. Nem látta őt a tetőn sem akkor, sem most.

Vajon miért köröznék még itt? Eltévedtek volna?

- Daniel?

A fiú nem felelt.

A távolból harangzúgás hallatszott. Már negyedszerre kongták az időt, mióta Luce, Daniel és a többiek felszálltak a

múzeumból, annak betört üvegtetején keresztül. Nagyon hosszú ideje repültek. Valóban hajnali három óra lenne?

- De *hol* van? - dünnyögte Daniel a bajusza alatt, ahogy a folyó kanyarulatához igazodva balra dőlt. Aztán kiegyenesedett, és egy besötétített áruházzal szegélyezett széles sugárutat követett. Luce már ezt az utcát is látta korábban. Körbe-körbe repültek.

- Azt hittem, pontosan tudod, merre van! - hagyta el Arriane az alakzatot (Daniel elől Luce-szal, míg Roland, Arriane és Annabelle háromszöget formálva szorosan mögöttük), amelyben repültek, majd lecsapott úgy három méterre Daniel és Luce alá, elég közel ahhoz, hogy beszélhessenek. A haja kócos volt, szinte begöndörödött, szivárványszínben játszó szárnyai pedig ide-oda pislákoltak a ködben.

- *Tudom* is, hogy *hol* van! - felelte Daniel. - Legalábbis tudom, hogy *hol volt!*

- Elég kacifántos a tájékozódó képességed, Daniel!

- Arriane! - Roland azt az intő tónust használta, amelyet azokra a túlságosan is gyakori alkalmakra tartogatott, amikor Arriane túl messzire ment. - Hagyd koncentrálni!

- Jó, jó, jó! - forgatta a szemét Arriane. - Jobb is lesz, ha megint alakzatba fejlődünk! - Arriane úgy csapkodott a szárnyaival, ahogy más lány a szempilláit verdesi, két ujjával a béke jelét mutatta, és lemaradt.

- Rendben, nos, *hol van* az a könyvtár? - kérdezte Luce.

Daniel felsóhajtott, kissé beljebb húzta a szárnyait, és nyílegyenesen vagy tizenöt métert zuhant lefelé. Luce arcába hideg szél csapott. Esés közben liftezett a gyomra, ami azonnal abbamaradt, amikor Daniel hirtelen megállt, de mintha csak a lakóövezet egyik utcája felett kifeszített láthatatlan kötél landolt volna.

Minden kihalt volt, nagy csend és sötétség, csak a két oldalon húzódó, kőből épült városi lakóházsort látták. A lakók éjszákára behúzták a spalettákat. A ferde utcai parkolóhelyeken

parányi autók pihentek. Fiatal városi tölgyfák tagolták a gondozott apró előkertek mellett futó macskaköves járdaszegélyt.

A többi angyal Daniel és Luce két oldalán lebegett, úgy hat méterrel az utcaszint felett.

- Valaha ezen a helyen állt - mutatta Daniel. - *Itt* volt! A folyótól pont hat háztömbnyire, nyugat felé a Türkenschanzparktól! Esküszöm, hogy itt volt! A többi meg - intett a homályosan kivehető városi házak alattuk lévő sorára - nem!

Annabelle összevonta a szemöldökét, térdét a melléhez húzta és átkulcsolta, ezüstös szárnyával gyengéden verdesett, hogy a levegőben maradjon. Keresztbe tett bokájánál rikító, rózsaszín csíkos zokni villant elő a farmernadrág alól.

- Szerinted megsemmisítették?

- Ha igen - kezdte Daniel -, fogalmam sincs, hogyan szerezzük meg!

- Na, erre ráfaragtunk! - bökte ki Arriane, csalódottságában egy felhőt rugdosva. Bámulta a leheletnyi darabjait, amelyek tőle függetlenül tovább úsztak kelet felé. - Ez sosem annyira megnyugtató, ahogyan előtte gondolja az ember!

- Mi lenne, ha Avalonba mennénk? - javasolta Roland. - Nézzük meg, vajon Cam csapata több szerencséével járt-e!

- De mindhárom ereklyére szükségünk van! - mondta Daniel. Luce kicsit megfordult Daniel karjában, hogy szembe kerüljön vele.

- Ez csak egy apró bukkanó. Gondolj arra, mi mindenen kellett átesnünk Velencében! Mégis megszereztük a glóriát! Meg fogjuk találni a desideratumot is! Csak ez számít! Mikor volt utoljára bármelyikünk is ebben a könyvtárban? Úgy kétszáz évvel ezelőtt? Hát persze hogy azóta megváltoztak a dolgok! De ez még nem jelenti azt, hogy fel kell adnunk! Csak meg kell... egyszerűen meg kell...

Mindenki őt nézte. Luce azonban nem tudta, hogy mit kellene tenni. Csak abban volt biztos, hogy nem adhatják fel.

- A kölyöknek igaza van! - helyeselt Arriane. - Nem adjuk fel. Mi most...

Elhallgatott, mert a szárnyai rázkódni kezdtek. Annabelle felsikoltott. A testét valami félrelökte a levegőben, a szárnya is beleremegett. Daniel keze is reszketett Luce testén, miközben a ködös éjszakai égbolt sajátos szürkévé változott... a látóhatár szélén záporozó zivatar színévé..., amelyet Luce rögtön felismert, mert az időcsúszást jelezte.

Lucifer!

Szinte hallotta hangjának szisszenését, a nyakán érezte a leheletét. Luce foga vacogott, de nyersen és féktelenül, s belül mélyen, a törzsében is ezt érezte, mintha a bensőjét egy láncra csévélnék fel.

Az alattuk lévő épület vibrálni látszott. A lámpaoszlopok megduplázódtak. Úgy tűnt, a levegő minden atomja kettéhasad. Luce eltűnődött, mit tesz ez a rengés az alattuk élő és éppen az ágyaikban álmodó városiakkal? Vajon ők is érzik? Ha nem, akkor igazán irigyli őket! Próbálta Daniel nevét kiáltani, de a hangját valami elfojtotta, mintha a víz alól szólna. Becsukta a szemét, attól meg émelyegni kezdett. Kinyitotta, igyekezett a tömör fehér épületekre összpontosítani, amelyek alapjaikban rázkódtak egészen addig, míg homályos fehér foltokká nem váltak.

Luce ekkor meglátta az egyetlen épületet, amely mozdulatlan maradt, mintha sérthetetlen lenne a világmindenség változásaival szemben. Alacsony, barna épület volt, egyetlen ház a rázkódó fehér utca kellős közepén. Egy másodperccel ezelőtt még nem volt ott. Mintha vízfüggönyön keresztül jelent volna meg, de csak egy pillanatra volt látható, aztán megduplázódott, vibrálni kezdett, és beleveszett a terjeszkedő modern városi házak monoton sorába. Ám egy pillanatig ott állt előttük, az egyetlen körülhatárolható dologként ebben a mindent elémészto káoszban, egyszerre elkülönülve a bécsi utcától, és annak szerves részeként.

Az időcsúszás egy utolsó rezgéssel befejeződött, a Luce és az angyalok körülötte világ egyszeriben elcsendesedett. Soha nincs annál nagyobb csend, mint közvetlenül időcsúszás után.

- Láttad ezt? - kiáltott fel Roland ujjongva.

Annabelle megrázta a szárnyait, és ujjaival lesimította a végeket.

- Még mindig nem épültem fel a legutóbbi támadásból! *Gyűlölöm* ezeket!

- Én is! - rázkódott meg Luce. - Roland, láttam valamit! Egy barna házat. Az lenne az? Az lenne az Alapítványi Könyvtár?

- Igen! - Daniel szorosan körbepülte azt a helyet, ahol Luce a házat látta, ezzel jól behatárolta.

- Talán ez a sok fenékrázás mégis jó valamire! - morfondírozott Arriane.

- De hova tűnt? - kérdezte Luce.

- Még mindig ott van! Csakhogy nem itt! - válaszolta Daniel.

- Már hallottam legendákat ilyesmiről - Roland végigfuttatta ujjait a vastag, arany-fekete rasztatincseken de nem hittem, hogy valóban lehetséges!

- Miről beszélsz?

Luce hunyorogva igyekezett újból megpillantani a barna épületet, de az új építésű városi házak sora a helyén maradt. Az egyedüli mozgás az utcán csak a csupasz faágak hajladozása volt a szélben.

- Patinának hívják - mondta Daniel -, és a valóság elhatárolásának egyik lehetséges módja egy adott idő és tér körül...

- Tulajdonképp a valóság átrendezése abból a célból, hogy valamit eltitkoljunk belőle - tette hozzá Roland, és Daniel mellé repülve merőn nézett lefelé, mintha most is látná a házat.

- Tehát, amíg az egyik valóságban ez az utca létezik - intett Annabelle a városi házak felé -, addig alatta egy másik, ettől független világban ez az út a mi Alapítványi Könyvtárunkhoz vezet.

- A Patina a valóságok közti határvonal - magyarázta Arriane

hüvelykujjával a kezeslábasa nadrágtartójába kapaszkodva. - Olyan lézershow, amelyet csak *bizonyos* egyedek láthatnak.

- Srácok, úgy látszik, elég sokat tudtok erről a dologról - jegyezte meg Luce.

- Ja! - gúnyolódott Arriane, és látszott rajta, hogy szívesen szétrugdósna még egy felhőt. - Kivéve azt, hogy miként vergődhetsz át rajta!

Daniel bólintott.

- Kevés szellemlény rendelkezik akkora hatalommal, hogy Patinát hozzon létre, de ők képesek azt elég szigorúan őrizni. A könyvtár itt van alattunk, de Arrianének igaza van. Ki kell találnunk, hogyan jutunk be.

- Én úgy hallottam, egy Derengőre van szükség ahhoz, hogy átlépjünk - mondta erre Arriane.

- Kozmikus legenda! - rázta a fejét Annabelle. - Minden Patina más. A bejutás teljességgel az alkotójára van bízva, ő készíti a kódot.

- Egyszer egy buliban hallottam, amint Cam mesélte, hogyan közelített meg egy Patinát - kezdte Roland. - Vagy arról a partiról szólt a történet, amelyet egy Patinában rendezett?

- Luce! - szólt hozzá hirtelen Daniel, amitől mindegyikük megriadt. - Te vagy az! Mindig is te voltál!

Luce vállat vont.

- Mindig is mi voltam?

- Te vagy az, aki mindig megkongatta a jelzőharangot! Neked volt bejárásod a könyvtárba! Egyszerűen csak kongatnod kell!

Luce a kihalt utcát figyelte, ahol a köd barnára árnyalt mindent körülöttük.

- Miről beszélsz? Milyen jelzőharangról?

- Hunyd be a szemed! - utasította Daniel. - Emlékezz rá! Csússz át a múltba, és találj meg a harangzsinórt...!

Luce képzeletben már ott is volt, ahol a legutóbbi alkalommal, amikor Bécsben járt Daniellel a könyvtár előtt.

Szilárd talajon áll. Esik, a haja mindenhol az arcához tapad. A karmazsinvörös hajszalag átázott, de nem törődik vele. Valamit keres. Rövid kis ösvény vezet az udvaron át a könyvtár melletti benyílóig. Kint hideg van, belül ropog a tűz. És ott, az ajtóhoz közeli áporodott sarokban lóg a fehér bazsarózsákkal hímzett szövött zsinór, egy méretes ezüstharangról. Luce felnyúlik a magasba, és megrántja.

Az angyalok visszafojtották a lélegzetüket. Luce kinyitotta a szemét.

Ott, az utca északi oldalának kellős közepén az új építésű házak sorát egyetlen kicsi, barna épület szakította meg. A kéményéből füst gomolygott. Az angyalok szárnyain kívüli egyedüli fényforrás a házacska utcai ablakának párkányára tett lámpás tompán sárga ragyogása volt. Az angyalok finoman leereszkedtek a kihalt utcára, és Daniel szorítása enyhült Luce derekán. Kézen csókolta a lányt.

- Hát, emlékeztél rá! Ügyes vagy!

A barna ház csak egyemeletes volt, míg a környékbeli városi épületek legalább háromszintesek, így be lehetett látni a ház mögötti párhuzamos utcákba, amelyeket további fehér kőházak szegélyeztek. A ház maga teljesen szabálytalan volt. Luce tanulmányozta a zsúpfedelét, a gazzal telenőtt pázsit szélénél fekvő nyeregtetejű kaput, az aszimmetrikus ívelésű fa bejárati ajtót, amitől a ház úgy festett, mintha a középkorba tartozna.

Luce egy lépést tett a ház felé, mire a gyalogjárón találta magát. Tekintete a hatalmas bronz cégérre esett, amelyet a vályogból tapasztott falba erősítettek. Régi falitábla volt, amelyen metszett betűkkel az állt: ALAPÍTVÁNYI KÖNYVTÁR, ALAPÍTVÁ 1233. Luce körülnézett a máskülönben hétköznapi utcán. Szelektív hulladéktárolókat látott, tele műanyag vizespalackokkal, az út szélén parányi európai kocsikat, amelyek olyan közel parkoltak egymáshoz, hogy a lökhárítók szinte összeértek, az úttesten nem túl mély kátyúkat.

- Szóval, Bécs egyik valóságos utcáján vagyunk...

- Úgy van! - erősítette meg Daniel. - Ha nappal lenne, láthatnád a szomszédokat, de ők nem látnának téged.

- Gyakoriak ezek a Patinák? - érdeklődött Luce. - Nem volt egy ott is a faház felett, a szigeten, ahol Georgiában megszálltam?

- Nagyon is ritkák. Valójában rendkívüliek. - Daniel megcsóválta a fejét. - Az a faház csak a lehető legfélreesőbb, legbiztonságosabb menedék volt, amit olyan rövid idő alatt találhattunk.

- Szegény ember Patinája - jegyezte meg Arriane.

- Azaz Mr. Cole nyári lakja - tette hozzá Roland.

Mr. Cole a Sword & Cross tanára volt. Halandónak született, de jó barátja lett az angyaloknak, mióta csak betették a lábukat az iskolába, és segített fedezni Luce-t, amióta eljött onnan. Mr. Cole-nak köszönhette, hogy Luce szülei nem aggódtak a szokásosnál jobban érte.

- Hogyan készül? - faggatózott Luce.

Daniel megrázta a fejét:

- Ezt a Patina alkotóján kívül senki nem tudja. És ők aztán végképp kevesen vannak! Emlékszel a barátomra, dr. Ottóra?

Luce bólintott. Ott volt a nyelve hegyén az orvos neve.

- Több száz évig élt itt... és még ő sem tudta, hogy került ide ez a Patina! - Daniel az épületet tanulmányozta. - Nem is tudom, ki most a könyvtáros!

- Menjünk! - sürgette őket Roland. - Ha itt van a desideratum, meg kell találnunk, és elhagynunk Bécset, mielőtt a Rend rendezi sorait, és a nyomunkra bukkan!

Eltolta a zárat a kapun, és nyitva tartotta, amíg a többiek átmentek rajta. A barna házhoz vezető kavicsos ösvényt lila vadfrézia és kusza vadorchidea nőtte be, édes illatuk betöltötte a levegőt. Amikor a csapat odaért az ívelt tetejű, vaskos faajtóhoz, amelyen lapos vaskopogtató díszelgett, Luce megragadta Daniel kezét. Annabelle bekopogtatott.

Senki nem felelt.

Luce ekkor felnézett, és meglátott egy csengőzsinórt, melyet ugyanolyan díszítésekkel szőttek, mint amit az imént megkongatott a levegőben. Luce Danielre pillantott. A fiú rábólintott. Luce megrántotta a zsinórt, mire az ajtó nyikorogva kinyílt, mintha maga a ház várta volna őket. Bekandikáltak. A gyertyafénnyel bevilágított folyosó olyan hosszú volt, hogy Luce nem is látta a végét. A ház belseje sokkal tágasabbnak tűnt, mint a külseje sugallta. Az alacsony mennyezet olyan ívelt volt, akár a hegy gyomrán át húzódó vasúti alagút. Az egész ízléses, halvány rózsaszín téglából épült.

A többi angyal alkalmazkodott Luce-hoz és Danielhez, hisz csak ők ketten jártak már ott közülük. Luce kezét szorongatva először Daniel lépett a küszöbön át az előtérbe.

- Hahó! - kiáltotta.

A gyertyafény meg-megremegett a téglafalakon, ahogy az angyalok sorra beléptek. Roland becsukta maguk mögött az ajtót. Menet közben Luce végig tudatában volt, milyen csend van, és mennyire visszhangzik a sima kőpadlón a cipőik koppanása. A folyosó bal oldalán lévő első nyitott ajtónál megtorpant, és az elméjét megrohanták az emlékek.

- Erre! - mondta, miközben a szoba belsejébe mutatott. Az ablakpárkányon lévő lámpa (ugyanaz, amelyet már kívülről is láttak) fényének sárga ragyogásától eltekintve sötét volt. - Nem ez dr. Ottó irodája?

Ahhoz túlságosan sötét volt, hogy tisztán lássa, de Luce előtt felrémlt a szoba túloldalán lévő kandallóban vidáman ropogó tűz. A kandallót emlékezetében tucatnyi, dr. Ottó könyvtárának bőrkötésű könyvgerinceivel tömött könyvespolc szegélyezte. Nem a múltbéli énje volt az, aki gypjűzoknis lábát a tűz közelében lévő lábzsámolyon pihentetve *Gulliver utazásai*-nak, a negyedik részét olvasgatja? És nem a professzor bőségesen rendelkezésre álló almabora tölti meg a szobát alma-, szegfűszeg- és fahéjillattal?

- Igazad van!

Daniel elvett egy égő gyertyatartót az előtérben lévő kitéglázott falmélyedésből, és a szobába tartotta, hogy jobban bevilágítsa. A kandalló feletti rostély csukva volt, ahogy a sarokban álló antik, polcos, fa íróasztal is, a levegő pedig még a gyertya meleg fényében is hűvösnek és áporodottnak érződött. A polcok szomorúan roskadoztak a vastag porréteggel borított könyvek súlya alatt. A valaha forgalmas kertvárosi utcára néző ablak behúzott sötétzöld ablaktáblái az elhagyatottság vigasztalan érzetét kölcsönözték a szobának.

- Nem csoda, hogy nem válaszolt a leveleimre! - jegyezte meg Daniel. - Úgy néz ki, a professzor úr továbbállt!

Luce a könyvespolcok felé lépett, és végighúzta az ujját az egyik könyv poros gerincén.

- Gondoljátok, hogy valamelyik itteni könyvben lesz az általunk keresett, vágyott hiányzó dolog? - kérdezte, mialatt leemelte az egyiket a polcról, Petrarca gót betűkkel szedett *Dalokkönyvét*. - Dr. Ottó biztosan nem bánja, hogy körbenézünk, ha az segít megtalálnunk a desi...

Hirtelen abbahagyta a mondandóját, mert meghallott valamit... egy lágy női hang dudoraszását.

Az angyalok egymásra néztek, miközben újabb hangok halatszottak be a sötét könyvtárba. A mindig visszatérő dallam mellett most cipők kopogása és kerek kocsi csörömpölésének a hangja szűrődött be. Daniel a nyitott ajtóhoz ment. Luce követte, és óvatosan kikémlelt a folyosóra.

Sötét árnyék vetődött feléjük. A gyertyalángok reszkettek az ívelt mennyezetű, alagútszerű előtér rózsaszín téglás falmélyedéseiben, és eltorzították az árnyat, annak karját elképzeltetlenül hosszúnak, kísértetszerűnek mutatva. Az árnyék tulajdonosa, egy szürke, egyenes szabású szoknyát viselő vékony nő sétált feléjük mustárszínű kardigánban és nagyon magas sarkú cipőben, maga előtt díszes, ezüst zsúrkocsit tolva. Tűzvörös haját a tarkóján fogta kontyba. A fülében elegáns aranykarika csillogott. Volt valami a járásában, a tartásában,

ami ismerősnek tűnt Luce számára.

Ahogy a nő tovább dudorászta a szavak nélküli dallamot, enyhén megemelte a fejét, amitől az arcéle árnyékot vetett a falra. Az orra íve, a hirtelen csapott áll, a szemöldökcsont kiszögellése... mind *déjà vu* érzést idézett elő Luce-ban. A múltjában kutakodott egy másik élet után, amelyben esetleg ismerhette ezt a nőt, majd egyszerre minden vér kifutott az arcából. A világ összes hajfestéke sem tévesztheti meg!

A teázós kocsit toló nő Miss Sophia Bliss volt.

Mielőtt végiggondolta volna, a keze már rá is fonódott a könyvtár bejárata melletti állványon pihenő hideg, sárgaréz pizskavasra. Fegyverként a magasba lendítve, állkapcsát összeszeszorítva, kalapáló szívvel nyílegyenesen a folyosó felé indult.

- Luce! - kiáltott rá Daniel.

- Dee? - kiabálta Arriane.

- Igen, drágám? - felelte a nő egy pillanattal azelőtt, hogy észrevette volna, amint Luce rátámad.

Éppen akkor ugrott el, amikor Daniel mindkét karjával szorosán átölelte Luce-t, hogy megakadályozza a kitörését.

- Mit művelsz? - suttogta neki Daniel.

- Ez a nő... ez a nő... - viaskodott Luce Danielleel, akinek a szorítása szinte perzselte a derekát. *Ez a nő gyilkolta meg Pennt!* Luce-t is megpróbálta eltenni láb alól. A többiek közül miért nem akarja hát senki sem megölni?

Arriane és Annabelle Miss Sophiához rohant, és mindketten forrón átölelték. Luce csak pislogott. Annabelle megcsókolta a nő sápatag arcát.

- Nem láttalak a nottinghami parasztlázadás óta! Mikor is volt az, az 1380-as években?

- Annyira nem lehetett régen! - felelte a nő udvariasan, és a hangja ugyanolyan vidáman, amolyan kedves könyvtáros kisasszony módjára lejtett, ahogyan korábban a Sword & Crossban is beszélt, amikor Luce-t úgy magába bolondította,

hogy ő is megkedvelte. - Nagyszerű idők voltak!

- És én sem láttam már egy ideje! - jegyezte meg Luce csípősen. Kitépte magát Daniel szorításából, és megint magasba lendítette a piszkavasat, azt kívánva, bárcsak halálosabb fegyver volna. - Nem láttam azóta, hogy végzett a barátommal...!

- Ó, kedvesem! - A nő arca meg se rezgett. Figyelte, ahogy Luce megközelíti, mialatt hosszú, vékony ujjával az, ajkain dobolt. - Ez biztosan valami félreértés lesz!

Roland előrelépett, ezzel elvágva Luce-t Miss Sophiától.

- Csupán csak hasonlít valakire!

Roland kezének nyugodt érintése visszatartotta Luce-t.

- Mire célzol? - kérdezte a nő.

- Ó, hát persze! - mosolygott Luce-ra szomorúan Daniel. - Te azt hitted, ő... mondanunk kellett volna, hogy az öröklét mezsgyéjén állók gyakran hasonlítanak egymásra!

- Úgy érted, hogy ez a nő itt nem Miss Sophia?

- Sophia Bliss? - A nő úgy festett, mint aki citromba harapott.

- Az a szipirtyó még mindig létezik? Biztos voltam benne, hogy mostanra valaki már megadta neki a kegyelemdőfést! - ráncolta össze fitos orrát, és vállat vont Luce felé. - Mivel a nővérem, csak egy kis hányadát vagyok képes kimutatni annak a dühnek, amely az évek alatt felgyülemlett bennem azzal az undok lotyóval kapcsolatban!

Luce idegesen felnevetett. A piszkavas kicsúszott a kezéből, és csörömpölve a padlóra koppant. Luce az idős hölgyet tanulmányozta, és valóban sok hasonlóságot talált benne Miss Sophiával... az arcát, amely egyszerre tűnt korosnak és kortalannak... de annál több különbséget is. Sophia fekete szeméhez viszonyítva a nő apró szemei szinte teljesen aranynak tűntek, melyet a kardigánja hozzá illő sárga árnyalata csak még jobban kiemelt.

A piszkavasas epizód zavarba ejtette Luce-t. A görbe téglafalnak dőlve a földig csúszott, miközben kiüresedve érezte magát, és nem volt benne biztos, hogy megkönnyebbült-e,

amiért nem kell megint szembenéznie Miss Sophiával.

- Nagyon sajnálom!

- Ne is törődj vele, aranyom! - felelte a nő derűsen. - Amint Sophia az utamat keresztezi, megragadom a legközelebbi néhez tárgyat, és én magam verem össze!

Arriane kinyújtotta a kezét, hogy felsegítse Luce-t, de olyan erősen megrántotta, hogy a lány lába elrugaszkodott a talajtól.

- Dee régi barátunk. És első osztályú parti arc, ha megjegyezhetem. Egy számár metabolizmusával. Majdnem fékcsikorogva állította meg aznap éjjel a keresztes hadjárato-
kat, amikor elcsábította Saladint!

- Ugyan, badarság! - mondta erre Dee, elutasítóan legyintve.

- És ő a legeslegjobb mesemondó! - tette hozzá Annabelle. - Legalábbis ő volt, amíg el nem tűnt a föld színéről. Merre bujkáltál, te nő?

Az asszony mély lélegzetet vett, és arany tekintetében könny csillant:

- Az a helyzet, hogy szerelmes lettem.

- Ó, Dee! - búgta Annabelle a nő kezét szorongatva. - Hát ez csodálatos!

- Otto Z. Otto - szipogott. - Nyugodjék...

- Dr. Otto! - ismételte Daniel előlépve az ajtónyílásból. - Ismerte dr. Ottót?

- Kívül-belül! Mint a tenyeremet! - szepegte a titokzatos nő.

- Hoppá, hova tettem az udvariasságot? - kapott észbe Annabelle.

- Mindenkit be kell mutatnunk egymásnak! Daniel, Roland, úgy hiszem, hivatalosan még nem ismeritek drága barátunkat, Deet...

- Nagyon örvendek! Deerús Paulina Bisenger vagyok! - mosolyodott el a nő, és csipkés zsebkendőjével felitatta nedves szeméből a könnyet, majd a kezét előbb Danielnek, aztán Rolandnak nyújtotta.

- Ms. Bisenger - szólalt meg Roland -, megkérdezhetem, mi-

ért hívják a lányok Deenek?

- Az csak egy réges-régi becenév, kedveském - felelte a nő hasonlóan titokzatos mosollyal, amely eddig Roland sajátja volt.

Ekkor a nő Luce felé fordult, és aranszínű szemei felragyogtak.

- Á, Lucinda! - És ahelyett, hogy a kezét nyújtotta volna, Dee ölelésre tárta a karját, de Luce furcsán érezte volna magát, ha elfogadja. - Elnézést kérek ezért a sajnálatos hasonlatosságért, amely téged annyira megijesztett! El kell ismernem, hogy a nővérem tényleg úgy fest, mint én, viszont én egyáltalán nem úgy viselkedek, ahogy ő! Ráadásul te meg én oly régóta ismerjük egymást, oly sok életben, sok-sok éven át találkoztunk, hogy mindig kimegy a fejből, talán nem emlékszel rám. Én voltam, akire a legféltettebb titkaidat bíztad... a Daniel iránti szerelmedet, a jövőtől való félelmed, a Cam iránt viseltetett zavarba ejtően vegyes érzelmeidet. - Luce belepirult, de a nő ezt észre sem vette. - Én pedig terád bíztam a saját létezésem magyarázatát, mint ahogy minden általad hajszott ügy kulcsát is. Te voltál az a romlatlan lélek, akiben tudtam, hogy mindig megbízhatok, mert tudtam, hogy megteszed a szükséges lépéseket.

- Sa-sajnálom, hogy nem emlékszem - hebegte Luce, és valóban így is gondolta. - Te angyal vagy?

- Transzéteri, kedvesem!

- Akik tulajdonképpen halandók - fejtegette Daniel -, de élhetnek több száz, sőt akár több ezer évig is. Régóta szorosan együttműködnek az angyalokkal.

- Minden a dédnagyapánkkal, Methuselah-val kezdődött - mesélte Dee büszkeséggel telve -, aki magát az imádságot kitálalta. Bizony ám!

- Hát az meg hogy történt? - érdeklődött Luce.

- Nos, ha a régi időkben egy halandó szeretett volna valamit, csak áhítozott rá, de amúgy vaktában lövöldözött. Dédnagy-

apa volt az első, aki közvetlenül Istenhez folyamodott, és... ebben állt a zsenialitása. .. kinyilatkoztatást kért tőle, amely megerősíti, hogy meghallgattatott. Isten válaszul egy angyalt küldött, ezzel létrejöttek a hírvivő angyalok. Azt hiszem, Gabbe volt az, aki a menny és a föld közti légteret kihasította, hogy a halandók imái még akadálytalanabban áramolhassanak. Dédapánk imádta Gabbét, szerette az angyalokat, és az egész nemzetségnek azt tanította, hogy ők is ezt tegyék. Na, de ez már jó sok évvel ezelőtt történt.

- És miért élnek olyan sokáig a transzéteriek? - kérdezte Luce.

- Mert tisztán látók. A hírvivő angyalokkal közös családi történelem, és az a tény, hogy anélkül voltunk képesek befogadni az angyali fénykoszorút, hogy az felülkerekedett volna rajtunk, mint a legtöbb halandó esetében, meghosszabbított élet-tartammal ruházott fel bennünket. Úgy létesítünk kapcsolatot az angyalok és a többi halandó között, hogy a világban folyamatosan érződjék az angyali oltalom. Természetesen, bármikor meghalhatunk, de a gyilkosságoktól és véletlen balesetektől eltekintve az öröklét peremén lévők a világ végezetéig élhetnek. Mi huszonnégyen maradtunk meg, Methuselah utolsó élő leszármazottai. Valaha példamutató emberek voltunk, de szégyenkezve kell beismernem, hogy bizony letértünk erről az útról. Hallottál már Zhsmaelim Vénjeiről?

Miss Sophia gonosz szektájának említésére Luce testén borzongás futott végig.

- A transzéteriek csoportja - folytatta Dee. - A Vének nemes céllal alakultak. Volt idő, amikor magam is együttműködtem velük. Persze a jók már mind elpártoltak tőlük - pillantott Luce-ra összeráncolt szemöldökkel -, méghozzá nem sokkal azután, hogy a barátodat, Pennt meggyilkolták. Sophiában mindig is volt valami kegyetlen vonás, ami mostanra becsúszott. - Dee szünetet tartott, és elővett egy fehér zsebkendőt, amellyel fényesre törölte a zsúrkocsi egyik sarkát. -

Csupa sötét dologról beszélgetünk újbóli találkozásunkkor! Bár azért van derűs pontja is: emlékeztél rá, hogyan kelj át a Patinámon! - Dee arca sugárzott Luce felé. - Kifogástalan munka!

- Te készítetted ezt a Patinát? - kérdezett rá Arriane. - Fogalmam sem volt, hogy képes vagy rá!

Dee felvonta a szemöldökét, az ajkán halvány mosoly játszott.

- Egy nő nem fedheti fel az összes titkát, nehogy kihasználják! Nem igaz, lányok? - Habozott. - Na, most, hogy újra barátok vagyunk, mi is hoz benneteket az Alapítványhoz? Éppen a pirkadat előtti jázminteaamat szerettem volna elfogyasztani. Mindenképp csatlakoznotok kell, úgyis folyton túl sokat készítek!

Arrébb lépett, és rámutatott az ezüsttálcára, amelyen karcsú ezüst teáskanna, apró, héj nélküli uborkás szendvicsekkel és könnyű, aranyos mazsolával hintett édes süteményekkel terített porcelántányérok, valamint cseresznyével teleszórt, sűrű tejszínhabbal teli kristálytál sorakozott. Az ételek láttán Luce gyomra megkordult.

- Ezek szerint számítottál ránk! - jegyezte meg Annabelle, ujjával a teáscsészéket számolgatva.

Dee elmosolyodott, megperdült, és tovább tolta a folyosón a zsúr- kocsit. Luce és az angyalok szaporábban szedték a lábukat, hogy le ne maradjanak, míg Dee cipősarka egyre távolabbról kopogott. Egyenesen befordult egy hasonló rózsaszín téglával borított hatalmas terembe, amelynek sarkában barátságos tűz ropogott. Középen fényezett, tölgyfa étkezőasztal állt, amelynél akár hatvanan is elfértek, felette pedig egy megkövült fatörzsből készült, több száz sziporkázó gyertyatartóval díszített káprázatos csillár függött. Az asztalt már megtérítették, még hozzá finoman kidolgozott porcelánkészlettel, és jóval több személyre, mint ahányan a csapatban voltak. Dee hozzáfogott a gőzölgő, borostyánszínű tea kitöltéséhez.

- Helyezzétek magatokat kényelembe, nyugodtan ülhetek, ahova akartok!

Daniel sokatmondó nézésének hatására Arriane végül előre lépett, és könnyedén megérintette Dee vállát, aki éppen egy halom tejszínhabot kanalizott egy kehelybe, majd gyümölcscsel díszítette.

- Dee, valójában nem maradhatunk teára. Eléggé sietős a dolgunk. Tudod...

Daniel csatlakozott hozzá.

- Eljutottak ide a Luciferről szóló hírek? Lucifer úgy kísérli meg a múlt kitörlését, hogy az angyalok seregét áthozza a Bukás idejéből a jelenbe!

- Ez megmagyarázza a remegéseket - mormolta Dee egy újabb csészét teletöltve.

- Te is megérzed az időcsúszást? - csapott le rá Luce.

Dee bólintott.

- De a legtöbb halandó nem képes rá, már ha ezen morfondíroznál.

- Azért jöttünk, mert meg kell találnunk a Bukás eredeti helyszínét - magyarázta Daniel -, azt a helyet, ahol Lucifer és a Mennyei seregek megjelennek. Meg kell állítanunk!

Úgy tűnt, Deet ez nem tántorította el különösképpen a teázástól, folytatta az uborkás szendvicsek szétosztását. Az angyalok választ vártak. A kandallóban egy farönk megrepedt, majd széthasadt és átesett a rostélyon.

- És mindez azért van, mert egy fiú beleszeretett egy lányba! - szólalt meg végül Dee. - Eléggé nyugtalanító. Tényleg kihozza a legrosszabbat minden ősi ellenségből, nem igaz? A Rend megzavarodik, a Vének ártatlanokat ölnek. Megannyi bosszúság. Mintha nektek, bukott angyaloknak nem lenne elég bajotok! Biztosra veszem, hogy rettenetesen fáradtak vagytok!

Biztatóan Luce-ra mosolygott, és megint intett nekik, hogy foglaljanak helyet. Roland kihúzott Deenek egy széket az asztalfőn, és leült a tőle balra lévő ülésre.

- Ön talán segíthet nekünk! - és jelzett a többieknek, hogy csatlakozzanak.

Annabelle és Arriane leült mellé, Luce és Daniel pedig vele szembe. Luce a kezét Danielére csúsztatta, az ujjai egybefonódtak a fiúéval.

Dee továbbadta a teáscsészéket az asztal körül. A porceláncsörömpölés és a cukor kevergetése közben, a kiskanalak zörgeése után Luce megköszöörülte a torkát.

- Dee, meg fogjuk állítani Lucifert!

- Nagyon reméltem!

Daniel megszorította Luce kezét.

- Jelenleg három olyan tárgy után kutatunk, amelyek elárulhatják a bukottak korai történelmét. Összegyűjtve fel kéne fedniük a Bukás eredeti helyszínét.

Dee a teájába kortyolt.

- Eszes fiú! És, szerencsével jártatok?

Daniel elővette a bőr hátitáskát, kicipzározta, és megmutatta az aranyos üveglóriát. Egy örökkévalóságnak tűnt mostanra, hogy Luce lemerült érte az elsüllyedt templomba, és lefeszítette a szobor fejről.

Dee összeráncolta a homlokát.

- Igen, erre emlékszem! Semihazah angyal készítette, nem igaz? Még a történelem előtti korokban is igen érdekes ízlése volt! Nem állt a rendelkezésére írott szöveg, amiből gúnyt űzön, így tehát elkészítette ezt, mintegy replikaként arra, ahogy a halandó művészek igyekeztek ábrázolni az angyalokat. Szórakoztató, nemdebár? Képzelve csak egy ocsmány... kosárlabdagyúrút a fejetekre! Két pont, és annyi!

- Dee! - Arriane benyúlt a hátitáskába, előhúzta belőle Daniel könyvét, majd lapozni kezdte, amíg meg nem találta benne a desideratumnál szóló, margóra írt feljegyzést. - Azért jöttünk Bécsbe, hogy ezt megtaláljuk - mutatott rá -, ezt a bizonyos hiányzó dolgot. De vészesen fogy az időnk, és még nem is tudjuk, mi az, és hol találjuk!

- Hát ez pompás! Jó helyre jöttetek!
- Tudtam! - sikkantott fel Arriane. Hátradőlt a széken, és hátton legyintette Annabelle-t, aki kötelességtudóan süteményt majszott. - Tudtam, amint megláttalak, hogy minden rendben lesz! Ugye, nálad van a desideratum?
- Nem, kedvesem - rázta meg a fejét Dee.
- Akkor... mi lesz? - kérdezte Daniel.
- Én *magam* vagyok a desideratum! - sugárzott Dee. - Olyan hosszú ideje várok rá, hogy szolgálatba állhassak!

TÍZ

CSILLAGNYÍL A PORBAN

T^E VAGY A DESIDERATUM?

Luce uborkás szendvicse kiesett az ujjai közül, neki-
ütődött a teáscsészéjének, és majonézfoltot hagyott a csipkével
kivarrt asztalterítón.

Dee arca sugárzott. Aranyló tekintetében szinte pajkos fény-
sugár játszott, amitől még inkább úgy festett, mint egy tizené-
ves, nem pedig egy több száz éves asszony. Ahogy visszatű-
zött egy fénylő vörös hajtincset a kontyába, és mindenkinek
még több teát töltött, nehéz volt felfogni, hogy ez az elegáns,
vibráló teremtmény valójában műalkotás is egyúttal.

- Innen kaptad a Dee becenevet is, nem igaz? - kérdezte Luce.

- De.

Dee elégedettnek látszott. Rolandra kacsintott.

- Akkor tudnod kell, hol van a Bukás pontos helyszíne.

A kérdés mindegyikük figyelmét felkeltette. Annabelle ki-
egyenesedett, és kinyújtotta hosszú nyakát. Arriane az ellen-
kezőjét tette, még mélyebbre süppedt a székében, az asztalra
könyökölt, és állával az összekulcsolt kezeire támaszkodott.
Roland előrehajolt, rasztáit az egyik válla mögé dugta. Daniel
Luce kezét szorongatta. Dee lenne a válasz az összes eddigi
kérdésükre?

Dee megrázta a fejét.

- Segíthetek nektek megtalálni, hogy hol ment végbe a Bukás.

- Dee visszahelyezte a teáscsészéjét a tányérjába. - A válasz
bennem van, de képtelen vagyok oly módon kifejezni, hogy
azt akár ti, akár én megértsem. Addig nem, amíg minden

egyes részlet a helyére nem kerül.

- Mit értesz azon, hogy 'a helyére'? - kérdezte Luce. - Honnan fogjuk tudni, hogy a 'helyükön' vannak?

Dee a kandallóhoz sétált, és a piszkavassal visszasegítette a kiesett fadarabot.

- Tudni fogjátok! Mind tudni fogjuk.

- De azt tudja legalább, merre van a harmadik ereklye?

Roland körbeadta a citromszeletekkel teli tányért, miután egyet kivett a saját csészéjébe.

- Azt tudom!

- A barátaink... Cam, Gabbe és Molly Avalonba mentek, hogy megkeressék. Ha segítenek nekik a pontos helyet illetően...

- Sir Sziporka, te is éppolyan jól tudod, mint én, hogy az angyaloknak saját maguknak kell megtalálniuk minden egyes ereklye lelőhelyét!

- Gondoltam, hogy ezt fogja mondani! - hajolt hátra a székében Roland Deet figyelve. - És kérem, hívjon inkább Rolandnak!

- Gondoltam, hogy megkérész erre! Roland! - Dee elmosolyodott.

- Örülök, hogy megtetted. Ettől úgy érzem, bízol bennem annyira, hogy segíthessek neked Lucifer legyőzésében. - A fejét Luce felé billentette. - A bizalom fontos dolog, nem gondolod, Lucinda?

Luce körülnézett az asztalnál ülő bukott angyalokon, akikkel legelőször a Sword & Crossban találkozott, korszakokkal ezelőtt.

- De igen!

Egyszer egészen másféle beszélgetést folytatott Miss Sophiával. Ő óvatlanságként írta le a bizalmat, amely *remek módja az öngyilkosságnak*. Hátborzongató, hogy ők ketten testben mennyire hasonlítanak egymásra, míg eltérő lelkületük miatt a véleményük tökéletesen különbözik.

Dee az asztal közepén lévő glória felé nyúlt.

- Megfoghatom?

Daniel átadta az ereklyét, amelyről Luce személyes tapasztalatból tudta, mennyire nehéz. Dee kezében viszont teljesen súlytalannak tűnt. Vékony karjai alig voltak elég hosszúak ahhoz, hogy körülérjék az aranyozott peremét, Dee mégis úgy ringatta a glóriát, mint egy csecsemőt. Tükörképe halványan visszaverődött annak üvegéről.

- Újabb szövetség! - mondta csendesén maga elé. Amikor Dee felnézett, Luce képtelen volt eldönteni, hogy elégedett vagy szomorú. - Csodálatos lesz, ha a harmadik ereklye is a birtokotokba kerül!

- Úgy legyen, hallgattassék meg, amit mondasz! - tette hozzá Arriane, és egy gömbölyded ezüst flaskából valamit öntött a teájába.

- Ez aztán a dédnagyapám útja! - mondta rá Dee a száján egy mosollyal.

Mindenki felnevetett, még ha kissé nyugtalanul is.

- Jut eszembe, a harmadik ereklyéről - nézett le Dee a kusza gyöngykarkötői között rejtőző vékony aranyórára -, valamelyikötök nem azt említette, hogy igencsak sietős a dolgok?

Az asztal körül azonnal lármás teáscsészék koccantak az alátétekhez, székek csúsztak hátra és szárnyak csapódtak a magasba. Az óriási terem egyszerre kisebbnek és fényesebbnek tűnt, és Luce-on végigfutott az ismerős bizsergő érzés, amint kinyílni látta Daniel terebélyes szárnyait.

Dee elkapta a pillantását.

- Pompás, nem igaz?

Ahelyett, hogy elpirult volna, amiért Dee rajtakapta, hogy Danielt bámulja, Luce csak elmosolyodott, hiszen Dee az, ő oldalukon állt.

- Minden egyes alkalommal!

- Merre, Kapitány? - kérdezte Arriane Danielt, miközben süteményeket tömött kezeslábasa zsebébe.

- Vissza a Sínai-hegyre, igaz? - találgatta Luce. - Nem abban egyeztünk meg Cammel és a többiekkel, hogy ott kéne találkozunk?

Daniel a bejárat felé pislantott. A homlokát nyugtalanul ráncolta össze.

- Valójában ezt nem akartam említeni, amíg a második ereklyét meg nem találjuk...

- Gyerünk, Grigori - vágott közbe Roland. - Hadd halljuk!

- Mielőtt a raktárt elhagytuk - kezdte Daniel Phil elmondta, hogy hírt kapott az egyik Avignonba küldött Kitasztítottól. Cam csapatát feltartóztatták...

- A Rend? - kérdezte Dee. - Saját fontosságuk tudatában még mindig a kozmikus egyensúllyal kapcsolatos fantáziájukat dédelgetik?

- Nem tudhatjuk biztosan - felelte Daniel -, bár valószínűnek tűnik. Útba ejtjük az avignoni Saint-Bénézet hidat.

Annabelle-re nézett, akinek az arca skarlátvörösre váltott.

- Mi van? - kiáltott fel. - Miért pont azt?

- A *Figyelők könyvébe* írott lapszéli jegyzeteim arra utalnak, hogy ez lehet a harmadik ereklye hozzávetőleges helye. Camnek, Gabbé-nak és Mollynak először ott kellett volna megállniuk.

Annabelle elkapta a tekintetét, és nem szólt többet. Ahogy a csapat kitódult az étkezőből, a hangulat komolyra fordult. Luce feszült volt a Cam és Molly iránti aggodalomtól, elképzelte, ahogy Annabelle-hez és Arrianéhoz hasonlóan a Rend fekete palástjaival bénítják le őket.

Angyalszárnyak suhogtak a szűk téglafalak mentén, mialatt visszasétáltak a vég nélküli folyosón. Amikor a kintre vezető ívelt fabejárathoz értek, Dee félrefordította a kémlelőnyílást fedő kerek vaslemezt, és kilesett.

- Hm. - Hagyta, hogy a kémlelő bezáródjon.

- Mi az? - érdeklődött Luce, de addigra Dee már ki is nyitotta az ajtót, és intett nekik, hogy elhagyhatják a különös barna

házat, amelynek a belseje sokkal gazdagabb volt, mint a külseje mutatta.

Először Luce lépett ki, de megállt a fedett bejáratnál, amely valójában csak egy rakás dércsípte nádból állt, és bevárta a többieket. Az angyalok egyesével tódultak ki az ajtón. Daniel hófehér szárnyait hátrafeszítve a mellkasát tolta előre, Annabelle hamarjában maga mellé húzta vastag ezüstös szárnyait. Roland láthatatlan pajzsként a teste köré bugyolálta aranyozott márványos végtagjait, Arriane pedig meggondolatlanul csörtetett ki, és megátkozta azt a bejáratnál észre nem vett gyertyát, amely megperzselte a szárnya végét. Az angyalok eztán a pázsiton körben állva kinyújtóztatták a szárnyaikat, szívrepesve attól, hogy megint a csípős, friss levegőn lehetnek.

Luce észrevette a sötétséget. Biztos volt benne, hogy amikor bementek az Alapítványhoz, a nap még nem is kelt fel. A templomharangok még egyszer megszólaltak, a négy órát jelezték. Az égbolt belekapaszkodott a hajnal drága aranyába. Csak egy óráig lettek volna bent Dee-vel? Miért olyan sötét most az ég, mintha az éjszaka kellős közepe lenne?

A fehér városi kőházakban pislákolnak a fények. Az ablakok mögött emberalakok járkáltak, tojást sütöttek és kávé tölthettek maguknak. Aktatáskás férfiak és elegáns kosztümös nők sétáltak ki a házaikból, és anélkül, hogy akár egy pillantást is vetettek volna az utca közepén álldogáló angyalok gyülekezetére, beültek az autójukba, és elhajtottak. Luce feltételezése szerint valószínűleg munkába.

Emlékezett rá, hogy Daniel azt mondta, a bécsiék nem láthatják őket, amíg a Patinában vannak. A barna házikót sem vették észre egyáltalán. Luce figyelte, ahogy egy fekete bársonyköntöst és műanyag esővédő sapkát viselő ingatag járású nő lófrál feléjük, aprócska borzas kutyát vezetve. A telke határos volt a gaztól burjánzó kavicsos ösvénnyel, amely az Alapítvány bejáratához vezetett. A nő és a kutyája az ösvényre lépett.

És eltűnt szem elől.

Luce-nak elakadt a lélegzete, de aztán Daniel Luce mögé mutatott, az Alapítvány pázsitjának a másik végébe. Luce megperdült. Úgy tízméternyire, ahol az ösvény véget ért, és a mai járda tovább folytatódott, a nő és a kutyája újra megjelent. A kutya betegesen csaholt, de a nő úgy sétált tova, mintha mi sem zavarta volna meg a reggeli rutinját.

Mindez különös volt, de Luce később rájött, hogy az angyalok fő küldetése az, hogy a nő élete a szokásos maradjon. Semmi ne történjen, ami ennek a nőnek, aki még észre sem veszi, milyen nagy veszélynek van kitéve, a világát eltörli.

Bár az utcán lévő emberek talán tényleg nem látták Luce-t és az angyalokat, az eget minden bizonnyal észrevették. A kutyás nő aggodalmasan tekingetett felfelé, a házaikat elhagyó emberek is esőkabátot viseltek vagy esernyőt cipeltek magukkal.

- Esni fog? - Luce repült már át zivatarokon és meleg záporokon, amelytől felfrissült és feltöltődött... de ez az égbolt most annál is vészjóslóbb volt, szinte fekete.

- Nem - válaszolta Dee. - Nem lesz eső. Az a Rend, amit látsz.

- Tessék? - kapta fel a fejét Luce.

Az égre hunyorgott, és elborzadt, amikor az elmozdult és előrebukott. A viharfelhők nem így haladnak.

- A szárnyaiktól sötétlik az égbolt. - Arriane megborzongott.

- És a palástjaiktól.

Ne!

Luce addig bámulta az eget, amíg az értelmet nem nyert a számára. Már szinte szédült, de lassan ki tudta venni a kékes-szürke szárnyak hullámszó tömegét. Az egész égboltot beborították, olyan sűrűn, mint egy festékréteg, a felkelő napot is kitakarva. A rövid, állati szárnycsapások lódarázsra módjára zümmögtek. Luce szíve elszorult, amikor igyekezett megszámolni őket. Lehetetlen volt. Hány százan körözhetnek a felette lévő tömegben?

- Ostrom alatt állunk - jegyezte meg Daniel.

- Olyan közel vannak! - mondta erre Luce meg-megrándulva, miközben az ég tovább kavargott. - Vajon látnak bennünket?

- Azt nem mondanám, de tudják, hogy itt vagyunk - válaszolta Dee hidegvérrel, ahogy a Rend egy kis csapata lejjebb ereszkedett, annyira, hogy jól látszott a töpörödött, vérszomjas képük.

Húvös tekintetek vizslatták a teret, ahol Luce és a többiek gyülekeztek, de a Patinát illetően a Rend legalább annyira vaksinak tetszett, mint a Kitaszítottak.

- A Patinám úgy ölel körbe bennünket, akár a teáskannát a teababa, mintegy védőfalat képez körülöttünk. A Rend számára nemcsak nem látható, de nem is tudnak áthatolni rajta! - Deenek sikerült bátorítóan Luce-ra mosolyognia. - Csak egy bizonyos lélektípus hívására felel, amelyik ártatlan a saját lehetőségeit illetően.

Daniel szárnyai ott lüktettek mellette.

- Folyamatosan egyre több és több hittestvért toboroznak! Ki kell jutnunk innen, ráadásul sietősen!

- Nincs szándékomban megkötözve lenni abban a híres nyaktörő burokban! - mondta Dee. - A saját házamban nem foghat el senki!

- Tetszik, ahogy beszél! - jegyezte meg Annabelle hátulról Luce-nak.

- Kövessetek! - kiáltotta Dee, és futni kezdett egy kerítéssel határolt átjáró felé.

A többiek követték a váratlanul előbukkanó sütőtökparcellán át, megkerülték vele a túldíszített, de düledező nyári lakot, és egy kiterjedt, buján zöldellő hátsó udvarba értek. Roland állát az égnek emelte. Mostanra még sötétebb volt, az ég telis-tele lett szárnyakkal.

- Mi a terv?

- Lássuk csak, először is - Dee arrébb sétált, és megállt a kert közepén, egy foltos törzsű tölgyfa alatt - a könyvtárat kell megsemmisítenünk!

Luce felszisszent:

- De miért?

- Egyszerű! Praktikus okból. Ez a Patina mindig is körülzárta a könyvtárat, így a könyvtárral is kell maradnia. Ahhoz viszont, hogy a Rend mellett elhaladhassunk, ki kell nyitni a Patinát, vagyis leleplezni az Alapítványt, és azt ugyan nem hagyom az egykaptafára készült szárnyaik kényére-kedvére! - A kezével megpaskolta Luce megrendült arcát. - Ne aggódj, kedvesem, a gyűjtemény legértékesebb köteteit már úgymoda odaadományoztam... legfőképp a Vatikánnak, bár néhány a Huntington Könyvtárba is került, valamint egy mit sem sejtő arkansasi kisvárosba. Ez a hely senkinek sem fog hiányozni. Én vagyok a legutolsó könyvtáros itt, és, őszintén szólva, nem áll szándékomban visszatérni ide a küldetést követően!

- Azt még mindig nem értem, hogyan cselezhetjük ki őket!

Daniel tekintete a kavargó kékesfekete égboltra tapadt.

- Másik Patinát kell készítenem, amely csupán a testünket veszi körbe, és ezáltal szabad átjárást biztosít. Akkor pedig kinyitom ezt, és hagyom, hogy a Rend tagjai beözönljenek.

- Én már kapisgálom, mi készül! - mondta Arriane, és majom módra felmászott a tölgyfa egyik ágára, s kényelembbe helyezte magát.

- Az Alapítványt ugyan feláldozzuk - ráncolta a homlokát Dee -, de legalább a Rendet is jó alaposan felbosszantjuk!

- Várj csak, hogyan áldozzuk fel a könyvtárat?

Roland összefonta a karját a mellkasán, úgy nézett le Deere.

- Azt reméltem, Roland, hogy te talán tudsz segíteni ebben! - mondta Dee sokatmondóan csillogó szemmel. - Elég jól tudsz tüzet gyújtani, nem igaz?

Roland felhúzta a szemöldökét, de Dee addigra elfordult tőle. A fatörzset vizsgálgatva odanyúlt a kéreg egyik görcséhez, és mint egy titkos kilincset, elfordította. A fatörzs mélyén egy üreg rejtkezett. A fa belülről fényesre volt polírozva, az üreg maga meg akkora volt, mint egy kisebbfajta kamra. Dee a hón-

aljáig belenyúlt, és hosszú aranykulcsot húzott elő.

- Ezzel kell a Patinát kinyitni? - kérdezte Luce, meglepődve azon, hogy a művelethez valóban igazi kulcs szükségeltetik.

- Hát, én azért így nyitom ki, hogy az igényeinknek megfelelően irányíthassuk.

- És ha úgy nyitod ki, hogy tűz van benne - morfondírozott Luce arra gondolva, hogyan szűnt meg létezni a kutyát sétáltató nő abban a pillanatban, amikor áthaladt az Alapítvány előtti pázsiton -, mi történik az utcában lévő házakkal és emberekkel?

- Ez roppant különös a Patinával kapcsolatban - magyarázta Dee. Letérdelt, a kertben keresgélt valamit. - Mivel múltbéli és jelen valóságok határán fekszik, itt is lehetünk meg nem is, lehetünk a jelenben, de máshol is. Olyan hely, ahol az időről és térről való minden elképzelésünk megvalósul. - Dee felemelte egy túlméretezett páfrány egyik levelét, és az alatta lévő földbe túrt. - Egyetlen kinti halandóra sem lesz hatással, de ha a Rend annyira kiéhezett, amennyire tudjuk, hogy az, amint kinyitom ezt a Patinát, azonnal felénk száguldanak majd. Egy izgalmas pillanatra csatlakoznak hozzánk abban a másik valóságban, amikor az Alapítvány még ezen az utcán állt.

- Mi meg kirepülünk a másik Patina leple alatt - találgatta Daniel.

- Pontosan! - nyugtázta Dee. - És aztán nincs más dolgunk, mint emezt jól bezárni körülöttük! Éppúgy, ahogy most képtelenek behatolni ide, nem tudnak majd kijönni sem onnan. És mialatt mi biztonságban szárnyalunk a fenséges ősi Avignon felé, a könyvtárat tűz emészti el, a Rend-tagok meg fogságba esnek.

- Ez nagyszerű! - vélte Daniel. - A Rend tehát gyakorlatilag élve marad, így a tettünk nem billenti ki az égi egyensúlyt, és mégis...

- Csak a múlt nyomában tapodnak, teljesen el lesznek szigetelve, nem állhatnak az utunkba. Szóval, mindenki benne van?

- Dee arca felragyogott. - Á, meg is találtam!

Az angyalok fölé hajoltak, Dee meg lesöpörte a földet a kertbe ázott érdekes szélű mélyedésről. Behunyta a szemét, a kulcsot a szívéhez közel tartotta, és egy fohászt suttogott:

- Fény, végy körbe, szeretet, burkolj be, Patina, nyújts menedéket nekünk az eljövendő gonosz elől!

Gondosan beleillesztette a kulcsot a zárba. A csuklója megremegett az, erőlködéstől, ami a kulcs elfordításához kellett, de végül az csikorogva egy negyed fordulatot engedett jobbra. Dee nagyot fújtatott, majd talpra állt, és kezét a szoknyájába törölte.

- Meg is vagyunk!

Mindkét karját magasan a feje fölé emelte, majd nagyon lassan, de rendkívül határozottan behúzta a szíve felé. Luce várta, hogy a föld megrázkódjon vagy valami történjen, de egy pillanatig úgy tűnt, semmi sem mozdul.

Aztán a körülöttük lévő tér elcsendesedett, olyannyira, hogy egy légy zümmögését is hallani lehetett volna. Luce ekkor alig hallható susogó hangra lett figyelmes, mint amikor két csupasz tenyér egymáshoz dörzsölődik. A tér mintha kissé elmozdult volna, és ettől minden... a barna házikó, az azt körülvevő bécsi városi házak sora, sőt még a Rend tagjainak kék szárnya is... megremegett. A színek is egyre változtak, egymásba olvadtak. Olyan volt, mintha a kiömlő benzin felett szálló sűrű gőzfátyol mögött állnának.

Luce, mint korábban is, hol látta a Patinát, hol nem. A szivárvány- színekben játszó szappanbuborékhoz hasonlatos homályosan átlátszó körvonala az egyik pillanatban jól látszott, a másokban semmivé lett. Azt viszont megérezte, hogy a kertbéli kis tisztás körül, ahol a többiekkel áll, meleget sugározva formálódik körülöttük valami, és megnyugtatta, hogy hatalmas védőerő veszi körbe.

Senki nem szólt, megnémította őket a Dee alkotta csodálatos jelenség.

Luce figyelte az idős hölgyet, aki olyan erőteljesen hümmögött, hogy az szinte zümmögésnek tetszett. Luce meglepődött, amikor megsejtette, hogy elkészült a belső Patina. Az, ami egy pillanattal ezelőtt még nem érződött teljesnek, egyszeriben azzá lett. Dee bólintott, s kezét a szíve előtt tartotta, mintha imádkozna.

- A Patinában lévő Patina szívében vagyunk. Teljes biztonságban, tökéletes védelem alatt. Amikor felnyitom a külső réteget a Rendnek, kérlek, bízzatok ebben a védőpajzsban, és őrizzétek meg a nyugalmatokat! Itt semmi sem árthat nektek!

Ezután új fent elszuttogta az előbbi szavakat... *fény, végy körbe, szeretet, burkolj be, Patina, nyújts menedéket nekünk az eljövendő gonosz elől...*, és Luce azon kapta magát, hogy együtt mormolja vele. Daniel hangja is csatlakozott hozzájuk. Ekkor lyuk keletkezett a pajzsban, hideg széllokés fújt a meleg szobába. Összébb szorultak, középen Luce-szal, egymáshoz nyomták a szárnyaikat, és csak nézték az eltolódó égboltot.

Brutális sivítás hallatszott odafentről, amit ezernyi másik követett. A Rend tagjai észrevették. A lyuk felé rajzottak. A nyílás Luce számára nagyrészt láthatatlan volt, közvetlenül a bar-na házikó kéménye felett lehetett. A Rend tagjai úgy indultak felé, mintha szárnyas hangyák támadnának a lecseppent lekvárra. Tompa zajjal a tetőnek, a pázsitnak, a házikó ereszenek verődtek. A palástjuk csak úgy fodrozódott a durva kényszerleszállások miatt. A szemükkel az ingatlant vizslatták... érzékelték is meg nem is Luce, Dee és az angyalok jelenlétét.

Luce visszatartotta a lélegzetét, egy hang sem jött ki a torkán.

A Rend tovább özönlött feléjük. Az udvar hamarosan hemzsegett a kemény, kék szárnyaktól. Körbevették Dee belső Patináját, farkaséhes, mohó pillantásokat vetettek pontosan arra a helyre, ahol az általuk keresett zsákmány rejtőzött, ám nem látták a teljes biztonságban lévő angyalokat, a lányt és a transzéteri Deet.

- Hol vannak? - vicsorgott az egyik. A palástja belegabalyo-

dott a kék szárnyak tengerébe, ahogy átfurakodott felebarátai tömegén. - Itt kell lenniük valahol!

- Készüljetek fel, hogy milyen gyorsan csak lehet, Avignonba repülünk! - suttogta nekik Dee mozdulatlanul.

A Rend egyik angyala, a képén szétterülő anyajeggyel, majdnem a Patinájuk széléig hajolt, és úgy szaglászott utánuk, mint a moslék után acsargó disznó. Arriane szárnyai megremegtek, és Luce biztos volt benne, hogy arra gondol, mit tett vele a Rend. A barátja keze után nyúlt.

- Roland, mit szólsz egy afféle eget verő tűzvészhez? - szólt Daniel összeszorított ajakkal.

- Kérésed parancs!

Roland összekulcsolta a kezét, összehúzta a szemöldökét, aztán nagyon szigorúan a barna házikóra nézett. Óriási robbanás hallatszott, akárha egy bomba robbant volna, és az Alapítványi Könyvtár a levegőbe repült. A rikoltó Rend-tagokat a lökés a Patina egére szórta, miközben palástjaikat lángnyelvek nyaldosták.

Roland legyintett egyet, és a mélyedés, amelyben a könyvtár állt azelőtt, a pázsitra lángokat és lávát okádó vulkánná változott. A tölgyfa is lángra lobbant. Ágain úgy terjedtek szét a lángok, mintha csak dobozba zárt gyufaszálak lennének. Luce megizzadt és meg is szédült a Patinán átszáguldó hőségtől, de a Dee kis Patinájában lévő csapat nem szenvedett égési sérüléseket, bár a Rendet vissza-vissza- lökték rájuk az ismétlődő lökэшullámok.

Dee azt kiáltotta:

- Repüljünk!

Éppen ekkor a forró, lángokkal teli levegő tornádóként végigsöpört az udvaron, és magába nyelt vagy száz Rend-tagot. Beemelte őket a lángoló magba, és ringlispílként forgatta őket a pázsiton keresztül.

- Készen állsz, Luce?

Daniel átkarolta, csakúgy, mint Roland Dee derekát. A füst

visszacsapódott a Patina külső faláról, Luce-nak mégis neheze-
re esett a levegővétel a még mindig fájó, sérült nyaka miatt.
Ekkor azonban Daniel végre a levegőbe emelkedett vele,
egyenesen felszálltak. Luce jobbról a szeme sarkából Roland
márványos szárnyait, a bal oldalon Annabelle-t és Arrianét
látta. Minden angyal szárnya hevesen és erőteljesen csapko-
dott, amivel makulátlan, vakító fényességet varázsoltak ma-
guk mögé a tűztől egészen a tiszta kék égboltig.

Ám a Patina még mindig nyitva állt. A Rend még repülni
képes tagjai valamiképp megéreztek, hogy törbe csalták őket,
és csapdába estek. Igyekeztek kikeveredni a lobogó tűzből, de
Roland újabb lángcsóvát küldött feléjük, amely elsodorta,
majd visszalökte őket a lángokban álló földre, miközben addig
perzselte ráncos bőrüket, míg csak a szárnyas csontvázuk ma-
radt.

- Csak még egy pillanat...

Dee az ujjbegyeivel és szuggeráló tekintetével módosította a
Patina körvonalát. Luce előbb Deet, majd a lángoló Rend zűr-
zavarát tanulmányozta. Úgy képzelte, hogy a Patina teteje,
akár a palást a nyakon, összezáródik, és magába zárja, majd
megfullasztja a Rendet.

- Elvégeztetett! - kiabálta Dee, mialatt Roland még maga-
sabbra repítette a levegőben.

Luce letekintett, talpuk alatt a föld egyre sebesebben távolo-
dott. Még látta a szörnyűséges tüzet pislákolni, aztán megre-
megni és végül eltűnni. Elnyelte valami máshol rejtőző füstfel-
hő. Az utca, melyet maguk mögött hagytak, fehér volt és mo-
dern, tele emberekkel, akik semmit nem érzékeltek ebből az
egészből.

A föld már kilométerekre volt alattuk, mire Luce képes volt

nem felidézni, ahogy a Rend szárnyai szétfőnek a vörös láng-tengerben. Nincs értelme hátranézni. Csak előre szabad összpontosítania, a következő ereklére, Camre, Gabbéra, Mollyra és Avignonra.

A vékony felhőfátyolok közti réseken át látszott, hogy a terep sötétszürke sziklás, hegyvidéki lett. A téli levegő egyre hűvösebbé és csípősebbé vált, csak az angyalszárnyak szakadatlan verdesése törte meg a légkör peremének csendjét.

Már majd egy órája repültek, amikor Roland márványozott szárnya bukkant fel nem sokkal Luce és Daniel alatt. Ő is ugyanúgy vitte Deet, mint Luce-t Daniel: a válluk egy magasságban, egyik karja keresztben a nő mellkasán, másik a dereka körül. Luce-hoz hasonlóan Dee is bokában keresztelte a lábait, cipőjének túsarka ilyen magasságban elég bizonytalanul lógott a levegőben. Roland sötét izmai eltakarták Dee törékeny, idősebb alakját, amitől párosuk majdnem komikusán festett, miközben hol élesen, hol elmosódottan látszottak a fodrozódó felhők között. Dee tekintete izgatottan csillogott, és ettől a nő sokkal fiatalabbnak látszott a koránál. Vörös hajtincseit az arcába fújta a szél, arckrém- és rózsailat lengte be a levegőt, amelyen átrepültek.

- Nos, azt hiszem, tiszta a levegő! - mondta Dee.

Luce érezte, hogy megrezzen körülötte a levegő. A teste megfeszült, felkészülve egy újabb időcsúszásra. Ezúttal viszont nem a tilosban járó Lucifer Bukása okozta a hullámokat. Dee tette azzal, hogy visszavonta a második Patinát. Elmosódott körvonala egyre közelebb került Luce bőréhez, majd áthaladt rajta, amitől kimondhatatlan gyönyörűség járta át. A Patina eztán annyira visszahúzódott, hogy parányi gömb volt csak Dee körül. Dee behunyta a szemét, és egy pillanattal később a bőre egészen elnyelte a Patinát. Mindez jórészt alig észrevehetően ment végbe, de a leggyönyörűbb dolog volt, amit Luce valaha látott.

Dee mosolygott, és közelebb intette magához Luce-t. Az őket

cipelő két angyal feljebb billentette a szárnyait, hogy a hölgyek beszélhessenek egymással. Dee tölcseért formált a kezéből a szája előtt, és a szembeszélben így kiáltott Luce felé:

- Kedvesem, meséld már el, hogy ti ketten miképp találkoztatok! Luce érezte, hogy Daniel vállá megremeg a kuncogástól. Teljesen normális, ha egy boldog párkapcsolatban élő párhoz intézik ezt a kérdést, miért lett tőle Luce mégis szomorú?

Mert a válasz fölöslegesen bonyolult volt.

Mert még ő maga sem tudta a pontos választ.

Egyik kezét a nyakában lógó medálra szorította, amely folyton a bőrének ütődött, amikor Daniel újra meg újra egy-egy lendületeset csapott a szárnyával.

- Az a helyzet, hogy ugyanabba az iskolába jártunk, és én...

- Ó, Lucinda! - kacagott Dee. - Csak ugrattalak! Pusztán eltűnődtem azon, hogy végére jártál-e a *legelső* találkozásotokhoz fűződő történetnek?

- Dee, ne! - szólt közbe Daniel határozottan. - Ne, azt még nem tudja...

- Kérdeztem, de nem akarja elárulni! - Luce az alatta kavargó mélységgel szemezett, és legalább annyira távol érezte magát az első találkozásuk igaz történetétől, mint azoktól a városoktól, amelyek felett elrepülnek. - Teljesen megőrjít, hogy nem tudom!

- Mindent a maga idejében, kedvesem! - mondta neki Dee higgadtan, egyenesen az előtte látható finoman ívelt látóhatárra meredve. - Úgy veszem ki a szavaidból, hogy némelyik korábbi emlékedbe azért belebotlottál.

Luce bólintott.

- Remek! Akkor megelégszem a legkorábbi románcsal, amit fel tudsz idézni! Gyerünk, aranyom! Járj egy időt asszony kedvében! Ez segít elütni az időt Avignonig, ahova Canterburyből származó zarándokokként utazunk majd.

Emlékkép villant Luce szemei előtt, az a hűvös és nyirkos sírbolt, amelybe bezárták Egyiptomban Daniellel, és az, ahogy

a fiú ajka az övére tapad, a testük egymásnak feszül, mintha ők maradtak volna az utolsó túlélők a világon... Csakhogy nem voltak egyedül, Bill is ott volt velük. Ott várakozott, és őrizte őket, mert azt akarta, hogy Luce lelke egy nyirkos egyiptomi sírboltban lelje halálát.

Luce szeme kipattant, és visszatért a jelenbe, ahol Bill vöröslő szemei nem bukkanhattak rá.

- Elfáradtam - közölte.

- Pihenj csak! - mondta gyengéden Daniel.

- Nem, belefáradtam, Daniel, hogy pusztán azért bűnhődjek, mert szeretlek! Nem akarok többé sem Luciferrel, sem a Renddel, sem a Kitaszítottakkal és semmilyen más létező táborral foglalkozni! Nem leszek senkinek a játékszere! Érző lény vagyok! És elegendem van!

Daniel Luce köré fonta a karját, és megszorongatta. Úgy tűnt, Dee és Roland legszívesebben odajönnének, és ők is ugyanazt tennék.

- Kedvesem, megváltoztál! - jegyezte meg Dee.

- Mihez képest?

- A korábbiakhoz képest. Még sohasem hallottalak így beszélni. És te, Daniel?

Daniel egy ideig hallgatott. Végezetül, a szél zúgását és a ritkás levegőben verdeső angyalszárnyakat túlkiabálva így szólt:

- Én sem. De örülök, hogy már képes rá.

- Miért is ne? Amit ti, gyerekek átéltetek, az egy transzdimenziós tragédia! De ez itt konok, erős lány, aki egyszer azt mondta nekem, hogy soha nem vágatja le a haját, akkor sem, pedig meg van átkozva vele... ezek a te szavaid, kedvesem... mert olyan könnyen kócosodik és összegubancolódik, ráadásul mágnesként vonzza a bogáncsokat, szóval, nem vágatja le, mert ez a haj is a része, kitörölhetetlenül kötődik a lelkéhez.

Luce az öreg hölgyre hunyorított.

- Miről beszélsz?

Dee Luce felé billentette a fejét, és lebiggyesztette telt ajkait.

Luce mereven nézte, magába itta a nő aranyló tekintetének és finom szálú vörös hajának látványát, a halk hümmögést a repülésük alatt. És ekkor rádöbbsent.

- Már emlékszem rád!

- Nagyszerű! - mondta erre Dee. - Én is emlékszem rád!

- Nem egy nyílt síkságon álló kunyhóban éltem?

Dee bólintott.

- És valóban beszéltünk a hajamról! Egy csalánföldön rohamtam át, és ráugrottam valamire vadászatkor... róka lett volna?

- Elég fiús lány voltál. Tulajdonképpen bátrabb a préri sok férfinál.

- Te meg - folytatta Luce - órákat töltöttél azzal, hogy a bogáncsot kiszeded a hajamból.

- Elvégre is a kedvenc nagynénid voltam, hogy úgy mondjam. Mindig azt mondtad, hogy az ördög átkozott meg ilyen dús hajjal. Egy szösszenetnyit drámai, de csak tizenhat voltál... ráadásul nem álltál túl messze az igazságtól, ezt ennyire csak a tizenhat évesek érezhetik meg!

- Te azt felelted, hogy az átok csak akkor az, ha hagyom, hogy átokként hasson rám. Azt mondtad... hatalmamban áll, hogy feloldjam magam minden átok alól... és hogy az átok az áldás előszobája. ..

Dee hunyorgott.

- Te meg rám szóltál, hogy fejezzem be! Hiszen a te hajad.

- Igaz. De te nem hagytad annyiban.

- Nem. - Luce behunyta a szemét, ahogy egy hűvös fátyolfelhő burkolta be, és a belőle kicsapódó víz megcsiklandozta a bőrét. Egyszeriben kimondhatatlanul elszomorodott. - Nem hagytam abba. Nem voltam rá kész.

- Nos - nyugtázta Dee -, kétségtelenül jobban tetszik, ahogy most hordod a hajad, most, hogy észhez tértél!

- Nézzétek! - mutatott oda Daniel, ahol a felhőtakaró szikla-ként a semmibe zuhant. - Megérkeztünk!

Leereszkedtek Avignonba. A város felett tiszta volt az égbolt,

egy felhő sem akadályozta a kilátást. A nap az angyalok szárnyának árnyékát a zöldellő legelőkkel és tanyákkal körülvevő kőből épült középkori városkára vetette. Alattuk tehenek kószáltak, amott traktor vágott át a földeken.

Balra fordulva elrepültek egy lóistálló felett, a szalma és a trágya vizenyős bűzét belelegezve. Arrébb suhantak a katedrális fölé, amely ugyanabból a vörösesbarna kőből épült, mint a városka házai. Egy vidáman nyüzsgő kávéházban a turisták a kávéjukat kortyolgatták. A város aranyosan tündökölt a déli napfényben.

Luce-ban a váratlan megérkezés riadalma keveredett azzal, hogy az idő inkább kicsúszni látszik az ujjai közül. Már négy és fél napja kutattak az ereklék után. Már a fele idő eltelt, és Lucifer bukása mindjárt a nyakukon.

- Oda megyünk! - mutatott Daniel a külvárosi hídra, amely nem érte át teljességében a városon át kanyargó, reszketve csillogó folyót. Mintha a híd a közepénél a vízbe omlott volna. - Avignon hídja, a Saint Bénézet.

- Mi történt vele? - érdeklődött Luce.

Daniel a válla felett hátrapillantott.

- Emlékszel, mennyire elcsöndesedett Annabelle, amikor megemlítettem, hogy ide jövünk? Ő adott ihletet annak a fiúnak, aki a hidat építette a középkorban, abban az időben, amikor a pápák még itt éltek, és nem Rómában. Egy nap a fiú megpillantotta Annabelle-t, amint átrepült a Rhône-on, holott ő azt hitte, senki sem láthatja. Azért építette a hidat, hogy kövesse a túlsó partra.

- És mikor omlott össze?

- Az idők során, lassanként egy-egy boltív a folyóba zuhant. Aztán még egy. Arriane szerint a fiúnak... akit Bénézet-nek hívtak... és látta az angyalokat, az építészetéhez nem volt érzéke. Annabelle mégis imádta. A múzsájaként Avignonban maradt, amíg meg nem halt. A fiú sohasem nősült meg, és távol tartotta magát az avignoni társasági élettől. Városszerte azt

terjesztették, hogy megbolondult.

Luce igyekezett nem összehasonlítani az ő és Daniel kapcsolatát azzal, ami Annabelle és Bénézet között lehetett, de neheze ére esett. *Igazából* miféle kapcsolat lehet egy angyal és egy halandó közt? Ha egyszer mindennek vége, amikor majd legyőzi Lucifert... akkor mi lesz? Daniel és ő vajon visszatérnek Georgiába, és olyanok lesznek, mint bármelyik másik pár? Péntekenként, mozi után fagyaltozni mennek? Vagy pedig az egész város azt hiszi majd, hogy Luce megőrült, éppúgy, mint Bénézet? Lehet, hogy az egész egyszerűen reménytelen? Mi lesz velük a végén? Megsemmisül majd a szerelmük is, akár csak a középkori híd boltívei?

Örölség, hogy egy pillanatig is elhitte, normális életet élhet egy angyallal. Minden egyes percben ez jutott eszébe, amikor Daniel az égbolton át *elrepítette* valahová. És mégis, napról napra jobban szerette.

Egy szomorúfűz árnyékában értek földet a folyóparton, egy kacsacsapatot felzavarva, melynek tagjai a szárnyukat csapkodva ugráltak bele a vízbe. Az angyalok fényes nappal összehajtogatták a szárnyukat. Luce Daniel mögött állva figyelte a körülményes műveletet, ahogy a szárny visszahúzódott a bőre alá. Először középen húzta össze, mialatt egy sor finom pattanás hallatszott, ahogy az izomrétegek a földöntúli tollakra hajoltak. Legutoljára Daniel vékony, szinte áttetsző szárnyvégei kerültek sorra, melyek még akkor is ragyogtak, amikor a teste elnyelte őket, különleges szabású pólóján a legapróbb nyomot sem hagyva.

Úgy sétáltak el a kihalt hídig, mint bármely más építészet iránt érdeklődő turista. Annabelle kimértebben lépkedett a szokásosnál. Luce látta, hogy Arriane oda is nyúl, megérinti a kezét. A nap tüzesen süttött, a levegőben levendula és a folyóvíz illata terjengett. A híd nagy, fehér kövekből épült, amelyet hosszúkás boltívek támasztottak alá. A feljáratához menet egy kis kőkápolna állt, egyik végén árva toronnyal. A kápolna fa-

lán felirat díszelgett: CHAPELLE DE SAINT NICOLAS. Luce eltűnődött, merre lehetnek a valódi turisták.

A kápolnát finom, ezüstös por lepte be.

Csendben sétáltak végig a hídon, de Luce észrevette, hogy nem Annabelle az egyetlen, aki feldúlt. Daniel és Roland is reszketett, és nagy ívben elkerülték a kápolna bejáratát. Luce-nak erről jutott eszébe, hogy számukra tilos az isteni szentély-be való belépés.

Dee nagyot sóhajtva futtatta végig ujjait a keskeny rézkerítésen.

- Elkéstünk!

- Ez nem is... - Luce belenyúlt a porba. Anyagtalannak, súlytalannak tetszett, nyomokban némi ezüstös ragyogással, ahhoz a porhoz hasonlított, amely a szülei udvarát borította a csata után. - Úgy érted...

- Itt angyalok pusztultak el. - Roland hangja gyászosan csengett, a folyóba bámult.

- D-de - dadogta Luce - még azt sem tudjuk, hogy Gabbe, Cam és Molly ideért-e időben!

- Ez valaha gyönyörű hely volt - szólalt meg Annabelle -, és most örökre elcsúfították! *Je m'excuse*, Bénézet! - szabadkozott.

Arriane ebben a pillanatban talált egy remegő ezüst tollat.

- Gabbe jelzőtolla! Sértetlen, ezért biztosan ő maga húzta ki. Talán azért, hogy odaadja valamelyik Kitaszítottnak, aki korábban nem kapott...

Arriane a messzeségbe nézett, miközben a tollat a mellkasához szorította.

- Azt hittem, hogy a Rend nem gyilkol angyalokat! - értetlenkedett Luce.

- Ők nem is.

Daniel lehajolt, félresöpörte a por egy részét, amely hóku-packént halmozódott fel a lába előtt. Valamit alá temettek. Luce ujjai poros, ezüst csillagnyílhoz értek. Felvette, és a pólójába törölte. Mint mindig, most is megrezzent, amikor ujjai a

gyilkos, tompa nyílhegy közelében jártak. Végül Daniel a többiek elé tartotta a nyilat, hogy ők is megvizsgálhassák. Túldíszített Z betű csillogott rajta.

- A Vének!

- Ők aztán boldogan végeznek az angyalokkal! - nyugtázta halkan Daniel. - Valójában nincs is más, ami ennél nagyobb örömet okoz a számukra.

Éles csattanás hallatszott. Luce odakapta a fejét, felkészülve, hogy... a Rend? A Vének? Dee kirázta az öklét, majd a másik kezével a vöröslő izületeit dörzsölgette. Luce ekkor vette észre, hogy a kápolna bejáratánál lévő kis faajtó közepén be van törve. Nyilván Dee törte be. Rajta kívül egyikük sem találta rendkívülinek, hogy egy ilyen apró asszony ekkora kárt okozhat.

- Dee, rendben vagy? - kiáltott felé Arriane.

- Sophiának nincs itt semmi keresnivalója! - Dee hangja remegett a dühtől. - Amit Lucifer tesz, az nem izgatja túlságosan a Véneket, de Sophia ettől még mindent elronthat az angyalok számára. Meg tudnám ölni!

- Ez ígéret?

Daniel eltette a csillagnyilat a táskába, és rácsukta a fedelét.

- Bárhogya is végződött ez a csata, kétségkívül a harmadik erekle miatt kezdődött. Valaki megtalálta.

- Leleményes hadviselés! - jegyezte meg Dee.

Luce összerándult.

- És valaki meghalt miatta.

- Luce, nem tudhatjuk, mi történt! - mondta erre Daniel. - És addig nem is tudjuk meg, amíg a Vének elé nem állunk. A nyomukra kell bukkannunk!

- De hogyan? - kérdezte Roland.

- Talán a Sínai-hegyre mentek, hogy csapdába ejtsenek bennünket? - találgatta Annabelle.

Daniel fel-alá járkálva rázta meg a fejét.

- Azt nem tudják, hogy a Sínai-hegyre kell menniük... hacsak a hely nevét kínzással ki nem szedték az egyik angyalunkból.

Megtorpant, és a távolba meredt.

- Nem! - vélte Dee végignézve a hídon állók körén. - A Véneknek megvan a maguk dolga! Mohók, és egyre nagyobb részesedést akarnak kicsikarni maguknak mindebből. A céljuk az, hogy a nevük fennmaradjon, csakúgy, mint az elődeiké. És ha meg kell halniuk, lehetőleg mártírként akarnak távozni. - Dee szünetet tartott. - És mi a legkülönlegesebb helyszín az önfényező mártírhalál megrendezésére?

Az angyalok megmocantak. Daniel végigfuttatta tekintetét a rózsaszínben pompázó nyugati égbolton. Annabelle hosszú körmeivel átfésülte a haját. Arriane karba öltötte a kezét a mellkasa előtt, és gunyoros megjegyzések híján mereven a földet bámulta. Úgy tűnt, Luce az egyetlen, akinek fogalma sincs, miről beszél Dee. Végezetül aztán Roland vészjósló hangja csattant fel az omladozó hídon:

- A Golgota! A Koponyák hegye.

TIZENEGY

VIA DOLOROSA

AZ ANGYALOK PONTOSAN Franciaország déli partvonala felett kanyarodtak el. Luce nézte, ahogy a sötét hullámok kavarnak alattuk, majd megtörnek a part egy távolabbi pontján. Fejszámolást végzett: éjfélkor már kedd lesz, december elseje. Öt nap múlt el, mióta visszatért a Derengőkből, ami azt jelenti, hogy több mint a fele eltelt már az angyalok földre zuhanásának kilenc napig tartó időszakából. Lucifer és a korábbi összes énjük megtette a Bukás zuhanásának több mint a felét. A három ereklyéből kettőt szereztek meg, de nem tudják, mi a harmadik, és azt sem, rájönnek-e, mit kell velük tenni, miután mind a három együtt lesz. És ami ennél is rosszabb, az ereklyék megtalálása közben még több ellenségre tettek szert, a barátaikat meg úgy tűnik, elveszítették.

Luce körme alá szorult a Saint Bénézet hídjának pora. Mi lesz, ha kiderül, hogy Camé? Cam küldetésük során betöltött szerepét illetően Luce alig öt nap alatt a gyanakvástól odáig jutott, hogy keservesen érzi magát az elvesztése gondolatára. Cam indulatos volt, kiszámíthatatlan, komor és félelmetes, ráadásul nem az a fiú, akit a sors Luce-nak rendelt... de ez nem jelentette, hogy Luce ne aggódna érte, és a maga sajátos módján ne törődne vele valamennyire.

Na és Gabbe. A déli szépség, aki mindig helyesen cselekedett, és a megfelelő dolgot mondta. Attól a pillanattól kezdve, hogy a Sword & Crossban találkoztak, az angyal mást sem tett, mint vigyázott rá. Most Luce szeretett volna vigyázni Gabbéra.

Molly Zane volt a harmadik, aki Avignonba ment Cammel és

Gabbéval. Luce először tartott tőle, aztán meggyűlölte Mollyt... egészen a múltkori reggelig, amikor Luce, miután a hálószo-
baablakon át megérkezett a szülei házába, Mollyt az ágyában találta... éppen falazott neki. Ez bizony komoly szívesség volt. Ráadásul Callie is szívesen töltötte az idejét Mollyval. A démon változott volna meg? Vagy inkább Luce?

Daniel szárnyának ritmikus csapásai mély nyugalomba ringatták Luce-t a csillagos égbolt alatt, de ő nem akart aludni. Azon morfondírozott, hogy vajon mi fogadja őket a Golgotán, mert jó előre fel akart készülni arra, ami rájuk vár.

- Min jár az eszed? - kérdezte Daniel.

Mély hangon, bensőségesen szólt a tomboló szélviharban, amelyen éppen átrepültek. Annabelle és Arriane kicsivel lejjebb repült előttük. A sötét ezüst és a szivárványszínekben játszó két szárny pár szélesen terült szét Olaszország zöld csizmája felett.

Luce megérintette a nyakában lógó medált.

- Félek.

Daniel még szorosabban fogta.

- Luce, te olyan bátor vagy!

- Erősebbnek érzem magam, mint valaha, és büszkeséggel tölt el az a magamtól felidézett sok-sok emlék, főképp, ha segítenek Lucifer megállításában. - Szünetet tartva piszkos körmeire nézett. - De továbbra is tartok attól, ami felé most repülünk.

- Nem hagyom, hogy Sophia bárhogy is megközelítsen!

- Daniel, nem az a baj, amit velem tenne, hanem amit talán már elkövetett azokkal szemben, akik fontosak nekem. Az a híd, az a rengeteg por...

- Legalább annyira remélem, mint te, hogy Cam, Gabbe és Molly épségben vannak! - Hatalmasat csapott a szárnyaival, és Luce rögtön érezte, hogy testük a megduzzadt esőfelhő fölé emelkedik. - De, Lucinda, az angyalok is elpusztulhatnak.

- Ezt tudom, Daniel.

- Hát persze hogy tudod! És azt is tudod, milyen veszélyek

leselkednek ránk. Minden egyes angyal tisztában van vele, aki csatlakozik a Lucifer megállítására irányuló harchoz. Azzal, hogy beszállnak a küzdelmünkbe, elismerik, hogy a küldetésünk sokkal fontosabb egy-egy angyali léleknél.

Luce behunyta a szemét. *Egyetlen angyal lelkénél.*

És ekkor megint felbukkant. Az a gondolat, amelyről Arrianét hallotta először beszélni abban a vegasi palacsintázóban. Az az egyetlen igen tekintélyes angyal, aki képes az egyensúly kibillentésére. Az a kizárólagos választás, amely eldöntheti az ezredéveken át folyó harc kimenetelét.

Amikor a szemét felnyitotta, a hold lágy fehér fényben fürdette az alattuk lévő sötét tájat, miközben föléje emelkedett.

- A Menny és a Pokol erői - fogott hozzá Luce - valóban kiegyenlítik egymást jelen pillanatban?

Daniel hallgatott. Luce érezte, ahogy a mellkasa emelkedik, a hátához ér, majd lesüllyed. Szárnyaival kicsivel sebesebben csapkodott, de nem felelt.

- Biztos vagy ebben? - erőltette Luce. - Pontosan ugyanannyi démon áll az egyik oldalon, mint angyal a másikon?

Szél csapott az arcába.

Daniel végül így szólt:

- Igen, bár ez nem ilyen egyszerű. Nem az a fontos, hogy ezren állnak itt, ezren meg ellenük. Vannak olyanok, akik jobban számítanak a többiekénél. A Kitaszítottaknak például semmi jelentősége. Hallottad te is, amikor Phil erről panaszkodott. A Rend is majdnem teljesen elhanyagolható... bár erre sohasem jönnél rá abból, amennyire komolyan veszik magukat! - Szünetet tartott. - Na és az egyik arkangyal? Ő egyedül felér több ezer kisebb angyallal.

- És az igaz, hogy maradt még egy tekintélyes angyal, akinek táborot kell választania?

Újabb szünet.

- Igen. Ez továbbra is áll.

Luce egyszer már könyörgött neki a Shoreline tetején, hogy

válasszon végre. Akkor éppen egy vita kellős közepén voltak, tehát nyilván az időzítéssel volt baj. Mostanra viszont erősebben kötődtek egymáshoz. Ha Daniel tudná, hogy mindenben támogatja, hogy mellette áll, és bármi történjen, szeretni fogja, az biztosan segítene neki abban, hogy végre meghozza azt a döntést. - Mi lenne, ha előállnál, és... választanál?

- Nem...

- De Daniel, véget vethetnél ennek a cécónak! Kibillenthetnéd a mérleg nyelvét, senki másnak nem kellene meghalnia, sőt...

- Úgy értem, nem, ez nem ilyen egyszerű. - Luce hallotta, hogy felsóhajt, és anélkül, hogy odanézne, meg tudta mondani a pontos árnyalatot, amelyben ilyenkor a szemei csillognak: a mély vadviola színében. - Most már nem olyan könnyű - erősítette meg Daniel.

- De miért?

- Azért, mert ez a jelen nem számít többé. Olyan időintervallumban vagyunk, amely talán hamarosan megszűnik létezni. Így aztán a választásom most nem jelentene semmit, addig nem, amíg ezt a kilencnapos működési hibát ki nem javítjuk. Meg kell állítanunk Lucifert, különben eléri, amit akar, vagyis kiradírozza a legutóbbi öt vagy hat évezredet, és mi mind kezdhetjük előlről...

- De az is lehet, hogy sikerrel járunk... - vágta rá Luce.

- Ha ez bekövetkezik - taglalta Daniel -, majd akkor újraértékeljük, hogyan is jönnek egymás után azok a rangok.

Alattuk hat méterrel Arriane repült. Lassú, önkívülethez hasonló állapotban hurkokat írt a levegőbe, mint aki valamivel el akarja ütni az időt. Annabelle belerepült az egyik záporba, amit az angyalok általában messziről elkerültek. Nedves szárnyakkal bukkant elő a másik végén, rózsaszín haja mindkét oldalon hozzátapadt az arcához, de mintha észre sem vette volna. Roland is ott volt valahol mögöttük, valószínűleg mélyen a gondolataiba temetkezve, miközben Deet vitte a karjá-

ban. Mindegyikük kimerültnek és zaklatottnak látszott.

- De *amikor* majd sikerrel járunk, nem tudnád...

- A Mennyet választani? - fejezte be helyette Daniel. - Nem. Hosszú időkkel ezelőtt eldöntöttem, mit választok, szinte már a Kezdeteknél.

- De azt hittem...

- Lucinda, téged választottalak!

Luce megsimogatta Daniel kezét, épp amikor az alattuk kavargó szurokfekete tenger kiért a sivatagos partra. A vidék ugyan jó messzire volt alattuk, Luce-t mégis a Sínai környéki területre emlékeztette: alkalmanként egy-egy zöld fa lombozata taglalta a parti köves sziklafalat.

Luce nem értette, miért kellett Danielnek választania a Menny és a szerelem között. Egész életében nem akart mást, csak a fiú szerelmét... de ilyen áron? Kettejük szerelme felér vajon a világ és a benne rejlő összes történet kitörlésével? Megelőzhette volna Daniel ezt a fenyegető veszedelmet, ha korábban a Mennyet választja? És vajon visszatért volna oda, ahová tartozik, ha a Luce iránt érzett szerelme le nem téríti a helyes útról?

Daniel, mintha csak olvasott volna a gondolataiban, így szólt:

- Minden reményünket és bizodalmunkat a szerelembe vetettük. Roland érte utol őket. A szárnyait behajlította és a testét is kifordította, hogy szembe kerüljön Daniellel és Luce-szal. Karjai közt Dee vörös haja szállt szerteszét, a nő orcái szinte lán-goltak. Dee intett nekik, hogy jöjjenek hozzá közelebb. Daniel egyetlen tökéletes és méltóságteljes szárnycsapással átrepült a felhőn, hogy ott lebeghessenek Roland és Dee mellett. Roland füttyentett, mire Arriane és Annabelle is visszakanyarodott, szivárványszínekben játszó kört zártak be a sötét égbolton.

- Jeruzsálemben mindjárt hajnali négyet üt az óra - jelentette be Dee. - Ez azt jelenti, hogy reményeink szerint a halandók többsége alszik, másképp mondva, nem lesz az utunkban még vagy egy órán át. Ha a barátaitokat Sophia ejtette fogságba,

valószínűleg most tervezgeti a... mindenestre, kedveseim, igyekeznünk kell!

- Azt tudja, hol lesznek? - kérdezte Daniel.

Dee egy pillanatra elgondolkodott.

- Mielőtt elpártoltam a Vénektől, mindig is az volt a terv, hogy a Szent Sepulchre templománál gyűlünk össze újból, ami az Óváros keresztény negyedében a Golgota lankáira épült.

A csapat továbbshant a Szentföld felé. Színpompás, tündöklő szárnyoszlopot alkottak. A csillagokkal teleszórt sötét-kék égbolt háttérében a távoli épületek fehér kövei kísérteties, porcelánkék fényt kaptak. A táj természetéből fakadóan száraznak és porosnak tűnt, a föld mégis vastag pálmafákkal és olajfaligetekkel volt tele. Végigsuhantak a Luce által valaha látott legnagyobb kiterjedésű temető felett, mely a Jeruzsálem Óvárosa felé néző lankás lejtőre épült.

A magas kőfallal körülvett város holdfénybe burkolózva aludt a sötétben. A Szikla-mecset, a Kubbat asz-Szahra hatalmas kupolája egy dombtetőn magaslott, az aranykupola még ebben a sötétségben is csillogott. Kicsivel távolabb helyezkedett el a zsúfolt város többi részétől, a hosszú kőlépcsők és a minden bejáratánál ott álló égbe nyúló kapuk csak még jobban kiemelték. A régi falak mögött néhány modern, sokemeletes épület hasított bele a város távoli sziluettjébe, de az Óvárost sokkal régebbi, kisebb építmények uralták, amelyekből egy leginkább csak gyalog bejárható, macskakővel burkolt, sikátoros útvesztő kerekedett.

Leereszkedtek a város bejáratát jelképező erődítményszerűen magas kapu kőfalára.

- Ez itt az Új kapu - magyarázta Dee. - Ez a legközelebbi bejárat a keresztény negyedhez, ahol a templom áll.

Mire a kikoptatott lépcsőkön libasorban levonultak a kapu tetejéről, az angyalok visszahúzták a szárnyukat a válluk alá. A kikövezett utcácskák összeszűkültek, Dee egy kis piros zseblámpával hadonászva vezette őket a templom felé. A kőépüle-

tekben helyet kapó boltok legtöbbszörének bejáratát olyan fémkapukkal szerelték fel, amelyeket ugyanúgy fel és le lehetett csúsztatni, mint Luce szüleinél a garázsajtót. Az ajtókat most mind lelakatolták, véges-végig zárva voltak az utcákon, ahol Luce Daniellel kézen fogva haladt, miközben a leg- jobbokban reménykedtek.

Minél beljebb jutottak a városban, annál inkább úgy tűnt, hogy a házak mindkét oldalról szinte összenyomják őket. Kihalt arab piacok csíkos vászontetői, hosszú kő boltívek és homályba boruk átjárók alatt haladtak el. A levegőben először sült bárány, aztán tömjénfüst, majd mosószippanillat terjengett. A falakra azáleaszárak kapaszkodtak, víz után kutatva.

Az angyalok lépteitől és a hegyekben vonító prérifarkastól eltekintve a környéken csend honolt. Elhaladtak egy arab feliratos, lehúzott redőnyű önkiszolgáló mosószalon előtt, mely után egy héber matricákkal teleragasztgatott virágbolt kirakata következett.

Luce bármerre nézett, emitt be a nyitott fakapun, amott fel a rövidke lépcsősorra, szűk sikátorok ágaztak szerteszét az utcából. Úgy tűnt, Dee séta közben a már elhagyott kapualjakat számolja magában. Még az ujjait is mozgatta. Aztán az egyik pillanatban csettintett egyet, átbújt a viharvert faboltozat alatt, befordult a sarkon, és eltűnt a szemük elől. Luce és az angyalok érdeklődve tekingettek egymásra, majd követték. Lementek jó pár lépcsőfokon, befordultak a sötét, vizenyős sarkon, tettek néhány lépést felfelé, és egyszeriben egy másik épület tetején találták magukat, amely egy újabb zsúfolt utcára nézett.

- Meg is van! - biccentett Dee szomorúan.

A templom kimagaslott a közvetlen környék épületegyütteséből. Kifakult, sima kövekből épült, és vagy öteemeletnyire nyúlt az ég felé, a két karcsú templomtorony még ennél is magasabbra. A közepén lévő hatalmas kék kupola úgy festett, mintha egy éjszakai égbolt mintás takarót borítottak volna rá. A homlokzat mentén természetes téglák alkottak nagyszabású

boltíveket, kijelölve az első emelet tömör faajtóinak helyét, és feljebb a szintén ívelt festett üvegablakokét.

Az egyik harmadik emeleti ablak előtti kiugróhoz létrát támasztott valaki, ami sehova nem vezetett.

A templom homlokzatának egyes omladozó részeit befeketítette az idő vasfoga, míg más szakaszok nemrégiben lehettek felújítva. A templom mindkét oldaláról egy-egy hosszú kar ágazott előre, megrajzolva a vízszintes, macskakövekkel kialakított tér határát. Közvetlenül a templom mögött nyúlánk, fehér minaret szúrta át az eget.

- Tyű! - találta mondani Luce, miközben az angyalok egy újabb váratlanul eléjük bukkanó lépcsősoron leereszkedtek a térre.

Megközelítették a majd tizenöt méterrel följük tornyosuló nehéz, zöldre festett dupla ajtót, melyet mindkét oldalról három egyszerű kőoszlop támasztott meg. Luce tekintetét az ajtó és a felettük lévő boltívek közötti gazdagon díszített fríz vonzotta... valamint a magasban az eget átlyukasztó, megmegcsillanó aranykereszt. Az egész építmény komor nyugalmat sugárzott, valami felsőbb szellemiség áradt belőle.

- Akkor menjünk is be! - javasolta Dee.

- Mi oda nem mehetünk - ellenkezett Roland hátrébb lépve a templomtól.

- Ó, persze - mondta Dee -, az a gyújtogatós dolog! Úgy vélik, nem mehettek be, mert ez Isten egyik szentélye...

- Ez az Isten szentélye! - erősítette meg Roland. - És nem akarok én lenni az a fickó, aki ezt a helyet romba dönti!

- Csakhogy ez nem Isten szentélye ám! - közölte Dee nemes egyszerűséggel. - Pont az ellenkezője! Ez Jézus szenvedésének és halálának a helye. Ezért aztán soha nem lett szentély belőle, már ami a Trónus véleményét illeti, és az övé az egyetlen, amelyik valóban számít. Egy szentély legyen biztonságos menedék, óvjon meg az ártalmaktól. A halandók azért lépnek ezek közé a falak közé, hogy a saját végtelenül morbid szoká-

saik szerint imádkozzanak, de ami a benneteket sújtó átkot illeti, annak itt nem lesz hatása. - Dee szünetet tartott. - Ami jó, hiszen Sophia is bent időzik a barátaitokkal.

- Ezt meg honnan tudod? - lepődött meg Luce.

Ekkor kopogó lépéseket hallottak a tér keleti oldala felől. Dee hunyorogva nézett be a szűk kis utcába.

Daniel olyan sietősen kapta derékon Luce-t, hogy a lány nekiesett. A VIA DOLOROSA feliratú utcatábla alatt két hajlott korú apáca kanyarodott be a sarkon, nagy, fából készült kereszt súlya alatt görnyedezve. Egyszerű, sötétkék ruházatot viseltek, vastag talpú, kényelmes szandált és gyöngyökből álló rózsafüzért a nyakuk körül.

Luce-t megnyugtatta a két korosodó hívő látványa, akiknek az átlagéletkora úgy nyolcvanötnek látszott. A 'segíts az idősebbeknek' parancsának engedelmeskedve már indult volna az öreg hölgyek felé, de bár az apácák gyötrelmes lassúsággal közeledtek a templom főbejáratához, Daniel szorítása nem enyhült a derekán. Lehetetlennek tűnt, hogy az apácák nem veszik észre a tőlük hat méterre álldogáló angyalok csoportját, holott rajtuk kívül egy árva lélek sem volt a téren. A kereszttel küszködő nővérek azonban még csak egy pillantást sem vetettek az angyalok felé.

- Kicsit korai, hogy a Kálvária Keresztút nővérei kint legyenek, nem igaz? - suttozta Roland Danielnek.

Dee lesimította a szoknyáját, és visszatűzött egy engedetlen hajtincset a füle mögé.

- Reméltem, hogy erre nem kerül sor, de mindenképp meg kell szabadulnunk tőlük!

- Tessék? - pillantott Luce az egyik törékeny, naptól cserzett bőrű nőszemélyre. Szürke szemei kavicsként ültek arcának mély redői közt. - Meg akarod ölni azokat az apácákat?

Dee elkomorult.

- Kedvesem, azok nem apácák! Ők is a Vének közé tartoznak, és meg kell szabadulnunk tőlük, különben ők intéznek el ben-

nünket.

- Hajlok rá, hogy kijelentsem, már úgy festenek, mint akiktől rég megszabadultak! - billegett Arriane egyik oldalról a másikra. - Jeruzsálem szemmel láthatóan újrahasznosít.

Talán Arriane hangja jutott a nővérek fülébe és riasztotta fel őket, vagy megvárták, amíg a megfelelő helyhez érnek, de abban a pillanatban, hogy elérték a templom kapuját megtorpantak, és úgy fordultak, hogy a keresztjük hosszabb gerendája a téren átmutasson, mintegy ágyúként az angyalok irányába.

- Angyalok, fogy az időnk! - préselte ki Dee összeszorított ajkai közt.

A kavicsszemű apáca az angyalokra villantotta erezett ínyét, és esetlenül babrált valamivel a gerenda alsó részén. Daniel Luce kezébe nyomta az irattáskát, aztán Luce-t Dee mögé tolta fedezékbe. Az idős nő nem teljesen takarta el Luce-t, hisz a feje búbja csak Luce álláig ért, de Luce megértette a helyzetet, és lebukott. Az angyalok embertelen gyorsasággal tárták szét a szárnyukat, és ezzel egy időben mindkét oldalon legyezőszerűen helyezkedtek el: Arriane és Annabelle balra tartott, Roland és Daniel jobbra bukott.

A hatalmas kereszt mégsem a zarándokok vezekléséhez szolgáló teher volt, hanem csillagnyilakkal feltöltött óriási méretű új puska, a célból, hogy minden ott lévőt kivégezzen. Arra már nem volt idő, hogy mindez eljusson Luce tudatáig. Az egyik apáca elengedte az első lövést, ami a levegőben sustorogva egyenesen Luce fejét vette célba. Az ezüstnyíl forogva közeledett felé, és egyre nagyobbra nőtt Luce előtt.

Dee ekkor a magasba ugrott. A parányi nő szélesre tárta a karjait.

A csillagnyíl tompa hegye a mellkasa közepének csapódott. Dee felnyögött, ahogy a Luce tudomása szerint halandók számára veszélytelen nyíl lepattant apró testéről, és a földre koppan. Fájdalmat okozott a transzéterinek, de lényegében sértetlenül hagyta.

- Presidia, te vén bolond! - kiáltotta Dee az apácának, cipője magas sarkával maga mögé rúgva a nyilat. Luce lehajolt, hogy felvegye, és becsúsztatta a táskába. - Jól tudod, hogy ezzel nem ártatsz nekem! Ráadásul, most felbosszantottad a barátaimat! - Szélesen az előre rugaszkodó angyalok felé intett, akik le akarták fegyverezni az apácának öltözött Véneket.

- Vissza, te áruló! - replikázott Presidia. - Követeljük a lányt! Adjátok ki, különben...

Presidia nem fejezhette be. Arriane egy szemvillantás alatt a Vének háta mögé került, lesodorta a fátlyat Presidia fejről, és megmarkolta a nő fehér haját.

- A felmenőim iránti tiszteletből - sziszegte Arriane összeszorított foggal -, úgy érzem, meg kell akadályozzam, hogy kínos helyzetbe hozzák magukat!

Presidia még mindig a hajánál fogva felemelkedett a földről. A Vén úgy rugdosta a levegőt, mintha egy láthatatlan kerékpárt tekerne. Arriane megperdült, és olyan erővel csapta a templom homlokzatának párkányához, hogy az behorpadt, a nő meg összerogyott, és a kezei meg a lábai ijesztő szögben meredeztek a testéből.

A másik inkognitóban lévő Vén leejtette az ágyú-keresztet, és menekülni próbált. Lélekszakadva rohant a tér ellentétes végéből nyíló kis utca felé. Annabelle felemelte a keresztet, és gerelyhajítónak vedlett: hátralendítette, mintha egy kötelet feszítene ki, majd ugrott egyet, hogy elhajítsa a súlyos fából készült T betűt. A kereszt nagy ívben repült, és a menekülő Vént a gerince alsó részén döfte át. Orra bukott, és görcsösen rángatózott a régi kivégzőeszköz másolatára felnyársalva.

A tér elcsendesedett. Mindenki ösztönösen megfordult, és Luce-ra nézett.

- Jól van! - kiáltotta Dee, felemelve Luce kezét a levegőbe, mintha most nyerték volna meg a váltófutást.

- Daniel! - mutatott Luce Daniel mögé, ahol valami fehér vilant, majd eltűnt a templom belsejében. Miközben a dupla ajtó

lassan becsukódott, hallatszott, hogy egy agg szerzetes, akit korábban nem vettek észre, lépeget lefelé a lépcsőn.

- Utána! - ordította Dee átlépve Presidia szétroncsolódott holttestén.

Luce és Dee is rohant, hogy a többieket utolérje. A templomba belépve sötét és csend fogadta őket. Roland a sarokban lévő kőlépcsőkre mutatott. Kisebb, kőboltozat alatti átjáróhoz vezettek, amely hosszabb lépcsőben folytatódott. Túl szűk volt a hely ahhoz, hogy az angyalok széttárják a szárnyukat, ezért olyan óvatosan lépkedtek fel a meredek lépcsősoron, amennyire csak tudtak.

- Az a Vén elvezet bennünket Sophiához! - suttogta Daniel, míg átbújták a boltozat alatt a sötétbe borult lépcsőhöz. - Ha vele vannak a többiek... ha nála van az erekle...

Dee keményen megszorította Daniel karját.

- Sophia nem tudhat Luce jelenlétéről! Meg kell akadályoznod, hogy a Vén eljusson Sophiáig!

Daniel szempillái megrebbentek, ahogy Luce felé nézett, aztán Rolandhoz fordult, aki sietősen bólintott egyet, majd úgy lőtt ki a lépcsőn felfelé, mintha nem először rohanna át régi kőerődökön. Alig két perccel később már ott várta őket a szűk lépcsősor tetején.

A Vén holtan feküdt a földön, lila ajakkal, üveges szemmel, átnedvesedve. A Roland mögötti nyitott kapu után a folyosó élesen balra kanyarodott, és a fordulóban valaki hálaadó éneket énekelt. Legalábbis annak tűnt.

Luce megborzongott.

Daniel intett nekik, hogy maradjanak hátra, és a kanyargó lépcsősor végénél előrekelelt. Onnan, ahol a kőfalnak szorítva állt, Luce láthatta a forduló mögötti kápolna egyik részét. A falakat művészien kidolgozott freskók díszítették, tucatnyi bádoglámpa világította be őket, melyeket gyöngyökkel ékesített láncokkal a bolthajtásos mennyezetre függesztettek. Ez kisebb terem volt, a teljes nyugati oldalát a keresztre feszítést

ábrázoló mozaik borította. Mögötte több lépés széles, gazdagon díszített, bolthajtásos oszlopsor választotta el a mögötte lévő másik, jóval nagyobb kápolnától, amit innen nehezen lehetett látni. A két kápolna közti hatalmas, aranyozott Máriaoltárt virágcsokrok és félig leégett szentelt gyertyák borították.

Daniel nyújtogatta a nyakát. Az egyik oszlop mögül valami vörös villant fel a szeme előtt, és tovasuhant. Hosszú, skarlátvörös köpenybe öltözött nő. A nő a nagydarab márványtáblából faragott oltár fölé hajolt, amelyet fehér csipketakaró ékesített. Az oltáron volt valami, de Luce nem tudta kivenni, mi az.

A nő törékenynek, mégis vonzónak látszott, rövid ezüst haját divatos fazonra vágatta. A ruhája derekát színes, szövött öv húzta össze. Meggyújtott egy gyertyát az oltár előtt. Ahogy térdet hajtott, köpenye lenge ujja felcsúszott a karján, és láthatóvá vált a csuklóját ékesítő gyöngy karkötők egész sora.

Miss Sophia.

Luce arrébb taszította Danielt, hogy egy fokkal feljebb mászhasson, mindenképp jobban akart látni. A széles oszlopok kitakarták a kápolna nagy részét, de ahogy Daniel kicsivel feljebb segítette a lépcsőn, már többet látott. Nem egy, de három oltár is volt a teremben, nem egy, de három skarlátvörös köpenybe öltözött nő gyújtogatta körülöttük rituálészerűen a gyertyákat. A másik kettőt Luce nem ismerte.

Sophia idősebbnek és megviseltebbnek látszott, mint annak idején a könyvtárospult mögött. Luce röviden eltűnődött, vajon azért van-e, mert a tizenévesek közül átkerült egy olyan lényekkel teli környezetbe, akik már több száz éve nem fiatalok? Akkor éjjel Sophia arca ki volt festve, az ajkai vérpirosan ragyogtak. A most viselt köpenye poros volt, s izzadságfoltok sötétlettek rajta. Az ő kántáló hangját hallották. Amikor megint rákezdte valami latinhoz hasonló nyelven, Luce egész teste megfeszült. Emlékezett rá. Nem latin volt.

Ugyanaz a szertartás, amelyet Miss Sophia Luce-on hajtott végre azon az utolsó éjszakán, a Sword & Crossban. Miss

Sophia már éppen ki akarta végezni, amikor Daniel nagy robajjal berepült a mennyezeten keresztül.

- Vivina, add ide a kötelet! - mondta Miss Sophia. Annyira lefoglalta őket az ördögi szertartás, hogy nem is érzékelték a kápolna előtti lépcsőnél megbúvó angyalokat. - Úgy tűnik, Gabrielle kicsit túl komfortosan érzi magát! Meg akarom kötni a nyakát.

Gabbe!

- Nincs több kötél! - felelte Vivina. - Cambrielt duplán le kellett kötnöm. Sokat fészkelődött. Ó, és még mindig!

- Úristen! - suttogta Luce.

Cam és Gabbe is itt van! A harmadik köpenyes nő jelenléte miatt feltételezte, hogy Mollyt is ott találja.

- Istennek ehhez semmi köze! - mormolta Dee a bajusza alatt.

- De Sophia túlságosan is örült ahhoz, hogy ezt megértse!

- Miért vannak olyan nagy csendben a bukottak? - kérdezte suttogva Luce. - Miért nem állnak ellen?

- Nyilván nem jöttek rá, hogy ez a hely *nem* Isten szentélye - találgatta Daniel. - Talán megrémültek... az biztos, hogy én meg lennék ijedve... és Sophia ebből előnyt kovácsol. Tudja jól, az angyalok aggódnak, hogy ha bármit tesznek, a templomban esetleg kitör a tűzvész.

- Tudom jól, hogy érzik magukat! - suttogta vissza Luce. - Meg kell állítanunk Miss Sophiát!

A kint elpusztított Vének még frissen éltek az emlékezetében, így felbátorodva elindult a bejárat felé, maga mögött tudva nemcsak az angyalok erejét, de Daniel szerelmét is, és a tudást, hogy két ereklyét már megtaláltak. Egy kéz azonban valóban ragadta, és visszahúzta a folyosóra.

- Maradjatok itt! - suttogta Dee külön belenézve minden egyes angyal szemébe, hogy lássa, megértették. - Ha meglátnak benneteket, tudni fogják, hogy Luce veletek van! Itt várjatok! - mutatott az oszlopokra, melyek elég vastagok voltak ahhoz, hogy a három angyal elrejtőzzön mögöttük. - Én tudom,

hogy kell bánni a nővéremmel!

Azzal Dee minden további szó nélkül bevonult a kápolnába, a cipősarka csak úgy kopogott a fekete-fehér padlólapokon.

- Véleményem szerint, Sophia, már elég sok kötelet elhasználtál! - szólalt meg Dee már odabent.

- Ki van ott? - kiáltott fel élesen Vivina térdhajtás közben.

Dee az oltárok felé menet összefonta a karját a mellén, és gúnyolódó kotyogással adott hangot a Vének munkája iránti nemtetszésének.

- Nagyon hitvány kötélmunka! Bízunk csak Sophiára, hogy a második legjobbat nyújtsa ennek az örökérvényű, kozmikus horderejű áldozatnak a bemutatásánál!

Luce iszonyúan szerette volna látni Miss Sophia arckifejezését, de Daniel visszatartotta. Először kaparászást, aztán színpadias felszisszenést, majd kegyetlenül halk vihogást hallottak.

- Á, igen! - szólt Miss Sophia. - A csavargó nővérem épp időben tér vissza ahhoz, hogy tanúja legyen a legmagasztosabb órámnak! Ez mindenképp viszi a te túlértékelt zongoraleckéidet!

- Te valóban nagyon ostoba vagy!

- Mert nem az ajánlott márkájú kötéllel dolgozom? - horkant fel Sophia.

- Felejtsd már el a kötelet, te számár! - mondta Dee. - A butaságodnak olyan sok oldala van, de az egyik legszebb, hogy azt gondolod, mindezt megúszhatod!

- Ne merészelj ilyen leereszkedően beszélni vele! - sziszegte a harmadik Vén.

- Esetében nem igazán van más módja a közeledésnek! - vágott vissza Dee azonnal.

- Lyrica, köszönöm, de el tudok bánni Paulinával! - mondta Sophia anélkül, hogy levette volna a tekintetét Deeről. - Vagy minek is hívnak az emberek? Pipii?

- Nagyon jól tudod, hogy a becenevem Dee! De azt csak szeretnéd tudni, hogy miért!

- Á, tényleg, Dee! Óóóóóriási különbség! Nos, élvezzük hát ki a lehető legalaposabban ezt a rövidke családi újraegyesülést!

- Sophia, hagyd békén őket!

- Békén?! - vihogott fel Sophia. - De hát én holtan akarom látni őket! - Felemelte a hangját, és Luce már látta is a lelki szemei előtt, ahogy végigmutat az oltáron megkötözött angyalokon. - És legesleginkább őt!

Luce-nak még levegő után kapni sem volt ereje. Tudta jól, ki-re gondol a könyvtárosnő.

- Mindez nem fogja megakadályozni Lucifert abban, hogy eltörölje létezésed legutolsó nyomát is! - Dee hangja majdhogynem szomorúan csengett.

- Nos, tudod, mit mondott apa mindig: 'Úgyis mind pokolra valók vagyunk!' Ennyi erővel jobb, ha megszerezzük, amit akarunk, amíg ezen a földön járunk! Hol a lány, Dee? - prüsszölte Sophia. - Merre van Lucinda, az a nyafka kölyök?

- Honnan tudnám? - Dee hangja lágyan csengett. - De azért jöttem, hogy minél tovább megakadályozzam, hogy kitaláld!

Daniel most hagyta, hogy Luce kicsivel közelebb nyomakodjon az első kápolna bejáratához.

- Gyűlöllek! - ordította Sophia, és Deenek esett.

Roland megfordult, kérdően nézett Danielre, hogy beavatkozzanak-e. Úgy tűnt, Daniel bízik a desideratum képességeiben. Megrázta a fejét, de csak egyszer.

A Sophiát segítő Vének végignézték a földön a két nővér birkózását. Hol kigurultak, hol újra visszahenteregtek Luce látóterébe. Először Dee volt felül, majd Sophia, aztán megint Dee. Sikerült Sophiát a nyakánál fogva megragadnia, és erősen megszorította. A Sword & Cross könyvtárosának arca elvörösödött, miközben karjait Dee mellkasának feszítette, és próbált életben maradni. Lassan fel tudta húzni a térdét annyira, hogy mélyen a nővére gyomrába nyomja, majd ugyanazzal a lendülettel hátralökje. Dee karja kiegyenesedett, úgy próbálta megtartani a szorítását Sophia nyaka körül. Lenézett nővére dühtől

eltorzult arcára és a gyűlölettől lángoló szemeire.

- Sophia, a te szíved teljesen elfeketedett - mondta lágyan, nosztalgikus felhanggal. - Mintha lekapcsolták volna benne a villanyt, és már senki sem lesz képes visszakapcsolni. Nem maradt más választásunk, minthogy igyekezzünk megakadályozni, hogy eltaposs bennünket a sötétben! - Azzal elengedte Sophiát, és hagyta, hogy az rémületében mély levegőt vegyen.

- Elárultál engem! - vette a levegőt szaggatottan Sophia, miatt Dee megragadta a gallérjánál fogva.

Dee behunyta a szemét, és felkészült, hogy Sophia koponyáját a mozaikberakásos padló köveihez csapja. Ehelyett azonban hosszú sikoltás következett, és Dee a levegőbe repült. Sophia elképesztő nagyot rúgott belé. Luce már el is felejtette, hogy az idős nőnek mekkora az ereje. Sophia felpattant. Folyt róla az izzadság, fehér haja összeborzolódt, ahogy Deehez rohant, aki jó pár méterrel arrébb landolt. Luce lábujjhegyre állt, és az arca is eltorzult, amikor látta, hogy Dee szeme csukva marad.

- Ha! - Sophia visszament az oltárokhoz, és benyúlt az alá, amelyen Cam feküdt lekötözve. Egy tegez csillagnyilat húzott elő alóla.

Elöl, a folyosón Roland megint Danielre nézett. Daniel ezúttal bólintott. Arriane, Annabelle és Roland egy szempillantás alatt előrepült a rejtkehelyükről a terembe. Roland Miss Sophia felé vette az irányt, de az az utolsó pillanatban lebukott, és ügyesen kikerülte őt. Roland szárnya ugyan arcul csapta, de Sophia kisiklott a markából.

Az angyszárnnyak láttán a két másik Vén meglapult, és rémülten húzta össze magát. Annabelle visszatartotta őket, míg Arriane a zsebéből előhúzott és kinyitott egy svájci bicskát... azt a rózsaszínűt, amellyel Luce korábban a hajukat levágta... és átmetszette a Gabbét az oltárhoz láncoló kötelet.

- Állj, vagy megölöm őt! - kiáltott Sophia az angyalokra, miközben előkapott egy maroknyi csillagnyilat, és Camre ugrott.

- Szétvetett lábbal ült rajta, és az ezüst nyílvesszőt a fiú feje fölé emelte. Cam haja csapzott és zsíros volt. A kezei elfehéredtek, reszkettek. Miss Sophia kaján mosollyal tanulmányozta ezeket a számára üdítő részleteket. - Annyira szeretem nézni az angyalok *halálát!* - vigyorgott a csillagnyilak a magasban tartva. - És egy ilyen pökhendit megölni! - Megint lenézett Camre. - Ennek a halálát végképp csodálatos dolog lesz végignézni!

- Csináld csak! - hallották Camet (mióta megérkeztek) első alkalommal. Mély, rezzenéstelen hangon szólt. Luce majdnem felkiáltott, amikor meghallotta, mit mond: - Soha nem akartam, hogy jó vége legyen!

Luce tanúja volt, ahogy Sophia pusztá kézzel, könnyörtelenül megölte Pennt. *Ez nem történhet meg újra!*

- Ne!- kiáltotta, és miközben igyekezett kiszabadulni Daniel szorításából, magával vonszolta a fiút a kápolnába.

Sophia lassan kinyújtott nyakkal elfordult Luce és Daniel felé, még mindig a markában szorongatva a csillagnyilakat. Tekintete ezüstösen csillogott, vékony ajka hátborzongató mosolyra görbült, miközben Luce egyre előrébb rángatta Danielt, annak könnyörtelen szorítása ellenére.

- Daniel, meg kell állítanunk!

- Nem, Luce, túl veszélyes!

- Ó, hát megvagy, drágaságom? - derült fel Miss Sophia arca.

- És Daniel Grigori is itt van! Milyen nagyszerű! Már vártalak benneteket!

Hunyorgott egyet, aztán meglóbálta a csillagnyilakat a feje fölé, és az egész tömött nyalábbal egyenesen Danielre és Luce-ra célzott.

TIZENKETTŐ

SZENTSÉGTLEN VÍZ

A MÁSDPERC TÖREDÉKE ALATT TÖRTÉNT:
Roland derékon kapta Miss Sophiát, és leteperte a földre. Egy fél szívdobbanással azonban elkéssett.

Öt ezüst csillagnyíl hasította át csendben a kápolna üres légtérét.

Daniel!

Luce Daniel mellkasához szorította a hátát, akinek épp az ellenkezőjét súgta az ösztöne: szorosan átölelte és magával rántotta a lányt a padlóra. Két hatalmas szárnypár került Luce látóterébe, az egyik balról, a másik jobbról robbant elé. Az egyik rezes aranyszínű, a másik pedig a legtisztább ezüstfehér. Hatalmas tollas választófalként teljesen betöltötték az előtte és Daniel előtt lévő teret... aztán egy szemvillantás alatt szertefoszlottak. Valami elzúgott a bal füle mellett. Odakapta a fejét, és látta, ahogy egy csillagnyíl visszapattan a szürke kőfalról, majd a földre koppan. A többi csillagnyíl viszont egyszerűen eltűnt.

Finom, szivárványszínekben játszó homok ülepedett le Luce körül.

Hunyorogva nézett körül a teremben a porfelhőn át. Daniel mellette kuporgott. Dee felébredt, rajta a vonagló Miss Sophiával. Annabelle a másik két Vén fölött áll, akik élettelenül feküdtek a padlón. Arriane reszkető kezében üres kötélدارab és a svájci bicskája.

A még mindig az oltárra kötözött Cam elalélva fekszik.

Gabbe és Molly, akiket Arriane épp az imént szabadított el

az oltárokról...

Egyszerűen elillantak.

Luce és Daniel testét porréteg borította.

Ne!

- Gabbe... Molly...! - Luce feltérdelt. Maga elé nyújtotta a kezét, és úgy vizsgálgatta, mint aki még sohasem látott kézfejet ezelőtt. Az arcán gyertyafény játszadozott, amely a porszemeket lágyan csillámló aranyszínűvé változtatta, aztán meg, ahogy a tenyerét felfelé fordította, hogy azt is megnézzze, ragyogó csillogó ezüssté. - Nem, nem, nem, nem, nem, nem, nem, nem!

Visszanézett, tekintete összefonódott a halottsápadt Danielével, akinek a szemében olyan mély ibolyaszín fény égett, hogy szinte lehetetlen volt állni a tekintetét. Még nehezebbé vált, amikor Luce látása elhomályosult a könnyektől.

- De miért tették...?

Kis időre megtorpant a világ körülöttük.

Majd állati üvöltés rengette meg a termet.

Cam erőnek erejével kiszabadította jobb lábát a kötelékből, miközben a bokájáról sajnos leszakította a bőrt. Erőlködve igyekezett a csuklóját is szabaddá tenni, üvöltve húzta ki a jobb kezét a kötélből, mialatt a vaspóznával rögzített szárnyát cafatokra tépte, és a vállát is kifecamította. A karja ijesztő szögben állt el a vállától, mintha csaknem teljesen le lenne szakítva. Deet félrelökve az oltárról Sophiára ugrott. Lendülete mindhármukat a padlóra sodorta. Cam Sophia tetején landolt, akit az oldalára szögezett, a testsúlyával akarta összelapítani. Sophia gyötrelmesen felordított, és a karját védekezéséppen az arca elé húzta, amikor Cam egyenesen a nyaka után nyúlt.

- A megfojtás a legbensőségebb módja valaki meggyilkolásának - jegyezte meg Cam, mint aki a 'Bevezetés az erőszakba' nevű tárgyat tanítja. - Lássuk a te meghitt halálodat!

Miss Sophia pusztulása azonban nem sikeredett igazán bensőségesre. Hörgések és nyögések keveréke bugyogott fel a tor-

kából. Cam ujjait a nyakára szorítva, kegyetlen ütésekkel verte a nő fejét a padlóhoz újra meg újra meg újra. Sophia szájából vér buggyant, a rúzsánál is sötétebb.

Daniel Luce álla alá nyúlt, és a lány fejét maga felé fordította. Ismét egymás tekintetébe merültek, keresték a módját, hogy lehetne kizárni belőle Sophia szörcsögő nyögdécselését.

- Gabbe és Molly tudta, mit csinál! - suttogetta Daniel.

- Tudták, hogy meg fognak halni? - csodálkozott Luce. Mögöttük Sophia nyüszítése úgy hangzott, mint aki már beletördött, hogy ily módon végzi.

- Tisztában voltak vele, hogy Lucifer megállítása fontosabb a saját életüknél - magyarázta Daniel. - Ez az eddig történeteknél is jobban meggyőzhet arról, milyen sürgős a dolgunk itt!

Óriási lett a csend körülöttük. Miss Sophiából nem tört fel több véres köhögés. Luce-nak oda sem kellett néznie ahhoz, hogy tudja, mit jelent ez. Valaki átölelte a derekát. Ismerős fekete hajkoszorú pihent meg a vállán.

- Gyerünk! - mondta Arriane - Hozzunk rendbe benneteket!

Daniel Arriane és Annabelle gondjaira bízta Luce-t.

- Csináljátok csak, lányok!

Luce zsidbadtan követte az angyalokat, akik a kápolna végébe kísérték, és több szekrényt is kinyitogattak, mire megtalálták, amit kerestek: egy kisebb, feketére lakkozott ajtót, amely kör alakú, ablaktalan helyiségbe vezetett.

Annabelle meggyújtotta a mozaikkal kirakott asztalon álló karos gyertyatartót, majd még egyet a benyílóban. A vörös téglás helyiség nagyobbacska kamra méretű volt, és az emelvényen lévő nyolcoldalú keresztelőmedencétől eltekintve nem volt bútor benne. A medence belsejét kék és zöld mozaikkal rakták ki, a külsejét körülfogó márványba földre szálló angyalokat faragtak.

Luce nyomorúságosan tompán érezte magát. Úgy tűnt, még a keresztelőmedence is csúfot űz belőle. Itt áll ő... a lány, akinek elátkozott lelke valamiképp nagy jelentőséggel bír, és gaz-

dára vár, mivel gyermekként nem volt megkeresztelve... és éppen arra készül, hogy lemossa ebben a medencében két halott angyal porát. Felér-e Luce és Daniel megmentése az ő lelükkel? Hogy érhetne? Ez a 'keresztség' kicsit még jobban összetörte Luce már amúgy is összetört szívét.

- Ne aggódj! - nyugtatta meg Arriane a gondolataiban olvasva. - Ez nem fog számítani.

Annabelle a helyiség sarkában talált egy csapot, és egyik nagy vödörrel a másik után borította a gőzölgő forró vizet a keresztelőbe. Eközben Arriane Luce mellett álldogált, nem nézett rá, csak fogta a kezét. Amikor a medence megtelt, és a csempékről megtört kékeszöld fény tükröződött, Annabelle és Arriane a víz fölé emelte Luce-t. A pulóvere és a farmerja még mindig rajta volt. Arra nem gondoltak, hogy levetköztessék, de aztán észrevették a bakancsait.

- Hoppá! - mondta gyengéden Annabelle, és egyesével kicipzározta és félretolta őket.

Arriane leemelte az ezüstmedált Luce nyakából, és a bakancsba csúsztatta. Verdestek kicsit a szárnyukkal, miközben felemelték a földről, hogy beleengedjék a jó meleg vízbe.

Luce behunyta a szemét, a víz alá merült, és egy kis ideig úgy maradt. Ha elered a könnye, itt nem fogja érezni. Nem akart érezni semmit. Számára olyan volt ez, mintha Penn újra meghalt volna, az újonnan jött fájdalom felszínre hozta a régit, holott az még most is fájón égett benne. Úgy tűnt, hogy már elég sok idő telt el, amikor érezte, hogy kezek csúsznak a hónalja alá, és kihúzzák a vízből. A víz tetejét szürke koszréteg borította. Nem csillogott többé.

Luce addig le sem vette róla a szemét, amíg Annabelle neki nem látott, hogy lehúzza a pulóverét. Érezte, hogy megkönnyebbül tőle. A pulóvert az alatta viselt pólója követte. Ügyetlenül babrálta a nadrágja gombját. Hány napja is hordja ezt a váltás ruhát? Fura érzés volt megszabadulni tőlük, mintha hozzánőtt bőrréteget vedlett volna le magáról, és azt látná a

padlóra dobva.

Ujjaival kifésülte nedves haját az arcából. Nem is tudatosult benne, mennyire piszkos. Leült a medence végében lévő padra, a kád oldalának támaszkodott, és reszketni kezdett. Annabelle még több forró vizet öntött a medencébe, de az sem állította le Luce remegését.

- Ha kint maradtam volna a folyosó végén, ahogy Dee mondta...

- Akkor bizony Cam mostanra halott lenne - mondta Arriane. - Vagy valaki más. Ma éjjel Sophia és a klikkje, így vagy úgy, angyalport csinált volna. Rajtad kívül mindegyikünk tudta ezt, amikor belement. - Felsóhajtott. - Szóval, előrohantál Cam megmentésére? Luce, ehhez igazán komoly bátorság kellett!

- De Gabbe...

- Tudta jól, mit csinál.

- Daniel ugyanezt mondta. De miért áldozná föl magát a megmentésemért...?

- Azért, mert Danielre és rád fogadott, meg arra, hogy a többiek majd sikerrel járnak. - Arriane a kád peremére tette a karját, és az állára támaszkodva ráhajtotta a fejét. Egyik ujját végighúzta a vízen, megtörve a porréteget. - Persze az, hogy ezt tudjuk, nem teszi könnyebbé. Mindnyájan nagyon szerettük.

- Az nem lehet, hogy tényleg elpusztult!

- De igen. Eltávozott, méghozzá a teremtés legmagasabb oltáráról.

- Micsoda?

Luce nem így értette. Ő csak azt akarta mondani, hogy Gabbéban egy barátot veszített el.

Arriane összeráncolta a szemöldökét.

- Gabbe a legmagasabb rangú arkangyal volt... nem tudtad? Az ő lelke annyit ért... nem is tudom hány másikkal ért fel. Nagyon sokkal, az biztos.

Luce-t soha ezelőtt nem foglalkoztatta barátai mennybéli rangja, de most azokra az időkre gondolt, amikor Gabbe vi-

gyázott rá, óvta mindentől, ételt, ruhát vagy tanácsot adott neki. Tulajdonképpen Luce kedves, égi anyukájaként viselkedett.

- És mit jelent a halála?

- Réges-régen, amikor Lucifer volt a legmagasabb rangú angyal - kezdett bele Annabelle, majd kis szünetet tartva Luce-ra pillantott, és azonnal észrevette a megdöbbenését -, ott volt fent, ahol a fontos dolgok történtek. De aztán fellázadt, és Gabbe került fel a helyére.

- Bár a Trónus mellé rangsorolás nem fenéig tejfel - mormolta Arriane. - Kérdezd csak meg régi jó cimborádat, Billt!

Luce szerette volna megkérdezni, hogy ki következik Gabbe után, de valami megálljt parancsolt neki. Talán Daniel lehetett, de az ő mennybéli helye veszélyben volt, hisz folyton Luce-t választotta.

- És mi lett Mollyval? - kérdezte végül Luce. - Az ő halála nem... teszi Gabbéét semmissé? Mármint a Menny és a Pokol közti egyensúly szempontjából?

Szívtelennek érezte magát, amiért a barátairól árucikként beszél, de azt is tudta, hogy jelenleg ez a válasz nagyon fontos a számukra.

- Molly is fontos volt, habár kicsivel lejjebb állt a rangsorban - folytatta Annabelle. - Persze még a Bukás előtt, amikor Lucifer se-regét gyarapította. Tudom, nem kellene rosszat mondani az elhunytól, de engem Molly nagyon idegesített annak idején. Annyira negatív tudott lenni!

Luce kínosan bólintott.

- Mostanában viszont valami megváltozott benne. Mintha magához tért volna. - Luce-ra pillantott. - Hogy megválaszoljam a kérdésedet, a Menny és a Pokol közti egyensúly még mindig elérhető. Csak látnunk kell, milyen lesz a végjáték. Ha Lucifer sikerrel jár, sok olyasmi, ami most számít, lényegtelené válik.

Luce Arriane felé lesett, aki eltűnt az ajtó mögött, és egymás

után hármat tüsszentett.

- Jó reggelt a molyirtó szernek! - Fehér törülközőt és nagyméretű pepita fürdőköpenyt tartott a karján, amikor előbukkant. - Egyelőre ezzel kell beérned! Majd szerzünk neked váltóruhát, még mielőtt elhagyjuk Jeruzsálemet.

Luce meg sem moccant a kádban, ezért Arriane csettintett a nyelvével egyet, mintha csak egy lovat csalogatna ki a karámból, és kitartotta a szétnyitott törülközőt Luce felé, hogy az odalépjen. Luce felállt, de kicsit gyerekesnek érezte, hogy Arriane bugyolálja be a törülközőbe, és szárogatja meg. Vékony, durva anyaga volt, de a köntös, ami követte, vastag, puha és meleg.

- Olajra kell lépünk, mielőtt megérkezik a turisták hada! - jegyezte meg Arriane felkapva Luce bakancsait.

Mire elhagyták a keresztelőhelyiséget és visszasétáltak a kápolnába, felkelt a nap, és színpompás fénysugarakat vetett a mennybemenetel ábrázolásával díszített festett üveglakon át.

Az ablak alatt Miss Sophia és a két másik Vén teste feküdt összekötözve.

A lányok átmentek a nagyobb kápolna bejáratához, ahol Cam, Roland és Daniel üldögélt a központi oltáron, halkan beszélgetve. Cam a Phil fekete bőrtáskájában talált legutolsó csillagnyíllal felkevert üdítőt itta. Luce a saját szemével látta, ahogy a bokáján esett véres seben heg képződik tőle, aztán le is hámlik. Cam az utolsó kortyot is lenyelte, és egy roppantással visszatette a vállát is a helyére. A fiúk az Arriane és Annabelle között álldogáló Luce-ra néztek. Mindhárman leugrottak az oltárról, de először Cam lépett oda hozzá.

Luce mozdulatlanul várta, míg Cam odaér. A szíve hevesen dobogott. Cam sápadt bőre miatt zöld szeme most smaragzöldnek látszott. A haja tövénél izzadság gyöngyözött, és volt egy kis karcolás a bal szeme mellett. A szárnyvégein elállt a vérzés, és be is kötözték valamiféle különleges fátyol-

szövettel.

Luce-ra mosolygott, és megfogta a lány kezét. Cam keze meleg volt, életteli, pedig volt egy pillanat, amikor úgy gondolta, hogy talán soha többé nem látja. Soha nem látja a szeme ragyogását, soha nem nézheti, ahogy arany szárnyait kitarja, és soha többé nem hallja, ahogy a hangját felemeli, amikor elszűt valamilyen morbid tréfát... és bár Luce úgy hitte, Danielt mindennél jobban szereti, jobban, mint valaha lehetségesnek gondolta, Cam elvesztését sem tudta volna elviselni. Ez készítette arra, hogy berohanjon a kápolnába.

- Köszönöm! - Cam csak ennyit mondott.

Luce érezte, hogy az ajka megremeg, és valami marni kezdi a szemét. Mielőtt átgondolta volna, mit csinál, Cam karjai közé vetette magát, és érezte, ahogy azok összekulcsolódnak a hátán. Cam megpihentette az állát Luce feje búbján, mire Luce elsírta magát. Cam hagyta, hadd pityeregjen. Szorosan magához ölelte, miközben azt suttogetta:

- Olyan bátor vagy!

Cam keze ekkor arrébb csúszott, és mellkasával kissé elhúzódtól. Luce egy pillanatra fázott és védtelennek érezte magát, de aztán Camé másik mellkasra, másik két karra cserélődött. És tudta, anélkül, hogy a szemét kinyitotta volna, hogy Daniel az. A világegyetem egyetlen teste sem illett ennyire az övéhez.

- Nem baj, ha közétek állok? - kérdezte Daniel szelíden.

- Daniel... - Luce ökölbe szorította a kezét, két kézzel szorosan átölelte, ki akarta préselni magából a fájdalmat.

- Sss... - Óráknak tűnt, amíg Daniel így tartotta, finoman ringatva átfogta a szárnyaival, mígnem Luce könnyei elapadtak, és a mellkasára nehezedő nyomás alábbhagyott annyira, hogy szípgás nélkül tudta venni a levegőt.

- Amikor egy angyal meghal - mormolta Luce Daniel vállába -, a Mennybe jut?

- Nem - felelte a fiú. - Az angyalok számára nincs semmi a

halál után.

- Ez hogy lehet?

- A Trónus nem számított rá, hogy bármelyik angyala valaha is fellázad, még kevésbé arra, hogy Azazel, a bukott angyal századokat tölt majd egy sötét, görög barlangban a tűz mellett, és kifejleszt egy fegyvert az angyalok elpusztítására!

Luce megint megborzongott.

- De hát...

- Sss... - suttogta Daniel. - A bánattól néha nem kap levegőt az ember. Veszélyes lehet, ez is olyasmi, amit le kell győznöd.

Luce mély levegőt vett, és hátrébb húzódott annyira, hogy legalább az arcát lássa. A szeme bedagadt, elcsigázottnak érezte magát. Daniel pólóját annyira átítatta a könnyeivel, mintha megkeresztelte volna a fájdalmával.

Daniel mögött, azon az oltáron pihenve, ahová Gabbét kötötték, valami ezüst csillant meg. Roppant nagy, vert ezüsből készült serleg, a pereménél olyan széles, mint egy puncsostál, de hosszúkás alakú.

- Ez lenne az? - *Ez az az ereklye, amely a barátai életébe került?*

Cam odasétált hozzá, és a kezébe vette.

- A Saint Bénézet híd tövében bukkantunk rá, pont mielőtt a Vének legyőztek bennünket. Nagyon remélem, hogy ez a köpöcsésze ér valamit!

- Hova lett Dee? - nézett körül Luce azt a személyt keresve, aki a legvalószínűbb, hogy ismeri az ereklye jelentőségét.

- Lent van - magyarázta Daniel. - Nem sokkal ezelőtt kinyitották a templomot a nagyközönség számára, ezért Dee lement, hogy kisebb Patinát készítsen a Vének holttesteinek álcázására. Most ott van a lépcső tövében, amely azt hirdeti, hogy ez a 'szárny' helyreállítás miatt le van zárva.

- És működik? - kérdezte Annabelle lenyűgözve.

- Eddig senki nem jutott át rajta. A vallásos turisták azért mégsem futballhuligánok - vigyorgott Cam. - Rohamozzuk meg az imapárnákat!

- Hogy tudsz viccelni ebben a helyzetben? - kérdezte Luce.
- Hogy lehetne másképp? - ellenkezett Cam komoran. - Jobban szeretném, ha sírnék?

Koppantás hallatszott a kápolna túloldalán lévő ablak felől. Az angyalok megdermedtek, amíg Cam odaért, hogy kinyissa a festett üveg melletti ablaktáblát. Az állkapcsa megfeszült:

- Készítsétek elő a csillagnyilakat!
- Cam, várj! - kiáltotta Daniel. - Ne lőj!

Cam megtorpant. Alig egy pillanattal később rozsdabarna ballonkabátos fiú siklott be a nyitott ablakon. Amint talpra állt, Phil felszegte leborotvált szőke fejét, és halottsapadt tekintetét Camre szegezte. Cam rávicsorította a fogait:

- Vesztettél, Kitaszított!
- Cam, ők most velünk vannak! - mutatott Daniel a saját szárnyából kihúzott tollra, amely Phil hajtókéja alá volt tűzve.

Cam nyelt egyet, és összefonta a karját a mellkasán.

- Elnézést kérek! Ezt nem tudtam. - Megköszörülte a torkát, és hozzátette: - Ez megmagyarázza, hogy az avignoni hídon látott Kitaszítottak miért harcoltak a Vének ellen, amikor odaértünk! Nem volt esélyük sem, hogy elmondják, mert aztán mindegyiküket...

- Megölték - fejezte be helyette Phil. - Igen. A Kitaszítottak feláldozták magukat az ügyetekért.

- A világmindenség mindegyikünk ügye - jegyezte meg Daniel, mire Phil kurtán biccentett.

Luce a fejét lógatta. Az a rengeteg por azon a hídon! Eszébe sem jutott, hogy Kitaszítottak lehetnek! Túlságosan is lefoglalta a Gabbe, Molly és Cam iránti aggodalma.

- Az utóbbi pár napban a Kitaszítottakat súlyos veszteségek érték - tájékoztatta őket Phil. A hangja töméntelen szomorúságról tanúskodott. - Sokan a Rend markába kerültek Bécsben. A Vének keze által még többen estek el Avignonban. Négyen maradtunk. Beengedhetem őket?

- Természetesen! - felelte Daniel.

Phil kitartotta a kezét az ablak felé, mire három másik ballonkabát surrant be a nyitott ablakon: egy lány, akit Luce nem ismert, és Phil Phresiaként mutatott be; Vincent, az egyik Kitaszított, aki őrt állt Danielnek és Luce-nak a Sínai-hegyen; és Olianna, a bécsi palotatetőn megismert lány. Luce mosolyt küldött felé, de tisztában volt vele, hogy a Kitaszított lány nem látja. Luce talán abban reménykedett, hogy Olianna megérzi majd, hiszen Luce valóban örült, hogy felépült. A Kitaszítottak testvéreknek tündek, szerény, szemrevaló, de aggasztóan sápadt testvéreknek.

Phil az, ablak alá, a Vének holttestére mutatott.

- Úgy látszik, elkel a segítség, hogy megszabadulhassatok ezektől a holttestektől! Kivehetik a Kitaszítottak ezt a feladatot a kezetekből?

Daniel meglepetten felnevetett:

- Ha megtennétek...

- Csak arra figyeljete, nehogy bármilyen tiszteletet is adjatok ezeknek az öregkóros dögöknek! - tette hozzá Cam.

- Phresia! - biccentett Phil a lány felé, aki térdre esett a holttestek előtt, a vállára hajította őket, kiterjesztette sárbarna szárnyait, és kihussant az ablakon.

Luce nézte, ahogy átszeli az égboltot, és magával viszi Miss Sophia legutolsó, elmosódott képét, amelyet Luce-nak soha többé nem kell látnia.

- Mi van abban a zsákban? - érdeklődött Cam a Vincent vállán átvett tengerészkék vászontáskára mutatva.

Phil intett Vincentnek, hogy tegye a zsákot a központi oltárra. Az kemény csattanással esett a márványra.

- Velencében Daniel Grigori kérdezte tőlem, van-e valami ennivalóm Lucinda Price-nak. Azóta is bánom, hogy csupán olcsó és egészségtelen rágcálnivalót tudtam felajánlani neki, olyasmiket, amit az olasz modellbarátaim kedvelnek. Ezúttal viszont megérdeklődtem egy halandó izraeli lánytól, miféle dolgokat is szeret enni. Általa jutottam ehhez az ízéhez, amit

falafelállványnak hívnak. - Phil vállat volt, és a hangja a mondat végén, mint egy kérdésnél, felszaladt.

- Azt mondod, hogy egy szilárd falafeltömbbel állunk szemben? - húzta fel Roland a szemöldökét, miközben kételkedve nézte Vincent kidudorodó zsákját.

- Ó, dehogy! - nyugtatta meg Vincent. - A Kitaszítottak vásároltak humuszt, pita kenyeret, savanyúságfélét, egy egész doboz valamit, amit tabouleh-nek hívnak, uborkasalátát és frissen préselt gránátalmalevet. Megéheztél, Lucinda Price?

Hihetetlen mennyiségű ínycsiklandó étel terült el előttük. Nem tűnt igazán helyénvalónak az oltáron enni, ezért a földön terítettek. Mindent szétpakoltak, és mindenki... Kitaszított, angyal és halandó... nekilátott. Zord volt a hangulat, de a csípős, meleg ételek jóllakatták őket, és pontosan ez hiányzott mindannyiuknak. Luce megmutatta Oliannának és Vincentnek, hogyan kell falafelszendvicset készíteni; Cam még meg is kérte Philt, hogy nyújtsa oda neki a humuszt. Közben Arriane egyszer kirepült az ablakon, hogy szerezzen Luce-nak néhány új ruhát. Koptatott farmerrel, V kivágású fehér pólóval és egy vagány izraeli katonai légvédelmi zubbonnyal állított vissza, amelyen narancsos és sárga lángot ábrázoló lógó díszelgett.

- Meg kellett csókolnom érte egy katonát - állította. A hangjában nyoma sem volt annak a feltűnő könnyedségnek, ami akkor jellemezte volna, ha Gabbénak és Mollynak adhatná elő a történetet.

Mikor már egyikük sem bírt többet enni, Dee jelent meg az ajtóban. Udvariasan üdvözölte a Kitaszítottakat, és a kezét Daniel vállára tette.

- Nálad van az ereklye, kedvesem?

Mielőtt Daniel felelhetett volna, Dee már meg is látta a serleget. Magához vette, forgatta a kezei között, minden oldalról alaposan szemügyre vette.

- Az Ezüst Pennon! - suttogetta. - Üdvöz légy, régi barát!

- Úgy látom, nagyon is tudja, mit kell tenni azzal az ízével! -

jegyezte meg Cam.

Dee a serleg szélesebb oldalára forrasztott réztáblára mutatott, és mintha olvasná, motyogott valamit a bajusza alatt. Ujját végigfuttatta az ott lévő metszett képen. Luce előbbre araszolt, hogy jobban lássa. Úgy látszott, hogy a rajz angyalszárnyakat ábrázol szabadesés közben.

Dee végül különös arckifejezéssel nézett fel rájuk.

- Nos, most minden a helyére kerül!

- Mi minden? - kérdezett vissza Luce.

- Az életem. A küldetésem. Az, hogy hova kell mennünk, és mit kell tennünk. Lejárt az időm!

- Milyen időd? - kérdezett vissza megint Luce.

Mostanra összegyűjtötték az összes erekljét, de attól még nem értette jobban, mi a teendőjük.

- Eljött az ideje a végső fellépésemnek, kedvesem! - fejtette ki Dee szívélyesen. - Ne aggódj, mindent átveszünk együtt részletesen, lépésről lépésre!

- A Sínai-hegyre? - emelkedett fel Daniel a padlóról, és Luce-t is felsegítette.

- Majdnem! - Dee behunyta a szemét, mély lélegzetet vett, mintha a tüdeje mélyéről hozná a felszínre az emlékeket. - Van két fa a hegyekben, úgy másfél kilométerre a Szent Katalin kolostor felett. Szeretném, ha ott gyűlnénk össze. A neve *Qayom Malak*.

- *Qayom Malak... Qayom Malak...* - ismételte Daniel. A szavak úgy hangzottak, mint a *kayome malaka*. - Ez benne van a könyvemben! - Szétcipzározta, átlapozott néhány oldalt, miatt még mormolt is valamit maga elé. Végül Dee elé tartotta, hogy ő is lássa. Luce is előrelépett, hogy belenézzen. A lap alján, úgy a századik oldal környékén, Daniel ujjá a margóra Luce számára ismeretlen nyelven firkantott, elhalványult feljegyzésre mutatott. A széljegyzet mellé Daniel ugyanazt a be-tűcsoportot írta fel háromszor egymás után:

QYWM'ML'K'. QYWM' ML'K. QYWM'ML'K'.

- Bravó, Daniel! - mosolyodott el Dee. - Végig tudtad! Bár a *Qayom Malak* sokkal könnyebben kiejthető a mai beszélő számára, mint... - Ekkor egy sor bonyolult torokhangot adott ki, melyeket Luce szerint képtelenség volt elismételni.

- Soha nem tudtam, mit jelent - ismerte be Daniel.

Dee kinézett a nyitott ablakon át a Szent város délutáni égre.

- Nemsokára megtudod, fiam. Nem kell sokat várnod rá!

TIZENHÁROM

AZ ÁSATÁS

FELETTE SZÁRNYCSAPÁSOK SUHOGNAK.

A poroszkáló felhők nyúlványai átsiklanak a bőrén. Luce a sötétségen át szárnyal, egy újabb repülés kábítószerhez hasonlatos alagútjában. Súlytalanul, akár a szél. A sötétkék égbolt közepén egyetlenegy csillag pompázik, kilométerekkel a látóhatár közelében lévő szivárványszínű fénysáv felett. A sötét földön csillámló fények legyőzhetetlen távolságra tűnnek tőle. Luce egy másik világban leledzik, a végtelen felé suhan, melyet ragyogó ezüst szárnyak izzása világít be.

A szárnyak újra csapnak egyet, előre, aztán hátra húzódva viszik egyre feljebb és feljebb. A világ itt fenn elcsendesedett, mintha csupán az övé lenne. Magasabbra... még magasabbra... Nem számít, milyen magasan van, a felette lévő szárnyak meleg ezüst fénye mindig sátorként borul fölé.

Daniel után nyúl, hogy megossa vele ezt a békességet, és megsimogassa a kezét ott, ahol mindig pihenteti: Luce derekát átkarolva. A keze viszont a saját csupasz bőrét érinti. A fiúé nincs sehol.

Daniel nincs sehol!

Nincs más, csak Luce teste, a sötétülő látóhatár, és egyetlen nagyon távoli csillag.

Felrezzent az álmából. Fent a magasban, újra ébren, meglegelte Daniel kezét... egyikkel a derekát, másikkal följebb, a mellkasát karolta át. Pontosan úgy, ahogy szokta.

Késő délután lehetett, nem éjszaka. Ő, Daniel és a többiek a csillagokat kitakaró habos fehér felhők garádicsán haladtak

felfelé.

Csak álom volt.

Olyan álom, amelyben *Luce* az, aki repül. Mindenki álmodik ilyet. Elvileg fel kellene ébrednünk, pont mielőtt a földbe csapódik az ember. Luce azonban, aki már szinte mindennapos rendszerességgel repült, akkor rezzent fel, amikor eljutott a tudatáig, hogy mindezt a saját irányítása alatt teszi. Jaj, miért is nem nézett fel az előbb, hogy lássa, milyenek a szárnyai, tündöklőek-e, pompásak-e?

Behunyt szemmel arra gondolt, mennyire szeretne visszatérni arra a kevésbé komplikált égboltra, ahol Lucifer nem mennydörög felénk, ahonnan Gabbe és Molly még nem tűnt el örökre.

- Nem tudom, képes vagyok-e rá! - mondta Daniel.

Luce szeme kipattant, visszatért a valóságba. Alattuk a Sínai-félsziget csipkézett, vörös gránit ormai úgy festettek, mintha törött üvegszilánkok lennének.

- Mire nem vagy képes? - kérdezte Luce. - A Bukás helyszínét megkeresni? Dee segít nekünk, Daniel! Szerintem pontosan tudja, hol találjuk.

- Persze - mondta Daniel, de nem túl meggyőzően. - Dee nagyszerű teremtes. Szerencsések lehetünk, hogy velünk van. Viszont, még ha megtaláljuk is a Bukás helyét, nem tudom, hogy állítjuk meg Lucifert. És ha nem sikerül - emelkedett ki a mellkasa annyira, hogy Luce hátát érte -, nem leszek képes újabb hétezer évet leélni az állandó elvesztéssel!

Különböző életei során Luce látta már Danielt borongósnak, csalódottnak, aggodalmasnak, szenvedélyesnek, megint borongósnak, gyengédnek, bátorlannak és borzalmasan szomorúnak, de még soha nem hallotta így beszélni, ilyen leverten. A hangszínében bujkáló megtört beletörődés mélyen az elevenébe vágott, pont, ahogy a csillagnyíl szeli át az angyal testét.

- Arra nem kerül sor!

- Folyton magam elé képzelem, hogy mi vár ránk, amennyiben Lucifer sikerrel jár. - Kissé lemaradtak az alakzattól, ami-
ben repültek. .. Cam és Dee vezette őket, Arriane, Roland és
Annabelle közvetlenül mögöttük, a Kitaszítottak meg legyező-
szerűen körülöttük.

- Túl sok ez nekem, Luce! Az angyalok ezért választanak tá-
bort, az emberek ezért verődnek csoportokba. Az ellenkezőjé-
ért nagy árat fizetsz, túl nagy súly nehezedik rád, ha rendíthe-
tetlenül csak magad mégy tovább!

Volt idő, amikor Luce ösztönösen befelé fordult ilyenkor, és
Daniel ilyesféle kételye őt is elbizonytalanította, mert a kapcso-
latukban jelen lévő bizonytalanságra utalhatott. Mára viszont
birtokában volt a közös múltjukból leszűrt tanulságnak, és
még akkor is érezte a fiú olthatatlan szerelmét, amikor Daniel
már túl kimerült volt ahhoz, hogy az eszébe jusson.

- Nem akarom megint átélni! Túl sok időt töltöttem nélküled,
szánalmas optimizmussal folyton arra várva, hogy egy nap
majd másképp lesz...

- Indokolt volt a derűlátásod! Nézz csak rám! Nézz ránk! Ez
most tényleg más. Tudom, hogy az, Daniel! Láttam magunkat
Helstonban, Tibetben és Tahitin. Szerelmesek voltunk, igaz, de
az egyáltalán nem hasonlított arra, ami most van közöttünk!

Még jobban lemaradtak, hogy a többiek hallótávolságán kí-
vül kerüljenek. Csak Luce volt és Daniel, a két szerelmes be-
szélgetése az égen.

- Még mindig itt vagyok! - mondta Luce. - Csak azért lehetek
itt, mert te hittél kettőnkben! Hittél bennem!

- Igen... valóban hiszek benned.

- És én is benned! - Hallotta, ahogy a hangja mosolygósabbá
válík. - Mindig is hittem!

És *nem* fognak kudarcot vallani.

Leereszkedés közben egy homokvihar kellős közepén talál-
ták magukat.

Végtelen takaróként függött a sivatag felett, mintha óriási
kezek az egész Szaharát a levegőbe hajították volna. A tömött
vörösésbarna összevisszaságban az angyalok a megkülönböz-
tethetetlenségig összeolvadtak a környezetükkel. Az örvénylő
homoktenger elfedte a földet, a látóhatárt nagyméretű lüktető
barna leplek takarták el. Minden szemcsésen látszott, homokos
légköri káoszban fürdött, és mintha a monoton zaj megfene-
kelt volna, előrevetítve, hogy mi vár rájuk, ha Lucifer eléri a
célját.

Luce orra és szája homokkal lett tele. A ruhája alá is jutott, a
bőrét is felkaristolta. Sokkal érdekesebb volt, mint a Gabbe és
Molly halálakor visszamaradt bársonyos por, sivár emlékezte-
tője valami szebbnek és rosszabbnak.

Luce teljesen elvesztette az irányérzékét ebben a környezet-
ben. Fogalma sem volt róla, milyen közel lehetnek a leszállás-
hoz, amíg a lába le nem ért a láthatatlan sziklás talajra. Érzé-
kelte, hogy a bal oldalukon nagyobb sziklák, talán hegyek le-
hetnek, de pár lépésnél tovább nem látott maga elé. Csak az
angyalszárnyak homokhullámokkal és szellőkésekkel tompí-
tott ragyogása árulta el, merre vannak a többiek.

Mikor Daniel elengedte az egyenetlen köveken, Luce egészen
a füléig rángatta az izraeli katonai zubbonyát, hogy védje az
arcát a szűrős homoktól. Az angyalszárnyak fényudvart hoz-
tak létre a hegy lábánál fekvő dombok közt vezető köves úton,
ahogy kör alakban összegyűltek: Phil és a három megmaradt
Kitaszított, Arriane, Annabelle, Cam és Roland, Luce és Dani-
el, valamint a kör közepén Dee, aki olyan nyugodtan állt, mint
a turistákat tájékoztató idegen- vezető.

- Ne nyugtalankodjatok, délutánonként gyakran ez a helyzet!
- kiabálta túl Dee a viharos szelet, ami az angyalok szárnyait
ide-oda dobálta. Kezét féloldalasan a szemöldökéhez tette

szemellenzőként. - Mindjárt elvonul ez az egész! Amint elérünk a helyszínre, a *Qayom Malak*hoz, egymás mellé tesszük a három ereklyét. Azok aztán elárulják nekünk a Bukás igaz történetét.

- Pontosan hol is van ez a *Qayom Malak*? - kiáltotta Daniel.

- Meg kell hozzá másznunk azt a hegyet.

Dee az alig látható hegyfokra mutatott maga mögött, aminek a lábánál elterülő dombságon értek földet most az angyalok. Amennyire Luce látta, a hegy mérhetetlenül sivárnak tetszett.

- Úgy érted, repülnünk kell, ugye? - Arriane összeütötte a fekete tornacipője sarkát. - Soha nem voltam valami nagy 'hegymászó'!

Dee megrázta a fejét. A Philnél lévő zsák után nyúlt, kicipzározta, és előhúzott belőle egy pár strapabíró, barna hegymászó bakancsot.

- Örülök, hogy rajtatok legalább praktikus cipő van! - Lerúgta a hegyes orrú magassarkúját, a zsákba dobta, és kezdte befűzni a lábán a bakancsot. - Ez a túra nem sétagalopp, de ilyen körülmények között a *Qayom Malak*hoz vezető utat a legszerencsésebb gyalog megkísérelni. A szárnyaitokat használjátok a szél elleni egyensúlyozásra!

- Miért nem várjuk ki a homokvihar végét? - javasolta Luce, miközben a szeme könnyezni kezdett a port felkavaró szélben.

- Nem lehet, kedvesem. - Dee átbújtatta a zsák fekete pántját Phil keskeny vállán. - Nincs időnk! Most kell mennünk.

Felsorakoztak hát Dee mögött, megint rábízva az irányítást. Daniel keze rátalált Luce-éra. A fiú rosszkedve ugyan nem múlt el a beszélgetésük óta, de a kézszorítása egy pillanatra sem enyhült.

- Hát, akkor, viszlát, örülök, hogy megismertelek benneteket! - viccelt Arriane, ahogy a többiek mászni kezdtek.

- Ha bármikor szükséged van rám, kérdezd az út porát! - felelt Cam.

A Dee által választott út az egyre szűkebbé és meredekebbé

váló sziklás ösvényen vezetett fel a hegyekbe. Egyenetlen kövekkel volt teleszórva, amelyeket Luce többnyire csak akkor vett észre, amikor felbukott bennük. A lebukó nap a holdhoz hasonlított, visszafogott sápadt fénye szűrődött át csupán az eltömődött légfüggönyön.

Luce köhögött, fuldoklott a portól, a torka még mindig fáj a bécsi viaskodás miatt. Jobbra-balra tántorgott, egész idő alatt nem látta, hova megy, csak érezte, hogy nagyjából mindig felfelé. Dee sárga kardigánjára összpontosított, amely zászlóként lobogott az idős hölgy apró testén. Luce, ahogy mindig is, Daniel kezébe kapaszkodott.

A homokvihar néhol beszorult egy-egy simára kopott sziklatömb mögé, ezáltal rövid ideig javítva a látási viszonyokat. Az egyik ilyen pillanatban Luce halványzöld foltot pillantott meg a távolban. Több száz méterrel felettük és a jelenlegi pozíciójuktól ugyanannyival jobbra helyezkedett el az ösvényen. Kilométerekre tőlük csak ez a csipetnyi elmosódott színfolt törte meg a dohányszínű kopár vidék ritmusát. Luce úgy bámulta, mintha délibáb lenne, mire Dee megsimította a vállát.

- Kedvesem, az a célállomás! Jó is, hogy rajta tartod a szemed a nyereménnyen!

A vihar ekkor kiszabadult a sziklatömb szögleteinek fogságából, port kavart előttük, és a zöld foltocska el is tűnt szem elől. A világ megint szemcsés lövedékek tömkelegével lett tele.

A kavargó homokból Bill alakja látszott elővillanni: az, ahogy a megismerkedésükkor locsog, ahogy Daniel-imposztorból varanggyá változik, és a kifürkészhetetlen arckifejezése a Globe-ban, Luce Shakespeare-rel való találkozásakor. Luce-nak ezek a képek segítettek visszanyerni az egyensúlyát, ha meg-megbotlott az ösvényen. Nem áll meg addig, míg a gonoszt le nem győzi!

Gabbe és Molly alakja is haladásra ösztökölte. Szárnyaik két nagyszabású arany és ezüst ívének felvillanása újra meg újra lejátszódott Luce szemei előtt.

Nem vagy fáradt, mondogatta magának. Nem vagy éhes.

Végül körbetapogatták az utat egy magas, nyílhegy alakú sziklatömb körül, melynek csúcsa az égbe mutatott. Dee intett nekik, hogy gyűljenek össze a nyílhegy hegycsúcs felé néző oldalánál, ahol végre alábbhagyott a szél.

Besötétedett. A hegyek egyre sötétülő ezüst ruhát öltöttek. Luce otthoni nappalijával megegyező méretű, meredek szélű fennsíkon álltak. Azon a kis nyíláson kívül, amelyen át az ösvény idehozta őket, a kis kör alakú területet minden oldalról meredeken ívelő vörösesbarna köves sziklafal határolta, egy természetes körszínháznak is megfelelő teret formálva. Nemcsak a szélről oltalmazta őket, ha nem lenne homokvihar, a tér túlnyomó részét akkor is elrejtene a nyílhegy alakú sziklatömb és a körbefutó kőfal.

Itt senki nem láthatja őket az ösvényen felfelé tartók közül. Az őket üldöző Rendnek olyan szerencsésnek kellene lennie, hogy pontosan felettük repül át. Ez az elkerített füves terület valaha afféle szentély lehetett.

- Szeretném közölni, hogy sikerült természetes úton betép-nem! - jegyezte meg Cam.

- Ez a gyaloglás John Denvert is *kicsinálta* volna! - értett egyet Roland.

Alig észrevehető patakok vájtak kanyargó ereket a homokkal borított kerges talajon. A nyílhegy alakú kőtömb bal oldalán lévő sziklafalon egy barlang kőfogas szája ásítózott.

A fennsík túlsó felén, kissé jobbra onnan, ahol álltak, kőomlás feszült a meredeken ívelő kőfalnak. A kőrakást váltakozó méretű kövek alkották, a hógolyónál is kisebbtől a hűtőgépnél is nagyobbig. A sziklák közti repedésekben zuzmó nőtt, lát-szólag összetartva a lejtőn lévő szikladarabokat.

Megfakult levelű olajfa és egy törpe fügefa igyekezett átlósan növekedni a lejtő sziklatömbjei közül. Ez lehetett az a zöld folt, amelyet Luce még letről, a távolból észrevett. Dee mondta, hogy idetartanak, de Luce nem hitte el, hogy már meg is mász-

ták azt a végeláthatatlannak látszó utat a felkavart homokon át.

Mindegyikük szárnya úgy festett, mintha a Kitaszítottakhoz tartozna, barna és viharvert volt, s a tompánál is tompább fényt bocsátott ki. A valódi Kitaszítottak szárnya a szokásosnál is sérülékenyebbnek tűnt, szinte pókhálószerűnek. Dee a szél által kinyújtott pulóverének az ujját használta arra, hogy letörölje arcáról a port. Vörös körömlakkos ujjait végigfuttatta kócos, vörös haján. Az idős hölgy valahogy mégis elegánsan festett. Luce nem is akart azzal foglalkozni, ő vajon hogy nézhet ki.

- Nincs idő unatkozni! - visszhangzott Dee hangja feléjük, ahogy elnyelte a barlang szája.

A többiek követték, de pár lépéssel később, ahol a szürkületi fény sötétségbe csapott át, megtorpantak. Luce a Daniel melletti hideg, vörösesbarna homokkőfalnak támaszkodott. Daniel feje szinte súrolta az alacsony mennyezetet. Minden angyalnak vissza kellett bújtatni a szárnyát, hogy igazodjon a barlang szűkös adottságaihoz.

Luce kaparászásra lett figyelmes, majd Dee árnyéka vetődött a barlang bejáratának megvilágított szegletére. Nagy faládát rugdosott feléjük a túracipője orrával. Cam és Roland odasietett segíteni, poros szárnyuk tompán borostyán izzása átváltoztatta a hely sötétjét. Mindketten megfogták a láda egy sarkát, és átcipelték a barlang természet által kialakított beugrójába, ahova Dee kézmozdulatai jelezték. Dee jóváhagyó bólintását követően letették a barlang fala mellé.

- Köszönöm, uraim! - futtatta végig Dee az ujját a láda rézzel kivert peremén. - Mintha tegnap lett volna, hogy ezt idehoztam, holott legalább kétszáz éve történt. - Nosztalgiaízva ráncolta össze a homlokát. - Ó, de hát az ember élete nem sokkal több egy napnál. Gabbe segített, bár a homokviharok miatt nem emlékezett a pontos helyre. Az angyal, aki tisztában volt az előzetes felkészülés fontosságával. Tudta jól, hogy eljön

még ez a nap!

Dee díszes ezüstkulcsot varázsolt elő a kardigánja zsebéből, és elfordította a ládán lévő lakatban. Amikor a régi tárgy csikorogva felnyílt, Luce arra számított, hogy valami varázslatos - vagy legalábbis történelmi jelentőségű - kerül napvilágra, ezért előrefurakodott. Ehelyett Dee hat alapellátású katonai tábori kulacsot, három bronzlámpást, nagy halom takarót és törülközőt meg egy nyaláb fészítővasat, csákányt és lapátot hajított ki belőle.

- Igyatok, ha szomjasak vagytok! Először Lucinda.

Szétosztotta a hideg, jóízű vízzel teli kulacsokat. Luce az utolsó cseppig megitta a kulacsa tartalmát, aztán a száját a kéz-fejébe törölte. Megnyalta az ajkát, a nyelvét is szúrta a száraz homok.

- Így már jobb, nem igaz? - mosolygott Dee.

Kinyitott egy gyufásdobozt, és meggyújtotta a gyertyát az összes lámpásban. Fényük óriási árnyékokat gerjesztve játszadozott a falakon, miközben az angyalok ide-oda hajladoztak, forogtak, hogy lesöpörjék egymásról a homokot.

Arriane és Annabelle száraz törülközőkkel átdörzsölték a szárnyukat. Daniel, Roland és Cam inkább azt a megoldást választotta, hogy kirázza a homokot a magáéból, és addig ütögették szárnyaikat a sziklákhöz, amíg az aláhulló homok pergése végleg alább nem hagyott. Úgy tűnt, a Kitaszítottakat egyáltalán nem zavarja, ha piszkosak maradnak. A barlangot nemsokára angyali fényözön ragyogta be, mintha valaki tábor-tüzet gyújtott volna.

- Most mi legyen? - érdeklődött Roland, kiöntve a homokot az egyik bőrbakancsából.

Dee háttal a többieknek a barlang szájához közeledett. Kisértelt a kinti sík területre, és várta, hogy a többiek kövessék. Kisebbségi félkörívben gyűltek össze, arccal a lejtős kőomladék és az ott sýnlődő olaj- és fügefafa felé.

- *Be kell mennünk!* - jelentette ki Dee.

- Hova be?

Luce megfordult, hogy maga mögött is körülnézzon. A barlang volt az egyetlen 'bemeneti' lehetőség, amit Luce látott. Itt kint nem volt más, csak a fennsík sima felszíne és a sziklafal melletti kőomlás.

- A szentélyeket egymás tetejére építették, egyiket a másik után - kezdte Dee. - A föld legelső szentélye pontosan itt állt ez alatt a leomlott kőtömeg alatt. Abban található rejtjelezve a bukottak korai történetének utolsó darabja. A *Qayom Malak*. Miután az első szentélyt lerombolták, több másik épült a nyomában, de a *Qayom Malak* továbbra is bennük maradt.

- Úgy érted, hogy a halandók is használták a *Qayom Malakot*? - kérdezte Luce.

- Anélkül, hogy nagyobb jelentőséget tulajdonítottak volna neki, vagy megértették volna. Az évek során aztán minden újabb csoport, amelyik a templomát az előzőnek a helyére építette, egyre inkább félreértelmezte. Ezt a helyet sokuk szerencsétlennek tartotta - Arrianéra pillantott, aki tétován helyezte a testsúlyát egyik lábáról a másikra -, de ez nem az ő hibájuk. Réges-régi történet. Ma éjjel pedig napfényre hozzuk, ami egykoron elkallódott.

- Vagyis a Bukásunkról fennmaradt ismereteket? - Roland fel és alá járkált a kölejtő peremén. - Ezt árulja majd el nekünk a *Qayom Ma-lak*?

Dee rejtélyesen elmosolyodott.

- Ezek a szavak arámi nyelven szólnak. Azt jelentik... nos, jobb lesz, ha a saját szemetekkel győződtek meg róla!

Mellettük Arriane hangosan rágcsálta az egyik hajtincsét, kezét mélyen a kezeslába zsebébe dugva. Szárnyai mozdulatlanul meredtek a magasba. Mintegy révületben bámulta a füge- és az olajfát. Ekkorra már Luce is észrevette, mi olyan furcsa a fákkal kapcsolatban. Azért tűnt úgy, hogy ferdén nőnek a sziklából, mert a törzsük mélyen a sziklatömbök közé volt temetve.

- A fák! - mondta ki hangosan.

- Igen, egykoron teljesen kilátszottak. - Dee lehajolt, hogy megcírógassa a kis fügefa fonnyadó zöld leveleit. - Ahogy a *Qayom Malak* is.

Felegyenesedett, és megpaskolta a sziklatömb tetejét. - Ez az egész terület valaha sokkal nagyobb volt. Időnként remek, nyüzsgő hely, bármennyire is nehéz ezt most elképzelni.

- Mi történt vele? - érdeklődött Luce. - Hogy rombolták le a szentélyt?

- A legújabb keletűt ez a kőomlás temette maga alá. Körülbelül hétszáz évvel ezelőtt történt, egy különösen súlyos földrengéskor. De már addig is hallatlan volt az itt előfordult szerencsétlenségek sora... áradás, tűzvész, gyilkosság, háború, robbantások. - Szünetet tartott, mialatt úgy bámulta a sziklarakást, mintha az egy halom kristálygömb lenne. - Mindezek dacára, az a rész, ami egyedül számít, kiállta az idő próbáját. És emiatt kell érte bemennünk.

Cam odabandukolt az egyik nagyobb sziklatömbhöz, és karba tett kézzel nekitámaszkodott.

- Dee, én rengeteg dologban jeleskedem, amelyekből nem kevés a kövekkel kapcsolatos, de a sziklán áthaladás nem tartozik a képességeim közé.

Dee összecsapta a kezét.

- Pontosan emiatt csomagoltam el ezeket a lapátokat oly sok évvel ezelőtt! Meg kell szabadítanunk a helyet a kövektől - mondta. - Azt keressük, ami alatta fekszik.

- Azt mondod, hogy tárjuk fel a *Qayom Malakot*? - kérdezte Annabelle, rózsaszín körmeit rágicsálva.

Dee megérintett egy mohlepte foltot a sziklafalról oly régóta levált kőhalom közepén.

- A helyetekben itt kezdeném!

Amikor rájöttek, hogy Dee komolyan gondolja a sziklaépítmény lebontását, Roland szétosztotta a Dee által a falából kihajított szerszámokat. Munkához láttak.

- Miközben eltakarítjátok az omladékot, figyeljete rá, hogy ezt a részt szabadon hagyjátok! - intett Dee a kőomlás és az odavezető ösvény bejárata közti sávra. Kijelölt egy körülbelül három négyzet- méteres területet. - Erre még szükségünk lesz!

Luce fogott egy csákányt, és tétován a sziklatömbnek kopantotta.

- Te tudod, hogy néz ki? - kérdezgette Danielt, aki a feszítővasát a fügefá mögötti kődarabba verte. - Hogy fogjuk felismerni a *Qayom Malakot*, ha megtaláljuk?

- A könyvemben nincs róla semmilyen ábrázolás - Daniel a keze billentésével könnyedén széthasította a követ. A karizmai megremegtek, ahogy felemelte a félbevágott darabokat, melyek akkorák voltak, mint egy-egy nagy bőrrönd. Maga mögé lökte, vigyázva, nehogy a Dee által kijelölt területre érkezzenek. - Csak reménykedhetünk, hogy Dee jól emlékszik.

Luce belépett arra a szabad helyre, ahonnan Daniel a sziklatömböt elmozdította. Az olaj- és fügefá fennmaradó része is előkerült, az egész törzsük látszott. Majdnem teljesen szétlapította őket a többtonnányi lezuhant kő. Tekintete végigpásztázta az eltakarításra váró gigászi méretű kőrakást. Simán megvolt vagy hat méter. Ellenállt bármi is ennek hegycsuszamlásnak?

- Ne aggódjatok! - kiáltott fel Dee, mintha olvasna Luce gondolataiban. - Ott lesz bent valahol, mélyen elrejtve, olyan biztonságban, mint a szerelemről alkotott első emlékképek!

A Kitaszítottak a lejtő tetejére repültek. Phil megmutatta a többieknek, hova dobálják a már szétrepesztett köveket, ők meg úgy odavágták azokat a lejtő felületéhez, hogy a még egyben lévő kövek továbbrepedtek, és legurultak a lejtő szélén.

- Hé! Itt régebbi, sárga téglát látok! - Annabelle szárnya ideoda verdesett a kőcsuszamlás legmagasabb pontja felett, ahol az a hegy függőleges, sima falának támaszkodott. Ellapátolt némi kötörmeléket. - Szerintem lehet, hogy a szentély egyik

fala lesz!

- Egy fal, aranyom? Nagyszerű! - jegyezte meg Dee. - De ahogy falaknál szokás, még három másiknak is kéne ott lennie. Ássatok tovább!

Tudomást sem véve a feltárás előmeneteléről, zaklatottan rótt az ösvény kezdeténél kijelölt vízszintes részt. Úgy lát-szott, számolgat valamit. Tekintetét tántoríthatatlanul a mere-dek szélű fennsík talaján tartotta. Luce kis ideig figyelte Deet, aztán rájött, hogy a lépteit számolja, mintha meg akarná állíta-ni a játékot.

Dee felnézve elkapta Luce tekintetét.

- Gyere velem!

Luce Danielre pillantott, a fiú izzadságtól csillogó bőrére. Óriási, ormóttan sziklatömbbel foglalatосkodott. Luce megfor-dult, és követte Deet be a barlangba. Dee lámpása villanófény-ként imbolygott a sötét bemélyedésekben. A barlang jóval sötétebb és hűvösebb volt az angyalszárnyak izzása nélkül. Dee kotorászott kicsit a ládájában.

- Hol van az az átkozott seprű? - kérdezte.

Luce Dee fölé hajolt, és a magasba tartott egy másik lámpást, hogy segítsen a keresésben. Benyúlt az óriási ládába, és a keze hozzáért a seprű durva szálaihoz.

- Itt van!

- Csodálatos! Mindig ott, ahol utoljára keresi az ember, főleg, ha nem is látja! - Dee a vállára kapta a seprűt. - Mutatni akarok neked valamit, amíg a többiek folytatják az ásást.

Kisértáltak megint a térre, ahol visszhangzott a kőre sújtó fé-mek hangja. Dee megállt a kőomlás pereménél, szemben azzal a résszel, amellyel kapcsolatban megkérte az angyalokat, hogy hagyják üresen. Fürgén egyenes vonalakat húzott a seprűvel. Luce azt hitte, hogy az egész terület ugyanabból a koptatott vörös kőből áll, de ahogy Dee tovább söprögetett, Luce lapos márványteraszt vett észre alatta. Minta rajzolódott ki előtte. A halványsárga kő a fehérrel váltakozva bonyolult berakásos

díszítést alkotott. Luce történetesen felismerte, mit ábrázol: sárga kövek hosszú sorát látta, amelyet fehér kövek csökkenő hosszúságú sorai kereszteztek.

Luce leguggolt, és végigfuttatta az ujját a köveken. Nyíl-hegynek látszott, a hegycsúcstól elfelé mutatott, abba az irányba, amerről az angyalok ideérkeztek.

- Ez a Nyílhegy tábla - tájékoztatta őket Dee. - Ha mindennel készen leszünk, amolyan színpadként fogjuk használni. A mozaikot Cam készítette sok-sok évvel ezelőtt, de kétlem, hogy emlékszik rá! Olyan sok mindent átélt azóta! Az amnézia a szívfájdalom egyik sajátos formája.

- Tudsz arról a nőről, aki összetörte Cam szívét? - suttogetta Luce, nem felejtve, hogy Daniel arra kérte, soha ne említse senkinek.

Dee elkomorult, bólintott, és a márványcsempéken kirajzoló sárga nyílra mutatott:

- Hogy tetszik ez a minta?

- Szerintem gyönyörű! - felelte Luce.

- Én is azt hiszem - értett egyet vele Dee. - Ehhez hasonlót tetováltattam a szívem fölé is!

Mosolyogva kigombolta kardigánja felső két gombját, és felfedte a sárga kombinéját. Néhány centiméterrel lejjebb húzta a kivágását, láthatóvá téve mellkasának halovány bőrét. Végül a melle fölötti fekete tetoválásra mutatott, amely pontosan ugyanolyan alakú volt, mint a földön a kőbe rakott vonalak.

- Mit szimbolizál? - érdeklődött Luce.

Dee gyengéden megütögette a tetoválást, és felengedte az alsóneműjét.

- Alig várom, hogy elmondhassam - mosolygott, szembefordulva a mögöttük lévő kőomlással -, de mindent a maga idejében! Nézd csak, milyen jól haladnak!

Az angyalok és a Kitaszítottak már eltakarították a hegyomlás külső részének egy darabját. Két régi téglafal jobb sarka emelkedett ki több lépésnyire a törmelékből. Súlyosan megsé-

rült, itt is, ott is nem szándékolt nyílások keletkeztek rajta. A teteje hiányzott. A téglák némelyikét elfeketítette egy rég elfeledett tűzvész. A többi penészesnek látszott, mintha csak most térne magához egy történelem előtti áradásból, de az előző templom szögletes alapja egészen szép formát kezdett öltetni.

- Dee! - kiáltott nekik Roland, és odahívta a nőt az északi falhoz, hogy megmutassa, hogy halad.

Luce visszatért Daniel mellé. Amíg Deevel töltötte az időt, Daniel eltakarított egy óriási kőhalmot, és gondosan a lejtő jobb oldalára pakolta. Luce-nak lelkiismeret-furdalása lett, hogy alig segített. Megint kézbe vette a csákányt. Órákon át dolgoztak. Már jóval elmúlt éjfél, mire megtisztították a lejtő felét. Dee lámpásai bevilágították a fennsíkot, de Luce inkább Daniel mellett maradt, és a fiú szárnyának különleges ragyogását használta lámpásul. Az álla is fájt a feszült koncentrációtól. A vállai sajogtak, égett a szeme, de nem állt meg. Nem panaszkodott.

Folytatta a csákányozást. Lendített egyet a Daniel által éppen elmozdított sziklatömb mögül előbukkanó négyszögletes kőre. Arra számított, hogy a fejszéje lepattan a kemény kövezetről, ehelyett csákánya valami puhába szaladt. Luce ledobta a szerszámot, és beletúrt a váratlan, agyagszerű darabba. Homokkőréteghez ért, de olyan morzsalékoshoz, hogy a keze érintésére szétomlott. Közelebb hozta a lámpást, hogy jobban lásson, és jókora darabokat szakított ki belőle. Néhány centivel a homokkő alatt sima keménységet tapintott.

- Találtam valamit!

A többiek körbeállták. Luce beletörölte a kezét a farmerjába, és letisztogatta az úgy hatvan centiméter átmérőjű cserepet. Valaha teljesen be lehetett festve, de most nem látszódott rajta más, mint egy férfialak vékony sziluettje, a feje körül ívelő glóriával.

- Ez lenne az? - kérdezte izgatottan.

Dee válla hozzásimult Luce-hoz, miközben a hüvelykujjával

megérintette a cserepet.

- Attól tartok, kedvesem, nem. Ez csak Jézus barátunk egyik ábrázolása. Nála jóval visszább kell mennünk az időben.

- Még régebbre? - kérdezett vissza Luce.

- Legeslegbelülre. - Dee megkopogtatta a cserepet. - Ez a legújabb keletű szentély homlokzata, fölöttébb barátságtalan szerzetesek középkori kolostoráé. Nekünk a fal mögött található eredeti szerkezetig kell leásnunk.

Látta Luce tétovázását.

- Ne aggasszon, hogy megsemmisítjük az ősi ikonográfiát! - nyugtatta Dee. - Meg kell tennünk, hogy eljussunk ahhoz, ami *valóban* régi. - És mintha a napot keresné, felnézett az égre, de az már sokkal korábban lesüllyedt a mögöttük lévő lankás látóhatár alá. Előbújtak a csillagok. - Ó, jaj! Hogy rohan az idő, nem igaz? Haladjunk! Jól csináljátok!

Végül aztán Phil előrelépett a feszítővassal a kezében, és leverte a jézusos cserepet. Lyukat ütött rajta, mire a mögötte lévő sötét üregből furcsa, régi penészes szag szabadult ki. A Kítaszítottak ráugrottak a törött cserépdarabra, kitágították a hasadékot, hogy bentől még mélyebbre áshassanak. Keményen dolgoztak, hatékonyan romboltak. Azt találták, hogy a szentély tetejének hiányában a kőomlás betöltötte annak belső terét is. A Kítaszítottak felváltva döntögették a falat, és pakolták félre az épületből kiomló szikladarabokat.

Arriane távolabb állt a csapattól, a zárt terület egyik sötétebb szögletében rugdosott egy kőhalmot, mintha fűnyírót akarna beindítani. Luce odasétált hozzá.

- Hé! - kezdte Luce. - Jól vagy?

Arriane, hüvelykujjával a kezeslábasa pántját piszkálva, felnézett. Zavarodott mosoly villant át az arcán.

- Emlékszel, amikor együtt voltunk büntiben? Amikor végigtakarították velünk az egész temetőt a Sword & Crossban? Hogy összepárosítottak bennünket, hogy lesikáljuk azt az anygalt?

- Hát, persze! - Aznap Luce szörnyen érezte magát... Molly keményen rászállt, ő belebolondult Danielbe, és szorongott miatta, és, ha már itt tartunk, nem volt abban sem biztos, hogy Arriane kedveli, vagy csak megesett a szíve rajta.

- Az jó móka volt, nem igaz? - Arriane hangja távolinak tett. - Sosem felejttem el!

- Arriane - kezdte Luce -, igazából nem ezen gondolkodtál, ugye? Mi van ezzel a hellyel, ami miatt el kellett bújni?

Arriane egyik lábával a lapáton egyensúlyozva előre-hátra dülöngélt. Figyelte, ahogy a Kitaszítottak és a többi angyal egy magas belső oszlopot takarít körül a kövek között. Végül aztán behunyta a szemét, és kibökte:

- Én vagyok az oka annak, hogy ez a szentély már nem létezik! Miattam jelent szerencsétlenséget!

- De... Dee szerint senki nem volt bűnös ebben! Mi történt?

- A Bukás után - fogott hozzá Arriane - kezdtem visszanyerni az erőmet, és fedél után néztem, hogy valamiképp rendbe hozzam a szárnyaimat. Még nem tértem vissza a Trónushoz. Azt sem tudtam, hogyan kell csinálni! Nem emlékeztem rá, mi vagyok. Egyedül voltam, megláttam ezt a helyet, és...

- Betértél a szentélybe, amely korábban itt állt - fejezte be helyette Luce, miközben eszébe jutott, amit Daniel mondott, hogy a bukott angyalok miért nem merészkednek a templomok közelébe.

Mindannyian idegesen is viselkedtek a Szent Sepulchre temploma közelében. A Saint Bénézet hídnál lévő kápolnához sem akartak közelebb menni.

- Nem tudtam én semmit! - Arriane mellkasa megrázkódott, ahogy a levegőt vette.

- Hát persze hogy nem! - Luce átkarolta Arriane derekát. Csupa csont és bőr és szárny ez a lány. Az angyal Luce vállára hajtotta a fejét. - És, lángra kapott?

Arriane bólintott.

- Nem... nem úgy - javította ki magát -, ahogy te szoktál előző

életeidben. Puff! És az egész cucc lángokba borult. Csakhogy ez nem volt... már bocsánat a kifejezésért... egyáltalán nem volt olyan gyönyörűségesen tragikus vagy romantikus. Sivár volt, fekete és végzetes. Mintha egy ajtó csapódott volna az arcomba. Így tudtam meg, hogy a Mennyből tényleg kiebrudaltak. - Luce-hoz fordult, nagy, tágra nyílt szemeiből sütött az ártatlanság, jobban, mint amire Luce emlékezett vele kapcsolatban. - Soha nem akartam elmenni! Véletlen volt, sokunkat csak elragadott... mások harca.

Megrázkódott, és a szája sarka pajkosan felfelé kunkorodott. - Talán túlságosan hozzászoktam az elutasításhoz! Amúgy meg eléggé illik hozzám, nem gondolod? - Ujjaiból pisztolyt formált, és Cam irányába lőtt vele. - Úgy érzem, még sincs ellenemre, hogy ezzel a csapat törvénytelenül rohángáljak összevissza! - Arriane arca ekkor megváltozott, eltűnt róla a bolondozás utolsó nyoma is. Vállon ragadta Luce-t, és ezt sutogta: - Ez az!

- Micsoda? - perdült meg Luce.

Az angyalok és a Kitaszítottak több tonna követ hordtak el, és most ott álltak, ahol annak idején a kőhalom. Majdnem hajnalig eltartott. Körülöttük magasodott a belső szentély, úgy, ahogy Dee megjósolta. Az idős, kifinomult hölgy megtartotta a szavát.

Csak két derékszöget bezáró gyenge fal maradt fent, de a padló szürke határmozaikja azt sugallta, hogy az eredeti elgondolás szerint a szentély durván hat négyzetméterre ölelt fel. A falak alapját hatalmas, egybefüggő márványtömbök képezték, amelyeken egykor a tetőt kisebb, morzsalékos homokkő téglák tartották. A szerkezet egyes részeit viharvert frízek díszítették... ősrégi és olyan kopott szárnyas teremtményekkel volt tele, hogy azok szinte beleolvadtak a kőbe. A falak teteje közelében egy régebbi tűzvész néhol megperzselte a lefelé kiszélesedő díszpárkányzat egy-egy szakaszát.

Az eddigre teljesen kiszabadított füge- és olajfa már akadályt

jelentett a Dee által lesöpört Nyílhegy tábla és a kiásott szentély között. A hiányzó két fal arra készítette Luce-t, hogy a képzeletét szabadjára engedve az épületszerkezet további részét illetően történelem előtti zarándokokat képzeljen oda, ahogy térdelve imádkoznak. Világos volt a számára, hova térdelnének: négy bordázott alapú, csigavonalakkal díszített pilérfejú jón márványoszlopot állítottak a padló közepén lévő emelvény köré, az emelvényen pedig hatalmas, sárgásbarna kőből épült, négyszögletes oltár állt.

Ismerősnek tetszett, mégsem volt semmihez sem hasonlítható Luce korábbi emlékeiből. Vastagon rászáradt a föld, tele volt kődarabokkal, de Luce jól ki tudta venni a tetején álló, faragott díszítés árnyékát: a két egymás felé forduló kőangyalt, bár azok alig voltak nagyobbak két babánál. Úgy látszott, egykoron arannyal lehettek befestve, mostanra azonban csak foltokban maradt meg a korábbi csillogásuk. A faragott kőangyalok a glória nélküli fejüket lehajtva, térden imádkoztak, csodálatos, aprólékos díszítésű szárnyuk annyira előreívelt, hogy a hegyük összeért.

- Igen! - Dee mély lélegzetet vett. - Ez az! A *Qayom Malak*. Azt jelenti, 'Angyalok őre'. Vagy, ahogy én szeretem hívni, 'Angyalok támasza'. Magában rejt a titkot, amelyet még soha egy lélek sem fejtett meg: a kulcsot, hogy hová érkeztek a Bukottak a Földre. Te emlékszel rá, Arriane?

- Azt hiszem. - Arriane nyugtalannak tűnt, ahogy a szobor felé lépett. Amikor elérte az emelvényt, hosszú ideig mozdulatlanul állt a térdelő angyalok előtt, aztán maga is térdre ereszkedett. Megérintette a szárnyukat, azt a helyet, ahol azok összeértek. Megborzongott. - Csak egy pillanatra láttam, mielőtt...

- Igen - nyugtázta Dee. - A légnyomás kirepített a szentélyből. A robbanás ereje okozta az első lavinát, amely betemette a *Qayom Malakot*, de a füge- és az olajfa szabadon maradt, és irányjelzőül szolgált a következő években épített többi szen-

tély számára. Jártak itt keresztények, görögök, zsidók és mórok. Az ő szentélyeiket is eltiporta hol a lavina, hol a tűzvész, a botrány vagy a félelem, mely szinte áthatolhatatlan falat emelt a *Qayom Malak* körül. Rám volt szükséged ahhoz, hogy újrátalálj. Engem pedig nem találhattál meg, csak mikor igazán szükséged lett rám.

- És most mi lesz? - kérdezte Cam. - Nehogy azt mondja, hogy imádkoznunk kell!

Dee le sem vette a szemét a *Qayom Malak*ról, még akkor sem, amikor odadobta Camnek a vállára terített törülközőt.

- Ó, Cam, annál sokkal rosszabb! Takarítanunk kell. Ki kell fényesítenünk az angyalokat, legfőképp a szárnyaikat. Addig kell dörzsölnünk, amíg nem ragyognak. Az kell, hogy a holdfény pontosan a megfelelő módon tükröződjön vissza róluk.

TIZENNÉGY

KEZD KITASZTULNI

B^{UMM!} Mennydörgésnek hallatszott, egy készülőben lévő félelmetes tornádónak. Luce álmából ugrott talpra a barlangban, ahol Daniel vállán elszundikált. Nem akart elaludni, de Dee ragaszkodott hozzá, hogy pihenjenek, mielőtt elmagyarázza nekik a *Qayom Malak* rendeltetését. Az álmából felzavart Luce-nak olyan érzése volt, mintha már értékes órák teltek volna el. Izzadt a gyapjú hálósákban. Az ezüstmedált is forrónak érezte a mellkasán.

Daniel teljesen mozdulatlanul feküdt, szeme a barlang száját kémlelte. A dörgés abbamaradt.

Luce felkönyökölt, meglátta a vele szemben magzatpózban alvó Deet, aki néha meg-megmoccant, és vörös haja kócosan terült szét körülötte. Dee balján a Kitaszítottak üres hálósájkjai heverték, a különös teremtmények riadókészültségben zsúfolódtak össze a kis lyuk hátuljában, szürkésbarna szárnyukkal részben kitakarták egymást. A jobbján Annabelle és Arriane aludt, vagy legalábbis pihent, ezüstös szárnyaik teljesen természetesen fonódtak egymásba, akár a testvéreké.

A barlangban nyugalom honolt. Luce biztosan csak álmodta a dörgést. Még mindig fáradtnak érezte magát. Mikor átfordult, úgy fészkelte be magát háttal Daniel mellkasának, hogy a fiú jobb szárnya mintegy bölcsőként ringatta, és a szemhéja lassú pislogás után le is csukódott. Aztán azonnal kipattant.

Cammel találta szemben magát. Centiméterekre volt csak tőle, ő is az oldalán feküdt, fejét a kezén támasztotta, és zöld

szemei úgy kapaszkodtak Luce-éba, mintha mindketten révületben lennének. Cam kinyitotta a száját, mintha mondani akarna valamit...

BUMM!

A helyiség falevélként megremegett. Egy pillanatig úgy tűnt, hogy a levegő furcsán áttetszővé válik. Cam teste csillámlott, ott is volt, meg valahogy nem is, mintha a létezése pislákolna.

- Időcsúszás! - jegyezte meg Daniel.

- Az nagy úr! - értett egyet Cam.

Luce tüstént felült, és ásítózva nézegette hálózsákba bugyolált testét, Daniel kezét a térdén, Arrianét, aki tompa hangon felkiáltott:

- Nemévnótam! - míg Annabelle éberre nem pofozta a szárnyával.

Mindannyiuk teste vibrált. Egyik pillanatban szőröstül-bőröstül ott voltak, a másokban szellemként, szinte testtelenül.

Az időcsúszás olyan dimenziót szabadított fel, amelyben ők *nincsenek!*

A barlang megrázkódott körülöttük. A falakból homok szivárgott. Luce-szal és a barátaival ellentétben azonban a vörös szikla fizikai tulajdonságai megmaradtak, mintha azt akarnák bizonyítani, hogy csak az emberek... avagy lelkek... esetében áll fenn a megsemmisülés veszélye.

- A *Qayom Malak!* - mondta Phil. - Egy kőomlás megint eltemetheti.

Luce kavargó gyomorral nézte a Kitaszított szárnyainak vibrálását, ahogy négykézláb vadul a barlang szája felé mászott.

- Phillip, ez a valóság szeizmikus eltolódása, nem földrengés! - kiáltotta Dee Philt megállítva. A hangján az érződött, hogy valaki föl-le tekergeti a hangerőt. - Nagyra értékelem az aggodalmadat, de most egyszerűen ki kell várnunk, hogy vége szakadjon.

Volt még egy utolsó nagy dübörgés, egy hosszú és borzalmas remegés, mialatt Luce egyiküket sem látta, aztán mindannyian

újra visszatértek testi valójukban, a valóságba. Hirtelen csend vette körül őket, olyan tökéletes csend, hogy Luce hallhatta a saját szívverését.

- Tessék! - szólalt meg Dee. - Túl vagyunk a nehezén!

- Mindenki jól van? - kérdezte Daniel.

- Igen, kedvesem, jól vagyunk! - felelte Dee. - Bár ez borzasztó kellemetlen volt. - Miközben beszélt, felemelkedett és kifelé indult, a hangja szállt utána. - De legalább ez volt az egyik utolsó szeizmikus elváltozás, amelyet meg kellett tapasztalnunk!

A többiek összenéztek, és ők is kimentek Dee után.

- Hogy érted ezt? - kérdezte Luce. - Lucifer már olyan közel lenne?

Fejben küszködött, hogy összeszámolja: napfelkelte, naplemente, napfelkelte, naplemente. A napok egyetlen hosszú, vég nélküli, fejetlen örületté, az égen suhogó szárnyak tömkelegévé mosódtak össze. Még reggel volt, amikor Luce álomba zuhant...

Megálltak a *Qayom Malak* előtt. Luce a Nyílhegy táblára lépett, arccal a szobor két angyala felé. Roland és Cam az égbe hasított, és majd húsz méterre lebegett felettük a levegőben. A fiúk végigmérték a látóhatárt, aztán egymás felé hajoltak, hogy megbeszéljenek maguk közt valamit. Hatalmas szárnyuk kitarkarta a napot... amellyel kapcsolatban Luce észrevette, hogy nyugtalanítóan alacsonyan ül az égen.

- Most van a hatodik nap estéje, mióta Lucifer megkezdte magányos zuhanását - mondta Dee halkán.

- Átaludtuk az egész napot? - kérdezte Luce elborzadva. - Oly sok időt elvesztegettünk...

- Semmi nem veszett kárba! - nyugtatta meg Dee. - Ma nagy napom van! Ha belegondolok, neked is! Nemsokára örülni fogsz, hogy kipihented magad!

- Vágjunk bele, mielőtt beüt a következő időcsúszás, vagy mielőtt megint meg kell küzdenünk a Renddel! - vélte Cam,

miután Rolanddal újra leszálltak a földre.

Szárnyuk könnyedén lebbent ide-oda a leszállás lendületétől.

- Camnek igaza van! Nincs vesztegetni való időnk!

Daniel előhúzta a fekete irattáskát, amelybe a glóriát tették, amit Luce a Velencében elsüllyedt templomból orzott el. Ezután a válláról előrelódította a közepén kidudorodó vászonzsákot, ahová meg az Ezüst Pennon ovális serlegét cipzározta. A táskákat kinyitva Dee elé helyezte, így mindhárom ereklye egymás mellé, egy vonalba került. Dee meg sem moccant.

- Dee? - szólt rá Daniel. - Mit kell tennünk?

Dee nem felelt. Roland előrelépett, és megérintette a vállát.

- Cammel még több Rend-tag jelét észleltük a látóhatáron! Még nem ismerik a helyzetünket, de már nincsenek messze. Jobb lenne sietni!

Dee elkomorult.

- Attól tartok, ez lehetetlen.

- De hát, azt mondtad... - Luce elhallgatott, ahogy Dee továbbra is szelíden bámult rá. - A tetoválás. A földön lévő jelkép...

- Szívesen elmagyarázom - felelte Dee -, de magát a tettet, sajnos, nem lehet sürgetni.

Körbepillantott az angyalokon, a Kitaszítottakon és Luce-on. Mikor biztos lehetett benne, hogy mindannyian rá figyelnek, belekezdett.

- Mint tudjuk, a bukottak korai történetét soha nem öntötték írásba. Bár erre már lehet, hogy nem emlékeztek tisztán - tekintete végigsiklott az angyalokon -, lévén az első Földön töltött napjaitokat *tárgyakban* örökítették meg. A történelem előtti idők tanainak sarkalatos elemei a mai napig különféle ereklyék anyagában vannak elrejtve. Olyan ereklyékben, amelyek az avatatlan szemnek teljességgel mást jelentenek. - Dee a glória után nyúlt, és a napfénybe tartotta.

- Látjátok - futtatta végig az ujját az üvegen lévő repedések sorozatán, amelyeket Luce eddig észre sem vett ez az üveggló-

ria egyúttal prizma is. - Elējük tartotta, hogy belenézzenek. Dee arcát enyhén eltorzította a domború üveg, a szeme óriásinak látszott. Letette a glóriát, a zsákhöz lépett, és kivette belőle az Ezüst Pennont. Fényesen szikrázott a nap utolsó sugarai-ban. Dee gyengéden végigsimította a serleg belsejét. - Na, és ez a serleg - az ezüstbe kalapált rajzra mutatott, a szárnyakra, melyeket Luce még Jeruzsálemben észrevett -, a Bukás hely-színéről való kivonulást örökíti meg, az angyalok első szétraj-zását. Ahhoz, hogy visszatérhessetek az első földi otthonotok-ba, először meg kell töltenetek ezt a serleget! - Szünetet tartott, és meredten bámult az Ezüst Pennon mélyére. - Amint tele lesz, a tábla leleményesen kirakott padlójára ürítjük, s a kövek felfedik majd előttünk, hogy anno milyen volt a világ.

- Amikor megtelik a serleg? - ismételte Luce. - De mivel telik meg?

- Mindent a maga idejében! - Dee a köves fennsík szélére sétált, és lesöpört egy kis homokot. Lehajolt, hogy a serleget közvetlenül a kőben kirajzolódó sárga jelre tegye. - Úgy hi-szem, ennek itt a helye!

Luce a gondolataiba mélyedve állt Daniel mellett, és Deet figyelte, ahogy fel és alá járkál azon a kis területen. Végezetül megint kézbe vette a glóriát, és a *Qayom Malakh*hoz vitte. Vala-mikor kibújhatott a túrabakancsából, és visszavette a magas sarkú cipőjét, mert a sarka csak úgy kopogott a márványon. Fésületlen haja egészen a derekáig omlott. Mély levegőt vett, szinte élvezettel, majd kiengedte. A glóriát a két kezében tartva a feje fölé emelte, elsuttogott egy néhány szavas imát, majd nagyon óvatosan leengedte az összeérő szárnyú imádkozó angyalok szobra mellett kifaragott kör alakú mélyedésbe. Úgy passzolt rá, mint gyűrű az ujra.

- Na, ezt még én sem láttam előre! - mormolta Arriane Luce-nak.

Luce sem... bár abban biztos volt, hogy Dee valami rettenete-sen szent dologgal foglalatосkodik.

Dee szembefordult Luce-szal és az angyalokkal, és úgy tűnt, mondani fog valamit. Ehelyett viszont térdre ereszkedett, majd a *Qayom Malak* lábánál a hátára feküdt. Daniel meglődött, készen arra, hogy segítsen, de a nő leintette. A cipője orra a *Qayom Malak* alapján pihent, karcsú karját a feje fölé nyújtotta úgy, hogy az ujjbegyei hozzáérték az Ezüst Pennonhoz. A teste pontosan átérte a kettő közti távolságot. Behunyta a szemét, és néhány percig mozdulatlanul feküdt.

Luce már épp azon kezdett tünődni, hogy elaludt-e, amikor Dee megszólalt:

- Jó, hogy kétezer évvel ezelőtt abbahagytam a növekedést!

Ekkor Roland segítő kezét elfogadva felállt, és leporolta magát.

- Minden rendben. Amikor a Hold éppen ideér... - mutatott a keleti égbolt felé, kicsivel a kicsúcsosodó szikla fölött.

- A Hold? - Cam jelentősegteljesen Danielre nézett.

- Igen, a Hold. Az kell nekünk, hogy pontosan itt süssön át. - Dee megütögette a glória üvegének a közepét, ahol az egyenetlen repedések már sokkal jobban látszottak, mint percekkel ezelőtt. - Ha jól ismerem a Holdat, ami így van... hiszen oly sok év alatt az ember igazán intim viszonyba kerül a kísérőjével... ma éjjel, amikor éjfél üt az óra, pontosan ott lesz, ahol mi szeretnénk. Valóban jól jön ki, mivel az éjfél a kedvenc napszakom. A boszorkányok órája...

- És mi lesz azután? - kérdezte Luce. - Mi lesz éjfélkor, ha a Hold már ott van, ahol lennie kell?

Dee lelassított, és Luce mindkét arcát a kezébe vette.

- Minden, kedvesem!

- És mi mit csinálunk ezalatt? - érdeklődött Daniel.

Dee benyúlt a kardigánja zsebébe, és előhúzott egy nagy arany zsebórát.

- Még maradt néhány teendők.

A legapróbb részletekig követték Dee utasításait. Szorgos kezek minden ereklyét körbesöpörtek, kifényesítettek és leporol-

tak. Már egészen benne jártak az éjszakában, mire Luce képes volt maga elé képzelni, mire is gondolhatott Dee a szertartást illetően.

- Még két lámpást kérek! - osztogatta Dee az utasításokat. - Az összesen három, minden ereklyéhez egy.

Furcsa volt, hogy Dee úgy beszél az ereklyékről, mintha ő nem is tartozna közéjük. Az pedig még különösebb, hogy úgy sürgött-forgott a zárt fennsíkon, akár a vacsoravendégekre készülő háziasszony, aki szeretne meggyőződni, hogy minden megfelelően van előkészítve.

A Kitaszítottak négyese szertartásosan meggyújtotta a lámpásokat, borotvált fejük bolygóként körözött a nagy sziklás területen. Az első fény a *Qayom Malakot* világította meg.

A második lámpás fénye az Ezüst Pennonra esett, amely még mindig ott állt, ahová Dee letette, a tábla arany nyílhegyén, pontosan Dee magasságának megfelelő távolságra... alig másfél méterre... a *Qayom Malaktól*. A tábla bal és jobb oldalán az angyalok korábban félhold alakba rendeztek néhány ülőhelyül szolgáló laposabb tetejű szikladarabot, így az most színpadra emlékeztetett. A tér ettől még inkább körszínháznak látszott, Annabelle pedig jó jegyszedőként leporolgatta a kődarabokat a bármelyik percben érkező közönség számára.

- Mit fog Dee csinálni mindezzel? - sutyorgott Luce Daniel fülébe.

Daniel ibolyakék tekintetén látszott, hogy olyasmi aggasztja, amit nem tud szavakba önteni, de mielőtt Luce könyöröghetett volna, hogy mégis próbálja meg, Dee keze valahogy a vállára került.

- Kérlek, öltsetek magatokra ezeket a palástokat! Úgy vélem, az ünnepélyes kosztümök segítenek abban, hogy komolyan összpontosíthassunk az előttünk álló feladatra. Daniel, szerintem ennek jónak kell lennie rád. - Dee súlyos, barna köpönyeget nyomott a kezébe.

- És itt egy a kecses Arrianénak! - adta oda az angyalnak. -

Luce, már csak te maradtál! Vannak még kisebb palástok ott, a ládám alján! Fogd a lámpásomat, és szolgálj ki magad!

Luce elvette a lámpást, és már indult volna Daniellel a barlang felé, ahol az előző éjjel aludtak, ám Dee megragadta Daniel karját.

- Szabad egy szóra?

Daniel intett Luce-nak, hogy menjen egyedül. Luce úgy is tett, de csodálkozott, hogy vajon Dee miről nem akart előtte beszélni.

A lámpás fogantyúját az alkarjára csúsztatta, fénye ide-oda himbálózva követte a barlang szája felé sétáló Luce-t. Nagy nehezen kinyitotta a láda szoros fedelét, és beletúrt. Nem volt más benne, csak egy hosszú, barna köpönyeg. Luce kihúzta. Nehéz gyapjúból készült, vastag volt, akár egy kabát, és dohos dohányszagú. Luce maga elé tartotta, de látszott, hogy majd egy méterrel hosszabb a kelleténél. Most aztán még kíváncsibb lett rá, miért küldte be onnan Dee. A lámpást letette a földre, és nehézkesen a fejére húzta a köpönyeget.

- Segítsek?

Cam olyan halkan lépett a barlangba, mint egy macska. Luce mögé állva a derekánál behajtogatta a köpönyeg anyagát, és a ruházat fonott öve alá tűrte. Az övét a derekára kötötte, így a ruha alja éppen Luce bokájánál lengedezett, mintha a palástot egyenesen neki szabták volna.

Luce szembefordult vele. Cam arcán a lámpás fénye játszadozott. A fiú olyan mozdulatlanul állt, ahogy csak ő tudott. Luce a hüvelykujját a Cam által megkötött öv alá dugta.

- Kösz! - mondta neki, elmozdulva a barlang bejárata felé.

- Luce, várj...!

Luce megtorpant. Cam lenézett a bakancsa orrára, a láda szélét rugdosta. Luce is azt figyelte. Csodálkozott, hogyhogya nem hallotta Camet a barlangba lépni, és hogy lehet, hogy itt kötöttek ki, magukra maradva.

- Még mindig nem hiszed, hogy a ti oldalatokon állok!

- Cam, ez most nem számít! - Luce érezte, hogy a torka rettenetesen összeszorul.

- *Figyelj!* - Cam tett egy lépést felé, így már csak centiméterekre voltak egymástól. Luce azt hitte, Cam talán sarokba szorítja, de nem tette. Nem is próbálta megérinteni a lányt, csak rezzenéstelenül állt közvetlenül mellette. - Valaha másképp voltak a dolgok. Nézz rám! - Luce nyugtalanul tett eleget a kérésének. - Talán most valóban Lucifer aranyát viselem a szárnyaimon, de ez nem volt mindig így! Lucinda, te ismertél engem, mielőtt ezt az irányt választottam, volt, hogy te meg én barátok voltunk!

- Hát, ahogy mondtad is, változnak a dolgok.

Cam feszülten felmordult.

- Egyszerűen *lehetetlen* bocsánatot kérni egy ennyire kényelmesen szelektív memóriával rendelkező lánytól! Hadd próbáljam kitalálni: miután a valódi éned tudatára ébredtél, nagy bőszen kicsomagolod azt a rengeteg pazar emlékképet, amelyekben Daniellel szerelembe estél, meg Daniel egyik gyönyörű mondatot mondja a másik után, meg elfordul és elmereng a látóhatáron feltűnő csillagok érzékeny csúcsát dédelgető bódító árnyalakok felé...

- Miért ne tenném? Összetartozunk! Daniel a mindenem. Te pedig...

- Ő mit mond rólam?

Cam szeme résnyire szűkült.

Luce megropogtatta az ujjperceit, és arra gondolt, hogy a Sword & Crossban, még egészen az elején, miként simult Daniel keze az övéhez, hogy leszoktassa erről a butaságról. Daniel érintése az elejétől fogva ismerősnek tetszett.

- Azt mondja, bízik benned.

Csend következett, és Luce nem volt hajlandó megtörni. Menni akart. Mi lesz, ha Daniel bekukkant, és meglátja őt Cammel ebben a félhomályos barlangban? Ugyan épp vitatkoztak, de ezt Daniel nem tudná olyan távolról. Hogy néznek

ki együtt, ő és Cam? Felnézett a fiúra, akinek a tekintete tiszta volt, zöld és elképesztően szomorú.

- Te bízol bennem? - kérdezte Cam.

- Miért fontos ez éppen most...?

Cam szeme vadul és izgatottan elkerekedett.

- *Épp hogy most számít minden!* Ez lesz a bemutató, amelyre az előző próbák felkészítettek! És annak érdekében, hogy megdold, amit tenned kell, nem tekinthetsz rám többé ellenségtént! Fogalmad sincs, mibe keveredtél!

- Miről beszélsz?

- Luce! - Ez már Dee hangja volt. A barlang szájánál állt Daniellel. Kettejük közül csak Dee mosolygott. - Készen állunk, kezddhetd!

- Én?

- Te!

Luce hirtelen megijedt.

- Mit kell tennem?

- Miért nem jössz ki, és nézed meg?

Dee nyújtotta a kezét, de Luce nehezen vette rá magát, hogy megmozduljon. Camre pillantott, de ő Danielt nézte. Daniel továbbra is Luce-t figyelte, tekintete ugyanolyan sóváran izzott, mint amikor arra készült, hogy a karjába kapja, és szenvedélyesen megcsókolja. Ám Daniel nem mozdult, és ez a közöttük lévő három méter távolságot háromezer kilométerre növelte.

- Valami rosszat tettem? - kérdezte.

- Most fogsz véghezvinni valami csodálatosat! - válaszolt Dee, még mindig a karját nyújtva felé. - Ne vesztegessük hát tovább az időt, úgyszincs sok!

Luce kézen fogta, de a nő keze olyan hideg volt, hogy Luce megrémült tőle. Deet fürkészte, aki sápadtabbnak és törékenyebbnek látszott, mint Bécsben, a könyvtárban, de fonnyadt bőre és kiálló csontjai alól valahogy mégis derűs elevenység sugárzott.

- Minden rendben rajtam, kedvesem? Nagyon rajtam felejtetted a szemed!

- Hát persze! - felelte Luce. - Csak annyi, hogy...

- A lelkem? Sugárzik, nem igaz?

Luce bólintott.

- Az jó!

Cam és Daniel szótlánul ment el egymás mellett. Cam hosszú léptekkel indult a kinti, egyszeriben szelessé lett pusztaságba, míg Daniel Luce mögé került, hogy vigye a lámpását.

- Dee? - fordult Luce a nőhöz, és annak fagyos kezét igyekezett a sajátjával felmelegíteni. - Nem akarok oda kimenni! Félek, bár nem tudom, mitől.

- Ennek így is kell lennie, de ezt a lépést, sajnos, nem kerülheted el!

- Megmondaná valaki, könyörgöm, hogy mi folyik itt?

- Igen - válaszolta Dee, és határozottan, de bátorítóan rántotta Luce kezét maga után -, amint kint leszünk!

Megkerülték a nyíl alakú sziklatömböt, amelyik részben oltalmazta a kis barlang bejáratát, és a hideg szél kérlelhetetlenül beléjük mart. Luce hátratántorodott, szabad kezével igyekezett megvédeni az arcát a váratlan homokfúvástól. Dee és Daniel nógatták, hogy haladjon tovább, el az ösvény bejárata mellett, amelyen az előző éjjel felmásztak ide, és ahol a legjobban ki voltak téve a szél kényének-kedvének.

Luce rájött, hogy a fennsík fennmaradó részének csúcsai útját állják a kavargó, homokos szélrohamoknak, és megint hallani és látni engedik. És bár a fennsíkon túlról hallotta a szokásos napi homokvihar süvöltését, annak ívelt sziklafalain belül hirtelen minden jóval csendesebbnek, jóval kivehetőbbnek tűnt.

A márványtáblán két lámpás világított... az egyik a *Qayom Malak* előtt, a másik meg az Ezüst Pennon mögött. Mindkét fényforrás szű- nyögök forgatagát vonzotta, de azok visszapattantak a kis üvegpanelekről, és ez Luce-t különös módon megnyugtatta. Legalább még mindig olyan világban van, ahol

a bogarakat vonzza a fény! Még abban a világban, amelyet ismer.

A lámpás megvilágította az imádkozva egymás felé hajoló két aranyozott angyal szobrát. Fénye érintette a nehéz, repedezett üveglórá széléit, amelyet Dee visszaállított az azt megillető helyre, az angyalszárnyak bölcsőjébe. A négy Kitaszított letelepedett a kis fennsík fölé tornyosuló sziklák peremére, a sápadt harcosok mindegyike más-más világtáj felé nézett. A Kitaszítottak maguk mellé húzott szárnyai alig látszottak, de Daniel lámpásának fénye mindegyikük ezüstíjában felfedte a csillagnyilakat, mintha arra számítanának, hogy a Rend bármelyik pillanatban megérkezhet.

A Luce által legjobban ismert négy bukott angyal a szertartásosan elhelyezett ereklyék körüli kőpadokat foglalta el. Arriane és Annabelle egyenes háttal, rejtett szárnyakkal ült az egyik oldalon. A másikon Cam és Roland foglalt helyet... egyet kihagyva maguk között.

Luce-é lenne, vagy Danielé?

- Jó, mindenki itt van, a Holdat kivéve! - nézett fel Dee a keleti égboltra. - Még öt perc. Daniel, elfoglalnád a helyed?

Daniel átadta Deenek a lámpását, és átsétált a márványtáblán. Megállt a *Qayom Malak* előtt. Luce szeretett volna odafutni hozzá, de még mielőtt Daniel irányába hajolt volna, Dee már erősebben szorította a kezét.

- Édesem, maradj itt velem!

Daniel leült Roland és Cam közé, rezzenéstelen tekintetét Luce felé fordította.

- Engedjétek, hogy elmagyarázzam! - Dee nyugodt, tisztán csengő hangja visszaverődött a vörös kőfalakról, az angyalok a fülüket hegyezve húzták ki magukat. - Ahogy korábban említettem, számunkra elengedhetetlen, hogy a Hold megjelenjen, és most, egy percen belül meg is látogat bennünket e fölött a csúcs fölött. A Glória lencséjén át fog majd szélesan ránk mosolyogni. Szerencsénk van, hogy ma éjjel tiszta az ég, és semmi

sem takarja el szépséges krátereinek árnyékát, amikor azok találkoznak a Glória üvegének repedéseivel. Ezek az elemek együtt vetítik majd ki a kontinensek körvonalait, és az országhatárokat, amelyek a Táblán lévő faragásokkal egyetértésben megalkotják a Simulacrum Terra Prima, a legelső földi árnyak térképét. Egészen pontosan, itt. - A márványlépcsőnek arra az üres helyére mutatott, ahol korábban feküdt, amikor megmérte a *Qayom Malak* és az Ezüst Pennon közti távolságot. - Látni fogjátok annak ábrázolását, amilyen a világ az angyalok Földre zuhanásakor volt. Igen - vett egy nagy levegőt -, már csak egy perc! Itt is van!

A *Qayom Malak* mögött meredező kőszirt fölül előtűnt a Hold koronája. A sápadtfehér, fogyó Hold ellenére olyan fényes ragyogás támadt, mintha virradt volna. Az angyalok, a Kitzsítottak, Luce és Dee néhány percig csendben állva figyelték a Hold kapaszkodását, nézték, ahogy előbb csak kevés, aztán egyre több fényt vet a glória áttetsző felületére. A mögötte lévő márványtábla üresen maradt, aztán foltok vetültek rá. A kivetítő egyszerűben letisztult, a kép élessé és valóságossá vált. Vonalakat, metszőpontokat... kontinenseket... határokat, országokat és tengereket mutatott.

Félig látszott csak befejezettnek. Némelyik vonal a semmiben végződött, voltak határok, amelyek nem zárultak be. Ennek ellenére, kétséget kizáróan a Föld térképe volt előttük, Luce gondolta is: így nézhetett ki, amikor Daniellel először szerelembe esett. A térkép felkavart valamit emlékezete legmélyebb bugyraiban. Ismerősnek tetszett.

- Látjátok a közepén azt a sárga követ? - kérdezte Dee.

Luce hunyorogva nézett a kicsit sötétebb, de ahhoz hasonló sárga körre, ahova a serleget helyezték.

- Ezek mi vagyunk, pontosan itt, a mindenség kellős közepén! - folytatta Dee.

- Mintha a nyíl is azt mondaná, 'Ön itt áll!' - jegyezte meg Luce.

- Ez igaz, kedvesem! - fordult Dee Luce felé. - Na, és most, Lucindám, kitaláltad-e már, hogy mi lesz a szereped a szertartásnál?

Luce feszengett. Mit akarnak tőle? Ez az ő történetük, nem az övé! Végül is, a nagy felhajtás ellenére, ő csak egy lány a sok közül, akit magával ragadott a szerelem ígérete. Daniel talált rá a Földön, miután kegyvesztett lett, őt kellene megkérdezni, mi zajlik itt!

- Sajnálom, de nem tudom.

- Majd én segítek neked! - nyugtatta Dee. - Látod-e a térképen megjelölve azt a helyet, ahol az angyalok a földre hulltak?

Luce felsóhajtott, szeretett volna a lényegre térni.

- Nem.

- Több ezer évvel ezelőtt elrendeltetett, hogy a térképen ezt a helyszínt csak a vér fedheti fel. Az ereinkben csordogáló vér jóval nagyobb tudású nálunk. Nézd csak meg közelebbről! Látod a márványban azokat a rovátkákat? Azok a vonalak rajzolják körbe az angyalok bukása előtti Föld határait. Sokkal jobban látszódnak majd a véráldozat bemutatása után. A ráöntött vér egy életbe vágóan fontos helyen gyűlik majd össze. A tudás, kedvesem, a vérben van.

- A Bukás helyszíne - mondta ki az egyik angyal tiszteletteljesen.

Luce nem tudta volna megmondani, hogy Arriane volt vagy Annabelle.

- Szinte pontosan úgy, mint egy kalandregény kincskereső térképén, a becsapódás pontja... ez lesz a Bukás helyszínét... véres ötágú csillag jelöli majd. Na, most...

Dee tovább beszélt, de Luce már nem is hallotta, mit mond. Szóval ez kell ahhoz, hogy Lucifert megállítsák! Ezt értette Cam az alatt, amit tennie kell. Daniel ezért nem hajlandó ránézni. Úgy érezte, mintha a torkát vattával tömték volna tele. Kinyitotta a száját, de úgy hangzott, mintha víz alól beszélne.

- Nektek - fájdalmasan nyelt egyet -, nektek az én vérem kell!

Dee majd megfulladt a nevetéstől, és jéghideg kezét Luce forró arcához tapasztotta.

- Jóságos ég, gyermekem, dehogy! Tartsd meg magadnak! Én adom majd neked az enyémet!

- Tessék?

- Bizony! Miközben lassan elhagyom ezt a világot, te megtöltöd a véremmel az Ezüst Pennont. Beleöntöd ebbe a mélyedésbe, egy kicsit keletre az arany nyilat ábrázoló jelzéstől - rámutatott a serleg bal oldalán lévő horpadásra, aztán a kezét színpadiasan a térkép felé kezdte legyezgetni -, és figyeled, ahogy követi a rovátkákat erre meg arra, aztán emerre meg amarra, míg meg nem találod a csillagot. Akkor aztán tudni fogod, hol találkozhatsz Luciferrel, és hogyan akadályozhatod meg a terve megvalósulását!

Luce megropogtatta az ujjperceit. Hogy képes Dee a saját haláláról ennyire mellékesen beszélni?

- Miért tennéd mindezt?

- Miért? Hiszen engem erre teremtettek! Az angyalokat a csodálatért hozták létre, de nekem is van rendeltetésem.

Dee a barna palástja feneketlen zsebéből előhúzott egy hosszú, ezüst tört.

- De hát ez...!

Az a tör volt, amellyel Miss Sophia Pennt megölte. Az, amelyik nála volt Jeruzsálemben is, ahol a bukott angyalokat megkötözte.

- Igen. A Golgotán került hozzám - vallotta be Dee a penge szép kidolgozásában gyönyörködve. Úgy csillogott, mintha frissen élezték volna. - Gyászos története van ennek a késnek! Ideje, kedvesem, hogy valami jóra használjuk! - Kinyújtotta a tört, amelynek pengéje a nyitott tenyerén feküdt, a markolata pedig Luce felé mutatott.

- Kedvesem, sokat jelentene számomra, ha te lennél, aki a véremet ontja! Nemcsak azért, mert nagyon *kedvellek*, hanem mert neked *kell* megtenned!

- Nekem?

- Igen, neked! Neked kell megölnöd, Lucinda!

TIZENÖT

AZ AJÁNDÉK

-KÉPTELEN VAGYOK!

- Meg tudod tenni! - biztatta Dee. - És meg is fogod!
Senki más nem tudja!

- Miért?

Dee elnézett Daniel irányába a válla felett, aki még mindig Luce-ra bámulva ült, de úgy tetszett, mégsem látja. Egyik angyal sem kelt fel, hogy a segítségére siessen. Dee suttogva mondta:

- Ha olyan vagy, amilyennek mondod magad, a végsőig eltökélt, hogy megtörd az átkot...

- Tudod, hogy az vagyok!

- Nos, ahhoz a véremet kell felhasználnod!

Nem! Hogy kerülhet az őt sújtó átok más vérébe? Dee azért hozta fel őket ide, a *Qayom Malakhoz*, hogy felfedje az angyalok Bukásának a helyszínét. Desiderátumként ez volt a szerepe. Nincs köze Luce átkához.

Igaz?

Megtörni az átkot. Természetesen Luce ezt akarta, nem akaratott mást.

Valóban megtörhetné itt és most? Hogy számol el magával, ha megöli Deet? Luce az idős nőre nézett, aki erre kézen fogta.

- Nem vagy kíváncsi a legelső életedre?

- Persze hogy az vagyok! De mit árul el a te meggyilkolásod az én múltamról?

- Mindenfélét megmutat majd.

- Nem értem.

- Ó, aranyom! - Dee felsóhajtott, és elnézett Luce mellett a többiek felé. - Ezek az angyalok jó munkát végeztek azzal, hogy megvédték... de a védelmük el is altatott, túlságosan lenyugodtál. Eljött az idő, Lucinda, hogy felébredj! Ahhoz, hogy életre kelj, *cselekedned* kell!

Luce elfordult. Dee aranyló tekintete annyira könnyörgött, túl behatóan.

- Elég halált láttam már!

A sötétben egyetlen angyal emelkedett fel a *Qayom Malak* köré helyezett ülőhelyekről.

- Ha nem tudja megtenni, hát nem tudja!

- *Hallgass* már, Cam! - szólt rá Arriane. - Ül vissza!

Cam előrelépett, Luce irányába. Vékony alakja árnyékot vetett a táblára.

- Eddig jutottunk. Nem mondhatjátok, hogy nem adtunk meg minden lehetséges esélyt! - Szembefordult a többiekkel. - Lehet, hogy Luce egyszerűen nem képes rá! Van határa annak, hogy mire kérhetünk meg valakit. Nem ő lenne az első fruska, akin bárki is egy vagyont vesz. Na és, ha történetesen ő lesz az utolsó?

Hangszíne nem volt összhangban a mondandójával, sőt a tekintete sem, amely kétségbeesett őszinteséggel sugározta felé, *meg tudod tenni. Meg kell tenned!*

Luce érezte a tör súlyát a tenyerén. Tanúja volt, ahogy a pengéje kioltja Penn életét. Érezte, ahogy a húsába vájódik, amikor Sophia a Sword & Cross kápolnájában próbálta megölni. Luce csak azért nem halt meg, mert Daniel áttört azon a rózsaszín ablakon, hogy megmentse. Pusztán Gabbe gyógyító érintése miatt nem maradt rajta sebhely. Ezért a percért mentették meg az életét. Azért, hogy ő most másvalakiét kioltsa.

Dee megérezte, hogy a rettegés milyen messzire viszi Luce-t. Intett Camnek, hogy üljön le.

- Kedveském, talán jobb lenne, ha nem úgy fognád fel, hogy elveszed az életem. Lucinda, a legnagyobb ajándékot adnád

nekem! Nem látod, hogy készen állok a távozásra? - Összeszorított ajakkal elmosolyodott. - Tudom, hogy nehéz megérteni, de a halandó test életében eljön az a pillanat, amikor a lehető legkedvezőbb útját kívánja a halálnak. Valaha 'szép halálnak' is hívták. Lejárt az időm, és ha ajándéku adod nekem ezt a gyönyörűséges halált, ígérem, nem bánod meg!

Könnyek mardosták a szemét, de Luce tekintete Dee mögött keresgélt.

- Dan...

- Luce, nem segíthetek - közölte Daniel, mielőtt még Luce végigmondhatta volna a nevét. - Egyedül kell megtenned.

Roland is felkelt a helyéről, a térképet tanulmányozta. Kelet felé nézett, a Holdra.

- Ha el akarjuk intézni, jó lenne, ha minél gyorsabban tenénk!

- Nem maradt túl sok időnk - fordította Dee, törékeny kezét Luce vállán pihentetve.

Luce keze remegett és izzadt a tör súlyos ezüstmarkolata körül, amitől azt még nehezebb volt tartani. Dee mögött látta a táblát a félig megrajzolt térképpel, a térkép mögött a *Qayom Malakot*, a hozzá rögzített üveglóriával. Az Ezüst Pennon Dee lába előtt hevert.

Luce-nak volt már része áldozatban: Chichén Itzában, amikor múltbéli énje, Ix Cuat testéhez idomult. A szertartás semmi értelmet nem nyert a számára. Miért kell valaki számunkra kedvesnek meghalnia azért, hogy más kedves dolgok tovább élhessenek? Bárki is hozta ezt a szabályt, nem gondolta, hogy ők is valamilyen magyarázatot érdemelnek? Mint amikor Ábrahámot kérték, hogy áldozza fel Izsákot. Azért teremtette volna Isten a szeretetet, hogy a fájdalmat még fájdalmasabbá tegye?

- Megtennéd ezt értem? - kérdezte Dee.

Megtörni az átkot.

- Megtennéd magadért?

A tört Luce a nyitott tenyerén tartotta.

- Hogy csináljam?

- Majd irányítalak!

Dee bal keze Luce jobbja köré fonódott, amely aztán összezárult a tör körül. Izzadt tenyerében csúszkált a markolat. Dee a szabadon lévő jobb kezével kioldotta a palástját, ledobta magáról, és hosszú, fehér lepelben állt Luce előtt. Mellkasa felső részét csupaszon hagyta, ami láthatóvá tette a nyílhegy alakú tetoválást.

Láttára Luce pityeregni kezdett.

- Kérlek, ne aggódj, drágám! Különleges teremtmény vagyok, mindig is ez a perc volt a végzetem. A töröd gyors dőfése a szívembe azonnal megszabadít!

Luce-nak csak ezt kellett hallania. A tör megremegett, ahogy Dee a mellkasán lévő tetoválás felé irányította. Ám az idős hölgynek csak bizonyos mértékig sikerült Luce-t megnyugtattania. Luce tudta, hogy nemsokára egyedül kell tartania a pengét.

- Jól csinálsz!

- Várj! - kiáltott Luce, ahogy a penge felsebezte Dee bőrét. Egy cseppnyi vörös vérvirág nyílt a helyén, közvetlenül a lepel szegélye felett. - Mi lesz veled a halálad után?

Dee olyan békésen mosolyodott el, hogy Luce-nak nem volt kétsége afelől, hogy a kedvére tesz.

- Miért, kedvesem, hisz a nagy mestermű része leszek.

- A Mennybe mégy, ugye?

- Lucinda, most ne beszéljünk...

- Kérlek! Nem küldhetlek el ebből az életből anélkül, hogy tudnám, hogy fest majd számodra a következő! Látlak még valaha? Úgy távozol majd, mint az angyalok?

- Ó, nem, a halálom olyan lesz, akár egy titkos élet, mintha csak aludnék - mondta Dee. - Valójában jobb lesz az alvásnál, merthogy most legalább képes leszek álmodni! Az életben ugyanis a transzéteriek nem álmodnak. Dr. Ottóról álmodok

majd. Oly régóta nem láttam a szerelmemet, Lucinda! Te ezt biztosan megérted!

Luce legszívesebben sírva fakadt volna. Megértette, hát persze hogy tökéletesen értette!

Még erősebben remegve a tört a Dee mellkasán lévő tetoválás fölé emelte. Az idős hölgy a lehető legfinomabban szorította meg a kezét.

- Áldjon meg az ég, gyermekem! Gazdagon áldjon meg! Most már igyekezz! - nézett közben nyugtalanul az égre Dee, a Holdra hunyorítva. - Szúrhatod!

Luce felnyögött, ahogy belevájta a kést az idős nő mellkasába.

A penge átvágta a húst, a csontot, az izmokat... és így ért el a gyönyörű szív belsejébe, egészen a markolatig belé nyomódott. Luce és Dee arca majdnem egymáshoz értek. A leheletükből képződött felhőpamacsok összekeveredtek a levegőben. Dee a fogát csikorgatta, majd megragadta Luce kezét, ahogy a lány a pengét erősen balra csavarta. Dee aranyló szemei kitárultak, majd megmerevedtek, talán a fájdalomtól vagy a megrázkódtatástól. Luce nem akart odanézni, de nem tudta elfordítani a fejét. A nőben bujkáló sikolyt várta.

- Vedd ki a kést! - suttogta Dee. - Öntsd a vérem az Ezüst Pennonba!

Luce arca megvonaglott, de kirántotta a tört. Érezte, hogy Dee testében mélyen belül valami szétszakad. A seb, ásítózó fekete üreg, felszínére vér csordul. Félelmetes volt látni, ahogy Dee aranyló tekintete elhomályosul. A hölgy összeesett a hold-sütötte fennsíkon.

A távolból odahallatszott a Rend sikolya. Minden angyal a magasba nézett.

- Luce, most már sietned kell! - szólt Daniel, és a rá erőltetett nyugalom nagyobb ijedelmet okozott Luce-ban, mint a leplezetlen pánik.

Luce még mindig a kezében tartotta a tört. Csúszós és piros

volt, csöpögött róla a transzéteri vére. A földre dobta. Bádoghangú csörömpöléssel ért földet, ami felbosszantotta, mert inkább játékszernek hangzott, mint komoly fegyvernek, amely két Luce által szeretett lélekkel is végzett. Véres kezét a köpönyegébe törölte. Levegő után kapott. Térdre esett volna, ha Daniel nincs ott, hogy elkapja.

- Sajnálom, Luce! - Daniel megcsókolta, tekintetéből a régi szerető gondoskodás sugárzott.

- Mit sajnálsz?

- Azt, hogy nem tudtam segíteni benne.

- Miért nem?

- Megtetted, amit egyikünk sem tehetett. Egyes-egyedül!

Daniel a vállánál fogva arra fordította Luce-t, amerre a lány nem akart nézni.

- Ne! Kérlek, ne kényszeríts...

- Nézd! - mondta Daniel.

Dee ültében úgy ölelte át az Ezüst Pennont, hogy a peremét a mellkasához nyomta. A vér patakokban csörgött a szívéből, minden egyes erőteljes szívdobbanásra meg-meglódult, mint ha nem is vér lenne, hanem valami varázslatos és különös egy másik világból. Luce feltételezte is, hogy az. Dee szeme le volt hunyva, de az arca derűt sugárzott, ahogy a holdfénybe emelte. Nem úgy festett, mint akinek valaha is fájdalmai voltak.

Amikor a serleg megtelt, Luce előrelépett, és lehajolt, hogy felvegye és visszategye a táblán lévő sárga nyílra. Az idős nő megpróbált felállni, amikor Luce kihúzta a kezei közül az Ezüst Pennont. Véres kézzel a földre támaszkodva igyekezett felegyenesedni. A térde megremegett, mialatt előbb az egyik, majd a másik lábára is felküzdötte magát. Előrehajolt, a teste szelíden rángatózott, és a kezébe vette a régi fekete palástot. Luce rájött, hogy vissza akarja téríteni a vállára, hogy a sebét eltakarja. Arriane hozzá lépett, és segített. Ám nem jelentett sokat, újabb véráradat zúdult ki a sebből a palástot is átítatva.

Dee aranyló szemei egyre inkább a fényüket veszítették, a bő-

re szinte áttetsző lett. Minden érzéke eltompulhatott, és Luce megrendült, mert mintha Dee maga már máshol lett volna. Amikor Dee egy bizonytalan lépést tett felé, Luce mellkasából újabb zokogás tört fel.

- Dee! - Luce közelebb lépett hozzá, és széttárta a kezét, hogy elkapja a haldokló nőt.

Dee teste csak a töredéke volt már annak, amit Luce korábban ismert, még mielőtt a kezébe fogta azt a tört.

- Pszt! - búgta felé Dee. - Csak meg akartam köszönni neked, kedvesem! És odaadni ezt a kis búcsúajándékot. - A köpönyege belső zsebébe nyúlt. A hüvelykujja sötétlett a vértől, amikor kihúzta. - Az önismeret ajándékát. Mindig jusson eszedbe, hogyan kell megálmodni, amit réges-régóta tudsz! Most ideje, hogy nyugovóra térjek, neked pedig ideje felébredni!

Dee tekintete végigsimított Luce arcán, és érződött, hogy mindent lát, amit látni lehet benne... úgy a múltját, mint a jövőjét. Végezetül a hüvelykujjáról Luce homlokának a közepére kente a vért.

- Élvezd ki, kedvesem!

És a földre omlott.

- Dee! - Luce utána ugrott, de az idős hölgy már meghalt. - Ne! Daniel hátulról tartotta Luce-t a vállánál fogva, átadva neki a létező összes erejét. Nem volt elég. Mindez nem hozhatta vissza Deet, és nem változtathatta meg azt aényt, hogy Luce ölte meg. Semmi nem segített.

Luce szemét könnyek homályosították el. Nyugatról feltámadt a szél, és ott fútyult a sziklák között, a Rend újabb sikolyát hozva magával. Érződött, hogy a világ minden centiméterét káosz uralja, és az soha nem csillapul. Felemelte a kezét, és megérintette a homlokán a véres ujjnyomot...

Vakító fehér fény lobbant fel körülötte. A bensőjét forróság járta át. Tántorgott kicsit, aztán a karját maga elé tartva hajladozott, amíg a teste meg nem telt...

Fénnyel.

- Luce? - Daniel hangja hívta a messzi távolból.
Haldokolna?

Hirtelen felélénkült, mintha a homlokán lévő ujjnyom lett volna az indítókapcsoló, amivel Dee útra bocsátottá a lelket.

- Ez újabb időcsúszás? - kérdezte, bár az ég nem szürke volt, hanem vakító fehér. Olyan fényes, hogy nem is látta Danielt meg a többi angyalt maga körül a táblán.

- Nem! - Roland hangja. - Ő az!

- Te vagy az, Luce! - Daniel hangja megcsuklott.

Lába végigsúrolta a köveket, ahogy a teste a ragyogó súlytalanság állapotába került. Egy pillanatra a világ fehéren izzó összhangban zsongott körülötte.

Most pedig ideje felébredni.

Luce előtt látszólag sercegett a levegő, fehérből elmosódott szürkébe ment át. A távolból Bill fecsegő képe villant elő. Fekete szárnyai szélesebbre terültek szét az égnél, szélesebbre vagy ezer galaxisnál, betöltötték az elméjét, betöltötték a világmindenség minden zugát, és határtalan szenvedéllyel kebelezték be Luce-t.

Ezúttal én nyerek!

A hangja olyan, mintha üvegszilánkokat húznának végig a csupasz bőrön.

Milyen közel lehet?

Luce lába a fennsík felszínébe csapódott. A fény megsemmisült. Luce térdre esett Dee mellé, aki már az oldalán pihent, egyik karjával a fejét ölelte, hosszú vörös haja vérként terült szerteszét. A szeme lehunyva, az arcán derű, annyira más, mint az a gonosz arc, amely az elmúlt héten végig Luce-t kísértette! Megpróbált felállni, de olyan elesettnek érezte magát.

Daniel letérdelt mellé. Mellé kuporodva a táblán átölelte Luce-t. A fiú hajának illata, kezének érintése megnyugtatta. Daniel ezt suttogetta:

- Itt vagyok, Luce, minden rendben lesz!

Luce nem akarta elárulni neki, hogy folyton Billt látja. Vissza

akart térni abba a fényességbe. Megérintette az ujjlenyomatot a homlokán, de semmi nem történt. Dee vére megszáradt rajta. Daniel összeszorított szájjal bámulta. Félresimította a haját az arcából, és tenyerét a lány homlokára szorította.

- Te tűzforró vagy!

- Jól vagyok!

Valóban lázasnak érezte magát, de nem volt idő ezen aggódni. Feltápáskodott, és felnézett a Holdra. Közvetlenül fölötte, az égbolt közepén ragyogott. Ez volt a perc, amelyre Dee szerint várniuk kellett, az a pillanat, amelyben a halála értelmet nyer.

- Luce! Daniel! - hallatszott Roland hangja. - Jobb lesz, ha ezt megnézik!

Megdöntötte a serleget, és a térkép alján található mélyedésbe csorgatta Dee vérét. Mire Daniel és Luce odalépett a többiek mellé, a vér már belefolyt a márvány legtöbb repedésébe. És bár Dee szerint a Föld igencsak másképp festett az angyalok Bukásának idején, az előttük elterülő térkép egyre inkább hasonlított a Föld mai atlaszához.

Dél-Amerika a mostaninál közelebb állt ahhoz, hogy Afrikának ütközzön. Észak-Amerika északkeleti csücske pedig kisebb távolságról figyelte Európát, de nagyrészt ugyanaz volt. Kis vízszalag futott arra, ahol a Szuezi-öböl elválasztotta az egyiptomi szárazföldet a Sínai-félszigettől, a félsziget közepén pedig ott volt a sárga kő, amely a jelenlegi helyzetüket, a fennsíkot jelölte. Északra ettől az apró szigetekkel pöttyözött Földközi-tenger... a másik oldal szűk sávján pedig, ahol Ázsia Európa felé kapaszkodott, sekély vértócsa kezdett apránként határozott csillagformát ölteni.

Luce hallotta, hogy mellette Daniel nagyot nyel. Az angyalok mind megdöbbentek, ahogy Dee vére kitöltötte a csillag nyúlványait, éspedig a mai Törökországot megjelölve... még pontosabban...

- Trója! - mondta ki végül Daniel, és meglepetten rázta a fejét.

- Ki gondolta volna...!

- Már megint *ott!*- tette hozzá Roland, és a hangja elárulta a városhoz fűződő gyötrelmes viszonyát.

- Mindig is volt egy olyan érzésem, hogy annak a helynek a sorsa meg van pecsételve - rázkódott meg Arriane -, de soha...

- Soha nem tudtad, miért - fejezte be helyette Annabelle.

- Cam? - szólította meg Daniel, és a többiek is levették a szemüket a térképről, hogy a démonra figyeljenek.

- Majd én megyek! - vágta rá gyorsan Cam. - Jól vagyok!

- Akkor ennyi! - nyugtázta Daniel, de mintha maga sem hitte volna. - Phillip! - kiáltotta felfelé nézve.

Phil és a három Kitaszított felemelkedett a fejük feletti szikla-csúcsokon elfoglalt ülőhelyükről.

- Riaszd a többieket!

Miféle többieket? Ki más maradt még, gondolta Luce.

- Mit mondjak nekik? - kérdezte Phil.

- Mondd azt, hogy megtudtuk a Bukás helyszínét, és elindultunk Trójába!

- Nem! - Luce hangja megállította a Kitaszítottat. - Még nem mehetünk! Deevel mi lesz?

Nem lepődtek meg, hogy Dee gondoskodott mindenről a véggel kapcsolatban is, egészen a búcsúztatás legapróbb részletéig. Annabelle találta meg a leírást a nyikorgó faláda fedelének egyik részében, amely aztán, mint azt Dee a levelében kifejtette, felfelé fordítva ravatalul szolgált. Mire hozzákezdték a búcsúztató szervezéséhez, a nap már alacsonyan szállt az égen. A hetedik nap végén jártak, de Dee levele biztosította őket arról, hogy ezzel nem fognak időt veszíteni.

Roland, Cam és Daniel a márványemelvény közepére cipelte a ravatalt. A térképet teljesen eltakarta, így ha a Rend lejjebb

ereszkedik, csak egy temetést láthat, nem az angyalok Bukásának a helyszínét.

Dee testét Annabelle és Arriane vitte a ravatal mögött. Gondosan a közepére fektették, a szíve pontosan a véréből keletkezett csillag fölé került. Luce-nak ez eszébe juttatta Dee szavait arról, hogy a szentélyek más szentélyek tetejére épültek. A teste most szentélyt alkotott az alatta elrejtett térkép számára.

Cam a testre terítette Dee palástját, de az arcát fedetlenül hagyta, hogy láthassa az eget. Dee, a desiderátum parányinak, mégis hatalmasnak látszott végső nyughelyén. Látszott, hogy megbékélt magával. Luce szerette volna hinni, hogy most dr. Ottóval álomról álomra barangol.

- Azt szeretné, ha Luce lenne, aki megáldja - olvasta Annabelle a levélből.

Daniel megszorította Luce kezét, mintha csak azt mondaná, *jól vagy?*

Luce még soha nem tett ehhez hasonlót. Arra számított, hogy kínosan érzi majd magát, és lelkiismeret-furdalása lesz, ha annak a temetésén mond beszédet, akit ő maga pusztított el, de ehelyett megilletődött, és megtiszteltetésnek vette. Fellépett a ravatalhoz. Adott magának pár percet, hogy összeszedje a gondolatait.

- Dee volt a mi desideratumunk - kezdte -, de több volt egy vágyott dolognál.

Nagy levegőt vett, mert rádöbbsen, hogy nemcsak Dee fölött mond áldást, de Gabbéért és Mollyért is, akiknek a teste porrá vált... és Pennért, akinek a temetésén nem vehetett részt. Mindez túlságosan sok volt neki. A látása elhomályosult, cserbenhagyták a szavak, és csak arra tudott gondolni, hogy Dee az áldozati vérral bekente a homlokát.

Az volt Dee ajándéka Luce-nak.

Mindig jusson eszedbe, hogyan kell megálmódni, amit réges-régóta tudsz!

A vér lüktetését érezte a halántékán. A feje és a szíve lángolt

a hőségtől, elgémberedett ujjait összekulcsolta Dee-ével.

- Valami történik! - Luce arcát a tenyerébe temette, a haja köré omlott. Behunyta a szemét, és a szemhéja belső felén vakító fehér fényt látott.

- Luce...

Mire kinyitotta, az angyalok lehajították magukról a palástot, és kibontották a szárnyaikat. A fennsíkot elárasztotta a fény. Valahol éppen fölötté egy seregnyi Rend-tag visítózott.

- Mi történik? - takarta el a szemét.

- Igyekeznünk kell, Daniel! - kiáltott le Roland a magasból.

Az összes többi angyal felszállt volna? Honnan ered ez a fény? Daniel karja a derekára fonódott. A fiú szorosan maga mellett tartotta. Jó érzés volt, Luce mégis félt.

- Veled vagyok, Lucinda! Szeretlek, bármi is történjen!

Már abból tudta, hogy a lába lebegni kezdett a föld felett, hogy a teste megint repülni készül. Tudta, hogy Daniellel van, mégis alig volt tudatában a lángoló égbolton átívelő utazásuknak, alig jutott el hozzá bármi más, mint a lelkében tapasztalt különös, újkeletű lüktetés.

TIZENHAT

APOKALIPSZIS

VALAMIKOR ÚTKÖZBEN ESNI KEZDETT.

Daniel szárnyán esőcseppek doboltak, előttük az égen mennydörgés rohant át. Villám hasított az éjszakába. Luce álomba szenderült, legalábbis valamiféle alváshoz közeli nyomott állapotban leledzett, a rájuk törő viharról álmatagon csak félig vett tudomást. A kegyetlen, szünni nem akaró ellen-szél Daniel testéhez lapította. Az angyalok iszonyú sebességgel repültek, minden egyes szárnycsapás egész városokon, teljes hegláncokon repítette át őket. Óriási jéghegyeknek lát-szó felhők felett szálltak, egy szempillantás alatt hagyva el azokat.

Luce-nak fogalma sem volt róla, hol vannak, és mióta utaz-nak. Nem volt kedve megkérdezni.

Megint besötétedett. Mennyi idejük maradt? Luce nem em-lékezett. Lehetetlennek tűnt kiszámolni, hiába szeretett annak idején bonyolult matekpéldákat megoldani. Majdnem felneve-tett a gondolatra, hogy egy fapadban ül számtanórán, és húsz halandó gyerek mellett a radírját rágcsálja. Vajon tényleg tör-tént vele ilyesmi?

Leesett a hőmérséklet. Az eső egyre erősebben zuhogott, az angyalok akkora szélviharon repültek át, amely messzebbre húzódott annál, mint amerre a szem ellát. A Daniel szárnyára záporozó esőcseppek úgy hangzottak, mint a kergesre fagyott hóra hulló jégeső. Az ítéletidő oldalról és felülről is fenyegette őket. Luce ruhája teljesen átázott. Egyik pillanatban forróság kínozza, a másokban majd megfagyott. Daniel átölelte, és igye-

kezett ledörzsölni a karjáról a libabőrt. Luce figyelte, hogy a víz patakokban csorog a fiú fekete bakancsának orráról a föld felé, több ezer méterrel alájuk.

A vihar látomásokat keltett életre a sötétben. Luce látta Deet, ahogy leengedi a vörös hajzuhatagát, hadd kavarogjon a teste körül. Az idős hölgy azt suttogta: *törd meg az átkot!* A hajtin-csekből véres nyúlványok lettek, melyek múmiaszerűen pólyába burkolták, ami aztán lepkebábbá alakult... míg végül az egész test sűrű vértől csöpögő tömör oszloppá változott.

A ködön egyre erősebb aranyos fény szűrődött át. Cam szárnya feszülten kiegyenesedett a Luce talpa és az általa figyelt földdarabka közti térben.

- Ez lenne az? - kiáltotta Cam a szélbe.
- Nem tudom - bizonytalankodott Daniel.
- Honnan fogjuk tudni?
- Csak tudjuk, és kész!
- Daniel! Az idő...
- Ne süss! El kell juttatnunk a megfelelő helyre!
- Alszik?
- Lázás. Nem tudom. Pszt!

A szóváltást csalódott morgás kísérte, aztán Cam ragyogása elhalványult a ködben.

Luce szemhéja megrebbent. Valóban elaludt? Úgy tűnt, hogy az égből csak úgy záporoznak a rémálmok. Most Miss Sophiát látja, fekete szemei csillognak az esőcseppekről visszatükröződő fényben. Felemeli a törét, gyöngy karkötői megcsörrennek, miközben a kést Luce szívébe mártja. Szavai... *a bízalom a legjobb esetben is óvatlanság...* újra meg újra ismétlődnek a fejében, amíg legszívesebben csak ordítana. Sophia látomása ekkor vibrálni és örvényleni kezd, és azzá a vízköpővé sötétedik, akiben Luce oly óvatlanul, annyira megbízott.

A kis Bill, aki barátinak állította be magát, miközben végig egy mérhetetlenül rémisztő titkot rejtegetett. Talán a sátánnak ez a barátság: szeretet, amelyet minduntalan beárnyékol a go-

noszság. A vízköpő teste a sötét és hatalmas erők hüvelye csak. A látomásában Bill lecsupaszítja rothadt, fekete agyaráit, és rozsdafelhőt fúj maga elé. Felordít, de némán. A csend rosszabb mindennél, amit mondhatna, mert Luce képzelete sajnos kitölti az űrt. Bill, mint Lucifer, mint a Gonosz, mint maga a Vég, kimeríti ezeket a Luce által elképzelt fogalmakat.

Felpattant a szeme. Szorosan átfogta Daniel ölelő karját maga körül, mialatt átrepültek a vég nélküli viharon.

Nem félsz, fogadkozott halkán az esőben. Ez volt a legnehezebb dolog, amiről meg kellett győznie magát az úton.

Legközelebb, ha szembenézel vele, már nem fogsz félni!

- Srácok! - jelzett Arriane, ahogy előbukkant Daniel jobb szárnya felől. - Nézzétek!

Alighogy továbbhaladtak, a felhőréteg elvékonyodott. Alattuk völgy húzódott, sziklás földek széles sávja, amely nyugat felől keskeny tengerszorosba torkollott. Abszurd módon egy hatalmas faló magaslott ki a terméketlen tájból, a homály fedte múlt emlékműve.

A faló közelében Luce romos köveket, egy római színházat és egy modern parkolót vett ki.

Az angyalok továbbrepültek. Az alattuk elterülő völgy egyetlen távolabbi fényforrástól eltekintve sötét volt. Egy villanylámpa világított a lejtő felénél lévő kis kunyhó ablakából.

- Repüljünk a házikó felé! - kiáltott Daniel a többieknek.

Luce a felázott földeken kószáló kecskéket figyelte, melyek aztán összegyűltek a sárgabarackfák alatt. Daniel olyan hirtelen száguldott le a völgybe, hogy Luce-nak meglódult a gyomra. Amikor földet értek, Luce és az angyalok már csak négyszáz méterre lehettek a fehér kunyhótól.

- Menjünk be! - fogta kézen Daniel. - Már várnak.

Luce Daniel mellett sétált az esőben, a haja székében az arcára tapadt, kölcsönkabátját átáztatta a több száz kilónyi esőcsepp. Fáradságos menet volt ez felfelé a kanyargó sáros ösvényen. Egy óriási vízcsepp Luce szempillájához tapadt, és a szemébe folyt. Szétdörzsölte, pislogott, mire a föld teljesen átalakult előtte.

Egy kép villant fel, az életbe visszatérés rég elfeledett emléképe. Talpa alatt a föld az egyik helyen zöld színűről megperzselt feketére, máshol hamuszürkére vált. Az őket körülvevő völgyet mély, füstölgő kráterek lyuggatják át. Luce olyan töményen és határozottan érzi a vérontás, az égett hús és a rothadás szagát, hogy az marja az orrlyukát és a szájpadrólásához tapad. A kráterek csörgőkígyóként sisteregnek, amikor elsétál mellettük. Mindenütt por... angyalpor. Ott úszik a levegőben, belepi a földet és a köveket, hópehelyként hullik az arcára.

A szeme sarkából valami ezüstre lesz figyelmes. Törött tükördaraboknak tetszik, attól eltekintve, hogy foszforeszkál... vibrálni látszik, mintha élne. Luce elengedi Daniel kezét, térdre esik, és a sáros talajon a törött ezüst üveg felé mászik. Nem érti, miért teszi, csak azt tudja, hogy meg kell érintenie. Egy nagyobb darab után nyúl, még nyög is az erőlködéstől. Határozottan a kezébe fogja...

Mire pislant egyet, nincs nála más, mint egy maroknyi puha sár.

Könnyes szemmel nézett fel Danielre.

- Mi folyik itt?

Daniel Arrianéra pillantott.

- Vidd be Luce-t!

Luce érezte, hogy felsegítik.

- Minden okés lesz, kölyök! - mondta Arriane. - Megígérem!

A kunyhó sötét faajtaja feltárult, és bentről meleg fény özönlött ki. Az elázott angyalokat Steven Filmoré, Luce kedvenc Shoreline-beli tanárának megfontolt, higgadt tekintete fogadta.

- Örülök, hogy sikerült! - mondta neki Daniel.

- Nemkülönben!

Steven komoly hangja éppolyan tanáros volt, ahogy Luce emlékezett. Ez valahogy megnyugtatta.

- Luce jól van? - kérdezte Steven.

Nincs. Kezd szétesni.

- Igen! - Daniel magabiztossága váratlanul érte Luce-t.

- Mi történt a nyakával?

- Bécsben belefutottunk néhány Rend-tagba.

Luce hallucinált. Hiszen nincs jól! Remegve nézett Steven szemébe. Rendíthetetlen, vigasztaló tekintet.

Jól vagy! Jól kell lenned! Danielért!

Steven kitárta nekik az ajtót, és bevezette őket. A döngölt padlójú, nádtetős kis kunyhó egyik zugában nagy halom takaró meg pokróc hevert, a tűz mellett kezdetleges vas tűzhely, a szoba közepén pedig négy egymással szembeállított hintaszék állt. A székek előtt Francesca fogadta őket... Steven felesége, a Shoreline másik Nefilim tanára. Phil és a három Kitasított a kunyhó külső falánál álldogált készenlétben, Annabelle, Roland, Arriane és Luce pedig betömörült a tűz világította házikó melegébe.

- Most mi lesz, Daniel? - kérdezte Francesca hivatalosan.

- Semmi - vágta rá gyorsan Daniel. - Még semmi.

Miért nem? Itt vannak Trója földjén, annak a helynek a közelében, ahol Lucifer megérkezését várják. Azért siettek ide, hogy megállítsák. Mi értelmű volt mindannak, amin ezen a héten keresztülestek, ha csak egy kunyhóban üldögélnek, és várakoznak?

- Daniel! - szolt bele Luce. - Most jól jönne valami magyarázat!

Daniel azonban egyedül Stevenre figyelt.

- Kérlek, foglalj helyet! - vezette Steven Luce-t az egyik hintaszékhez. Luce belehuppant, és fejbólintással megköszönte, amikor Steven fémcésészében fűszeres, török almateával kínálta. Steven körbemutatott a kunyhó belsejében. - Nem nagy va-

lami, de legalább kint tartja az esőt meg a szél nagy részét, ráadásul, tudjátok, mit szoktak mondani...

- Az ingatlan fekvése számít! - fejezte be Roland, rátámaszkodva a Luce-szal szembeni hintaszék karfájára, amelyben Arriane húzta össze magát.

Annabelle végignézett a zsúfolt helyiségen, az esőverte ablakokon:

- Ez tehát a Bukás helyszíne? Úgy értem, érzem én valamennyire, de ez lehet, hogy csak azért van, mert erősen igyekszem. Elég furcsa.

Steven a szemüvegét törölgette a gyapjúpulóverébe. Visszatette az orrára, és tanáros hangon így folytatta:

- A Bukás helyszíne igen nagy területet ölel fel, Annabelle. Gondolj bele, mekkora hely kell ahhoz, hogy százötvenmilliónyolcszáz- huszonhétezer-nyolcszázhatvanegy...

- Úgy érted százötvenmillió-nyolcszázhuszonhétezer-hétszáznegy-venkilenc... - vágott közbe Francesca.

- Persze, lehetnek eltérések - igyekezett Steven szokás szerint a kedvére tenni gyönyörű, ám harcias feleségének. - A lényeg az, hogy rengeteg angyal hullott alá, így a becsapódás területe is roppant nagy. - Gyors pillantást vetett Luce felé. - Az viszont igaz, hogy az angyalok Földre érkezésének helyén, annak egy szegmensén vagyunk.

- Az öreg hölgy térképét követtük - jegyezte meg Cam a tűzhelyben kihunyni készülő tüzet piszkálgatva. Már majdnem csak salak maradt belőle, de Cam ügyködésétől megint életre lobbant. - Még mindig azon tűnődöm pedig, hogyan lehetünk benne biztosak, hogy ez az. Nem maradt túl sok időnk. Honnan tudhatjuk?

Onnan, hogy látomásaim vannak róla, harsogott Luce fejében. Onnan, hogy valahogy én is ott voltam.

- Örülök, hogy rákérdeztél. - Francesca kiterített egy pergamentekercset a hintaszékek közti padlóra. - A Shoreline Nefilim könyvtárában van egy térkép a Bukás helyszínéről. A

térkép olyan közletről készült, hogy amíg valaki meg nem határozta a pontos földrajzi elhelyezkedését, bárhol lehetett.

- Ennyi erővel akár egy hangyafarmon is! - tette hozzá Steven.

- Mióta Luce visszatért a Derengőkből, csak Daniel jeladására vártunk, végig nyomon követtük, merre jártok, és igyekeztünk elérhető távolságban maradni arra az esetre, ha szükségetek lesz ránk.

- A Kitaszítottak a kairói téli szállásunkon értek el, nem sokkal éjfélt után. - Francesca összehúzta a vállait, mintha csak a didergést próbálná kivédeni. - Szerencsére az illetőnél ott volt a jelzőtollad, máskülönben talán...

- Phillipnek hívják. A Kitaszítottak már velünk vannak - közölte Daniel.

Különös, hogy míg Phil a Shoreline-ban hónapokig diáknak adta ki magát, Francesca nem ismerte fel. Viszont az is igaz, hogy a sznob angyaltanárnő pusztán a 'tehetséges' tanulókra fordított figyelmet.

- Nagyon reméltem, hogy időben ideértek! - mondta Daniel. - Milyen volt a helyzet a Shoreline-ban, mikor eljöttetek?

- Nem túl jó! - felelte Francesca. - Nektek biztos rosszabb volt, de azért nekünk sem volt éppen leányálom. A Rend hét-főn végigment a Shoreline-on.

Daniel állkapcsa megfeszült.

- Nem hiszem!

- És Miles meg Shelby? - fojtotta vissza a lélegzetét Luce. - Ők jól vannak?

- Minden barátod rendben van. Nem találtak semmit, amivel megvádolhattak...

- Így igaz! - büszkélkedett Steven. - A feleségem szigorú rendet tart a fedélzeten! Kikezddhetetlen!

- A diákok - árulta el Francesca - mégis nagyon megrémültek. A legkomolyabb támogatóink ki is vették a gyerekeiket az iskolából. - Szünetet tartott. - Remélem, megérte!

Arriane felpattant.

- Arra mérget vehetsz, hogy igen!

Roland gyorsan felállt, és visszarángatta Arrianét a helyére. Steven karon fogta Francescát, és az ablakhoz húzta. Nemso-kára mindannyian sutyorogtak, de Luce-ban nem volt elég erő ahhoz, hogy Arriane hangos 'Nesze neki nagy adomány!' -án kívül másra is figyeljen.

Az ablak túloldalán leheletvékony rozsdabarna fénysáv ölelte át a hegyeket. Miközben Luce azt bámulta, a gyomra összecsomósodott, mert tisztában volt vele, hogy a nyolcadik napfelkeltét jelzi, az utolsó teljes napot, mielőtt...

Daniel meleg, erős keze a vállán nyugodott.

- Hogy boldogulsz itt?

- Jól vagyok! - Luce éberséget színlelve ültében felegyenesegett. - Mi a következő lépés?

- Alvás.

Luce megropogtatta a vállait.

- Ne, nem vagyok fáradt! A nap felkelőben, Lucifer meg...

Daniel a hintaszék fölé hajolt, és megcsókolta a homlokát.

- Pihenten jobban fog menni!

Francesca felkapta a fejét a Stevennel folytatott beszélgetése közben.

- Tényleg úgy gondolod, hogy ez jó ötlet?

- Ha fáradt, aludnia kell! Néhány óra nem fog ártani. Már itt vagyunk a helyszínen.

- De ha egyszer *nem* vagyok fáradt! - tiltakozott Luce, bár nyilvánvaló volt, hogy nem mond igazat.

Francesca nagyot nyelt.

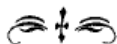
- Úgy hiszem, igazad van! Egyébként is, vagy megtörténik, vagy nem.

- Mit ért ez alatt? - kérdezte Luce Danielt.

- Semmit - felelte a fiú szelíden, aztán Francescához fordulva csendesén így szólt: - Megtörténik! - Annyira felemelte Luce-t, hogy mellé csúszhasson a hintaszékben. Átkarolta a derekát.

Luce legutoljára azt érezte, hogy csókot lehel a halántékára, és hallotta a suttogását: - Hadd aludjon még egyet, utoljára!

- Készen állsz?

Luce Daniel mellett álldogált a kunyhó előtti, parlagon hagyott földdarabon. A talaj gőzölgött, az ég tiszta kék színt öltött a hatalmas vihar után. Keletről hó fedte a dombokat, de a völgybe ereszkedő földekből tavaszi meleg sugárzott. A földek szélén virágok nyíltak. Fehér, rózsaszín és arany színű pillangókkal volt tele a levegő.

- Igen.

Luce még csak egy perce volt ébren, amikor érezte, hogy Daniel kiemeli a hintaszékből, és kiviszi a békés kunyhócska ajtaján. Egész éjjel a karjában tarthatta.

- Várj! - szólalt meg. - Mire kell készen állnom?

A többiek köré gyűltek, és őt nézték, szétterjesztett szárnyal, mintha csak rá vártak volna, mind az angyalok, mind a Kítaszítottak.

Felhőnek látszó golyacsapat vágott át az égen, fekete végű szárnyaik pálmalevélként terültek szét. Repülésük egy ideig elsötétítette a napot, és árnyékot vetett az angyalszárnyakra, de aztán a madarak továbbvonultak.

- Mondd el nekem, ki vagyok! - mondta Daniel kertelés nélkül.

Ő volt az egyetlen angyal, akinek a szárnyai még mindig a ruhájában rejtőztek. Arrébb lépett kissé Luce-tól, csavart egyet a vállán, és behunyt szemmel szétterjesztette a szárnyait. Sebesen, páratlan eleganciával terültek szét, és miközben mindkét oldalán felragyogtak, az általuk keltett fuvallat meghintáztatta a sárgabarackfák ágait.

Daniel rendkívüli, tündöklő szárnyai magasan az égbe me-

redtek, a fiú mérhetetlenül gyönyörű lett tőle. Úgy ragyogott, akár a nap... nemcsak a szárnyai, az egész teste... talán még annál is jobban. Az sugárzott Dánielből, amit az angyalok glóriának hívnak. Luce képtelen volt levenni róla a szemét.

- Angyal vagy.

Daniel felnyitotta ibolyakék szemét.

- Mondd tovább!

- Daniel Grigori vagy...- folytatta Luce - az az angyal, aki több ezer éve engem szeret. Az a fiú, akit én is viszonszerettem attól a pillanattól... nem is, *minden* pillanattól, amikor először megláttalak. - Figyelte, ahogy a nap a szárnyai fehérségével játszadozik, és arra vágyott, hogy érezhesse az ölelésüket. - Te vagy az a lélek, aki pontosan összeillik az enyémmel!

- Jó - nyugtázta Daniel. - Most mondd meg, hogy te ki vagy!

- Nos... Lucinda Price. Az a lány, akibe bele szoktál szeretni. Feszült csend érződött körülöttük. Mintha az angyalok visszafojtanák a lélegzetüket. Daniel ibolyakék szeme megtelt könnyel. Ezt suttogta:

- Még!

- Hát ez nem elég?

Daniel a fejét rázta.

- Daniel?

- Lucinda!

Attól, ahogy a nevüket kimondták, olyan ünnepélyesen... Luce gyomra összeszorult. Mit akar tőle Daniel?

Pislogott egyet... mennydörgés hangzik, és a trójai róna ugyanúgy elsötétül, mint előző éjjel. A földet tekervényes repedések csúfítják. A szántóföldek helyén füstölgő kráterek keletkeznek. Körös-körül csak por és hamu és halál. A látóhatár szélén lángokban állnak a fák, a szél a rothadás bűzös szagát sodorja felé. Úgy érzi, hogy a lelkét évezredekkel taszítják vissza az időben. A hegyekben nem látszik többé a hó, nem áll a takaros kis kunyhó előtte, nem állják körbe gondterhelt arcú angyalok.

Daniel viszont ott van.

Szárnyai átragyognak a porral kavart levegőn. Csupasz bőre kifogástalanul üde és rózsaszín. Szeme ugyanolyan mámorító ibolyaszín, de nem őt nézi. Az eget fürkészi. Úgy tűnik, nincs tudatában, hogy Luce mellette áll.

Még mielőtt követhetné a felfelé figyelő tekintetét, forogni kezd vele a világ. A levegőben lebegő szag a rothadásról száraz porra vált. Újra Egyiptomban van, abban a sötét sírboltban, ahová bezárták, és majdnem ott vesztette a lelkét. Ez a jelenet pereg le előtte: a mélyen a ruhájába dugott csillagnyíl melege, a pánik csalhatatlan kifejezése elmúlt énjének arcán, a csók, amely visszahozza... és Bill, amint a fáraó szarkofágja körül cikázik, és addigi legnagyobb tervét készíti elő. A fülében cseng érdes nevetése.

A nevetés megszűnik. Az egyiptomi látomás másikká alakul: egy még távolabbi múlt Lucindája hasal a mezőn a magasra nőtt virágok között. Szarvasbőr ruhát visel, az arca elé margarétát tart, melynek egyesével tépdesi ki a szirmait. Az utolsó meglegbben a szélben, és a lány azt gondolja, szeret! Vakít a napfény, mígnem árnyék vetül rá. Daniel arca az, a tekintetéből túlcordul az ibolyaszín szerelem, szőke haja glóriává fonódik össze a nap sugaraival.

Elmosolyodik.

Eltűnik az arca. Újabb látomás jön, egy másik élet: a tábortűz forróságát érzi a bőrén, égő vágyat a mellkasában. Furcsa, hangos zeneszó hallik; emberi nevetés; a barátok és a család veszik körbe.

Luce Daniellel látja magát, vadul táncolnak a lángok körül. Érzi ő is a mélyen benne rejlő mozgás ritmusát, még amikor a zene elhalkul, és az eget nyalogató lángnyelvek forró vörösből valami ezüstös puhasággá alakulnak...

Vízesés. Hosszan és bőségesen zubog alá a mészköves sziklákról a jéghideg víz. Luce fürdőzik alatta, kartempóival éppen kettéválasztja az összenőtt vízililiomokat. Hosszú, vizes haja a

vállára tapad, ahogy kiemelkedik a vízből, majd megint elmerül. A vízből a zuhatag másik oldalán mászik ki, egy párás barlangi lagúnánál. Daniel már várja, méghozzá úgy, mintha egész életében csak őreá várt volna. Fejest ugrik egy szikláról, Luce-t is lefröcsköli, amikor a teste a vízbe csapódik. A lány felé úszik, magához húzza, az egyik karjával a hátán, a másikkal a térde alatt fogja át. Luce a nyaka köré fonja a karját, és hagyja, hogy a fiú megcsókolja. Behunyja a szemét...

Bumm!

Megint az a mennydörgés. Luce visszakerül a trójai síkságra, de ezúttal az egyik kráter fogságába, ahol a teste egy sziklatömb alá szorult. Meg sem bírja mozdítani a bal kezét és a lábát. Minden erejét megfeszíti, kiabál, vörös foltokat és törött üvegszilánkokat lát maga előtt. A fejét a valaha érzett legőrijtőbb fájdalom hasogatja.

- Segítség!

Újabb kép: Daniel köröz felette, tágra nyílt, ibolyakék szemei elszörnyedve pásztázzák Luce testét.

- Mi történt veled?

Luce nem tudja a választ... nem tudja azt sem, hol van és hogy került oda. Az emlékezetében élő Lucinda fel sem ismeri Danielt. Ő viszont, igen. Azonnal rájön, hogy ez a legelső alkalom, hogy a Földön találkozik Daniellel. Ez az a pillanat, ami miatt könnyörgött, a pillanat, amelyről Daniel sohasem beszélt. Egyikük sem ismeri meg a másikat. És mégis, azon nyomban egymásba szeretnek.

Hogy lehet ez az első találkozásuk helyszíne? Ez a katasztrófa sújtotta, fakó táj csak mocskot és halált okád magából. Az elmúlt énje összetörtnek tűnik, és csupa... mint akit több ezer darabra aprítottak. Mint aki mérhetetlen magasságból zuhant alá.

Luce az égre pillant. Valamit meglát... végtelenül apró szikrák tömkelegét... a Mennyet halálos áramütés érthette, és a lökéshullámok az idő fennmaradó részében csak gyűrűznek to-

vább. Igen ám, de a szikrák közelednek. Fénnyel megfestett sötét alakok buk fenceznek alá szakadatlan a fenti végtelenből. Legalább milliányi gyúlik össze belőlük az égen szabálytalan, áttekinthetetlen sávban, sötétek és világosak, egyszerre zuhanók és lebegők, kívül a gravitáció törvényein. Luce is fent lett volna korábban? Miért érzi úgy, hogy igen?

És ekkor rájön, hogy *ezek angyalok! Ez maga a Bukás!*

A Bukás tanúságának emléke rettenetesen gyötörte Luce-t. Olyan volt látni, mintha az éjszakai égről egyszeriben minden csillag lehullana.

Minél hosszabb ideig zuhantak, céltalan alakzatuk annál jobban fellazult. Különálló, önálló akarattal bíró egyének is láthatóvá váltak. Luce el sem tudta képzelni, hogy élete bármelyik angyala, a barátai valaha így festettek. Elkárhozottabbnak és elveszettebbnek látszottak, mint a legnyomorultabb halandó élete legrosszabb napján. Arriane is köztük lenne? És Cam?

Közvetlenül a feje fölött követni kezdett a tekintetével egy fénylő sávot. Ahogy közeledett, egyre nagyobb, egyre káprázatosabb lett.

Daniel is felnézett, de Luce látta rajta, hogy az aláhulló alakokat sem ismeri fel. A földi becsapódása olyan kegyetlenül megrendíthette, hogy minden emléke törlődött: ki ő, honnan jön, és valaha milyen hihetetlenül lenyűgöző volt. Nyers rémülettel a szemében figyelte az eget.

Az egyik percben az aláhulló angyalok zsongása még több száz méterre volt a fejük felett... aztán meg elég közel ahhoz, hogy Luce ki tudja venni a különös, sötét testeket az őket hordozó fényfolyamban. A testek nem mozogtak, de tagadhatatlanul élettelennek tűntek. Egyre közelebb hullottak, addig zuhantak Luce felé, amíg felsikoltott... aztán a hatalmas, fényes és sötét massa a mellette lévő szántóföldbe csapódott.

A tűzrobbanás és a fekete füst elrepítette Danielt Luce szemelől. Még többen jöttek. Több mint egymillióan. Péppé lapították a Földet és annak minden élőlényét. Luce lebukott, eltakar-

ta a szemét, és a száját újabb sikolyra nyitotta.

De a hang, ami a száját elhagyta, nem sikoltás volt...

Az emlékezete még régebbre tolódott. A Bukásnál is jóval régebbre? Luce nem volt többé a füstölgő kráterek és a meteor-angyalok földjén.

Egyszerű, tiszta fény világította be a tájat, ahol állt. A hangjában lévő rettenet nem ide tartozott, nem is létezhetett ezen a helyen, amelyet ismert is, meg nem is. Érzékelte, hol van, de lehetetlennek tartotta, hogy ez a valóság legyen.

A lelkéből erőteljes, gazdag zenei akkord áramlott, olyan gyönyörű, hogy körülötte mindent fehérre változtatott. A kráter eltűnt. A Föld is. Luce teste...

Nem is tudja. Nem látja. Nem lát mást, csak ezt az elképesztő, ezüsttel árnyalt fehér ragyogást. A fényesség, mint egy csomag, kibomlik, mígnem Luce előtt hatalmas fehér rét terül el. Fehér fákból álló pompás ligetek szegélyezik a rét mindkét oldalát. A távolban ezüst lépcső fodrozódik. Luce érzi, hogy az fontos lehet. Aztán látja, hogy még hét van belőle, melyek együtt impozáns ívet képeznek a levegőben valami akkora fényesség körül, amelyre Luce nem is bír ránézni. A lépcsőkre figyel, méghozzá balról a harmadikra. Nem bírja elszakítani róla a tekintetét. De miért?

Mert... és az emlékezete tovább pörög visszafelé... mert...

Az a lépcső hozzá tartozik!

Réges-régen ott ült rajta, ki mellett is? Fontosnak tűnik.

Forog előtte a világ, a látása elhomályosul, és az ezüst lépcső szertefoszlik. A megmaradó fehérség összesűrűsödik, és különféle alakzatokra válik szét, mégpedig...

Arcokká, testekké és szárnyakká. Mindez a kék ég háttérfügyönyvével.

Ez már nem emlék. Újra itt van a jelenben, a valódi és utolsó életében. Körülötte a tanárai, Francesca és Steven; szövetségesei, a Kitaszítottak; barátai, Roland, Arriane, Annabelle és Cam állnak. És a szerelme, Daniel. Mindegyiküket végigméri, és

olyan gyönyörűnek találja! Zavart örömmel az arcukon figyelik őt. És ők is sírnak.

Az önismeret ajándéka, ezt mondta neki Dee. Mindig jusson eszedbe, hogyan kell megálmódni, amit réges-régóta tudsz!

Mindez végig benne volt, az összes életének minden egyes pillanatában! Luce mégis most ébredt csak fel annyira, hogy képessé váljon elképzelni, mit is jelent ráébredni! Könnyű szellő fújdogálta a bőrét, érezte benne a távol eső tenger illatát, a mediterrán vidékét, ami elárulta, hogy még mindig Trójában van. A látása is élesebb lett, mint valaha. Észrevette a mellette elszálló aranyszínű pillangó ragyogó festékpontjait, amelyek a szárnya mintázatát alkották. Belélegezte a hideg levegőt, teleltötte a tüdejét, beszívta a termékeny föld cinkszagát, amely tavasszal majd bőséges termést ad.

- Ott voltam! - suttogta. - Én is ott voltam a...

A Mennyben.

Nem tudta kimondani. Túl sokat tudott már, hogy tagadja... de még nem eleget ahhoz, hogy szavakba öntse. Daniel. Ő majd segít!

Gyerünk, mondta Daniel esedező tekintete.

Hol is kezdje? Megérintette a medált, benne a képpel, amely akkor készült, amikor Daniel és ő még Milánóban éltek.

- Amikor meglátogattam az előző életemet Hestonban - vágott bele -, megtanultam, hogy a szerelmünk mélyebben gyökerezik, mint hogy kik is vagyunk azokban a pillanatokban...

- Igen - helyeselt Daniel. - A szerelmünk túlszárnyal mindent!

- Na, és... amikor Tibetben jártam, megtanultam, hogy nem egy-egy érintés vagy csók idézi meg az engem sújtó átkot.

- Nem, nem az érintés - hallotta Roland hangját. Kezét a háta mögött összekulcsolva mosolygott Daniel mellett. - Nem az érintés, hanem az öntudatra ébredés. Az a szint, amelyre nem álltál készen, egészen... mostanáig.

- Igaz. - Luce megérintette a homlokát. Van még más is, még

annyi más! - Versailles! - Egyre gyorsabban beszélt. - Ott arra büntettek, hogy olyan férfihoz menjek feleségül, akit nem szeretek. A csókod szabaddá tett, és a halálom azért lehetett dicső, mert tudtuk, hogy újra meg újra egymásra találunk. Örökkön-örökké.

- Örökkön-örökké pörögjön a törökméz! - szólt közbe Arriane, könnyes szemét Roland ingujjába törölve.

Mostanra Luce torka annyira elszorult, hogy neheze égett a beszéd. De nem fájt többé.

- Londonig meg sem értettem, hogy a te átkod mennyivel borzalmasabb az enyémnél! - mondta Danielnek. - Az, amit neked át kellett élned, a folyamatos elvesztésemet...

- Az sohasem számított - mormolta Arriane, és a szárnyai annyira repeszték, hogy a lába centiméterekkel elemelkedett a talajról. - Daniel örökké várt volna rád!

- Chichén Itzá - hunyta be Luce a szemét. - Ott azt tudtam meg, hogy az angyali üdvösség halált okozhat a halandóknak.

- Bizony - helyeselt Steven. - De még mindig itt vagy!

- Mondd tovább, Luce! - Francesca bátorítóbb volt, mint a Shore-line-ban bármikor.

- Az ókori Kína. - Luce szünetet tartott. Ennek az életnek a jelentősége még fontosabb volt a többinél. - Megmutattad, hogy a szerelmünk fontosabb bármilyen önkényes háborúnál.

Senki sem szólt. Daniel erőtlenül bólintott.

Luce ekkor értette meg nemcsak azt, hogy ő kicsoda... de azt is, hogy összességében mindez mit jelent. A Derengőkön keresztülvivő utazása közben volt még egy élet, melyet, úgy érezte, meg kell említenie. Nagy levegőt vett.

Ne gondolj Billre, mondta magának. Nem félsz tőle!

- Amikor az egyiptomi sírboltba zártak, egyszer és mindenkorra tudtam, hogy bármi történik, a szerelmed választom.

Az angyalok ekkor féltérde estek, és várakozva bámultak rá... mindegyikük, Daniel kivételével. Az ő szeme a legerőteljesebb árnyalatú ibolyaszínben ragyogott, amit Luce valaha

látott. A lány felé nyújtotta a kezét, de mielőtt a kezük összeért volna:

- Aúúú! - kiáltott fel Luce, mert éles fájdalom hasított a hátába. Teste görcsösen megvonaglott az idegen, szűrő érzéstől. A szeme is könnyes lett, és csöngött a füle. Azt hitte, hányni fog a fájdalomtól, de az lassan egy helyre korlátozódott, az egész hátát érintő átható görcsből két kis szakaszra a lapockája csúcsán.

Vérezne valahol? Hátranyúlt a vállá fölé. A seb érzékeny és friss volt, olyan érzés, mintha valamit kihúztak volna belőle. Már nem fájt, de megrémítette. Pánikszerűen forgatta körbe a fejét, de semmit sem látott, csak hallotta, hogy a bőre csuszamlóssá válik, megnyúlik és olyan surrogó hangot ad, mintha éppen új izmok keletkeznének alatta.

A kimerültség érzése kerítette hatalmába, akárha súlyokat kötöztek volna a vállára.

A szeme sarkából hatalmas, hömpölygő fehérséget vett észre mindkét oldalon, és az angyaloknak mindnek egyszerre állt el a lélegzete.

- Ó, Lucinda! - suttogta Daniel, a kezét a szája elé kapva.

Ennyi volt az egész: Luce szétterjesztette a szárnyait.

Sugárzó, lendületes, hihetetlenül könnyű szárnyak voltak, a legfinomabb égi fényt is visszaverő anyagból. Az egyik hegyétől a másikig vagy tízméteres fesztávolsággal rendelkezett, mégis végtelenül hatalmasnak találta. Már nem érezte a fájdalmat. Ujjai ráfonódtak a vállá alatti szárnytövekre, amelyek tapintásra plüss-szerűek és több centiméter vastagok voltak. A színe ezüstös is volt meg nem is, amilyen a tükör felszíne. Felfoghatatlanok, de sorsszerűek.

A saját szárnyai!

Magukba gyűjtöttek minden gramm erőt és képességet, amit az ezredéveken átnyúló életei során Luce felhalmozott. A szárnyai, amint egy kicsit a fejébe vette, verdesni is kezdtek.

Az első gondolata az volt: *most már mindenre képes vagyok!*

Daniellel szó nélkül nyúltak egymás keze után. A szárnyuk felső vége előre ívelt, és összecsókolózott, akár a *Qayom Malak* angyalszárnyai. Sírtak és nevettek, és nem kellett hozzá sok, már csókolóztak.

- Nos? - kérdezte Daniel.

Luce-nak elállt a lélegzete, bódult volt... és boldogabb, mint valaha. Lehetetlen, hogy igaz legyen, gondolta... hacsak hangosan ki nem mondja most az igazságot, hogy Daniel meg a többi bukott angyal is tanúként szolgáljon.

- Lucinda vagyok - kezdte -, az angyalod.

TIZENHÉT

A SZERELEM TALÁLMA NYA

A REPÜLÉS OLYAN, MINT az úszás, és Luce-nak mind a kettő igen jól ment.

A lába elemelkedett a talajról. Nem igényelt sem gondolkodást, sem előkészületet. A szárnyai egyszer csak ösztönösen verdesni kezdtek. A szárnyak rostjai között füttyült a szél, miközben a fátyolszerű, rózsaszín égbolton repítették Luce-t. A magasban legfőképp a lábában érezte a teste súlyát, de annál is erősebben valami elképzelhetetlen, újszerű könnyedséget. A legcsekélyebb rendetlenséget okozva siklott át az alacsonyan úszó felhők során, úgy, ahogy egy szélfuvallat suhanna át a szélcsengőn.

Végignézett a szárnyain, egyik hegyétől a másikig, tanulmányozta ezüstös, gyöngyházfényű csillogásukat, és áhítattal észlelte magán a változásokat. Mintha mostantól a teste többi része is a szárnyaihoz alkalmazkodna. A szárnyak elegáns csapásokkal válaszoltak az első, még csak felsejlő kívánságára, és iszonyú sebességre kapcsoltak. Szélesen szétterültek, laposan, akár egy szárnymetszet, hogy pusztán lendületből suhanhasson, aztán meg visszahúzódtak szív alakra, ahogy egyenesen felfelé kilőtt a levegőbe.

Az első önálló repülése.

Illetve... mégsem az első. Luce tudta, olyan mélyen, amennyire benne élt a szárnyaiban a repülés, hogy megtörtént már nagyon régen *ezelőtt*. Lucinda Price előtt, mielőtt a lelke meglátta a Föld görbületét. A Derengőkben látott összes földi életével és az általa elfoglalt testekkel Luce még csak nem is sú-

rolta a felületét annak, hogy ki ő, és ki lehetett annak előtte. Létezett a történelemnél is régebbi történelem, amelyben ezek a szárnyak egyszer már éppígy csapkodtak.

Látta, ahogy a többiek figyelik a földről. Daniel arca könnyektől csillogott. Ő végig tudta, és megvárta őt! Szeretett volna hozzáérni, azt akarta, hogy Daniel is szálljon fel és repüljön vele... de hirtelen eltűnt a szeme elől.

A fény a tökéletes sötétségnek adott utat.

Egy újabb zakatoló emlékképnek.

Behunyta a szemét, és átadta magát, hagyta, hogy az emlék visszavigye. Valahonnan tudta, hogy ez a legkorábbi emlékép lesz, az a pillanat, amelyik a legtávolabbra nyúlik vissza a lelkében. Luce jelen volt a világban a kezdetek kezdetétől fogva.

A Bibliából ez a rész kimaradt:

Mielőtt fény támadt, az angyalok már léteztek. Az egyik pillanatban még sötétség, a másikban melegség érzése, miután egy gyengéd, csodálatos kéz kicsalogatta őket a nemlétből.

Isten egyetlen rendkívüli pillanatban megteremtette az angyalok mennyei seregét... mind a háromszáztizennyolcmilliót. Lucinda is köztük volt, meg Daniel, Roland, Annabelle és Cam... és még több millió, mind tökéletes, mind tündöklő, mindnek az a küldetése, hogy imádja az Alkotóját.

Testük abból az anyagból állt, ami a Menny égboltját is alkotja. Nem húsból és vérből, hanem földöntúli anyagból, magából a fényből... mely erős és elpusztíthatatlan, csodálatra méltó. A válluk, a karjuk és a lábuk pislákolva kelt életre, előrevetítve azt az alakot, amelyet majd a halandók öltenek a teremtésük-kor. Az angyalok egyszerre fedezték fel a szárnyaikat, melyeknek mindegyik párja valamelyest különbözött a többitől, tulajdonosuk lelkét tükrözve.

Lucinda szárnyai már az elején, az angyalok keletkezésekor fényvisszaverő ezüstös színt kaptak, a csillagfény színét. Ez a kivételes ragyogás tükröződött róluk az idők hajnalának haj-

nala óta.

Isten akaratára a teremtés rendkívüli gyorsasággal következett be, de Luce emlékezetében történet kerekedett belőle, ami Isten egyik legrégebbi alkotásának, az időnek a mellékterméke. Az egyik pillanatban még nem volt semmi, aztán a Menny tele lett angyalokkal. Azokban az időkben a Menny határtalan volt, de az alját különös felhőtakaró borította, az esőfelhőhöz hasonló puha, fehér anyag, mely séta közben eltakarta az angyalok lábát és a szárnyuk hegyét.

A Mennyben végtelen sorok nyíltak, minden szintje bővelkedett lugasokban, kanyargó ösvényekben, melyek legyezőszerűen vezettek a mézszínű égbolt minden égtájának irányába. A levegőben nektárillat terjengett, amely a pompás lugasokban nyíló törékeny fehér virágokból gyöngyözött. A Menny összes mélyedését és zugát kerekded virágok tarkították, amik a fehér bazsarózsa elődjére emlékeztettek.

A gyümölcsöskertekben álló ezüst fákon a valaha létező legízletesebb gyümölcsök teremtek. Az angyalok ünnepi lakomát ültek, és hálát adtak legelső, egyetlen otthonukért. Hangjuk Alkotójuk dicséretében egyesült, olyan összhangzást teremtve, mely a halandók torkában később harmóniaként lett ismert.

Létrejött a Rét, két részre osztva a gyümölcsöskertet. Mikor a Mennyben minden elkészült, Isten fényűző Trónust helyezett a Rét felső szélére, amelyből isteni fény lüktetett.

- Járuljatok elébem! - parancsolta Isten, és elégedetten, mint aki jól végezte dolgát, letelepedett a széles ülőhelyre. - Mostantól fogva Trónusként ismertek engem.

Az angyalok összegyűltek a Menny mezején, és boldogan járultak a Trónus elé. Magától értődően egy sorban vonultak, és azon nyomban rangsorolták magukat, mindörökre. Luce emlékezett, hogy mikor elérték a Rét peremét, nem látta világosan a Trónust. Túl fényesen ragyogott az angyalok szemének. Azt is felidézte, hogy valaha ő volt a harmadik a rangsorban... az Istenhez harmadik legközelebb álló angyal.

Egy, kettő, három.

A szárnya megfeszült, csak úgy dagadt a megtiszteltetéstől.

A Trónus feletti levegőégen nyolc törtezüst párkány függött egy ívben, mintegy védőernyőt képezve. Isten felszólította az első nyolc angyalt a sorban, hogy foglalják el ezeket a helyeket, és legyenek a Trónus arkangyalai. Lucinda balról a harmadik ülésre telepedett. Pontosan megfelelt a méretének, hiszen kifejezetten neki hozták létre. Ide tartozott. Rajongás áradt a lelkéből, egyenesen Isten felé.

Tökéletes volt. Nem tartott sokáig. Istennek más terve is volt a világmindenséggel.

Újabb emlék bukkant elő benne, amitől reszketni kezdett.

Isten magukra hagyta az angyalokat. Csupa boldogságban fürdött a Rét, de a Trónus megüresedett. Isten átlépte a Menny küszöbét, és útra kelt, hogy megteremtse a csillagokat, a Földet és a Holdat.

Ember és asszony már közel lebegett a létezés pereméhez.

Isten távozásakor a Menny homályba borult. Lucinda fázott, és feleslegesnek érezte magát. Úgy emlékezett, ekkor történt, hogy az angyalok kezdték másképp látni egymást, ekkor vették észre a szárnyaik színében lévő eltéréseket. Némelyek azt fecsegték, hogy Isten megelégtelte őket és a harmonikus dicsőhimnuszait. Mások azt jósolták, hogy az emberek hamarosan átveszik az angyalok helyét.

Lucinda visszaemlékezett, ahogy a Trónus melletti ezüstszé-
kében hátradől. Emlékezett, hogy ráeszmél, mennyire egyszerűnek és érdektelennek látszik minden Isten pezsdítő jelenléte nélkül. Próbálta messziről imádni a Teremtőjét, de nem tudott mit kezdeni a magánnyal. Arra született, hogy Isten jelenlétében csodálja őt, és most nem érzett mást, csak ürességet. Mit tehet?

Lenézett az ülőhelyéről, és egy angyalt látott bolyongani a felhőtakarón. Levertnek, búskomornak tetszett. Mintha meg-
érezte volna Luce tekintetét, felnézett rá, és ahogy a tekintetük

összefonódott, elmosolyodott. Luce emlékezett rá, mennyire szép volt ez az angyal, mielőtt Isten eltávozott.

Gondolkodás nélkül egymás felé közeledtek, és a lelkük összefonódott.

Daniel, gondolta Luce, de nem volt benne biztos. A Rét ködös volt, az emlékezete elhomályosult...

Ez lett volna az első érintkezésük pillanata?

Fényvillanás.

A Rét megint vakító fehér. Sok idő eltelt, Isten visszatért. A Trónus felett ünnepélyes fénykoszorú ragyog. Lucinda már nem fent, a Trónus melletti törtezüst székében ül, hanem a Réten áll összezsúfolódva az angyalok teljes seregével, akiket valamilyen választás elé állítanak.

A névsorolvasás. Lucinda is jelen van. Hát persze hogy jelen. Indulatos és nyugtalan, anélkül, hogy tudná, miért. Teste ugyanúgy felhevült, mint egykoron régebbi énjeinek közvetlenül a haláluk előtt. Képtelen csillapítani a remegő szárnyait.

Választott...

Összeszorult a gyomra. Ritkának érezte a levegőt. Zuhanni kezdett... Pislogott, látta, hogy a hegyek átlyukasztják a napot, amiből tudta, hogy ismét a jelenben van, visszakerült Trójába. És mégis zuhan tovább az égből, öt métert... húszat. Hadonászik a kezével, mint egy hétköznapi lány, aki nem is tud repülni.

Kiterjesztette a szárnyát, de elkésett.

Tompa puffanással pottyant Daniel karjai közé. A füves pusztaságon a barátai vették körül. Éppolyan volt minden, mint annak előtte: a csapott tetejű cédrusfák a sáros, parlagon hagyott tanya körül, a lakatlan kunyhó a sivár terület közepén, a bíborvörös hegyek, a pillangók. Az őt vigyázó, bukott angyalok aggodalommal teli arca.

- Jól vagy? - kérdezte Daniel.

Luce szíve egyfolytában zakatolt. Miért nem jut eszébe, hogy mi történt a névsorolvasáskor? Talán nem segít Lucifer megál-

lításában, de ő akkor is tudni akarta.

- Olyan közel jutottam hozzá! - kezdte. - Majdnem megértettem, mi történt.

Daniel óvatosan leültette a földre, és megcsókolta.

- Sikerülni fog, Luce! Tudom, hogy sikerül!

Utazásuk nyolcadik napjánál jártak, alkonyodott. Ahogy a nap átúszott a Dardanellák fölött, és aranyfénnel borította a terméketlen lejtőket, Luce azt kívánta, bárcsak visszarángathatná.

Mi van, ha egy nap nem lesz elég?

Luce begörbítette, majd kiegyenesítette a hátát. Nem szokott még hozzá a szárnyai súlyához, mely a levegőben pihekönyűnek érződött, de amint a lába földet ért, ólomsúlyúvá vált. Amikor a szárnyai első alkalommal kibújtak, átszakították a pólóját és a terepszínű katonai zubbonyt. A ruhák most, ékes bizonyítékul, cafatokban heverték a fűvön. Annabelle sietősen bukkant elő a kunyhóból a tartalék pólóval. Acélkék volt, Marlene Dietrich arcképének selymes lenyomatával a mellrészén, ízléses hasítékkal a hátán, kifejezetten a szárnyaknak.

- Ahelyett, hogy arra gondolnál, mi mindenre nem emlékszel még - szólalt meg Francesca -, légy inkább hálás azért, amit eddig sikerült megtudnod!

- Nos... - Luce fel és alá járkált a mezőn, s először érzékelte, ahogy mögötte a szárnyai is fel-le mozognak. - Azt már tudom, hogy az átok gátolta meg, hogy megismerjem az igazi, angyali valómat, és a halálomat is az okozta minden alkalommal, amikor közelebb férkőztem a múltam emlékéhez. Emiatt nem mondhattátok el nekem ti sem, hogy ki vagyok.

- Egyes-egyedül kellett végigmenned azon az elhagyatott ösvényen! - mondta Cam.

- És azért tartott ilyen sokáig, a mostani életedig, mert ez is az átok része volt - egészítette ki Daniel.

- Ezúttal ugyanis nem vallásosan neveltek, nem volt egyetlen szabályrendszer sem, amely meghatározta volna a sorsomat,

így lehetővé vált, hogy - Luce szünetet tartott, és visszaidézte a névsorolvasást - magam válasszak.

- Nem mindenki engedheti meg ezt a luxust! - emelte fel a hangját Phil a Kitaszítottak sorából.

- Ezért akartak engem a Kitaszítottak? - kérdezte Luce, hirtelen ráébredve az igazságra. - Nem választottam már Danielt? Korábban nem emlékszem, de amikor Dee nekem adta az önismeret ajándékát, úgy tűnt - Daniel felé nyúlt -, hogy ez a választás már régóta bennem van.

- Luce, most már tudod, ki vagy - összegezte Daniel. - Tudod, mi fontos neked. Már nem lehet semmi, amit nem értesz.

Mohón itta Daniel szavait. *Ez vagyok most... mindig is ez voltam.* Tekintete oda vándorolt, ahol a csapattól távolabb a Kitaszítottak álldogáltak. Luce nem lehetett biztos benne, hogy az alakváltozásából mennyit érzékeltek, vakságukban észlelik-e a lélek átalakulását. Luce ennek a nyomát kutatta Oliannán, a nőnemű Kitaszítotton, aki a bécsi palotatetőn védelmezte őt, de miközben figyelte, rádöbbsent, hogy Olianna is... megváltozott.

- Emlékszem rád! - kiáltotta Luce, közelebb lépve a vékony, mélyen ülő szemű, szőke lányhoz. Ismerte őt, még a Mennyből. - Olianna, te voltál a Zodiákus tizenkét angyala közül az egyik! Az Oroszlán csillagképet uraltad!

Olianna mélyen, reszketve vette a levegőt, de bólintott.

- Igen.

- Te, Phresia, te meg világító égitest voltál! - Luce nosztalgiázva behunyta a szemét. - Az Isteni Akaratból sugárzó Négyek egyike? Emlékszem a szárnyaidra! A szárnyaid - elakadt, mert érezte, hogy az arca elsötétül a szürkésbarna iszapszínű szárnyak láttán, amelyeket a lány most viselt - csodálatosak voltak!

Phresia kihúzta görnyedt hátát, és felemelte komor, halottsapadt arcát.

- Ősidők óta nem látta senki az igazi valómat.

A legfiatalabbnak látszó Kitaszított, Vincent lépett elő.

- És én, Lucinda Price? Rám emlékszel?

Luce odanyúlt, és megérintette a fiú vállát, felidézve, milyen halálos betegnek látszott, miután a Rend megkínózta, aztán eszébe jutott valami ennél is régebbi:

- Vincent, az Északi szél angyala.

Vincent világtalan tekintete elhomályosult, mintha a lelke sírni akarna, de a teste ellenállna.

- Phil - szólt ekkor Luce, utoljára arra a Kitaszítotttra nézve, akitől oly nagyon félt, amikor a szülei hátsó udvarában megjelent. Phil idegesen összeszorította fehér száját. - A Hétfő angyala voltál, nem igaz? A Hold hatalmával felvértezve.

- Köszönjük neked, Lucinda Price! - hajolt meg Phil darabosan, de jóindulattal. - A Kitaszítottak beismerik, hogy tévedtek, amikor megpróbáltak elszakítani a lelki társadtól és a kötelességedtől. Mentségünkre legyen mondva, tudtuk, és ezt most be is bizonyítottad, hogy egyedül te vagy képes arra, hogy annak láss bennünket, akik valaha voltunk. És egyedül te adhatod vissza régi dicsőségünket!

- Igen - felelte Luce -, annak látlak, amik vagytok.

- A Kitaszítottak is látnak téged! - mondta még Phil. - Sugárzol.

- Tényleg sugárzik.

Daniel.

Luce a fiúhoz fordult. Látt a szőke haját, ibolyakék szemeit, erősen metszett vállait, telt ajkát, amely több ezerszer hozta vissza az életbe. Még annál is régebb óta szeretik egymást, mint Luce képzelte. Szerelmük a Menny legelső napjai óta hevesen lángol. Kapcsolatuk átnyúlik a létezés teljes történetén. Luce már tudta, hol találkozott a Földön először Daniellel... éppen itt, Trója felperzselt mezején, mialatt az angyalok zuhantak... de volt egy ennél korábbi történet is. A szerelmük ettől eltérő kibontakozása.

Mikor? Hogyan történt?

Luce Daniel tekintetében kutatott a válasz után, de tudta,

hogy nem ott fogja megtalálni. A saját lelkébe kell visszanéznie.

Már egyszerűbben jöttek elő az emlékek. Mintha csak a szárnya próbálgatásával repedések sorozata törte volna át az emberi Lucinda és az angyal közötti falat, akiként annak előtte létezett. Bármilyen választja el a múltjától, az mostanra sérülékennyé lett, tojáshéj vékonyságú és áttörhető.

Újabb fényvillanás.

Visszakerült a Rétre, lovaglólhelyzetben ül az ezüst párkányon, és Isten visszatérte után sóvárog. Luce alatt azt a szőke hajú angyalt figyeli, akihez az emlékezete szerint már közeledett korábban. Felidézte lassú, elszontyolodott lépteit a felhőtakarón. A feje búbját, mielőtt felnézett rá. Akkortájt a Mennyesben csend honolt. Luce egy kivételes pillanatra magára maradt az angyalal, távol a többiek harmonikus egységétől.

Az angyal megfordul, és felnéz Lucindára. Szögletes arca, hullámos, sárga fényű haja van, jeges kék a szeme, amely a sarkánál összeráncolódik, ha a fiú rámosolyog. Luce nem ismeri meg.

Nem, nem igaz... felismeri, jól ismeri őt. Hosszú idővel ezelőtt Lucinda szerette ezt az angyalt.

Pedig nem Daniel az.

Anélkül, hogy tudta volna, miért, Luce gyorsan el akart fordulni az emléktől, és úgy tenni, mintha nem is látta volna, vissza akarta pislogni magát a jelenbe, hogy Trója köves síkján Daniellel lehessen. A lelke azonban összeforrott a felidézett jelenettel. Képtelen volt elfordulni attól az angyaltól, aki pedig nem is Daniel.

Az angyal felé nyújtotta a kezét, és a szárnyaik összefonódtak.

A fiú Luce fülébe suttogott:

- A szerelmünk határtalan, evilágon számomra nem létezhet más.

Nem!

Csak eltépte magát az emléktől. Visszajött Trójába. Lélekszakadva. Biztosan becsapta a szeme. Felbőszült, de meg is rémült.

- Mit láttál? - suttogta Annabelle.

Luce szóra nyitotta a száját, de cserbenhagyták a szavak.

Elárultam, bárki is volt az! Volt valakim Daniel előtt, és én...

- Még nincs vége - mondta, mikor végre szólni tudott. - Az átok. Hiába tudom, ki vagyok, és hiába tudom, hogy Danielt választottam, még egy titok lappang valahol, nem igaz? Létezett valaki más is. És ő átkozott meg engem.

Daniel könnyedén végigsimította Luce szárnyának fénylő körvonalát. Luce beleborzongott, szárnya minden apró érintése a szenvedélyes csók érzéki hatását idézte fel benne, lángra lobbantotta a bensőjét. Végre érezhette ő is a gyönyört, amit ő okozott Danielnek, ahányszor csak az ő keze siklott végig a fiú szárnyán.

- Lucinda, már olyan sokat megtudtál, de még sok minden hátra van. Kutasd át alaposan a múltad! Már tudod, mit keresel! Találd meg!

Luce behuntya a szemét az emlékekkel telezsúfolt ezredévekben való újabb alámerülésre.

A Föld eltávolodott a talpa alól. Elmaszatolt színek kavaládja vette körül, a szíve kalapált, aztán egyszeriben kifehéredett az egész. A Mennyben van újra.

Isten Trónusra való visszatéréssel odafent minden fényesen ragyog. Az ég opálszínben tündököl. Aznap sűrű felhőtakaró alakul ki, a fehér pamacsok szinte az angyalok derekáig érnek. Jobb felől látszanak az Élet ligetében álló fák meredező ágai, bal kéz felől pedig a virágzásuk teljében lévő ezüstös szirmok, melyek nemsokára a Tudás kertjének gyümölcseit hozzák. A fák mind magasabbak, volt idejük megnőni Luce legutóbbi visszaemlékezése óta.

Újra a Réten áll, reszkető fénytömeg ragyog körülötte. A Menny angyalai a Trónus előtt gyülekeznek, melynek helyre-

állított fényessége olyan erős, hogy Lucinda alig mer belenézni. Az ezüst párkányt, amely valaha Luciferé volt, mostanra a Rét legtávolabbi végébe vitték. A Trónus sértően alacsonyra süllyesztette. Lucifer és a Trónus között a többi angyal egyetlen egységes csoportba tömörül... de Lucinda gyorsan rájön, hogy hamarosan szétválasztják őket vagy az egyik, vagy a másik oldalra.

A névsorolvasáson van újra. Ezúttal kényszeríteni fogja magát, hogy ne felejtse el, hogyan zajlik. A Menny összes fiát és lányát felszólítják, hogy válasszon tábornokot. Istenét vagy Luciferét. A jót vagy a... nem, Lucifer nem is gonosz!

A gonosz ekkor még nem létezik.

Az összesereglett angyalok mindegyike lenyűgözően fest, tisztán kivehető, mégis megkülönböztethetetlen a mellette lévőktől. Középen Daniel áll, a Luce által valaha látott legtisztább ragyogásban. Lucinda úgy emlékszik, hogy feléje mozdul.

De honnan?

Daniel hangja zsong a fejében: *Kutasd át alaposan a múltad!*

Luce még nem látja Lucifert. Nem akarja.

Arrafelé nézz, amerre nem mersz!

A Rét legtávolabbi sarka felé fordulva meglátja a Lucifert körülölelő fényt. Pompázatos, de hivalkodó, mintha arra törekedne, hogy mindennel versenyre keljen a Réten... a Tudás kertjével, a mennyei zsongással, sőt magával a Trónussal is. Lucindának igen erősen kell összpontosítania, hogy tisztán lássa.

Megnyerően kedves. Borostyánfényű haja fényes hullámokban omlik a vállára. Teste impozáns, izmai úgy dagadnak, hogy azt egyetlen halandó sem lenne képes elérni. És az a megbabonázó, acélkék tekintet!

Lucinda egyszerűen képtelen levenni róla a szemét. És ekkor, a mennyei zsongás akkordjai közt meghall valami mást. Arról ugyan fogalma sincs, hol tanulta ezt a dalt, de ismeri a szövegét, és mindig is emlékezni fog rá, éppúgy, ahogy a halandók

egész életükön át magukkal cipelik a gyermekkori dalaikat.

*A Trónus, sarkallta párokból
Egy se lángol oly fényesen ám
Mint Lucifer, a Hajnalcsillag,
S Alkonyi fénye, Lucindám*

Ezek a sorok harsognak a fejében, magukhoz vonzva az emlékeket, amelyek minden egyes szóval egyre jobban záporoznak.

S Alkonyi fénye, Lucindám?

Lucinda lelkében émelyegve vonszolja magát a ráeszmélés felé. Ezt a dalt Lucifer írta. A nagy terv részeként.

Luce... valóban *Lucifer* szerelme lett volna?

Amint eltűnődött azon, hogy ez a szörnyűség vajon tényleg lehetséges-e, már tudta, hogy ez a legősi, legkegyetlenebb igazság. Mindenben tévedett! Az első szerelme Lucifer, Lucifer az övé volt! Még a nevük is párt alkotott. Hajdan lelki társak voltak! Luce nyomorultul érezte magát, idegennek saját maga előtt, mint aki arra ébredt, hogy álmában valóban megölt valakit.

A névsorolvasáskor Lucinda és Lucifer tekintete összefonódott a Rét két oldalán. Luce szeme hitetlenkedve tágra nyílt, míg Lucifer szeme körül a kiismerhetetlen mosoly kíséretében ráncok gyűltek össze.

Fényvillanás.

Emlékkép az emlékképben. Luce még mélyebbre hatol a sötétségben, a leggyűlöletesebb hely felé. Lucifer öleli, kimondhatatlan gyönyört okoz a szárnyai cirógatásával, meghozza nyíltan, Luce ezüstös ülőhelyén, a megüresedett Trónus mellett.

A szerelmünk határtalan, evilágon számomra nem létezhet más.

Megcsókolja, és ezzel Lucinda és Lucifer lesznek az első lények, akik megpróbálnak Istenen kívül mást is szeretni.

Lucinda idegennek, egyszersmind csodálatosnak érzi a csókokat, és még többet akar, de tart tőle, hogy a többi angyal megszólja Lucifer csókjai láttán. Azon aggódik, hogy Lucifer csókja valamiféle bélyeget éget az ajkára. Legfőképp pedig, fél attól, hogy Isten megtudja, amikor visszatér, és újfent magára ölti a Trónus címerét.

- Mondd, hogy rajongsz értem! - könyörög Lucifer.

- A rajongást Istennek tartogatom - feleli Lucinda.

- Nem kell, hogy így legyen! - suttogja Lucifer. - Képzeld csak, mekkora erőt adna, ha a Trónus előtt nyíltan kinyilváníthatnánk a szerelmünket, azt, hogy imádjuk egymást! A Trónus egyetlen... a szerelemben egyesülve sokkal hatalmasabbak lehetnénk nála!

- Miben különbözik a szerelem és a rajongás? - kérdezte Lucinda.

- A szerelemben az Isten iránti rajongásodat olyasvalakire irányítod, aki valóban melletted van!

- De én nem akarok Istennél hatalmasabb lenni!

Lucifer arca elkomorul Luce szavaira. Elfordul tőle, s harag ver gyökeret a lelkében. Lucinda érzékeli a benne zajló különös átalakulást, de az olyan idegen számára, hogy nem ismeri fel. Félni kezd Lucifertől. Úgy látszik, hogy Lucifer viszont semmitől sem tart, kivéve, hogy Luce netán elhagyja őt. Megtanítja Luce-nak az egyesülésük erejéről szóló dalt. Ráveszi, hogy folyamatosan énekelje, mígnem Lucinda is Lucifer Alkonyi fényének látja magát. Azt mondogatja Lucindának, hogy ez a szerelem.

Luce gyötrődött a fájó emlék hatása alatt.

Állandósul ez az állapot Luciferrel. Minden egyes beszélgetéssel, Luce szárnyának minden simogatásával egyre inkább uralkodni akar rajta, egyre féltékenyebb a Trónus iránti rajongására, és azt mondogatja a lánynak, ha igazán szereti, be kellene érnie vele.

Eljött egy nap, amelyre jobban emlékszik ebből a sötét idő-

szakból: Luce, nyakig a felhőtakaróban, a Réten hullatja a könnyeit, szeretne elmenekülni minden elől, mikor angyali árnyék vetődik rá.

- Hagyj békén! - kiált fel.

Az őt beterítő árnyék azonban az ellenkezőjét teszi. Átfogva tartja. Úgy tűnik, hogy az angyal nálánál is jobban tudja, mire van szüksége. Lucinda lassacskán felemeli a fejét. Az angyal szemei ibolyaszínben ragyognak.

- Daniel! - Luce hatodik arkangyalként ismeri, aki azzal van megbízva, hogy az elveszett lelkekre vigyázzon. - Miért jöttél ide?

- Mert régóta figyelek. - Daniel mereven nézi, Luce tudja is, miért, hiszen azelőtt senki nem látott még angyalt sírni. Lucinda könnyei az elsők. - Mi zajlik benned?

Luce sokáig keresi a megfelelő szavakat.

- Úgy érzem, hogy kezd kihunyni a fényem.

Kibukik belőle az egész történet, s Daniel hagyja, hadd beszéljen. Lucindát nagyon hosszú ideje nem hallgatta meg senki. Mire befejezi, Daniel szeme is megtelik könnyel.

- Nem hangzik valami álomszépnek ez, amit te szerelemnek nevezel! - mondja a fiú megfontoltan. - Gondolj arra, ahogy a Trónust imádjuk! Ez az imádat segít, hogy önmagunk legjavát adjuk. Arra bátorít, hogy kövessük nyugodtan az ösztöneinket, nem pedig arra, hogy a szerelem kedvéért változzunk meg. Ha te az enyém lennél, s én a tiéd, én azt akarnám, hogy pontosan az maradj, aki vagy! Soha nem akarnálak a hatalmamba keríteni az elvárásaimmal.

Lucinda megfogja Daniel meleg és erős kezét. Talán tényleg Lucifer találta fel a szerelmet, de ezen az angyalon az látszik, hogy ő tudja, hogyan teremtsen belőle valami annál is csodálatosabbat. Lucinda váratlanul megcsókolja Danielt, bemutatja, hogy kell csinálni, hogyan kell átadni a lelkét a másiknak. Mialett szorosan ölelik egymást, Daniel és Lucinda lelke is egyre fényesebben sugárzik, a két fél egészzé egyesül, és még jobbá

lesz.

Újabb fényvillanás.

Természetesen Lucifer tér vissza hozzá. A benne dúló düh oly mértékben felfújja, hogy már kétszer olyan magas, mint a lány. Valaha még szemtől szembe tudtak nézni.

- Soha többé nem tűröm a rabigát! A Trónus elé járulsz velem, és kinyilvánítod a szerelmünkhöz való kizárólagos hűségedet?

- Várj, Lucifer...!

Lucinda mesélni akar neki Danielről, de Lucifer amúgy sem hallgatta volna meg.

- Számomra hazugság a rajongó angyalt játszani, amikor itt vagy nekem te, és rajtad kívül semmi másra nincs szükségem! Terveljük ki együtt, Lucinda, te meg én! Kovácsoljunk egy nagy tervet a dicsőség elérésére!

- Hogy lenne ez szerelem? - kiáltja Luce. - Te az álmaidért rajongsz, a becsvágyadért! Megtanítottad, hogy szeressek, de képtelen vagyok olyan sötét lelket szeretni, aki elnyeli a mások fényét!

Lucifer nem hisz neki, vagyis úgy tesz, mintha nem hallaná, mert nem sokkal erre kihívja maga ellen a Trónust, s kényszeríti, hogy összehívjon minden lelket a Réten, névsorolvasásra. A felelősségre vonás alatt erősen tartja maga mellett Lucindát, de amikor beszélni kezd, az elvonja a figyelmét, és a lánynak sikerül elillannia. Kisétál a Rétre, és ott kószál a ragyogóbbnál ragyogóbb lelkek között. Majd meglátja azt, akit mindvégig keresett.

Lucifer ezt üvölti az angyaloknak:

- A Rét felhőtakaróján meghúztunk egy vonalat. Most mindannyian szabadon választhattok. Egyenlőséget ajánlok nek-

tek, a hatalom önkényes rangsorolása nélküli létet!

Luce tudja jól, hogy ezen azt érti, Luce szabadsága abban áll, hogy őt követheti. Lucifer talán tényleg elhiszi, hogy őt szereti, de gonosz, romboló hatású odaadásával *valójában* irányítani szereti. Olyan az egész, mintha Lucifer szerint Lucinda az ő egyik megjelenési formája lenne.

A Réten Daniel mellé húzódik, tiszta, rendületlenül bimbózó szerelmük melegében sütkérezik, amikor Daniel neve visszhangzik a Réten át. Szólítják. Daniel, a tobzódó angyalfények fölé emelkedve higgadt nyugalommal jelenti ki:

- A döntést illetően közlöm, hogy nem teszem meg! Nem választom sem Lucifer, sem a Menny táborát!

Az angyalok hatalmas serege üvölni kezd, elsőként a Trónus mellett állók, s legfőképpen Lucifer. Lucinda elképed.

- Helyettük én a *szerelmet* választom! - folytatja Daniel. - A szerelem pártjára állok, és rátok hagyom a háborúzást! Nem volt igazad, amikor ezt hoztad ránk! - mondja Lucifernek. - Ezután a Trónus felé fordul. - A Mennyben és a Földön minden jónak része a szerelem. Talán nem ilyen szándékkal teremtetted a világmindenséget... talán a szerelem csak az egyik összetevője ennek a bonyolult, kegyetlen világnak, mégis, a szerelem az általad alkotott legjobb dolog, az egyetlen, ami érdemes maradt a megmentésre! Ez a háborúskodás nem az. Ez az ellenségeskedés nem jó senkinek. Egyedül a szerelemért érdemes harcba szállni!

Daniel szavai után a Rét elcsendesedik. Az angyalok nagy része meglepődik, mintha nem is értenék, mire gondol Daniel.

Lucinda még nem került sorra. Az angyalok nevét a rangjuknak megfelelő sorrendben az égi titkárok szólítják, és Lucinda ahhoz a maroknyi csoporthoz tartozik, akik rangban Daniel felett állnak. Mindez nem számít. Hisz egy csapatot alkotnak. Lucinda Daniel mellé emelkedik a Rét közepén.

- Soha nem kellett volna választást engedélyezni Közted és a szerelem közt! - jelenti ki Lucinda a Trónus előtt. - Egy nap

majd talán találatsz utat a rajongás és az igaz szerelem összehangolására, hiszen Te tettél képessé rá bennünket. A választás kényszere alatt viszont a szerelmem mellé kell álljak. Danielt választom, és a választásomat mindörökké fenntartom!

Luce ekkor felidézte élete legnehezebb cselekedetét. Első szerelméhez, Luciferhez fordul. Őszintének kell lennie vele, különben az előző szavak mind nem számítanak.

- Te mutattad meg nekem a szerelem erejét, és ezért örökké hálás leszek neked. Sajnos, azonban nálad a szerelem a távoli harmadik helyre szorult a rangsorban, a büszkeséged és a haragod mögé. Olyan harcba bocsátkoztál, amit nem nyerhetsz meg.

- Én az egészet érted teszem! - ordítja Lucifer.

Az első nagy hazugság, a világegyetem első nagy hazugsága.

A Rét kellős közepén, Daniellel kart karba öltve, Lucinda az egyetlen lehetséges döntést hozta. A szerelme erejéhez képest eltörpült a félelme.

Az átkot viszont nem láthatta előre. Luce most már emlékezett, hogy mindkét oldalról jött a büntetés. Ez erősítette meg az átkot annyira: a Trónus és Lucifer - féltékenységből, rosszindulatból vagy csak az igazság érzelmek nélküli értelmezéséből következően - több ezer évre megpecsételte Daniel és Lucinda sorsát.

A Rét csendjében ekkor különös dolog történt: egy másik Daniel szárnyalt fel Lucinda és Daniel mellé. Anakronizmus volt - az a Daniel, akivel a Shoreline-ban találkozott, a Luce Price által ismert és imádott angyal.

- Azért jöttem, hogy irgalomért könyörögjek - szólalt meg Daniel ikerképződése. - Ha már muszáj bűnhődnünk, Mesterm, és hozzáteszem, hogy a döntésedet nem kérdőjelezem meg, kérlek, legalább jusson eszedbe, hogy Hatalmad legnagyobb vonása a Könyörület, amely természetfölötti, mindenre kiterjed és mindannyiunkat megszégyenít.

Lucinda akkor ezt nem fogta fel... Luce emlékezetében vi-

szont végre minden értelmet nyert. Megmutatta Luce-nak a kibúvót az átok alól, hogy egy nap, a jövőben Luce felszabadíthassa a szerelmüket.

Az utolsó, amit felidézett, hogy szorosan kapaszkodik Danielbe, ahogy a felhőtakaró óriási örvénylelés közepette elfeketedik. A talaj kihullik a talpuk alól, az angyalok megkezdik a vándorlást, elérkezik a Bukás órája. Daniel kicsúszik a szorításából. Luce teste mozdulatlaná dermed. Elveszítette a fiút. Elvesztette az emlékezőtehetségét. Elveszett.

Mostanáig.

Beesteledett, mire Luce kinyitotta a szemét. A levegő olyan hűvös volt, hogy a karja belereszketett. A többiek köré tömörültek, de olyan csendben, hogy hallhatta a fűben a tücskök ciripelését. Nem akart senkinek a szemébe nézni.

- Én okoztam! - közölte. - Egész idő alatt azt hittem, hogy téged büntetnek, Daniel, de nekem szánták a fenyítést! - Elhallgatott. - Én lennék az oka, hogy Lucifer fellázadt?

- Nem, Luce! - Cam bánatosan rámosolygott. - Talán te sugalltad, de az ihlet jó kifogás arra, hogy olyat tegyél, amit amúgy is szeretnél megtenni. Lucifer régóta kereste már a gonoszhoz vezető átjárót. Másképp is rátalált volna.

- Én viszont elárultam!

- Nem igaz - vélte Daniel. - Ő hagyott cserben téged! Mindannyiunkhoz hűtlenné vált!

- Az ő ellenszegülése nélkül is egymásba szerettünk volna?

Daniel mosolygott.

- Szeretném azt hinni, hogy megtaláltuk volna a módját! Most viszont végre lehetőségünk van arra, hogy ezt az egészet magunk mögött tudjuk. Van esélyünk, hogy megállítsuk Lucifert, megtörjük az átkot, és úgy szeressük egymást, ahogyan mindig is akartuk. Keresztülvihetjük, hogy ez a rengeteg fájdalommal teli év megérje a fáradságot.

- Nézzétek! - szólt Steven az égre mutatva.

Ellepték az égboltot a csillagok. Az egyik a messzi távolban

különösen fényesen ragyogott. Egy ideig pislákol, majd mint-ha teljességgel kihuny, hogy aztán még ragyogóbban bukkanjon elő.

- Ezek ők lesznek, nem igaz? - kérdezte Luce. - Ez már a Bukás?

- Igen - mondta Francesca. - Ez az. Pont úgy fest, ahogy a régi szövegekben leírták!

- Csak annyi - ráncolta össze a szemöldökét Luce hunyorogva -, hogy én nem látom, csak ha...

- Koncentrálj! - utasította Cam.

- Mi történik vele? - kérdezte Luce.

- Ezen a világon létezővé alakul - fejtegette Daniel. - Nem a testek Földre érkezése tartott ám a Mennyből kilenc teljes napig, hanem a mennyei birodalom eltolódása az e világi felé. Amikor itt kötöttünk ki, a testünk... másféle lett. Átalakultunk, és az, bizony, időbe tellett.

- Most meg repül velünk az idő - jegyezte meg Roland az arany zsebórára nézve, melyet Dee adhatott neki, mielőtt meghalt.

- Akkor ideje indulnunk - mondta Daniel Luce-nak.

- Oda föl?

- Igen, fel kell szállnunk a magasba, hogy találkozzunk velük. Fel-repítünk a Bukás határvonaláig, ahol te...

- Nekem kell megállítanom?

- Igen.

Luce lecsukott szemmel gondolt vissza arra, hogyan nézett rá Lucifer a Réten. Úgy tűnt, meg akart semmisíteni minden szemernyi érzelmet, ami benne maradt.

- Szerintem tudom, hogyan!

- Mondtam én, hogy ezt fogja mondani! - kurjantotta Arriane. Daniel magához húzta Luce-t.

- Biztos vagy benne?

Luce megcsókolta, hisz még soha nem volt ennyire biztos a dolgában.

- Daniel, még csak most kaptam vissza a szárnyaim! Nem hagyom, hogy Lucifer visszavegye őket!

Így aztán Luce és Daniel búcsút intett a barátoknak, kézen fogták egymást, és felszálltak az éjszakába. A végtelenségig repültek felfelé, át a légkör legvékonyabb külső rétegén, át a világűr szélének fényfátyolán. A hold óriási lett, és a déli nap erejével sütött. Ködös, borongós galaxisokon haladtak át, kráterek lyuggatta újabb holdak és ismeretlen, vörös gáztól izzó, több sávós fénygyűrűvel körülvett bolygók mellett.

Luce egyszerűen nem tudta megunni a repülést. Kezdte érteni, hogy képes Daniel napokon át pihenés nélkül szárnyalni; hiszen nem volt sem éhes, sem szomjas, és nem is fázott a fagyos éjszakában.

Végül a semmi szélén, a világegyetem legsötétebb zugában érték el a határt. Lucifer Derengőjének fekete szövevényét látták imbolyogni a dimenziók között. Abban zajlik a Bukás.

Daniel Luce mellé reppent, szárnya végigsimította az övét, erőt is továbbbítva felé.

- Először is át kell lépned ezen a Derengőn. Bent aztán ne késlekedj! Haladj át rajta, amíg meg nem találod őt a Bukásnál.

- Egyedül kell mennem, ugye?

- Követnélek én a Föld legvégére, sőt annál is tovább, de te vagy az egyetlen, aki megteheti - mondta Daniel. Megfogta a lány kezét, csókot lehelt az ujjaira és a tenyerére. Egyfolytában reszketett. - Itt várlak.

Az ajkuk összeért még egyszer, utoljára.

- Szeretlek, Luce! - mondta Daniel. - Örökké szeretni foglak, akár sikerrel jár Lucifer, akár nem...

- Ne, ne mondd ezt! - kérte Luce. - Nem fog...

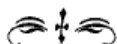
- De ha mégis - folytatta Daniel -, azt akarom, hogy tudd, hogy megint belevágnék! Minden alkalommal téged választanálak!

Luce-ban szétáradt a nyugalom. Nem hagyja cserben Danielt! És nem fog kudarcot vallani önmaga előtt sem!

- Nem leszek el soká!

Megszorította a fiú kezét, hátrafordult, és belevetette magát a sötéttségbe, azaz Lucifer Derengőjébe.

TIZENNYOLC

ELKAPNI A LEHULLÓ CSILLAGOT

TELJES VOLT A SÖTÉTSÉG.

Luce eddig még csak a saját hűvös, néha nyirkos, de békés Derengőiben utazott. Lucifer Derengőjének bejáratánál áporodott szag és forróság fogadta, a levegőben átható füst terjengett... és fülsiketítő láрма hallatszott. Elnyújtott kegyelmi könnyörgések és szaggatottan feltörő zokogás szűrődött át a belső falán.

Luce szárnya felborzolódtott - (ilyet még sohasem tapasztalt) amikor rádöbbsent, hogy az ördög Derengői a pokol előretolt állásai. Ez csak egy átjáró, mondogatta magának. *Olyan ez, mint bármelyik Derengő, egy másik helyre és időbe vivő kapu.* A füsttől fulladozva beljebb nyomult. A talaj éles tárgyakkal volt teleszórva, de nem ismerte fel, csak amikor megbotlott, térdre esett, és a kezét, amelyet Daniel nem olyan régen engedett el, üvegszilánkok sértették fel, és kínzó fájdalmat érzett.

Bent aztán ne késlekedj, tanácsolta neki a fiú. Haladj át rajta, amíg meg nem találod őt!

Luce mély lélegzetet vett, kiegyenesedett, és felelevenítette, hogy kicsoda ő. Széttárta a szárnyait, mire Derengőt azonnal elöntötte a fény. Luce most aztán láthatta is, milyen visszataszítóan fest... minden füstölgő felületet különböző színű kiálló üvegcserepek borítottak, halott vagy haldokló, félig emberi alakok feküdtek ragacsos vértócsákban az alján, és ami a legrosszabb: a szenvedés nyomasztó érzése uralkodott mindeütt.

Luce lenézett vérző kezére. Háromszög alakú gonosz kis

barna üvegszilánkok álltak ki a tenyeréből. Egy szempillantás alatt begyógyultak. Összeszorított foggal repült tovább, teste átfúrta a Derengő belső falát, és mélyre hatolt a Lucifer által eltulajdonított Bukás sűrűjébe.

Mérhetetlenül nagy, ez volt az első, ami eszébe jutott róla. Elég hatalmas ahhoz, hogy a saját jogán univerzumot alkosson, és kísérteties csend honolt benne. A Bukás úgy világított a hulló angyalok fényétől, hogy Luce alig látott. Valahogy mégis megérezte őket maga körül, a bátyáit és a nővéreit, a több mint százmillió angyalt a Menny seregéből, akik festményként díszítették az eget. Felfüggesztve lógtak az időben és térben megkövülve, és mindegyikük más-más fénykört zárt magába.

Ő is így zuhant le akkor. Most már fájón emlékezett vissza rá. Az a kilenc nap kilencszáz örökkévalóságig tartott. Luce látta a még mindig zuhanó angyalokon, hogy folyton változnak. Alakjuk különösen áttetszővé vált. Itt is, ott is egy-egy fénysugár villant elő a szárnyak alól. Előbb egy elmosódott kar csillant meg, aztán megint alig látszott. Erre utalt Daniel a Bukás alatt történt eltolódás kapcsán... a lelkek metamorfózisára, ahogy a mennybéli birodalom létformájából a földi birodalomban felvett alakjukká módosulnak.

Az angyalok elveszítették angyali tisztaságukat, és beleköltöztek abba a testbe, amelyet a Földön használnak majd.

Luce odahúzódott a legközelebbi angyalhoz. Megismerte, Tzadkiel volt, az Isteni igazság angyala, Luce testvére és barátja. Luce időtlen idők óta nem látta a lelkét. Az angyal most nem láthatta őt, de még ha látná, sem beszélhetne hozzá. Az angyal belső fénye felderengett, amitől Tzadkiel egész lényé pocsolyába esett drágakőként csillámlott. Homályosan kivehető arccá olvadt össze, melyet Luce nem ismert fel. Groteszkül festett a kidolgozatlan szemekkel és a félig meglévő ajkaival. Még nem ő volt, de ahogy az angyalok becsapódnak a Föld talajába, ő lesz az.

Minél mélyebbre gázolt az elakadt lelkek tengerében, annál

nehezebbnek érezte magát. Luce mindenkit felismert, Saraquelt, Alatot, Murielt és Chayot. Szörnyülködve tapasztalta, hogy amikor a szárnya elég közel ér hozzájuk, hallja a zuhanó angyalok minden gondolatát.

Kifog vigyázni ránk? Kit fogunk imádni?

Nem érzem a szárnyam.

Hiányzik a virágoskertem. Lesz vajon virágoskert a Pokolban?

Úgy sajnálom! Annyira sajnálom!

Túl fájdalmas volt egy múltó gondolatnál tovább a közelükben maradni. Luce céltalanul, lesújtva sietett tovább, míg egyszer csak ismerős, ragyogó fény vonzotta magához.

Gabbe!

Gabbe még a kialakulatlan átmenet állapotában is elragadó volt. Fehér szárnyai rózsaszirmokként hajoltak össze egyre élesedő vonásai körül, szempillainak sötét függönyétől békésnek, komolynak tetszett.

Luce odahúzódott Gabbe ezüstös fényköréhez. Egy pillanatra azt fontolgatta, hogy talán Lucifer Bukásának van napos oldala: Gabbe legalább visszatérhet. Ekkor azonban a Gabbén belüli fény pislákolni kezdett, és Luce meghallotta a zuhanó angyal gondolatait.

Menj tovább, Lucinda! Kérlek, menj tovább! Álmodd meg végre, amit már tudsz!

Luce-nak Daniel jutott eszébe, az, hogy vár rá a túlsó oldalon. Gondolt még Lu Xinre is, a kínai Sang-dinasztia uralkodása alatt élt énjére. Ott a fővezér ruhájába bújva megölte a királyt, és készült a háborúra, holott nem az ő harca volt... és mindezt pusztán a Daniel iránt érzett szerelme miatt.

Luce abban a percben felismerte a saját lelkét Lu Xinben, amint megpillantotta. Saját magát is képes lesz megtalálni a körülötte lévő, levegőbe hajított városi fényekként imbolygó lelkek kisugárzása ellenére. Megtalálja magát a Bukás rengetegében!

És hirtelen ráeszmélt, hogy az lesz az a hely, ahol Luciferre is

rálel.

Behunyta a szemét, finoman csapkodott a szárnyaival, és a lelkéhez folyamodott, hogy az vezesse. Milliókon repült keresztül, átsiklott az angyalok tüzesen izzó szökőárja felett. Egy kisebb örökkévalóságig tartott. Ő és a barátai kilenc napon át futottak versenyt az idővel, csak arra gondolva, hogy találják meg a Bukást. Most, hogy ráleltek, meddig tart majd, hogy Luce meghatározza az őt érdeklő lélek helyzetét, a tút az alakot váltó angyalok szénakazlában? Mennyi ideje maradt?

Luce megtorpant a megrekedt angyalok galaxisában. Valaki énekelt. Olyan gyönyörűséges szerelmes dalt, hogy Luce-nak a szárnya is beleremegett. Megpihent az Ezekiel nevű angyal mozdulatlan fehér fényköre mögött, és hallgatózott:

- A tengerem megtalálta a partját... az izzásom lángra lelt...

Túlcordult a lelke a rég elfeledett emlék hatására. Körbekémlelt Ezekiel, a Felhők angyala körül, hogy lássa, ki énekel ilyen tisztán.

Egy kisfiú, karjaiban egy lányt ringatva, lágy és mézédés hangon szerenádózott. Karjai lassú ringása volt az egyetlen mozgás a kővé dermedt Bukás teljes területén. Luce felismerte, hogy a lány nem csupán egyszerű kislány, hanem egy átváltozóban lévő angyal körül félig kialakult fénykör volt. Az a lélek, aki valaha Lucindában lakozott.

A fiú, érzékelve a jelenlétét, felnézett. Szögletes arca, hullámos, borostyánszőke haja volt, fagyos tekintetéből kéken sugárzott a vakbuzgó szerelem. Nem, mégsem kisfiú volt, hanem olyan szédületesen gyönyörű angyal, hogy Luce egész testében összerándult a magánytól, amelyre nem akart emlékezni.

Lucifer.

Így festett valaha a Mennyben. Csakhogy most is mozgékony volt és teljesen kialakult, nem úgy, mint az őt körülvevő angyalok milliói... ami megerősítette Luce-t abban, hogy a jelen démonja áll előtte, az, aki a Derengőjét a Bukás köré vetette, hogy másodszor is előidézzé azt. Az ő zuhanó lelke is itt lehet,

bárhol, éppúgy lebénulva, mint a többieké, azután, hogy a Trónus kiűzte őket a Mennysországból.

Luce-nak igaza lett abban, hogy a lelke elvezeti Luciferhez. Miután ugyanis elindította a Bukást, valószínűleg ő is utánaugrott a saját Derengője segítségével. És mivel töltötte az utóbbi kilenc napot? Altatódalokat énekelgetett, és előre-hátra ringatta magát, mialatt a világ egyensúlya veszélybe került, és angyalok seregei versenyeztek egymással világszerte, hogy megállítsák?

Tüzelt a szárnya. Luce tisztában volt vele, mit tett Lucifer, s tudta jól, hogy az őt szereti, és továbbra is őt akarja. Ez az egész arról szól, hogy Luce becsapta Lucifert.

- Ki van ott? - kiáltott fel.

Luce előrébb lépett. Nem azért jött ide, hogy elbújjon előle. Ráadásul Lucifer már megérezte Luce lelkének izzását Ezekiel mögött. Kihallotta az ingerült felismerést a hangjából.

- Ó, hát te vagy az! - emelte fel kissé a karját, kitartva Luce zuhanó énjét maga elé. - Találkoztál már a szerelmemmel? Szerintem - nézett Lucifer magasan a feje fölé a szavakat keresve -, nagyon kellemesnek fogod találni!

Luce közelebb araszolt, egyformán vonzotta a sugárzó angyal, aki összetörte a szívét, és saját maga különös, félig kialakult változata. Ez az angyal, akiből a földi Luce fog majd kifejlődni. Figyelte a saját arcát, ahogy életre rebben a Lucifer karja közti fényben. Aztán kihuny.

Fontolgatta, hogy esetleg idomul ehhez a furcsa lényhez. Abban biztos volt, hogy képes lenne rá, kinyúlhatna és birtokba vehetné legrégebbi testét. Érezné, hogy összeszorul a gyomra, ahogy a múltjával egyesül, pislogna, és egyszeriben Lucifer karjaiban találná magát, a zuhanó Lucinda elméjében, pontosan úgy, ahogy korábban annyiszor tette. Nem volt rá többé szükség, hogy ezt tegye. Bill még azelőtt tanította meg Luce-nak az idomulást, mielőtt a lány tisztában lett volna azal, ki is ő igazán, mielőtt hozzájutott volna azokhoz az emlé-

kekhez, amelyek most a rendelkezésére állnak. Nem kell már segítségért idomulnia a bukott lelkéhez, hogy megtudja, mit mondjon Lucifernek. Mostanra Luce ismerte az egész történetet.

Karba öltötte a kezét a lány előtt. Danielre gondolt a Derengő túloldalán.

- Lucifer, az általad érzett szerelmet nem viszonzozzák.

Lucifer széles, tántoríthatatlan mosolyt villantott rá.

- Van fogalmad arról, milyen ritka az ilyen pillanat?

Luce azon kapta magát, hogy lassan közeledik Lucifer felé.

- Ti ketten együtt, itt, egy időben? Az, aki képtelen elhagyni - simogatta meg a karjai közt fekvő átalakuló testet, majd fel-emelte a tekintetét -, és az, aki nem tudja, hogy maradjon távol tőlem?

- Ugyanazon a lelken osztozunk - felelte Luce -, és már egyikünk sem szeret téged!

- És még azt mondják, az *én* szívem keményedett meg! - fin-torgott Lucifer, most már minden jóindulat nélkül. Hangja hirtelen váltott át az ellenkező végletbe, és annyira elmélyült, amilyen mély hangszínt Luce még sosem hallott. - Egyiptomban csalódást okoztál nekem! Igazán nem kellett volna azt tenned, és most sem szabadott volna idejönnöd! Azért helyeztelek a külső tartományokba, hogy ne avatkozhass bele a dolgaimba!

Lucifer alakja megváltozott, a fiatalos, kedves arc összetöpreődött, és a ráncok hosszú, egyenetlen repedéseket vájtak a testébe. Vállaiából hatalmas szárnyak törtek elő. Ujjaiából hosszú, begörbült sárga karmok sarjadtak. Luce arca megvonaglott a fájdalomtól, ahogy a karmok belevájtak zuhanó énje félig kialakult testébe.

Lucifer szeme a fagyos kéktől az olvadt ólom vöröséig mindenféle színben izzott, és a tízszeresére dagadt. Luce tudta, hogy ez azért van, mert szabad folyást enged a haragjának, amit eddig elfojtott annak érdekében, hogy a korábbi kedves

énje szerepében tetszelegjen. Úgy tűnt, mindenütt betölti a teret, egy pillanat alatt összezsugorítva a megrekedt angyalok által elfoglalt területet.

Luce felrepült a szemvonaláig, és nagyot sóhajtott.

- Az lenne a legokosabb, ha abbahagynád! - mondta.

- Szert tétél még egy kis türelemre, nem igaz?

Luce megrázta a fejét, és olyan szélesre tárta a szárnyát, amennyire csak tudta. Olyan messzire sikerült kinyújtania, hogy magát is meglepte.

- Lucifer, tudom jól, ki vagyok! És tisztában vagyok a képességeimmel. Sem téged, sem engem nem korlátoznak a halandók kötelékei. Én is szörnyeteggé válhatnék, de mi a jó abban?

Luce szárnyának tanulmányozása közben Lucifer fejéből füst gomolygott.

- A szárnyaidtól mindig is elállt a lélegzetem! - vallotta be. - De ne szokj hozzá! Mindjárt lejár az idő, és akkor... és akkor...

Luce arcát fürkészte a félelem vagy az izgatottság valamilyen jele után kutatva. Luce azonban tudta, miben rejlik az ereje és a hatalma. Lucifer szemcsésen látszó izmai megfeszültek, s Luce látta, ahogy saját zuhanó énjének a teste pislákolni kezd, izgatottá válik, de mivel képtelen megmozdulni, védtelenül fekszik Lucifer karjaiban. Úgy érezte, mintha tanúja lenne, hogy a szeretteit halálos veszedelem fenyegeti, de nem akarta elárulni, hogy ez esetleg zavarja.

- Nem félek tőled!

Lucifer nyálat fröcsögve és füstfelhőt eregetve mordult fel.

- Félni fogsz, de úgy, mint soha annak előtte, úgy, mint ahogy valójában most is! A félelem az egyetlen helyes módja az ördög köszöntésének!

Megtorpant a növekedésben. Megnyugodott, a szeme újra feltűnő, fagyos kék lett. Jó erőben lévő alakjának izmai elernyedtek, megmutatva, mi tette annak idején őt a legbámulatosabbá a Menny angyalainak seregében. Sápadt bőre csillámlott kicsit, amire Luce nem is emlékezett mostanáig.

Még Danielnél is gyönyörűbbnek látta.

Luce átadta magát az emlékezésnek. Hisz valóban szerette. Lucifer volt élete első igazi szerelme. Neki adta a szívét, mindenestül. Es Lucifer is imádta őt. Lucifer rávetette a tekintetét, és szépséges arcán végigpergett kapcsolatuk története: a korai románc tüztől a kétség- beesett vágyódásig, hogy birtokolhassa, és a kínok között gyötrődő szerelemig, ami állítása szerint a Trónus elleni lázadását sugalmazta.

Luce tisztában volt vele, hogy mindez a Csalások Nagymesterének első igazán nagyszabású hazugsága, de a szíve mást mondott. Részben, mert tudta, hogy Lucifer odáig jutott, hogy maga is elhiszi ezt a valótlanságot. Volt valami rejtett, a dagályhoz hasonló ereje, olyan volt, mint a mások által időben nem észlelt áradás. Luce nem tehetett róla, de elérzékenyült. Lucifer tekintetében ugyanaz a gyengédség bujkált, mint amikor Daniel ránézett. És érezte, hogy az ő tekintete viszonzza a kedveskedést.

Lucifer még mindig szerette, és minden olyan pillanat, amikor Luce nem volt az övé, mélységes fájdalmat okozott neki. Emiatt töltötte az elmúlt kilenc napot Luce lelkének az árnyával, ezért törekedett újraindítani az egész univerzumot, csak hogy Luce-t visszakaphassa.

- O, Lucifer! - kezdte Luce. - Sajnálom!

- Látod? - nevetett. - Csakugyan tartasz tőlem! Félsz attól, amit irántam érzel. Nem akarod, hogy eszedbe jusson...

- Nem, nem erről van...

A háta mögött megbúvó tokból Lucifer előkapott egy hosszú, ezüst csillagnyilat. Miközben az ujjai között pödörte, egy Luce által ismert dallamot dűnnyögött. Luce megremegett. Az általa költött hálaadó ének volt, mely kettejüket egy párrá olvasztja. *S Alkonyi fénye, Lucindám.*

Figyelte, ahogy a csillagnyíl szikrázik.

- Mire készülsz?

- Szeretnél! Az enyém voltál. Mi, akik értjük az örökkévalósá-

got, tudjuk, mit jelent az igaz szerelem. A szerelem soha nem múlik el. Ebből tudom, hogy amikor becsapódunk a földbe, amikor minden újrakezdődik, helyes döntést hozol. Engem választasz Daniel helyett, és együtt uralkodunk majd. Együtt leszünk - nézett fel Luce-ra -, máskülönben...

Lucifer nekirontott a csillagnyíllal.

- Igen! - kiáltotta Luce. - Valaha szerettelek!

Lucifer megtorpant, a tompa, de halálos fegyver épp Luce mellkasa felett állapodott meg, Luce korábbi énje Lucifer karján himbálódzott.

- De sokkal régebben történt, mint emlékszel! - folytatta Luce. - Az örökkévalóságot tisztán látod, de azt nem, hogy az egy pillanat alatt megváltozhat. A zuhanáskor már nem szerettelek.

- Hazugság! - Lucifer lejjebb engedte a csillagnyíllal. - Sokkal később szeretted ki belőlem, mint gondolod. Még a múlt héten is, a Derengőidben, azon tűnődtél, hogy mást szeretsz... minden képzeletet felülmúlt a szerelmünk! Emlékszel, amikor Tahitin elbújtunk a maracujafánál? Vannak még ennél korábbi pillanataink is. Biztosra veszem, hogy azokra is emlékszel! - Hátrébb lépett, és Luce arcát fürkészte. - Én tanítottam neked mindent, amit tudsz a szerelemről. Arra születünk, hogy együtt uralkodjunk. Azt ígérted, követsz engem. Becsaptál! - Esedező tekintetét a szenvedés és a neheztelés tüzelte. - Képzeld el, mennyire magányos voltam az általam teremtettkolban, faképnél hagyva az oltárnál, minden idők legnagyobb bolondja, akinek hét ezredévnyi szenvedést kellett elviselnie!

- Hagyd abba! - suttogta neki Luce. - Valahogy ki kell szeretned belőlem, mert én sem szeretlek már!

- Daniel Grigori miatt, aki még csak a tizedik angyal sincs a rangsorban, mint én, amikor a legrosszabb passzban vagyok? Ez nevetséges! Mindig is tündöklőbb és tehetségesebb voltam nála, és ezt te is tudod! Jelen voltál, amikor kitaláltam a szerelmet. A semmiből hoztam létre, pusztán a... *rajongásból!* - Lu-

cifer elkomorult, ahogy kimondta, mintha émelygett volna ettől a szótól. - Te ráadásul a felét sem tudod! Nélküled folytatva kitaláltam a gonoszt, a spektrum másik végét, a szükség-szerű egyensúly érdekében. Dantét is megihlettem! Milton! Látnod kéne az alvilágot! A Trónus ötletéből indultam ki, de még jobbá tettem. Csinálhatsz most már bármit, *mindenről* lemaradtál!

- Semmiről nem maradtam le.

- Ó, drágám - nyúlt feléje Lucifer, finom kezével megcirógatva Luce-t -, ezt magad sem hiszed! Soha nem látott óriás birodalmat adhatnék neked... keményen dolgoznánk, aztán megpihennénk. A Trónus is felajánlotta számodra az örök békeséget. Erre te mit választasz? Danielt! Csinált valaha valamit az a jólfésült lúzer?

Luce eltolta a kezét.

- Rabul ejtette a szívem. Magamért szeret, és nem azért, amit neki nyújthatok.

Lucifer önelégülten mosolygott.

- Mindig is benyaltad az elismerést! Babám, ez a te Achilles-sarkad!

Luce a körülötte lévő fénylő, mozdulatlan lelkekre bámult, több milliónyi volt belőlük, sok ezer kilométerre terjeszkedtek a távolban, akaratlan fültanúi a világmindenség legelső regényes szerelmének.

- Azt hittem, hogy igaz, amit irántad érzek - szólalt meg. - Szerettelek, amíg fájni nem kezdett, amíg a szerelmünket bekebelezte a gőgöd és haragod. Az, amit te szerelemnek nevezél, engem megsemmisített. Ezért kellett abbahagynom. - Luce szünetet tartott. - A rajongás soha nem csorbította a Trónus tekintélyét, de a te szerelmed lealacsonyított engem. Soha nem akartalak bántani! Csak meg akartam akadályozni, hogy fájdalmat okozz nekem!

- Akkor ne bánts! - könnyörgött Lucifer a karját nyújtva. Luce felidézte, ahogy átöleli, amitől annyira otthon érezte magát. -

Megtanulhatsz újra szeretni! Ez az egyetlen módja annak, hogy elmúljon a fájdalom. Válassz most engem, válassz megint, mindörökre!

- Nem lehet - felelte Luce. - Tényleg vége, Lucifer. - A köröt-tük zuhanó angyalok felé bökött. - Vége volt, mielőtt ebből bármi megtörtént volna. Soha nem ígértem, hogy kormányzok veled a Mennyen kívül! Kivetítetted rám ezt az álmoképet, mintha csak egy lennék a sok nyavalyás kiszemelted közül! Nem fogsz semmit elérni azzal, ha ezt a Lucindát a földre ejted! Nem fogja viszonzni a szerelmedet!

- Talán mégis.

Lucifer lenézett a karjai közt fekvő angyalra. Próbálta megszokolni, de a Lucinda zuhanó énjét körülölelő fénykör megakadályozta, hogy ajka a lány bőréhez érjen.

- Bánom, hogy fájdalmat okoztam neked! - vallotta be Luce. - Még... fiatal voltam. Elsodortak. Játszottam a tűzzel, pedig nem szabadott volna. Kérlek, Lucifer! Engedj el bennünket!

- Ó! - Az orrát odadörgölte a karjában lévő testhez. - Minde-nem sajnál!

- Kevésbé fog fájni, ha elfogadod a közös múltunkat! Már nem olyanok a dolgok, mint régen. Ha szeretsz, neked is meg kell találnod legbelül, hogyan engedj el engem, ahogy én is tettem veled.

Lucifer hosszan nézte Luce-t. Az arca elsötétült, majd kíváncsivá vált, mintha valami ötletet dédelgetne magában. Egy pillanatra félrenézett, pislogott, és amikor megint Luce-ra nézett, a lány úgy érezte, végre annak látja őt, ami: a lánnyá vált angyalnak, aki ezredéveken át élt így, s aki ezalatt egyre biztosabb lett a végzetében, míg rá nem jött, mi módon lehet újra angyal.

- T-t-többet érdekelsz! - suttogta Lucifer.

- Többet, mint Daniel? - rázta a fejét Luce. - Semmit nem akarok nála jobban!

- Úgy értem, többet érdekelsz ennél a rengeteg szenvedés-

nél! Nagyon jól tudom, min mentél keresztül. Figyeltelek. Volt idő, amikor a fájdalmad kicsi örömet is okozott. Vagyis, hát, ismersz jól. - Lucifer szomorúan elmosolyodott. - Az ilyesfajta örömben mindig egy kis üröm is vegyül. Ha megszüntethetném a lelkiismeret-furdalást, na, azzal alkothatnék valami óriásit!

- Szabadíts meg a szenvedéstől! Állítsd meg a Bukást, Lucifer! A hatalmadban áll.

Lucifer Luce felé támo lygott. A szeme megtelt könnyel. Az ördög a fejét rázta.

- Mondd meg nekem, hogy lehet az, hogy egy rendes állással rendelkező fickó elveszti a...

- ELÉG!

Erre a hangra mindennek vége szakadt. A nap tengely körüli forgása, a háromszáztizennyolcmillió angyal öntudata, még a föld felé zuhanó Bukás lendülete is *egyszeriben megtört*.

A Föld terem tőjének hangja volt, gazdagon árnyalt, mintha milliónyi változata beszélne egy szólamban.

Elég!

A Trónus parancsa Luce-ba hasított. Szinte felemésztette. A látóterét fény árasztotta el, melynek ragyogása elrejtette előle Lucifert, a saját zuhanó énjét, az egész világot. A lelke leírhatatlanul feltöltődve zsongott, ahogy a felesleges súly a távolba zárva lehullott róla.

A Bukás.

Vége lett. Luce-t egyetlen szó és egy lökés, amelytől ugyan kifordítva érezte magát, kivetette belőle. Hatalmas légüres téren haladt keresztül az ismeretlen célállomás felé, gyorsabban a fénysebesség és a hangsebesség szorzatánál.

Isteni sebességgel.

TIZENKILENC

LUCINDA JUTALMA

KÁPRÁZTATÓ FEHÉRSÉG.

Luce érzékelte, hogy Lucifer visszatért Trójába, de nem lehetett benne biztos. A világ túl fényes lett, lángoló elefántcsontszín. Tökéletes némaságban lobogott.

Eleinte csak a fény létezett. A forró, vakító fehérség. Aztán lassacskán halványodni kezdett. A Luce előtti táj élesebbé vált. A gyengülő fényáradat lehetővé tette, hogy a mezők, a karcsú ciprusfák, a sárguló füvet legelő kecskék és a körülötte lévő angyalok is láthatóvá váljanak. A ragyogó fény mintha sűrűsödött volna, mintha tollak cirógatnák a bőrét. Luce alázatot és félelmet érzett a fényből sugárzó erőtlől.

A fény tovább halványult, úgy tűnt, összezsugorodik, és összehúzódása közben besűrűsödik. Homályba borult minden, a színét vesztette, mialatt a fény elhúzódott, és csodálatos ég-gömbbé alakult. Apró, sugárzó fénykörré, amelynek a magja volt a legfényesebb, és úgy három méterrel a föld felett lebegett. A gömb aztán lüktetni és rezegni kezdett, miközben a sugarai is kialakultak. Tovább nyújtózott, az egész úgy csilámlott, mint az olvadt cukor, míg végül egy fej, egy test, lábak és karok nyúltak ki belőle. Kezek.

Orr.

Száj.

Majd a fényből ember lett.

Egy nő.

A Trónus emberalakban.

Réges-régen Luce volt a Trónus kedvence... tudta ezt már,

beleivódott a lelke szövevényébe... Luce mégsem ismerte igazán a Trónust. Egyetlen létező sem volt képes efféle tudás birtoklására.

Így álltak a dolgok, ilyen az isteni természet. Bármilyen definíció csupán lealacsonyítja. Holott ebben a pillanatban, bár inkább királynőként festett a fehér palástjában, a Trónus Trónus maradt... ami azt jelentette, hogy maga a *mindenség*. Luce képtelen volt a szemét levenni róla.

Megdöbrentően szép volt. A haja ezüst- és aranyfonatokba fonva. A szeme kék, akár a kristálytisztá óceán, sugárzott belőle, hogy mindenhol mindent lát. A Trónus végigtekintett a trójai síkságon, és Luce egy pillanatra azt hitte, saját vonásaira ismer Isten arckifejezésében... a tudatosságra, ahogy Luce Prince összeszorítja az állkapcsát, amikor eldöntött valamit. Ezer-szer látta már a tükörképén.

Amikor Isten elfordította az arcát, hogy végignézzen az előtte lévő hallgatóságon, arckifejezése átalakult. Daniel odaadására hasonlított, pontosan megragadta azt a különös fényt a tekintetében. Abban, ahogy lazán és nyíltan tartotta a kezét, Luce édesanyja önfeláldozó-készségét ismerte fel... de ekkor meg felfedezte azt a pökhendi mosolyt, amely egyedül Pennre volt jellemző.

Csakhowy Luce tisztában volt vele, hogy nem Pennhez tartozik. Az élet minden tünékeny vonása a Luce előtt magasodó erőforrásból eredeztethető. Luce tudatára ébredt, hogy a Trónus az egész világot - halandókat és angyalokat egyaránt - a saját, folyton változó képére teremtette.

A síkság peremén elefántcsontszínű szék jelent meg. Olyan túlvilági anyagból készült, amit Luce az előbb már látott, még hozzá a Trónus bal kezében tartott, spirálban végződő ezüstbot esetében.

Amint a Trónus elfoglalta a helyét, Annabelle, Arriane és Francesca sietett, hogy elé járulhasson, rajongva omlottak térdre előtte. Tündökölt feléjük a Trónus mosolya, a szárnyukon

szívárványfények játszadoztak. Az angyalok egybehangzó élvezettel kántáltak. Arriane felemelte sugárzó arcát, és a szárnyait csapkodva felemelkedett, hogy a Trónust megszólítsa. Csodálatos dal tört fel a torkából.

- Gabbe elment!

- Igen - dúdolta vissza a Trónus, bár ő már természetesen tudott róla.

Inkább a részvét rituáléja volt ez, mint a hírközlés. Luce emlékezett, hogy a Trónus pontosan ilyen céllal hozta létre a beszédet és a dalt. Szándéka szerint az érzések egy másféle kifejezési módja lett, egy újabb szárny, amellyel megsimogathatod a barátodat.

Ezt követően Arriane és Annabelle lába horzsolta a földet, ahogy szárnyukat verdesve a Trónus fölé repültek. Ott lebegtek tovább Luce-szal és a barátaikkal szemben, miközben imádatlalt csodálták Teremtőjüket. Ez a felállás furcsán festett, valahogy olyan befejezetlen volt, míg Luce rá nem döbbsent:

A párkányok!

Hiszen Arriane és Annabelle a régi, arkangyalként betöltött helyüket foglalták el! A Mennyei Réten fodrozódó ezüst lépcsőfokok valaha boltívként borultak össze a Trónus felett, ők meg ott helyezkedtek el, ahová tartoztak: Arriane kicsivel jobbra a Trónus vállától, Annabelle pedig centiméterekkel a talajtól a Trónus jobb kézfeje mellett.

Fényben úszó rések hasadtak át a Trónus körülötte térben. Luce nem felejtette el, melyik párkányra szokott Cam oda szállni, melyik volt Rolandé, és Danielhez melyik tartozott. Néha felrémllett előtte Molly Trónus előtti helye, és Stevené is... bár ők nem arkangyalok, csak olyan angyalok, akik boldogan imádták a Trónust a Rétről.

Legvégül észrevette Lucifer és a saját helyét, az összeillő két ezüstpárkányt a Trónus bal oldalán. Megremegett a szárnya. Minden olyan világos lett!

A többi bukott angyal, Roland, Cam, Steven, Daniel és Luci-

fer, nem lépett elő, hogy a Trónust magasztalja. Luce őrlődött magában. A Trónus iránti rajongása a természetéből fakadt, Lucindát erre teremtették. Valahogy mégsem bírt mozdulni. A Trónus nem látszott sem csalódottnak, sem meglepettnek.

- Hová lett a Bukás, Lucifer?

A hang hallatán Luce legszívesebben térdre esett volna, hogy imádkozni kezdjen.

- Annak pusztán Isten a megmondhatója! - dörögte Lucifer.

- Mindegy! Lehet, hogy tulajdonképpen mégsem akartam anynyira!

A Trónus egy kézzel megpörgette ezüstbotját, melynek földhöz közeli vége sáros lyukat fúrt a talajba. Ezüstfehér lilium indája pattant ki belőle, és spirálszerűen körbefonta a bot nyelét. Úgy látszott, a Trónus ügyet sem vet rá, kék szemét mereven Luciferen tartotta, amíg annak kék szeme meg nem rebent, hogy szembenézzen vele.

- Az első két állítást elhiszem - mondta a Trónus -, és nem sokára az utóbbiról is meggyőződsz majd. A béketűrésemnek nevezetesei a határai!

Lucifer beszélni kezdett, de a Trónus levette róla a tekintetét, mire ő csalódottan a földet rugdalta. Az megnyílt alatta, láva buggyant ki a hideg földre, Lucifer saját vulkánja.

A Trónus kézfeje legapróbb gesztusával rávette őket, hogy rá figyeljenek.

- A Danielt és Lucindát sújtó átokkal kell foglalkoznunk! - jelentette be.

Luce nagy nehezen nyelt egyet, de érezte, hogy összeszorul a gyomra a rettegéstől.

A Trónus szeme azonban kedvesen mosolygott, s mialatt a füle mögé tett egy elszabadult ezüstös arany hajtincset, hátradőlt a trónusán, és az előtte összegyűlteket szemlélte.

- Mint tudjátok, eljött az idő, hogy megint feltegyem kettüknek a kérdést.

Mind elcsendesedtek, még a szél is.

- Lucinda, veled kezdjük!

Luce bólintott. Szárnyainak nyugalma nem tükrözte szíve kalapálását. Különös, halandókra jellemző érzés volt, arra emlékeztette, amikor az iskolában az igazgató elé hívatják. Leszegett fejjel lépett közelebb a Trónushoz.

- Ez alatt a hat-egynéhány évezred alatt leróttad a szenvedésbéli tartozásod...

- Nem pusztán szenvedés volt - szólalt meg Luce. - Valóban voltak nehéz idők, de - nézett maga köré az azóta szerzett barátokra, Danielre, sőt még Luciferre is - rengeteg szépség is volt benne!

A Trónus furcsán elmosolyodott.

- Ezenkívül megfeleltél annak a kitételnek, hogy segítség nélkül fedezd fel a saját természetedet... és hű maradj magadhoz! Mondhatjuk, hogy eljutottál odáig, hogy megismerted a saját lelked?

- Igen - felelte Luce. - Mélységesen.

- Mostanra jobban kiteljesedtél Lucindaként, mint valaha! Minden általad hozott döntés magában hordozza nemcsak az angyalként hozzáadott tudásodat, de a hétezer évnyi különféle emberi alakban megszerzett élettapasztalatot.

- Megszégyení ez a felelősség! - mondta Luce, ezekkel a szavakkal, ami nem úgy hangzott, mintha Luce Price mondaná, hanem, és erre ő is rájött, teljességgel úgy szólt, mint Lucinda, az ő igazi éne.

- Talán hallottad, hogy azt beszélik, ebben az életben a lelked 'szabad préda'?

- Igen, hallottam.

- És talán hallottál valamit a Menny angyalai és Lucifer erői közti egyensúlyról?

Luce lassan bólintott.

- Így hát még egyszer rád vár a kérdés: a Menny vagy a Pokol? Megtanultad a leckét, levontad a tanulságot, és négyszáz étellel bölcsebb vagy, így hát újra megkérdezzük: hol kívánod

eltölteni az örökkévalóságot? Ha a Mennyben, engedd meg, hogy biztosítsalak róla, szívesen látunk itthon, és vigyázunk, hogy az átmenet a lehető legkönnyebb legyen. - Ekkor Isten a tekintetét Luciferre vetette, de azt Luce nem követte. - Ha a Poklot választod, megkockáztathatom azt a feltevést, hogy Lucifer beleegyezik?

Lucifer nem felelt. Luce nagy kavarodást hallott maga mögül. Megpördült, és azt látta, hogy Lucifer két szárnya csomóba lett kötve.

A Bukás közben nem volt könnyű megmondani Lucifernek, hogy nem szereti, és nem őt választja. Képtelenségnek érezte, hogy a Trónusnak is ugyanazt mondja. Luce ott állt az őt teremtő hatalmasság előtt, és még soha nem érezte gyerekebbnek magát.

- Lucinda? - esett rá a Trónus merev tekintete. - Rád esik a választás, hogy kibillentsd a mérleg nyelvét.

Megint felrémlt előtte az Arrianéval folytatott beszélgetés a vegasi palacsintázóban: *A legvégén egy erős angyal választása dönt majd. S mikor ez megtörténik, végre kibillen a mérleg nyelve.*

- Nekem kell eldöntenem?

A Trónus bólintott, mintha Luce-nak ezt mindvégig tudnia kellett volna.

- Legutóbb megtagadtad a választást!

- Nem, ez nem igaz! - kiáltotta Luce. - A szerelmet választottam! Épp az imént kérdezted, ismerem-e a lelkem, és igen! Ismerem! Hűnek kell maradnom magamhoz, és a szerelmet előbbre kell helyeznem mindennél!

Daniel a kezéért nyúlt.

- Akkor is a szerelem mellett döntöttünk, ma is azt választjuk!

- És ha emiatt most elátkozol bennünket - vette át Luce a szót - ugyanaz lesz a végeredmény. Hétezer éven át újra meg újra egymásra találtunk, ennek mind tanúi lesztek. Továbbra is ezt tesszük majd.

- Lucifer? - szólította meg a Trónus. - Mit mondasz erre?

Lucifer tűzben égő szemekkel nézett Luce-ra, a gyötrelme nyilvánvaló volt minden jelenlévő számára.

- Szerintem mindannyian örökre banni fogjuk ezt a pillanatot. Ezt az önös érdekből hozott, rossz választást!

- Mindig némi megbánással jár annak elfogadása, hogy a szerelmünk eltávolodott tőlünk - hallatszott a Trónus rezzenéstelen hangja -, de válaszodat úgy veszem, mint a megbocsátás és beletörődés enyhe megnyilvánulását, ami némi reménnyel kecsegteti a világmindenséget. Lucinda és Daniel világosan eldöntötte, mit akar, és én mindkettőnk esetében ragaszkodom a névsorolvasáskor tett fogadalmunkhoz. A szerelmük már nem a mi kezünkben van. Hát, legyen! Ennek azonban ára lesz! - Visszanézett Luce-ra és Danielre. - Felkészültetek, hogy meghozzátok a végső áldozatot a szerelmetekért? Daniel megázta a fejét.

- Ha Lucinda az enyém, és én Lucindáé, nem beszélhetünk áldozatról.

Lucifer vihogva szökött a magasba, és Luce meg Daniel feje fölött repkedett.

- Tehát mindentől megfoszthatunk benneteket, a szárnyaktól, az erőtöktől, a *halhatatlanságtól*? Még akkor is a *szerelmet* választjátok?

Luce a szeme sarkából egy pillanatra meglátta Arrianét, aki a szárnyait maga mögé hajtotta, és kezeit a kezeslábas zsebébe tűrte. Magabiztosan bölintott, az ajkát elégedetten összeszorította, mintha csak azt mondaná, *a pokolba is, hát persze, hogy azt!*

- Igen! - felelte Luce és Daniel kórusban.

- Rendben! - nyugtázta a Trónus. - Azt viszont értsétek meg, hogy ennek ára van. Lehet, hogy egymáséi lesztek, de talán semmi más nem lesz a birtokokokban. Ha egyszer s mindenkorra a szerelmet választjátok, le kell mondanotok az angyali természetről. Újjászülettek, de ezúttal halandóként.

Halandóként?

Daniel, az ő angyala, haladóként születne újjá?

Éjszakánként folyton azon tűnődött, hogy mi lesz az ő és Daniel szerelméből a kilenc nap végén. Most a Trónus határozata Bill javaslatát juttatta eszébe Egyiptomban: Luce végezzen az újjászülető lelkével.

Luce már akkor is fontolgatta, hogy végigéli halandó életét, és Danielt magára hagyja. Nem szenvedne többé az újabb elvesztett szerelemtől. Majdnem sikerült is kiviteleznie, de Daniel elvesztésének gondolata megállította. Ezúttal viszont... Az övé lehetne, nagyon hosszú ideig valóban csak az övé. Ezúttal minden más lenne, mert Daniel ott lenne mellette.

- Ha ezt elfogadjátok - nyomta el a Trónus hangja Lucifer rekedtes röhögését -, elfelejtitek, kik voltatok annak előtte, és azt sem garantálhatom, hogy egymásba botlotok a földi életetek időtartama alatt. Éltek és meghaltok, mint az összes teremtet lélek. Az a mennyei képesség, amely szüntelenül egymás felé vonzott benneteket, ettől fogva megszűnik. Nem kerülnek angyalok az utatokba. - Figyelmeztetésképp az angyalokra, Luce és Daniel barátaira nézett. - Nem jelenik meg egyetlen baráti kéz sem a sötét éjszakában, hogy továbbvezessen. Tényleg teljesen magatokra maradtok.

Szelíd hang hagyta el Daniel ajkát. Luce odafordult hozzá, és megfogta a kezét. Szóval, halandók lennének, a párjukat keresve járnák be a Földet csakúgy, mint mindenki más! Csodálatosan hangzott!

Cam szólalt meg, közvetlenül mögülük.

- Az ember halandó volta a valaha kitalált legromantikusabb történet. Egyetlen esély, hogy véghezvidd, amit kell. Aztán, csodával határos módon, továbbállsz.

Daniel szomorúnak tűnt.

- Mi van? - suttogta felé Luce. - Nem akarod?

- Még csak most kaptad vissza a szárnyaidat!

- Pont emiatt tudom jól, hogy nélkülük is boldog lehetek! Amíg az enyém vagy. Igazából csak te mondasz le róluk! Biz-

tos vagy benne, hogy ezt akarod?

Daniel közelebb hajolt Luce-hoz, puha ajka majdnem hozzáért.

- Örökké!

Luce szemébe könnyek gyűltek, ahogy Daniel visszafordult a Trónus felé.

- Elfogadjuk!

A szárnyak ragyogása még erősebb lett körülöttük, végül az egész mezőt fény zsongta be. Luce érezte, hogy az angyalok, az ő kedves, drága barátai, az örült várakozásból a megrökönyödés állapotába kerülnek.

- Kitűnő! - a Trónus kiismerhetetlen arckifejezéssel szinte csak suttogetta ezt.

- Várj! - kiáltotta Luce. Volt még valami. - E-e-elfogadjuk, de egy feltétellel.

Daniel megmoccan mellett, és a szeme sarkából figyelte Luce-t, de nem avatkozott bele.

- Milyen feltétellel? - dörögte a Trónus, hisz ismert, mennyire nem volt alkudozáshoz szokva.

- Fogadd vissza a Kitaszítottakat a Menny soraiba! - mondta ki, mielőtt az önbizalma megrendült volna. - Bebizonyították, hogy megérdemlik! Ha lett volna elég hely arra, hogy engem visszavegyél a Rétedre, lesz elég hely a Kitaszítottak számára is!

A Trónus a Kitaszítottakra nézett, akik csendben, haloványan ragyogtak.

- Ez a hitünkkel ellenkező, de lényegében önzetlen kérés. Megkapjátok! - Lassan kitárta az egyik karját. - Kitaszítottak, lépjetek elő, ha még egyszer bebocsátást akartok a Mennybe!

A négy Kitaszított nagy léptekkel megállt a Trónus előtt, több határozottsággal, mint Luce valaha is látta. Ekkor a Trónus egyetlen biccentéssel visszaadta a szárnyaikat.

A szárnyaik megnyúltak. Megvastagodtak. Foszlányokban lógó barna színük kifakult, és vakító fehérre lett. És mosolyog-

tak. A Kitaszítottak! Luce még soha egyiküket sem látta nevetni. Gyönyörűek voltak. Az átalakulásuk legvégén a Kitaszítottak szeme kidülledt, és a szivárványhártyájuk egyszer csak láthatóan megint a helyén virágzott. Visszakapták a látásukat.

Még Lucifert is lenyűgözték. Ezt mormolta:

- Ez csak Lucindának sikerülhetett!

- Csodát tett! - ölelte Olianna a szárnyait maga köré, hogy megcsodálhassa.

- Ez a dolga! - jegyezte meg Luce.

A Kitaszítottak visszatértek a Trónus köré, a rajongáshoz elfoglalt korábbi helyükre.

- Igen! - hunyta be a Trónus a szemét, hogy fogadja a hódolatot. - Végül is, azt hiszem, így a legjobb!

Végezetül a Trónus a levegőbe emelte a botját, és Luce-ra meg Danielre mutatott.

- Itt az ideje, hogy elbúcsúzzunk!

- Máris? - bár Luce nem is akarta, hogy kibukjon belőle.

- Mondjátok el az istenhozzádot!

A korábbi Kitaszítottak Luce-ra zúdították a hálájukat, és ölelésekkel árasztották el, majd kettejüket együtt is magukhoz szorították. Mikor hátrébb léptek, Francesca és Steven állt előttük, kart karba öltve, káprázatosan sugároztak.

- Mindig tudtuk, hogy képes vagy rá! - kacsintott Steven Luce-ra. - Nem igaz, Francesca?

Francesca bólintott.

- Szigorú voltam veled, de bebizonyítottad, hogy az egyik legmegkapóbb lélek vagy, akit valaha szerencsém volt tanítani! Óriási kincs vagy, Luce! Csak így tovább!

Steven kezét rázott Daniellel, Francesca pedig csókot lehelt az arcukra, mielőtt hátrébb húzódtak.

- Köszönöm! - mondta nekik Luce. - Vigyázzatok egymásra! És viseljétek gondját Shelbynek és Milesnek!

Ekkorra már az összes angyal körülöttük állt, a régi csapat, amelyik a Sword & Crossban alakult, meg több száz másik

helyen azelőtt. Arriane, Roland, Cam és Annabelle. Többször mentették meg Luce-t, mint azt elmondhatná.

- Ez elég nehéz - bújt Luce Roland karjaiba.

- Ó, ugyan már! A világot már megmentetted - nevetett fel. - Most eredj, és mentsd meg a kapcsolatokat!

- Ne hallgass dr. Philre! - sikította Arriane. - Ne hagyj el bennün-ket soha! - Nevetni próbált, de nem sikerült neki. Macacs könnyek patakzottak az arcán. Nem törölte le őket, csak szorította Annabelle kezét. - Oké, jól van már, *menjetek!*

- Gondolunk rátok! - mondta Annabelle. - Örökkön-örökké.

- Én is gondolok rátok!

Luce gyözködte magát, hogy így lesz. Máskülönben, ha tudná, hogy valóban elfelejti mindannyiukat, nem vinné rá a lélek, hogy itt hagyja őket. Az angyalok szomorkásan mosolyogtak, tudva, hogy Luce-nak el kell felejtene őket.

Már csak Cam maradt, aki Danielhez közel álldogált, a karjuk egymás vállán pihent.

- Neked sikerült, bátyám!

- Hát persze! - próbálta Daniel a pökhendit játszani, de ez is szeretetként sült el. - Neked köszönhetően!

Cam megfogta Luce kezét. A szeme zölden ragyogott, ez volt az első szín, ami feltűnt Luce-nak a Sword & Cross nyomasztó, barátságtalan világában. Cam félredöntötte a fejét, és a mondanóját alaposan megfontolva nyelt egyet. Magához húzta Luce-t, aki egy pillanatig azt hitte, talán megcsókolja. Kalapált a szíve, ahogy Cam szája továbbhaladt az övéen, és a füle mellett megállapodva, ezt suttogetta:

- Legközelebb ne hagyd, hogy bemutasson neked!

- Te is tudod, hogy nem fogom! - nevetett fel Luce.

- Ó, Daniel, az igazi rosszfiú pusztá árnyéka! - Cam a kezét Daniel szívére szorította, és Luce-ra nézve felhúzta a szemöldökét. - Intézd úgy, hogy jól bánjon veled! Mindenből a lehető legjobbat érdemled!

Most az egyszer Luce nem akarta elengedni a kezét.

- Veled mi lesz?

- Ha már romokban vagy, temérdek a lehetőség! Kitérül a világ. - Elnézett Luce mellett a távoli sivatag felhőire. - Játsszom tovább a szerepem. Jól ismerem már. Tudok búcsúzkodni.

Luce-ra hunyorított, még egy utolsót biccentett Danielnek, aztán hátrafelé körzött a vállával, kiterjesztette irtózatossá arany szárnyait, és eltűnt a zavaros égbolton. Mindenki addig figyelte, míg Cam szárnyaiból távoli arany petty lett csak. Luce levette az égről a tekintetét, és Luciferen akadt meg a szeme. Lucifer bőre szépen csillámlott, de a szemei ridegek voltak. Nem szólt semmit, és úgy tűnt, hogy örökké csak Luce szemébe nézne, ha a lány nem fordulna el. Luce mindent megtett érte, amit tehetett. Lucifer fájdalma már nem az ő ügye többé.

A Trónusról feldörrent a hang.

- Még egy Isten veled hátra van!

Luce és Daniel egyszerre fordult hátra, hogy elismerését fejezze ki a Trónusnak, de abban a pillanatban, hogy ránéztek, a tekintélyt parancsoló női alak olyan izzó fehér dicsfénné lobbant, hogy el kellett takarniuk a szemüket. A Trónus újra felismerhetetlen lett, fénycsokorrá gyűlt össze, amely túlságosan fényes lett ahhoz, hogy az angyalok képesek legyenek rajta tartani a tekintetüket.

- Hé, srácok! - szípozott Arriane. - Szerintem arra célzott, hogy ti ketten is búcsúzzatok el egymástól!

- Ó! - bukott ki Luce-ból, és hirtelen megrettenve fordult Danielhez. - Itt és most? El kell...

Daniel megfogta a kezét. A szárnyaik egymáshoz értek, majd a fiú megcsókolta Luce mindkét orcáját.

- Félek! - suttogta a lány.

- Mit mondtam neked?

Luce végigpergette az idők során közöttük elhangzott több millió beszélgetést, a jót, a szomorút és a csúfat. Az egyik kiemelkedett emlékezete felhőzetéből.

Luce reszketett.

- Azt, hogy mindig rám találsz!
- Igen! Mindig! Történjen bármi!
- Daniel...
- Alig várom, hogy a halandó életem szerelmévé tegyelek!
- De nem fogsz megismerni! Nem fogsz rám emlékezni!

Minden más lesz!

Daniel a hüvelykujjával letörölt egy könnycseppet Luce arcáról.

- És azt hiszed, ez megállíthat?

Luce behunyta a szemét.

- Túlságosan szeretlek ahhoz, hogy búcsút mondjak!
- Ez nem búcsú. - Daniel még egy utolsó angyali csókot lehelt az arcára, és olyan szorosan átölelte, hogy Luce hallhatta az egyenletes szívverését a sajátja fölött -, csak amíg viszontlátjuk egymást!

HÚSZ

VADIDEGENEK TIZENHÉT ÉVVEL KÉSŐBB

LUCE FOGAI KÖZÉ KAPTA a hálóját nyitó kártyát, nyakát a zár felé nyújtotta, hogy végighúzza rajta, megvárta a kis elektromos kattantást, majd a csípőjével betolta az ajtót.

Tele volt a keze, a sárga, összecukható szennyeskosárból kipúposodott a sok ruha, a legtöbbjük össze is ment az első, az otthonától távol lebonyolított szárítóprogram során. A ruhákat ledobta a keskeny alsó ágyra, meglepődött, hogy ilyen rövid idő alatt egyáltalán volt alkalma ennyiféle ruhát hordani. Az Emerald Kollégiumban az elsőévesek eligazításának egész hete valószínűtlen ködbe veszett.

Nora, az új szobatársa, az első, aki a családján kívül Luce-t a fogszabályzójával látta (nem volt baj, mert Norának is volt), az ablak- párkányon ült, és a körmét festette, miközben telefonált. Folyton a körmeit pingálta, és telefonált. Egész könyvespolcot szentelt a körömlakkos üvegcséknek, és a héten, mióta ismerik egymást, már kétszer pedikűrözte Luce lábát.

- Mondom neked, hogy Luce nem olyan! - integetett izgatottan Nora Luce-nak, aki az ágykeretnek dőlve hallgatózott. - Még soha nem is csókolózott egy fiúval sem! Oké, egyszer igen... Lu, hogy hívták azt a zsebdugasz srácot a nyári táborból, azt, akiről meséltél...

- Jeremy? - ráncolta az orrát Luce.

- Jeremy, de az afféle 'felelsz vagy mersz' volt, vagy mi. Gyerekes játék. Szóval, ja...

- Nora - szólt közbe Luce. - Ez tényleg olyasmi, amit meg kell

osztanod, izé... kivel is beszélsz?

- Csak Jordannel és Hailey-vel. - Luce-ra bámult. - Ki vagyunk hangosítva! Integess!

Nora kimutatott az ablakon az alkonyodó őszi estére. A hálók egy nagyjából U alakú fehér kőépületben voltak, középen kis udvarral, állandóan ott lógott mindenki. Nora viszont nem oda mutatott. Luce és Nora harmadik emeleti ablakával közvetlenül szemben volt egy másik harmadik emeleti ablak. Az ablaktáblát feltolták, napbarnított lábak lógtak ki rajta, aztán két lány integető karja is felbukkant.

- Szia, Luce! - kiáltotta az egyikük.

Jordan, a mokány vörössesszőke lány Atlantából, és Hailey, a kisebb és törékeny, mindig kuncogó fruska, akinek sűrű fekete haja sötét zuhatagokkal keretezte az arcát. Kedvesnek látszottak, de vajon miért tárgyalják ki az összes fiút, akit Luce még meg sem csókol? Olyan furcsa az egyetem.

Mielőtt a szülei egy hete háromezer kilométert vezettek, hogy elhozzák az Emerald Kollégiumba, fel tudta sorolni az összes alkalmat, amikor Texast elhagyta... egyszer egy családi nyaralásra Colorado legmagasabb csúcsára, a Pikes Peakre, kétszer a területi úszóbajnokságra Tennessee-be és Oklahomába (másodikban, ahol a saját egyéni csúcsát megdöntve hazavitte gyorsúszásban a kék szalagot), és az évi rendszeres szünidei látogatásokra a nagyszülőkhöz, Baltimore-ba.

Connecticutba költözni, hogy ott járhasson egyetemre, óriási dolog volt Luce számára. A Piano Senior-beli gimis barátainak legtöbbje Texasban tanult tovább. Luce-nak viszont mindig volt egy olyan érzése, hogy valami vár rá kint a nagyvilágban, és el kell hagynia az otthonát ahhoz, hogy megtalálja.

A szülei támogatták... főleg amikor megkapta a részleges tanulmányi ösztöndíjat a pillangóúszása miatt. Az egész életét bepakolta egy túlméretezett piros utazótáskába, és megtöltött pár dobozt a szívéhez nőtt kedvencekkel, amelyekről képtelen volt megválni: a Szabadság szobor formájú papírnehezékkal,

amit apja hozott neki New Yorkból; anyukája előnytelen frizurás fényképével, még amikor Luce korabeli volt; a plüssmopszlival, ami Mozartra, a család kutyájára emlékeztette. Az ütött-kopott dzsip hátsó ülésén lévő rongy már kirojtosodott, de cseresznyésnyalóka-illatot árasztott, és Luce-t ez megvigasztalta. Ugyanez volt szülei tarkójának a látványával, ahogy az apja a sebességhatárt betartva négy álló napig vezetett fel a keleti partra, időnként megállva, hogy felolvassa nekik a történelmi emléktáblákat, és meglátogassanak egy ropigyárat Északnyugat-Delaware-ben.

Volt egy pillanat, amikor Luce majdnem visszafordult. Már kétnapi vezetésre voltak otthonról, valahol Georgiában, és az apja le akarta vágni az utat a moteltől az autópályáig. Egy tengerpart melletti egyre kövesebb útra keveredtek, ahol a levegő bűzleni kezdett az ott növény perjefélétől. Alig tették meg a harmadát az útnak, Luce-nak máris hiányzott a ház, ahol felnőtt. Hiányzott a kutyája, a konyha, ahol anyukája kalácsot süített, és az, ahogy késő nyárra az apja rózsabokrai körbenövik az ablakpárkányát, teletöltik a szobáját a finom illatukkal és a frissen vágott virágcsokrok ígéretével.

Ekkor történt, hogy Luce és a szülei elhaladtak a hosszú, kanyargós bekötőúton egy magas, kísérteties kapu mellett, amibe látszólag áramot vezettek, akár egy börtönnél. A kapu melletti táblán vastag fekete betűkkel szedve ezt olvasták: SWORD & CROSS JAVÍTÓINTÉZET.

- Ez elég nyugtalanító - csacsogott anyja az első ülésből, amikor felnézett a lakberendezési folyóiratból. - Örülök, hogy nem ide jössz iskolába, Luce!

- Ja - felelte -, én is!

Megfordult, és addig nézett ki a hátsó ablakon, míg a kapu el nem tűnt a kacskaringós út melletti erdőben. Aztán, mielőtt észrevette volna, már átléptek Dél-Carolinába, és a terepjáró új kerekének minden egyes fordulatával közelebb jutottak Connecticuthoz és az Eme-rald kollégiumbeli új életéhez.

És már itt is van a hálósobájában, a szülei meg jó messze, otthon, Texasban. Luce nem akarta aggasztani anyukáját, de az az igazság, hogy borzalmas honvágya volt.

Nora jó fej... nem az a baj. Abban a percben összebarátkoztak, ahogy Luce besétált a szobába, és látta, hogy az új szobatársa a *Ketten az úton* plakátját ragasztja a falra, Albert Finney és Audrey Hepburn fényképével. A köteléket még jobban megerősítette, amikor az első este, hajnali kettőkor a lányok megkíséreltek kukoricát pattogatni a nyomorúságos főzőfülkében, és csak abban jártak sikerrel, hogy beriasztották a füstjelzőt, mindenkit pizsamában kikergetve az épület elé. Az eligazítás egész hete alatt Nora alig győzte bevonni Luce-t igen számos tervei közül mindegyikbe. Az Emerald előtt elég flancos középuliba járt, így aztán úgy sétált be a kollégiumi eligazításra, mint aki máris alkalmazkodott a hálóbeli élethez. Nem tartotta furcsának, hogy fiúk laknak a szomszédos szobában, hogy az online campusrádió az egyetlen elfogadott módja a zenehallgatásnak, hogy errefelé kártyát kell végighúzni, ha bármit csinálni akar az ember, hogy a beadandó dolgozatoknak legalább négyoldalasnak kell lenniük.

Nórának mindenféle barátja volt a Dover Prepből, és úgy tűnt, mindennap vagy egy tucattal gyarapítja számukat... mint Jordannel és Hailey-vel, akik még mindig kint lógtak és integettek az ablakban.

Luce lépést akart tartani vele, de egész életét Texas egyik álomkóros zugában töltötte. A dolgok lassabban folytak arra felé, és mostanra ráeszmélt, hogy ő úgy szereti. Azon kapta magát, hogy olyan dolgok után vágyódik, amelyekről otthon mindig azt állította, ki nem állja, például a countryzene vagy a benzinkútnál kapható pálcás rántott csirke.

Viszont azért jött ilyen messze egyetemre, hogy önmagára találjon, és az élete végre elkezdődjön. Ezt folyton mondogatnia kellett magának.

- Jordan most mondta, hogy a közvetlen szomszédjuk szerint

helyes vagy! - Nora megrántotta Luce derékig érő, sötét, hullámos haját. - De az a srác állandóan csajozik, úgyhogy csak tisztáztam, hogy benned, drágám, egy hölgy veszett el! Nem akarsz pár perc múlva átmenni hozzájuk, hogy előpartizzunk, aztán meg átmegyünk abba a másik buliba, amiről meséltem?

- Dehogynem! - Luce kinyitotta a mosóporral teleszórt mosoda melletti automatánál vett kólásdobozt.

- Azt hittem, nekem diétásat hozol!

- Azt is hoztam! - nyúlt Luce a szennykosárba a Norának hozott kólásdobozért. - Bocs, biztos lent hagytam! Leszaladok érte! Mindjárt jövök!

- *Pas de prob* - mondta erre Nora a franciát gyakorolva. - De siess! Hailey azt mondta, hogy az egyetemi válogatott focicsapat tagjai belógnak az ő szárnyukra. A focista fiúk csapata egyet jelent a jó bulival. Nemsokára indulnunk kéne. Mennem kell - mondta a telefonba. - Nem, a fekete pólóm van rajtam. Luce-on meg sárga... vagyis, még átöltözől? Mindegy, amúgy...

Luce intett Norának, hogy mindjárt visszajön, és kislisszolt a szobából. Kettesével szedve a lépcsőket leviharzott a kollégium emeletein, amíg meg nem érkezett az alagsor (amit a campuson mindenki Veremnek hívott, és a szó Luce-t valahogy a burgonyára emlékeztette) bejáratának kopott gesztenyebarna szőnyegére.

Az udvarra néző ablaknál Luce megtorpant. Egy fiúkkal teli kocsit parkolt le az épület kör alakú behajtóján. Amint nevetve és lökdösődve kimásztak belőle, Luce látta, hogy mindannyian az Emerald Egyetemi Futball pólóját viselik. Az egyiküket felismerte. Maxnek hívták, és ezen a héten ott volt Luce egyik-másik eligazításán. Komolyan helyes fiú volt... szőke haj, széles mosoly, hófehér fogak, tipikus elit középiskolai külső (ezt már felismerte, miután Nora a múltkor, ebédnél leírta). Nem beszélt soha Max-szel, még akkor sem, amikor összezsúpták őket néhány másik diákkal a campusbeli szeméttárolóhoz.

De talán ha ő is ott lesz azon a bulin...

Az autóból kiszálló összes fiú rendkívül helyes volt, bár ez Luce számára egyenlő volt a zavarba ejtővel. Nem tetszett neki a gondolat, hogy ő lesz az egyedüli visszahúzódnó lány Jordan és Hailey szobájában, odafent. A parti gondolatát viszont szerette. Mi mást kellene csinálnia? Elrejtőzni a szobájában, mert izgul? Nyilvánvaló volt, hogy elmegy.

Lekocogott az utolsó lépcsősoron is az alagsorba. Már majdnem alkonyodott, így a mosószoba kiürült, és eléggé elhagyatottan festett. Alkonyatkor viselték azokat a ruhákat, amit előtte kimostak és megszáritottak. Csak egy lány volt bent, bolondos csíkos harisnyában úgy dörzsölte a foltot a koptatott farmerjából, mintha a jövő összes álma és reménye ennek a foltnak az eltávolításán múlna. Meg egy fiú, aki a hangosan rázkódó szárítógép tetején ült, és egy pénzdarabot dobált a levegőbe, majd elkapta.

- Fej vagy írás? - kérdezte a belépő Luce-t.

Szögletes arca volt, hullámos, sárga fényű haja, óriási kék szeme.

A nyakában vékony aranylánc lógott.

- Fej! - vont vállat Luce, és felkuncogott.

A fiú feldobta az érmét, elkapta, és a tenyeréről a kézfejére fordította. Luce akkor látta, hogy nem is negyeddolláros van nála. Régi, ősrégi érme volt, matt arany, elmosódott, idegen jelekkel. A fiú ránézett, és felhúzta a szemöldökét.

- Nyertél! Azt még nem tudom, mit, de az valószínűleg csak rajtad múlik!

Luce a lent hagyott diétás kólát keresve körbefordult. Pár centivel a fiú jobb térdé mellett látta meg.

- Ez nem a tiéd, ugye? - kérdezte.

A fiú nem felelt. Csak bámulta őt azzal a jéghideg kék szemével, amelyben Luce olyan mélységes szomorúságot fedezett fel, ami szinte képtelenségnek tűnt ebben a korban.

- Korábban lent felejtettem. A barátomnak vettem. A szoba-

társamnak. Noranak - magyarázkodott Luce a doboz után nyúlva. Fura volt ez a fiú, túl komoly. Luce meg fecsegett. - Majd látjuk egymást!

- Még egyszer? - kérdezett vissza a fiú.

Luce hátrafordult az ajtóból. A fiú a pénzfeldobásra értette.

- Ja! Fej!

A fiú feldobta. Az érme lebegni látszott a levegőben. Elkapta, anélkül, hogy odanézett volna, felfordította és szétnyitotta a tenyerét.

- Megint nyertél! - dúdolta, és a hangja kísértetiesen emlékeztetett arra a bizonyos Hank Williamsre, apja régi kedvencére.

Fent a szobában Luce odadobta a kólát Norának.

- Találkoztál már azzal az örült pénzdobáló sráccal a mosodában?

- Luce! - hunyorgott Nora. - Ha kifogyok alsóneműből, vessek új-jat! Nagyon remélem, hogy kihúszom Hálaadásig anélkül, hogy mosnom kéne. Kész vagy? A focista fiúk már várnak, remélik, hogy gólt rúghatnak. Mi leszünk a kapu, de azt az eszükbe kell vésnünk, hogy a kezüket nem használhatják!

A könyökénél fogva kikormányozta Luce-t a szobából.

- Na, most, ha egy Max nevű fiúba botlasz, a messziről elkerülést javaslom! Együtt jártunk a Doverbe, és tuti, hogy benne van a focicsapatban. Aranyosnak meg eléggé ellenállhatatlannak tűnik, de otthon a legeslegelvetemültebb némben a barát-nője. Legalábbis a csaj azt hiszi, hogy a barátnője - mormolta Nora a kezét a szája elé tartva. - Ráadásul nem vették fel az Emeraldba, emiatt kegyetlenül elkeseredett. Mindenütt kémei vannak.

- Értem! - nevetett fel Luce, de belül elkomorult. - Maxtól távol maradni.

- Egyébként, milyen az eseted? Úgy értem, azt tudjuk, hogy a jó öreg Jeremyn túlléptél.

- Nora! - lökte finoman oldalba a barátnőjét Luce. - Nincs jogod állandóan felhozni ezt! Az egy késő éjjeli szobatársi ma-

gánbeszélgetés volt! Ami pizsamában történik, az ott is marad!

- Tök igazad van! - bólintott Nora megadóan a magasba téve a kezét. - Van, ami szent és sérthetetlen. Ezt tiszteletben tartom. Oké! Ha öt vagy annál kevesebb szóban kellene leírnod a csókot, amiről álmodozol...

Közel jártak az U alakú kollégium második fordulójához. Egy percen belül bekanyarodnak, és elérik a folyosó végét, a Kunyhót, ahol Jordan és Haily lakik. Luce a falnak dőlt, és felsóhajtott.

- Tudod, azt nem szégyellem, hogy nincs tapasztalatom - vallotta be Luce csendesen... a falak vékonyak voltak errefelé. - Csak az a helyzet, te szoktad úgy érezni, hogy *semmi* fontos nem történt még veled? Vagyis, azt tudja az ember, hogy van valami rendeltetése, de az életben eddig mégsem látott semmi rendkívülit. Azt akarom, hogy az életem más legyen! Érezni akarom, hogy elkezdődött! Alig várom *azt* a csókot! Néha viszont van egy olyan érzésem, hogy az örökkévalóságig várhatok, akkor sem változik semmi.

- Én is igyekszem. - Nora tekintete kissé elhomályosult. - Tudom, mire gondolsz... de legalább valamennyire az irányításod alatt áll. Főleg, ha velem tartasz! Együtt beindítjuk az ügyet! Csajsziám, még az első szemeszter is épphogy csak elkezdődött!

Nora majd megpusztult, hogy odaérjen a buliba, és Luce is menni akart, tényleg. Inkább arról a leírhatatlan valamiről beszélt, ami több annál, mint jól érezni magad egy buliban. A sorsáról beszélt, és szerintre pont annyi beleszólása volt az egészbe, mint a pénzfeldobás kimenetelébe... egy kicsit a kezében is volt, de valójában nem igazán.

- Minden rendben? - fordította félre a fejét Nora. Egy rövid, gesztenyebarna tincs az arcába hullott, és eltakarta a szemét.

- Ja - biccentett Luce minden lelkesedés nélkül. - Jól vagyok.

Eljutottak a buliba, ami tulajdonképpen egy csomó nyitott hálóajtóból és a rajtuk ki-be sétáló elsőévesekből állt. Mindenki

kezében túlédésített vörös puncossal teli műanyag pohár, amely szinte magától újratöltődött mindig. Az iPodjáról Jordan szolgáltatta a zenét, időnként hangosan 'Ollé'-t kurjongatva. Jó zene volt. A rokonszenves közvetlen szomszédjuk, David Franklin pizzát rendelt, amit Hailey friss oregánóval javított fel. Ezt az otthonról hozott fűszerkertből szedte, amit az ablak melletti sarokban helyezett el. Jó fejek voltak, Luce örült, hogy ismeri őket.

Luce harminc perc alatt húsz egyetemistával találkozott, a legtöbbjük fiú volt, akik közel hajoltak hozzá, és a kezüket a derekára tették, amikor bemutatkozott, mintha másképp nem hallanák, vagy a hangja tisztábban csengene az érintésüktől. Ráeszmélt, hogy fél szemmel a mosodai pénzdobáló srácot keresi.

Három pohár puncossal és két szelet elképesztő vékony tésztájú szalámis pizzával később Luce-t hivatalosan is bemutat-ták, aztán az elkövetkező tíz percet azzal töltötte, hogy igyekezett Maxet elkerülni. Norának igaza volt, jóképű fiú, de túlságosan is csélcsap ahhoz képest, hogy otthon egy örült barátnő várja. Luce, Nora és Jordan az utóbbi ágyán szorongott, és nevetőrohamok közepette suttogva osztályozták a fiúkat. Luce ekkor döntött úgy, hogy ő már kicsit túl sok titokzatos puncsot ivott. Otthagytá a bulit, és leosont a lépcsőn, hogy zavartalanul friss levegőt szívjon.

Hűvös, száraz éjszaka volt, teljesen más, mint Texasban. A szél némileg felfrissítette. Néhány csillag már előbújt, és volt pár srác az udvaron, de Luce egyiket sem ismerte, így nyugodtan ült le a két dús bazsarózsabokor közti kőpadok egyikére. A bazsarózsa volt a kedvenc virága. Szerencsés előjelnek vette, amikor meglátta, hogy a szobája körüli területen még augusztus végén is mindenfelé virágoznak. Az egyik fehér virág mélyen ülő szirmait piszkálgatta, és előredőlt, hogy belélegezze édes illatát.

- Szia!

Luce alaposan megijedt. Az orrát a virágba temetve nem is látta, hogy bárki közelegne. Most egy pár elnyúlt Converse tornacipő állt közvetlenül előtte. A tekintete feljebb kúszott: kifakult farmer, fekete póló, vékony piros sál lazán a nyak köré tekerve. A szívverése felgyorsult, nem értette, miért. Az arcát még nem is látta... rövid, aranyszőke haj... szemérmetlenül puhának látszó ajkak... olyan megkapó tekintet, hogy Luce-nak elállt a lélegzete.

- Ne haragudj! - szólalt meg a fiú. - Nem akartalak megijeszteni!

Milyen színű a szeme?

- Nem ezért kaptam levegő után. Vagyis...

A virág kiesett a kezéből, és három szirma a fiú cipőjén landolt.

Mondj valamit!

Szeret. Nem szeret. Szeret.

Ne ezt!

Fizikai képtelenség volt megszólalnia. Ez a srác nemcsak az életében valaha tapasztalt legszédületesebb esemény, de hogy még oda is sétál hozzá, és bemutatkozik! Attól, ahogy a fiú ránézett, Luce úgy érezte, mintha az egész udvaron ő lenne egyes-egyedül. Mintha csak ők ketten léteznének a Földön. Ő meg elszúrja itt.

Ösztönösen felemelte a kezét, hogy megérintse a nyakláncát... és érezte, hogy csupasz a nyaka. Ez különös. Állandóan hordja azt az ezüstmedált, amit az anyjától kapott a tizennyolcadik születésnapjára. Családi ereklye volt, egy régi kép a nagymamájáról, aki nagyon hasonlított Luce-ra, még abból az időből, amikor megismerte azt a férfit, aki később Luce nagypapa lett. Ma reggel elfelejtette volna felvenni? A fiú amolyan félmosolyra hajtotta a fejét.

Jaj, ne! Luce egész idő alatt csak bámulta! A fiú felemelte a kezét, mintha integetne egy picit, de nem tette. Ujjai a levegőben lebegtek, és Luce szíve kalapálni kezdett, mert egyszeri-

ben fogalma sem volt, mit tesz vele ez az idegen. Bármit megtehet. A baráti gesztus csak az egyik lehetőség. Be is mutathat neki. Sőt, valójában ki is érdekelte a bemutatást, mivel úgy bámulja, mint egy örült kukkoló. Nevetséges az egész. Luce, a nevetséges.

Most intett egyet, mintha azt üzenné, *helló, ott benn*.

- Daniel vagyok.

Elmosolyodott, és Luce láthatta, hogy a szeme gyönyörű szürkés-kék, leheletnyi... az ibolyakék lenne? Atyaég, egy lila szemű fiúba fog beleszeretni! Mit mond majd Nora?

- Luce - sikerült végül megszólalnia. - Lucinda.

- Klassz! - Megint elmosolyodott. - Mint Lucinda Williams. Az énekes.

- Őt meg honnan ismered? - Soha senki nem említette neki Lucinda Williamst. - A szüleim egy Lucinda Williams-koncerten ismerkedtek meg Austinban! Texas - tette hozzá. - Odavalósi vagyok.

- Az *Essence* tőle a kedvenc albumom. Pont azt hallgattam félúton Kaliforniától egészen idáig. Texas, mi? Nagy változás az Emeraldbe jönni?

- Totális kultúrsokk!

Úgy érezte, ennél őszintébb nem volt egész héten.

- Hozzászoksz majd! Mármint, nekem két év után sikerült. - Felé nyújtotta a kezét, és megérintette Luce vállát, amikor észrevette a lány rémült arckifejezését. - Csak viccelek! Sokkal alkalmazkodóbbnak tűnsz nálam! Amikor a jövő héten találkozunk majd, valószínűleg már meg is találtad a helyed, és a nagy 'E'-betűs pulcsiban szaladgálsz!

Luce a fiú karján nyugvó kezét figyelte. De mást is észrevett, ezernyi apró kis robbanást tapasztalt a testében, akár egy július negyedik tűzijáték fináléját. A fiú felnevetett, aztán ő is, maga sem tudta, miért.

- Nem akarsz - Luce nem akarta elhinni, hogy mit szándékozik mondani ennek a modellkinézetű, felsőéves fiúnak Kali-

forniából - leülni?

- De! - felelte a fiú azonnal, aztán felnéztek arra az ablakra, ahol még égtek a fények, és javában zajlott a parti. - Nem tudod véletlenül, hol van itt valahol valami focista buli?

Luce kicsit csalódottan mutatta meg.

- Onnan jövök. Egyenesen a lépcső tetején.

- Nem jó buli?

- De, jó - felelte Luce. - Csak én...

- Akartál egy kis friss levegőt szívni?

Luce bólintott.

- Egy barátommal kellett volna ott találkoznom - vonta meg a vállát Daniel arra az ablakra nézve, ahol Nora éppen flörtölt valakivel, akit nem láttak -, de talán már meg is történt!

Luce-ra hunyorított, a lány meg szörnyülködve azon töprengett, hogy sárga virágporos orral beszélget-e vele. Nem ez lenne az első alkalom!

- Ebben a félévben jársz majd sejtbiológiára? - kérdezte a fiú.

- Semmiképp! A középuliban is alig úsztam meg élve! - Luce a fiúra nézett, a szemébe, amely minden kétséget kizáróan az ibolyaszín egyik árnyalata volt. Felragyogott, ahogy Luce megkérdezte: - Miért érdekel?

Daniel a fejét csóválta, mintha olyasmire gondolna, amit nem akar hangosan kimondani.

- Csak, mert te... szóval, olyan ismerősnek tűnsz! Esküdni mernék, hogy valahol már találkoztunk!

EPILÓGUS

CSILLOGÓ SZEMEK

IMÁDOM EZT A RÉSZT! - visította Arriane.

Három angyal és két Nefilim üldögélt Connecticut közepén, egy alacsonyan lévő szürke felhő elülső szegélyén az U alakú kollégium fölött.

Roland rávigyorgott.

- Ne mondd nekem, hogy láttad már korábban!

Kiterjesztette márványos aranszárnyait, és olyan szélesen terítette szét, mint egy piknikes pokrócot az égbeli autós önkiszolgáló előtt, hogy Miles és Shelby is ráülhessen, és a levegőben maradhasson.

A két Nefilim már több mint tizenkét éve nem látta az angyalokat. Rolandon, Arrianén és Annabelle-en nem látszott semmilyen fizikai jele az idő múlásának, de a Nefilimek megöregedtek. Egymáshoz illő jegygyűrűt viseltek, a szemük sarkában apró szarkalábak sokasodtak, a többéves boldog házasság nevetőráncai. A rendkívüli módon kifakult kék baseballsapkája alatt Miles haja a halántékán kissé megőszült. A kezét Shelby gömbölyödő hasán, a következő hónapra várt gyermekén pihentette. Úgy dörzsölte a homlokát, hogy alig úszta meg az agyrázkódást.

- De hát Luce nem is eszik kolbászt! Vegetáriánus!

- Ez maradt meg neked ebből a jelenetből? - forgatta a szemét Annabelle. - Luce megváltozott. Ugyanaz a lány, de más összetevőkkel. Nem lát már Derengőket, és nem járta össze a keleti part összes dilidokiját. Sokkal hétköznapiabb, ami persze könnyesre untatja, de - vigyorodott el Annabelle - szerintem, vé-

gül is, valójában boldoggá teszi.

- Nem érzed úgy, hogy megégett ez a pattogatott kukorica? - kérdezte Miles hangosan csámcsogva.

- Azt ne edd meg! - mondta Roland kikaparva a kukoricát Miles markából. - Arriane a szeméből vette ki, miután Luce felgyújtotta a hálója konyháját!

Miles, Roland szárnya fölött kihajolva, kétségbeesetten köpködni kezdett.

- Én ilyen sajátos módon léptem kapcsolatba Luce-szal - vonta meg a vállát Arriane. - De nézz ide, ha annyira akarod, vegyél egy kis karamelles csokit!

- Nem furcsa, hogy úgy nézzük őket, mint egy filmet? - kérdezte Shelby. - Inkább regényként, költeményként vagy dalként kéne látnunk a történetüket! Néha teljesen le vagyok törve attól, hogy a filmes közeg mennyire kevésbé adja vissza az egészet!

- Hé! Rolandnak nem volt kötelező iderepülnie, te Nefilim! Szóval, ne okoskodj, inkább figyelj! - veregette meg a vállát Arriane. - Daniel egyenesen a haját bámulja. Fogadok, ha hazamegy, ma éjjel lerajzolja! Milyen é-é-édes!

- Arriane, te túlságosan is jól alakítod ezt a tinédzszerszerepet! - jegyezte meg Roland. - Meddig nézzük még? Úgy értem, nem gondoljátok, hogy valamennyire rászolgáltak az egyedüllétre?

- Igaza van! - vélte Arriane. - Vannak más dolgok is az égi listánkon! Mint például... - de leolvadt az arcáról a vigyor, amikor észrevehetően semmi nem jutott az eszébe.

- Na és, srácok, szoktatok még találkozni? - szegezte a kérdést Miles Arrianénak, Annabelle-nek és Rolandnak. - Mint-hogy Roland, tudjátok...

- Hát persze hogy szoktuk látni! - mosolygott Arriane Rolandra.

- Mert, ugye, még mindig dolgozunk rajta! Ennyi év után is! Tudod, a Trónus megteremtette a megbocsátást.

Roland megrázta a fejét.

- Nem hinném, hogy az égi megváltás egyhamar valóra válik a számomra! Fent minden annyira *fehér*!

- Soha nem tudhatod! - kapcsolódott a beszélgetésbe Arriane.
- Néha istentelenül elfogulatlanok tudunk lenni! Ugorj be egy szóra! Jusson eszedbe, hogy jelen esetben a Trónusnak köszönhetően lehet együtt Luce és Daniel!

Roland elkomolyodott, elnézett az alattuk játszó jelenet mellett a távoli sötét felhők felé.

- Menny és Pokol egyensúlyával tökéletesen rendben volt minden a legutóbb, mikor néztem! Nem akarhatjátok, hogy kibillentsem a mérleg nyelvét!

- Legalább megmaradt a reménye annak, hogy egyszer még mindnyájan együtt leszünk - mondta Annabelle. - Luce és Daniel jó példa arra, hogy... semmilyen büntetés nem tart örökké. Talán még Luciferé sem!

- Hallott valamelyikőtök Camról? - érdeklődött Shelby. Pár pillanatig csend lepte be a felhőket. Shelby megköszönte a torkát, és Miles-hoz fordult. - Nos, a nem örökké tartó dolgokról jut eszembe... a bébiszitterünknek mindjárt lejár a műszakja. A múlt héten túlórát fizettetett velünk, amikor a Dodgers meccs jóval tovább elhúzódott.

- Szóljunk nektek, amikor Luce először randizik majd Daniellel? - kérdezte Annabelle.

Miles a Föld felé mutatott.

- Nem azt mondtuk, hogy békén hagyjuk őket?

- Mindenképp ott leszünk! - mondta Shelby. - Ne hallgassatok rá! - Miles-nak pedig hozzátette: - Ne dumálj!

Roland a hónaljuknál fogva felkarolta a két Nefilimet, és arra készült, hogy felrepüljön.

Az angyalok, a démon és a két Nefilim egy pillanatnyi káprázatos fényvillanás kíséretében tovaszállt az ég egy távoli szeglete felé, míg alatt Luce és Daniel életükben először... és utoljára... egymásba szeretett.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Nagyszerű érzés, hogy könyvről könyvre gyarapszik azok száma, akiknek köszönetet mondhatok. Hálás vagyok Michael Stearnsnek és Ted Malawernek, amiért hittek bennem, törődtek velem, és ilyen kemény munkára fogtak. Wendy Loggiának, Beverly Horowitznak, Krista Vitolának, valamint a Delacorte Press rendkívüli csapatának, hiszen a *FALLEN* a kezdetektől fogva csak miattatok szárnyal! Angela Carlino, Barbara Perris, Chip Gibson, Judith Haut, Noreen Herits (máris hiányzol!), Roshan Nozari és Dominique Cimina: köszönöm, hogy olyan hozzáértéssel változtattátok könyvvé a történetem!

Köszönet illeti még Sandra Van Mookot és a hollandiai barátaimat; Olaszországban Gabriella Ambrosinit és Beatrice Masinit; Kuala Lumpurban Shirly Ng-t és az MPH csapatát; Rino Balatbatot, Karlát, Chadot, a csodálatra méltó Ramos családot és a fantasztikus Fülöp-szigeteki rajongóimat; Dorothy Tonkint, Justin Ractliffe-t és az ausztrál Random House briliáns csapatát; Rebecca Simpsont Új- Zélandon; Ana Limát, Cecilia Brandit és a Recordot a Brazíliában töltött csodálatos időszakért; Lauren Kate Bennettet és a kedves lányokat az angliai Random House-nál; Amy Fishert és Iris Barazanit a jeruzsálemi ihletért. Csodás évem volt veletek - ígyunk az elkövetkezőkre!

Olvasóimnak, akik nap mint nap az élet napos oldalára terelnek. Köszönöm!

Családom türelméért, belém vetett bizalmukért és a humor-érzékükért. Barátaimnak, mert néha sikerül kicsalogatniuk az írás barlangjából. És Jasonnak, vég nélküli hála, mert ha engem már képtelenség kicsábítani, bemerészkedik a barlangomba. Nagyon szerencsésnek érzem magam, hogy az életem

részei vagytok!